FREDERICK

FORSYTH

ZIUA ŞACALULUI

Frederick Forsyth

ZIUA ŞACALULUI

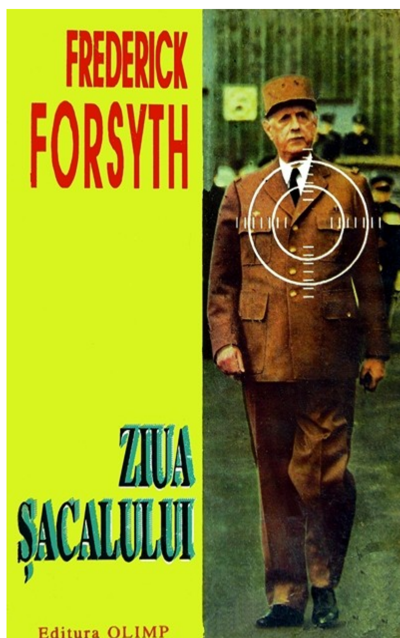
V.3.0

www.virtual-project.eu

ISBN
973-96257-5-4

Versiunea în limba română de RODICA MIHAILĂ

FREDERICK FORSYTH
The Day of the Jackal
Editura OLIMP Bucureşti
1994

Partea întâi
ANATOMIA UNUI COMPLOT

1

În martie, la ora 6 şi 40 dimineaţa, la Paris e frig. Senzaţia de frig e şi mai mare atunci când un om se află în faţa plutonului de execuţie, pe punctul de-a fi împuşcat. La acea oră, în ziua de 11 martie 1963, în curtea principală a închisorii Fort d'Ivry, un colonel din Forţele Aeriene franceze stătea în faţa unui stâlp înfipt în pietrişul îngheţat, în timp ce mâinile îi erau legate de stâlp, privea cu o neîncredere pe care nu reuşea s-o alunge, plutonul aflat la 20 m în faţa lui.

Pietrişul scrâşni sub talpa piciorului, o mişcare uşoară, ca o descărcare a încordării, atunci când locotenent-colonelul Jean-Marie Bastien-Thiry fu legat la ochi luându-i-se astfel pentru totdeauna lumina. Mormăiala preotului era o replică slabă pentru zgomotul celor douăzeci de puşti, când soldaţii şi-au încărcat armele şi au tras cocoşul.

Dincolo de ziduri, un camion claxona puternic un vehicul mai mic care îi tăia drumul spre centrul oraşului, sunetul s-a stins, estompând ordinul ofiţerului care conducea plutonul. Pocnetul armelor, atunci când s-a produs, n-a iscat nici o undă peste oraşul care se trezea, trimiţând doar pentru câteva clipe un stol de porumbei în înaltul cerului. Un horcăit scurt, la câteva secunde după lovitura de graţie, s-a pierdut în larma circulaţiei care se înteţea dincolo de ziduri.

Moartea acestui ofiţer, şef al unui grup de criminali din Organizaţia Armata Secretă (O.A.S.), care încercaseră să-l asasineze pe preşedintele Franţei, era menită să pună capăt o dată pentru totdeauna altor atentate la viaţa preşedintelui. Printr-o ironie a sorţii, ea a marcat un început şi pentru a înţelege de ce, trebuie mai întâi să se explice cum a ajuns acel trup ciuruit de gloanţe să atârne, legat de stâlp, în curtea închisorii militare de la marginea Parisului, în dimineaţa aceea de martie...

Soarele coborâse, în sfârşit, pe după zidul palatului şi, peste

curte, se vălureau umbre lungi, aducând cu ele o binevenită uşurare. Deşi se făcuse ora 19, în această seară a celei mai fierbinţi zile a anului, temperatura era încă de 23°. În oraşul înăbuşit de căldură, parizienii îşi încărcau în maşini şi trenuri nevestele certăreţe şi copiii zgomotoşi, plecând să-şi petreacă weekend-ul la ţară.

Era 22 august 1962, ziua în care câţiva bărbaţi, aşteptând dincolo de periferia oraşului, hotărâseră moartea preşedintelui, generalul Charles de Gaulle.

În timp ce populaţia oraşului se pregătea să fugă de căldură, refugiindu-se în relativa răcoare oferită de râuri şi plaje, în spatele faţadei ornamentate a palatului Elysee continua întrunirea Cabinetului.

Pe pietrişul maroniu-roşcat al curţii din faţă, răcorit acum de binevenita umbră, erau parcate la bordură, bară în bară, şaisprezece Citroen-uri DS negre, formând un semicerc pe trei sferturi din suprafaţa curţii. Şoferii, pândind din locul cel mai umbrit, lângă zidul de la apus, cel dintâi pe care căzuse umbra, schimbau tot felul de glume lipsite de noimă, ca toţi cei ce îşi petrec zilele de muncă la dispoziţia capriciilor stăpânilor. Se auzeau din când în când şi bombăneli privind lungirea dezbaterilor Cabinetului, până ce, cu o clipă înainte de ora 19:30, un uşier cu fireturi şi medalii, a apărut în spatele uşilor de sticlă din capul celor şase trepte ale palatului făcând un semn spre cei din gardă. Şoferii au scuipat şi au îngropat în pietriş ţigările Gauloise pe jumătate fumate. Gărzile rămaseră ţintuite în poziţie de drepţi în gheretele de lângă poarta principală şi grilajele de fier s-au deschis.

Şoferii se aflau deja la volanul limuzinelor când primul grup de miniştri îşi făcu apariţia în spatele uşilor de sticlă. Uşierul deschise uşile şi membrii Cabinetului coborâră degajat treptele, schimbând câteva amabilităţi înainte de a-şi ura un weekend plăcut. În ordinea priorităţii, limuzinele veneau la scară, uşierul deschidea portiera din spate cu o plecăciune, miniştri urcau fiecare în maşina lui şi plecau salutaţi de Garda Republicană, ieşind în Faubourg St. Honore.

În zece minute plecaseră toţi. Două Citroen-uri DS 19 negre rămaseră în curte şi fiecare se îndrepta încet către treptele de la intrare. Primul, cu steguleţul purtând însemnele preşedintelui Republicii, era condus de Francis Marroux, poliţist de la baza de instrucţie şi comandamentul Jandarmeriei Naţionale de la Satory.

Firea sa tăcută îl făcuse să nu participe la glumele celorlalţi şoferi din curte. Nervii săi de oţel şi priceperea de-a conduce repede şi bine îl menţineau în postul de şofer personal al lui De Gaulle. În maşină nu se afla decât Marroux. În spatele maşinii, cel de-al doilea DS 19 era şi el condus de un jandarm de la Satory.

La 19:45 un alt grup a apărut în spatele uşilor de sticlă şi din nou oamenii din curte au luat poziţie de drepţi. Îmbrăcat în obişnuitul său costum gri la două rânduri şi cu o cravată închisă la culoare, Charles de Gaulle apăru în spatele uşilor de sticlă. Cu o curtoazie din alte vremuri, o lăsă să treacă mai întâi pe Madame Yvonne de Gaulle, apoi o luă la braţ pentru a o conduce pe scări până la Citroen-ul care aştepta. La maşină se despărţiră şi soţia preşedintelui intră şi se aşeză pe locul din spate. Generalul se aşeză lângă ea urcând prin dreapta.

Ginerele lor, colonelul Alain de Boissieu, pe atunci şef de Stat Major al unităţilor de cavalerie ale armatei franceze, controlă ca ambele portiere din spate să fie bine închise şi apoi se aşeză în faţă, lângă Marroux.

În cea de-a doua maşină şi-au ocupat locurile încă două persoane din grupul funcţionarilor care au însoţit perechea prezidenţială la coborârea treptelor. Mătăhălosul Henri d'Jouder, garda de corp din ziua aceea, Kabil din Algeria, se aşeză în faţă, lângă şofer, îşi scoase revolverul masiv de la subţioara braţului stâng şi se lăsă greu pe spate. Din clipa aceea, din goana maşinii, ochii lui aveau să urmărească fără răgaz nu limuzina din faţă, ci ce se întâmplă pe trotuare şi pe la colţurile străzilor. După ce mai schimbă câteva cuvinte cu unul dintre oamenii din garda preşedintelui care urma să rămână pe loc, cel de-al doilea bărbat intră de unul singur în spatele maşinii. Era comisarul Jean Ducret, şeful Corpului de Securitate al preşedintelui.

De lângă zidul de est, doi motociclişti cu căşti albe au pornit motoarele şi au ieşit încet din umbră, îndreptându-se spre poarta principală. Ajunşi la trei metri de ea, au oprit şi au privit în urmă. Din dreptul scărilor, Marroux porni cu primul Citroen spre ieşire şi veni în spatele motocicliştilor. Cea de-a doua maşină îl urmă. Era ora 19:50.

Din nou grilajele de fier s-au dat la o parte şi micul cortegiu, trecând pe lângă gărzile împietrite în poziţie de drepţi, intră pe Faubourg St. Honore. Ajuns la capătul străzii Faubourg St. Honore convoiul o luă pe Avenue de Marigny. De sub castanii de

pe margini un tânăr cu o cască albă de protecţie, cocoţat pe un scuter, privea trecerea cortegiului, după care coborî de pe bordură şi se furişă pe urmele lui. Traficul era normal pentru un sfârşit de săptămână în august şi plecarea preşedintelui nu fusese anunţată în prealabil. Numai zgomotul făcut de sirenele motocicletelor i-a anunţat pe agenţii de circulaţie aflaţi în post de apropierea convoiului, iar aceştia începură să gesticuleze şi să fluiere energic, pentru a opri la timp traficul.

Convoiul prinse viteză pe bulevardul umbrit de copaci şi traversă însorita Place Clemenceau, îndreptându-se direct prin mijlocul acesteia spre Pont Alexandre III. Mergând chiar în spatele maşinilor oficiale, tânărul care pilota scuterul nu avea probleme cu urmărirea convoiului. După ce trecură de pod, Marroux îi urmă pe motociclişti pe Avenue General Gallieni şi de acolo, pe spaţiosul Boulevard des Invalides. Ajuns aici, tânărul de pe scuter aflase răspunsul. La întretăierea dintre Boulevard des Invalides şi Rue de Varennes, el micşoră viteza şi abandonă urmărirea îndreptându-se spre o cafenea aflată la un colţ de stradă. Ajuns înăuntru, scoase din buzunar un mic jeton metalic, se duse în fundul cafenelei unde se afla telefonul şi formă un număr.

Locotenent-colonel Jean-Marie Bastien-Thiry aştepta într-o cafenea din suburbia Meudon. Era în vârstă de 35 de ani, însurat, avea trei copii şi lucra la Ministerul Aviaţiei, în spatele faţadei convenţionale a vieţii sale profesionale şi de familie, el adunase o ură adâncă împotriva lui Charles de Gaulle, despre care credea că, cedând Algeria naţionaliştilor algerieni, trădase Franţa şi pe cei care în 1958 îl chemaseră înapoi la putere.

Bastien-Thiry nu pierduse nimic prin cedarea Algeriei şi ura lui nu era motivată de considerente personale. Se considera patriot, un om convins că-şi va servi patria mult iubită ucigându-l pe acela care, credea el, o trădase. În acel moment, mai multe mii de francezi îi împărtăşeau părerile, dar foarte puţini dintre ei erau membrii fanatici ai O.A.S. Aceştia juraseră să-l asasineze pe De Gaulle şi să dea jos guvernul. Bastien-Thiry făcea parte dintre ei.

În momentul în care sună telefonul tocmai dădea pe gât o bere. Barmanul îi aduse aparatul şi plecă spre celălalt capăt al barului să dea mai încet televizorul. Bastien-Thiry ascultă pentru câteva clipe, după care murmură în receptor: „Foarte bine, mulţumesc” şi închise. Berea era deja plătită. Ieşi afară din bar,

scoase de sub braţ un ziar făcut sul şi îl desfăcu atent de două ori. De cealaltă parte a străzii, dintr-un apartament aflat la primul etaj al unei clădiri, o tânără lăsă perdeaua să cadă şi se întoarse spre cei doisprezece bărbaţi care se aflau în încăpere: „E traseul doi”. Cinci dintre aceştia, tineri amatori în arta asasinatului încetară să-şi mai frământe mâinile şi săriră în picioare. Ceilalţi şapte erau mai în vârstă şi mai puţin nervoşi. Cel mai vechi dintre ei în tentativa de asasinat şi al doilea în ierarhie după Bastien-Thiry era locotenentul Alain Bougrenet de la Tocnaye, un extremist de dreapta dintr-o familie de moşieri. Era în vârstă de 35 de ani, însurat şi avea doi copii.

Cel mai periculos bărbat din încăpere era Georges Watin, un fanatic al O.A.S.-ului de 39 de ani, lat în umeri, cu fălci pătrate, de meserie inginer agronom din Algeria. În doi ani se remarcase în cadrul O.A.S.-ului ca unul dintre cei mai primejdioşi trăgători de elită. Din cauza unei răni mai vechi la picior era cunoscut sub porecla Şchiopul.

Când fata le-a dat vestea, cei doisprezece bărbaţi au coborât scările prin spatele clădirii şi au ieşit într-o stradă lăturalnică unde erau parcate şase vehicole, toate furate sau închiriate. Ceasul arăta ora 19:55.

Bastien-Thiry petrecuse zile întregi pregătind locul asasinatului. Măsurase unghiurile de tragere, viteza şi distanţa vehiculelor aflate în mişcare şi calculase muniţia necesară pentru a le opri. Locul ales de el era o stradă lungă şi dreaptă numită Avenue de la Liberation care dădea în marea intersecţie Petit-Clamart. Conform planului, primul grup, alcătuit din trăgători de elită, urma să deschidă focul asupra maşinii preşedintelui cu aproximativ 200 de metri înainte de intersecţie. Urmau să se adăpostească în spatele unei autodube „Estafette”, parcată la marginea trotuarului şi să înceapă să tragă dintr-un unghi foarte mic asupra vehicolelor care se apropiau pentru a reduce timpii morţi. După calculele lui Bastien-Thiry, o sută cincizeci de gloanţe aveau să ciuruiască prima maşină până în momentul când aceasta ar fi ajuns în dreptul autodubei. Odată oprită maşina prezidenţială, cel de-al doilea grup O.A.S. Urma să iasă rapid dintr-o stradă laterală pentru a trage asupra maşinii de escortă a poliţiei de la distanţă mică. Ambele grupuri aveau la dispoziţie câteva secunde pentru a lichida complet convoiul prezidenţial, după care trebuiau să alerge în mare viteză spre cele trei vehicole care îi aşteptau pe o alta stradă laterală.

Bastien-Thiry, cel de-al treisprezecelea membru al echipei, urma să fie omul care supraveghea acţiunea. La 90 de metri de locul unde avea să aibă loc ambuscada, Bastien-Thiry stătea nepăsător lângă o staţie de autobuz ţinând în mână un ziar. O anumită mişcare făcută din ziar era semnalul pentru Serge Bernier, conducătorul primului grup de comando, care stătea în picioare lângă autodubă. Acesta urma să transmită mai departe ordinul trăgătorilor culcaţi în iarbă, în poziţie de tragere, la picioarele lui. Bougrenet de la Tocnaye conducea maşina care avea sarcina să intercepteze duba poliţiei, avându-l alături pe Watin Şchiopul, înarmat cu o puşcă mitralieră.

Când cei din iarbă şi-au armat puştile, convoiul generalului De Gaulle reuşise să scape de traficul intens din centrul Parisului, ajungând pe arterele mai degajate ale suburbiilor. Aici mergeau cu viteza de aproape 100 km pe oră.

Când drumul deveni complet liber, Francis Marroux aruncă o privire spre ceas şi simţind nerăbdarea bătrânului general aflat în spatele lui, apăsă şi mai mult pe acceleraţie. Cei doi motociclişti rămaseră în urmă pentru a-şi ocupa locul în coada convoiului. Lui De Gaulle îi displăcea plasarea ostentativă a motocicletelor în faţă şi se dispensa bucuros de ele ori de câte ori se ivea prilejul. În această formaţie, convoiul intră pe Avenue de la Division Leclerc, în intersecţia Petit-Clamart. Era ora 20:17.

La 1,5 km mai sus, pe aceeaşi arteră, Bastien-Thiry era victima propriei greşeli. Avea să afle de la poliţie, câteva luni mai târziu, pe când aştepta executarea condamnării la moarte. Punând la punct orarul asasinatului, Thiry consultase un calendar din care reieşea că pe 22 august soarele apunea la 20:35, ceea ce părea suficient de târziu chiar şi în cazul în care De Gaulle ar fi întârziat faţă de programul normal, aşa cum de fapt s-a şi întâmplat. Dar calendarul consultat de colonelul de aviaţie data din 1961. Pe 22 august 1962, se însera la ora 20:10. Această diferenţă de 25 de minute avea să schimbe istoria Franţei.

La 20:18, Bastien-Thiry zări convoiul care se îndrepta cu repeziciune spre el pe Avenue de la Liberation, rulând cu 110 km pe oră. Precipitat, începu să fluture ziarul. Aflat pe partea cealaltă a drumului, cu 100 de metri mai jos, Bernier scruta supărat amurgul, cu ochii ţintă la silueta abia perceptibilă din staţia de autobuz. „N-a făcut oare colonelul semn cu ziarul?”, se întreba el, fără a se adresa cuiva anume. Nu rosti bine vorbele că

observă botul ca de rechin al maşinii preşedintelui trecând ca un bolid pe lângă staţie. „Foc!” strigă el oamenilor culcaţi la picioarele sale. Convoiul ajunsese deja în dreptul lor când aceştia au deschis focul, trăgând într-o ţintă care se mişca cu peste 100 de km pe oră. Faptul că douăsprezece gloanţe au reuşit totuşi să străpungă maşina s-a datorat îndemânării cu care au tras ucigaşii. Majoritatea gloanţelor au lovit Citroen-ul din spate. Două cauciucuri au fost complet ciuruite şi, deşi aveau tuburi de etanşare proprie, pierderea bruscă a presiunii a făcut ca maşina aflată în plină viteză să se dezechilibreze şi să derapeze pe roţile din faţă. Acela a fost momentul când Francis Marroux a salvat viaţa generalului De Gaulle.

În timp ce asul ţintaşilor, ex-legionarul Varga, ciuruia cauciucurile, ceilalţi îşi goleau muniţia în parbrizul din spate al maşinii. Câteva gloanţe au trecut prin caroserie, iar unul din ele a străpuns geamul din spate trecând la câţiva centimetri de nasul preşedintelui. Colonelul De Boissieu, care se afla pe locul din faţă, s-a întors şi le-a strigat socrilor săi: „Lăsaţi-vă jos!” Doamna De Gaulle îşi lăsă în jos capul spre genunchii soţului ei. Generalul izbucni cu o voce îngheţată: „Cum, din nou?” şi se întoarse pentru a privi pe geamul din spate.

Marroux ţinea volanul care tremura în toate direcţiile şi apăsă uşor pe accelerator încercând să controleze derapajul maşinii. După ce, pentru un moment, pierdu din putere, Citroen-ul ţâşni din nou înainte, spre intersecţia cu Avenue du Bois, strada laterală unde aşteptau oamenii celui de-al doilea comando O.A.S. Maşina cu garda personală, neatinsă de gloanţe, se ţinea strâns în urma maşinii conduse de Marroux.

Lui Bougrenet de la Tocnaye, care aştepta cu motorul pornit pe Avenue du Bois, viteza maşinilor care se apropiau de el nu-i lăsa decât două alternative: fie să treacă imediat la interceptare şi astfel să se sinucidă prin coliziune, fie să amâne interceptarea cu jumătate de secundă. Alese cea de-a doua variantă. Când demară ieşind de pe strada laterală în dreptul convoiului prezidenţial, lui Bougrenet de la Tocnaye îi deveni clar că nu se afla paralel cu maşina lui De Gaulle, ci a celor însărcinaţi cu paza lui, Henri d’Jouder şi comisarul Ducret. Ieşind până la jumătate pe fereastra din dreapta a maşinii, Watin îşi goli încărcătorul puştii mitralieră în DS-ul aflat în faţa lui, în care zărea prin parbrizul spart, profilul semeţ al generalului De Gaulle.

„De ce nu ripostează idioţii ăia?”, întrebă De Gaulle cu durere

în glas. D'Jouder încerca să tragă în ucigaşii O.A.S. De la cei aproximativ trei metri dintre cele două maşini, dar poliţistul de la volan îi bloca perspectiva. Ducret îi strigă şoferului să se ţină aproape de maşina preşedintelui şi o secundă mai târziu cei din O.A.S. Erau lăsaţi în urmă.

Cei doi motociclişti, dintre care unul aproape fusese aruncat din şa când Tocnaye ţâşnise de pe strada laterală, s-au redresat şi au strâns rândurile. Întregul convoi a parcurs în goană sensul giratoriu, a trecut prin intersecţie şi a continuat drumul spre Villacoublay. La locul ambuscadei cei din O.A.S. Nu avuseseră încă timp pentru acuzaţii reciproce. Acestea aveau să vină mai târziu. Abandonând cele trei maşini folosite în atac, au sărit în vehiculele pregătite pentru sfârşitul operaţiunii şi dispărură în întunericul care se lăsa.

De la emiţătorul aflat în maşină, comisarul Ducret comunică scurt la Villacoublay cele întâmplate. Zece minute mai târziu, după sosirea convoiului, generalul De Gaulle insistă să fie dus direct la elicopterul care aştepta. În clipa când maşina s-a oprit, împrejurul ei s-au strâns mai mulţi ofiţeri şi oficialităţi, grăbiţi să deschidă uşa pentru a o ajuta să iasă afară pe doamna de Gaulle care tremura toată. Generalul ieşi pe uşa cealaltă, scuturându-şi de pe revere spărturile de parbriz. Ignorând panica şi întrebările ofiţerilor din jur, se îndreptă spre cealaltă parte a maşinii pentru a-i oferi braţul soţiei sale.

„Hai draga mea, mergem acasă”, îi spuse el, după care dădu în sfârşit celor de la forţele aeriene verdictul său privind O.A.S.-ul: „Nu ştiu să tragă”. Zicând acestea, îşi conduse soţia în elicopter şi luă loc alături de ea. Li se alătură şi d'Jouder, apoi elicopterul decolă ducându-i să-şi petreacă weekend-ul la ţară.

Pe pistă, cu o figură cadaverică, Francis Marroux stătea nemişcat la volan. Ambele roţi de pe dreapta ajunseseră deja pe jantă. Ducret îi şopti calm câteva cuvinte de felicitare, apoi continuă să se preocupe de clarificarea situaţiei.

În timp ce ziariştii din întreaga lume făceau speculaţii asupra acestei încercări de asasinat şi din lipsă de ceva mai bun umpleau coloanele publicaţiilor cu tot felul de ipoteze personale, poliţia franceză condusă de Surete Nationale şi sprijinită de Serviciul Secret şi de Jandarmerie, a lansat cea mai mare operaţiune de urmărire din istoria Franţei. În curând ea avea să devină cea mai amplă vânătoare de oameni cunoscută de

francezi, proporţiile ei fiind depăşite, ceva mai târziu, numai de urmărirea unui alt asasin, a cărui poveste rămâne necunoscută, dar care continuă să fie înscris în documente cu numele său de cod, Şacalul.

Cercetările au înregistrat primul succes pe 3 septembrie şi, cum se întâmplă adesea în munca poliţiei, rezultatele s-au datorat unui control de rutină. În apropiere de Valence, la sud de Lyon, pe şoseaua principală ce leagă Parisul de Marsilia, o patrulă a poliţiei a oprit o maşină în care se aflau patru bărbaţi. Sute de alte maşini fuseseră oprite în ziua aceea pentru controlul documentelor, dar de data aceasta unul din cei aflaţi în maşină nu avea actele asupra lui. Susţinea că le pierduse. A fost dus, împreună cu ceilalţi trei la Valence, pentru un interogatoriu.

La Valence s-a stabilit că, în afara faptului că îl luaseră în maşină, ceilalţi trei bărbaţi nu aveau nimic de-a face cu el. Prin urmare au fost puşi în libertate. Apoi, celui de-al patrulea bărbat i s-au luat amprentele care au fost trimise la Paris pentru a i se verifica pretinsa identitate. Răspunsul sosi peste douăsprezece ore: amprentele aparţineau unui dezertor din Legiunea Străină, care avea douăzeci şi doi de ani şi ale cărui fapte intrau sub incidenţa legii marţiale. Numele pe care acesta îl dăduse se dovedise a fi corect – Pierre-Denis Magade.

Magade a fost dus la cartierul general al Serviciului Regional al Poliţiei Judiciare din Lyon. În timp ce aştepta în cameră pentru a fi interogat, unul din poliţiştii care îl păzeau îl întrebă în glumă: „Dar de Petit-Clamart ce-ai de zis?”

Magade ridică dezarmat din umeri: „Ce vreţi să ştiţi?”

Magade „ciripi” opt ore, timp în care ofiţerii de poliţie îl ascultară împietriţi de uimire, iar stilourile stenografelor umplură pagini întregi de consemnări. Până la sfârşit, îi numi pe toţi participanţii complotului de la Petit-Clamart şi pe încă alţi nouă care jucaseră roluri secundare în pregătirea operaţiunii. În total douăzeci şi două de persoane. Vânătoarea începuse şi de data aceasta poliţia ştia pe cine caută.

În cele din urmă, un singur om reuşi să scape. Nici până astăzi nu a fost prins. Georges Watin a dispărut fără urmă şi se presupune că trăieşte în Spania, împreună cu majoritatea celorlalţi şefi ai O.A.S.-ului, printre civilii veniţi din Algeria şi stabiliţi acolo.

Interogatoriul şi pregătirea tuturor capetelor de acuzare împotriva lui Bastien-Thiry, Bougrenel de la Tocnaye şi a

celorlalţi conducători ai complotului, a durat până în luna decembrie, iar grupul a fost trimis în judecată în ianuarie 1963.

În timpul desfăşurării procesului, O.A.S.-ul îşi strânse din nou rândurile pentru a încerca un nou atac împotriva generalului de Gaulle, iar Serviciul Secret Francez a pornit un contraatac pe viaţă şi pe moarte. Sub masca încântătoarelor norme ale vieţii pariziene, în spatele unui paravan de cultură şi civilizaţie s-a purtat astfel unul dintre cele mai crâncene şi sadice războaie subterane ale istoriei moderne.

Denumirea completă a Serviciului Secret Francez este Service de Documentation Exterieure et de Contre-Espionage, cunoscut sub forma prescurtată de SDECE. Responsabilităţile lui sunt atât spionajul în afara graniţelor Franţei cât şi contra-spionajul în interiorul lor, deşi în unele cazuri fiecare serviciu poate pătrunde pe teritoriul celuilalt. Primul serviciu se ocupă strict de activităţile legate de spionaj şi informaţii, fiind divizat în birouri identificate prin iniţiala R de la „Renseignement”. Subdiviziunile sunt: R.1 Analiza Informaţiilor; R.2 Europa de Est; R.3 Europa Occidentală; R.4 Africa; R.5 Orientul Mijlociu; R.6 Extremul Orient; R.7 Emisfera Vestică Americană. Cel de-al doilea serviciu se ocupă de contra-spionaj. Serviciile Trei şi Patru includ secţiunea privind lumea comunistă, iar serviciile Şase şi Şapte se ocupă cu finanţele şi respectiv cu administraţia.

Titulatura serviciului Cinci se rezumă la un singur cuvânt: Acţiune. Acest sector a fost inima războiului purtat împotriva O.A.S.-ului. De la cartierul general aflat într-un complex de clădiri oarecare din zona bulevardului Mortier, în apropiere de Porte de Lilas, o suburbie murdară din nord-estul Parisului, au pornit la luptă cei o sută de „duri” ai Serviciului de Acţiune. În marea lor majoritate corsicani, aceştia constituiau replica cea mai fidelă pe care viaţa o putea da tipului ficţional de „individ dur”. Erau antrenaţi pentru a atinge o condiţie fizică de vârf şi apoi erau duşi în tabăra de la Satory unde, într-o secţie specială, total izolată de restul, învăţau tot ce se ştie despre arta distrugerii. Deveneau experţi în mânuirea armelor albe şi în lupta fără arme, în karate şi judo. Urmau cursuri de radio comunicaţie, de demolare şi sabotaj, de interogare cu şi fără folosirea torturii, de răpire, incendiere şi asasinat.

Unii cunoşteau doar franceza, alţii vorbeau cursiv mai multe limbi şi se simţeau acasă în orice capitală a lumii. Aveau libertatea de-a ucide în timpul misiunilor şi adesea se foloseau

de ea.

Când activităţile O.A.S.-ului au devenit tot mai violente şi mai brutale, directorul SDECE-ului, generalul Eugene Guibaud, a dat în sfârşit drumul din zgardă acestor indivizi, lăsându-i să se ocupe de O.A.S. După cum credeau de cuviinţă. Câţiva dintre ei s-au înrolat în O.A.S. Şi au reuşit să se infiltreze până la cele mai înalte nivele De acolo, aveau posibilitatea să furnizeze informaţii cu ajutorul cărora alţii puteau acţiona. În felul acesta, o mulţime de emisari ai O.A.S.-ului, trimişi în misiune pe teritoriul Franţei sau în alte zone unde erau urmăriţi de poliţie, au putut fi capturaţi pe baza informaţiilor oferite de oamenii Serviciului de Acţiune infiltraţi în interiorul organizaţiei teroriste. În unele cazuri, cei urmăriţi nu puteau fi ademeniţi să intre pe teritoriul Franţei şi atunci erau ucişi fără milă în afara graniţelor ţării. Multe din rudele celor din O.A.S., dispăruţi pur şi simplu, au rămas cu convingerea că aceştia au fost lichidaţi de Serviciul de Acţiune.

Nu că O.A.S.-ul ar fi avut nevoie de lecţii în ce priveşte violenţa. Ei îi urau mai mult ca pe oricare alţi poliţişti pe cei din Serviciul de Acţiune, cunoscuţi sub denumirea de Barbues sau Bărboşii, din pricina însărcinărilor secrete. În ultimele zile ale luptei pentru putere dintre O.A.S. Şi autorităţile gaulliste. O.A.S.-ul a capturat în oraşul Alger şapte „bărboşi” vii. Cadavrele lor mutilate aveau să fie găsite mai târziu atârnând, fără nasuri şi urechi, de balcoane şi de stâlpii felinarelor. În asemenea manieră a continuat să se desfăşoare acest război secret, iar povestea completă despre cine a murit sub tortură, de mâna cui şi în ce beci, nu va fi nicicând cunoscută. Restul „bărboşilor” s-au ţinut în afara O.A.S.-ului rămânând în continuare la dispoziţia SDECE-ului. Unii dintre ei, proveniţi din lumea interlopă, fuseseră bătăuşi şi cuţitari de profesie înainte de-a fi recrutaţi şi, nu de puţine ori, când aveau de îndeplinit o treabă murdară pentru guvern, se foloseau de relaţiile lor din lumea din care veneau.

Tocmai acest gen de activităţi a dat naştere în Franţa la numeroase speculaţii privind o aşa-zisă poliţie „paralelă”, care s-ar fi aflat la ordinele unuia din oamenii cei mai de încredere ai preşedintelui De Gaulle, Jacques Foccart. În realitate nu exista nici o poliţie „paralelă”, activităţile atribuite ei erau duse la îndeplinire de către Serviciul de Acţiune, cu oameni puternici sau şefi ai unor bande din medii rău famate, recrutaţi temporar.

Corsicanii, care dominau atât lumea interlopă a Parisului şi

Marsiliei cât şi Serviciul de Acţiune, se pricepeau la vendete şi, după măcelărirea celor şapte „bărboşi” ai Misiunii C în Alger, împotriva O.A.S.-ului a fost declanşată o adevărată vendetă. Tot aşa cum lumea interlopă corsicană îi ajutase pe Aliaţi în 1944, în timpul debarcărilor din sudul Franţei, (pentru propriul interes; căci mai târziu, ca recompensă, a acaparat cea mai mare parte a comerţului cu vicii de pe Coasta de Azur), la începutul anilor 60 corsicanii au luptat din nou pentru Franţa, de data aceasta în vendeta împotriva O.A.S.-ului. Mulţi dintre oamenii O.A.S.-ului care erau pieds-noirs[1], aveau aceleaşi trăsături de corsicani şi de aceea, uneori războiul devenea aproape fratricid.

În vreme ce procesul lui Bastien-Thiry şi al tovarăşilor săi se desfăşura anevoie, campania O.A.S.-ului continua. Cel care o dirija din umbră, instigatorul complotului de la Petit-Clamart era colonelul Antoine Argoud. Produsul uneia din universităţile de marcă ale Franţei, Ecole Polytechnique, Argoud avea o minte ascuţită şi o energie inepuizabilă. Ca locotenent, luptase sub comanda lui De Gaulle pentru eliberarea Franţei de sub ocupaţia naziştilor. Mai târziu avea să comande un regiment de cavalerie în Alger. Scund şi vânjos, Argoud era un militar excelent, dar neîndurător şi, în 1962, devenise deja şeful operaţiunilor O.A.S. în exil.

Experimentat în războaie psihologice, colonelul a înţeles că lupta împotriva Franţei gaulliste trebuia dusă pe toate planurile, folosind teroarea, diplomaţia şi relaţiile publice. În cadrul campaniei, a aranjat ca fostul ministru de externe francez, Georges Bidault, conducătorul Consiliului de Rezistenţă Naţională, aripa politică a O.A.S.-ului să dea o serie de interviuri ziarelor şi televiziunilor din întreaga Europă Occidentală, pentru a explica în termeni respectabili, opoziţia O.A.S.-ului la politica generalului De Gaulle.

Cu această ocazie, Argoud şi-a pus în joc întreaga inteligenţă, remarcabilă, care odinioară făcuse din el cel mai tânăr colonel al armatei franceze, iar acum cel mai periculos om din O.A.S.. A aranjat ca Bidault să participe la o serie de interviuri cu principalele reţele de televiziune şi numeroşi corespondenţi de presă, pe parcursul cărora bătrânul politician a reuşit să ascundă sub masca unei atitudini moderate, activităţile mai puţin ortodoxe ale cuţitarilor din O.A.S..

Succesul operaţiunii de propagandă, susţinută de Bidault şi

[1] Francezi născuţi în Algeria (lb. fr.).

inspirată de Argoud, a alarmat guvernul francez în aceeaşi măsură ca şi valul de bombe de plastic care au explodat în cinematografele şi cafenelele din întreaga Franţă. Apoi, pe 14 februarie s-a deconspirat o altă încercare de a-l asasina pe generalul De Gaulle. A doua zi acesta trebuia să susţină o prelegere la Ecole Militaire[2] de pe Champ de Mars. Planul complotului era ca în momentul în care intra în sala de şedinţe, generalul să fie împuşcat pe la spate, de un asasin căţărat pe acoperişul unei clădiri alăturate.

Cei trei, care mai târziu aveau să fie judecaţi pentru acest complot, au fost Jean Bichon, un căpitan de artilerie pe nume Robert Poinard şi o profesoară de limba engleză de la Academia literară, Paule Rousselet de Liffiac. Cel însărcinat cu misiunea de-a trage urma să fie Georges Watin, dar Şchiopul a reuşit din nou să scape. În apartamentul lui Poinard s-a descoperit o armă cu lunetă şi cei trei au fost arestaţi. Mai târziu, pe parcursul procesului lor, a reieşit că, încercând să găsească o modalitate de a-l introduce pe Watin şi arma lui în academie, ei îl consultaseră pe subofiţerul Marius Tho care s-a dus direct la poliţie. Generalul De Gaulle a sosit la timp, pe data de 15, pentru a lua parte la ceremonia militară, dar spre marea sa nemulţumire a făcut concesia de-a veni într-o maşină blindată.

Complotul ca atare fusese extrem de prost organizat, dar a avut darul de a-l irita pe De Gaulle. A doua zi, convocându-l pe ministrul de interne Frey, a bătut cu pumnul în masă şi i-a spus ministrului răspunzător de securitatea naţională: „Toată povestea asta cu asasinatele a mers prea departe”.

S-a luat hotărârea de-a pedepsi exemplar pe câţiva dintre capii participanţi la conspiraţia O.A.S.-ului pentru a-i descuraja pe ceilalţi. Frey nu se îndoia în privinţa verdictului în procesul lui Bastien-Thiry, pe rol la Curtea Militară Supremă. Din boxa acuzaţilor, lui Bastien-Thiry îi era greu să explice de ce crede el că ar trebui să moară generalul Charles de Gaulle. Dar pentru o adevărată intimidare era nevoie de ceva mai mult.

Pe 22 februarie, o copie a unui memorandum trimis de directorul Serviciului Doi din cadrul SDECE, (contraspionaj/securitate internă), ministrului de interne, ateriză pe biroul şefului Serviciului de Acţiune. Iată un extras: „Am reuşit să localizăm pe unul din principalii conducători ai mişcării subversive şi anume, Antoine Argoud, fost colonel în armata

[2] Şcoala Militară (lb. fr.).

franceză. Acesta a fugit în Germania unde, potrivit informaţiilor deţinute de Serviciul nostru de Spionaj de acolo, intenţionează să rămână câteva zile...

În această situaţie, ar exista posibilitatea să ajungem la Argoud şi, eventual, să-l prindem. Având în vedere faptul că cererea făcută de serviciul nostru special de contraspionaj organelor de securitate competente din Germania a fost refuzată şi că, aceste organe se aşteaptă acum ca agenţii noştri să pornească pe urmele lui Argoud şi ale altor lideri O.A.S., operaţiunea, în ce priveşte persoana lui Argoud, trebuie efectuată cu maximum de rapiditate şi discreţie."

Operaţiunea a fost pasată Serviciului de Acţiune.

În după-amiaza zilei de 25 februarie Argoud s-a întors la München sosind de la Roma, unde participase la o întâlnire cu alţi lideri ai O.A.S.-ului. În loc să se ducă direct pe Untertlstrasse, a luat un taxi spre hotelul Eden-Wolff unde rezervase o cameră, aparent cu scopul de a se întâlni cu cineva. Dar n-a mai ajuns s-o facă. În hol, a fost acostat de doi bărbaţi care i s-au adresat într-o germană impecabilă. Presupunând că sunt poliţişti germani, Argoud a băgat mâna în buzunarul de la piept pentru a-şi scoate paşaportul.

În momentul imediat următor şi-a simţit braţele strânse ca într-o menghină, picioarele desprinzându-i-se de pe sol şi s-a trezit băgat cu repeziciune într-o dubă care aştepta afară. Începu să se răstească şi i se răspunse cu o serie de înjurături franţuzeşti. Un pumn ciolănos i-a sfărâmat nasul, un altul l-a izbit în stomac, un deget i-a apăsat centrul nervos aflat sub ureche şi colonelul s-a cufundat în întuneric.

După exact douăzeci şi patru de ore, la Paris, la Brigada de Criminalistică a Poliţiei Judiciare din Quai des Orfevres nr. 36, sună telefonul. O voce răguşită i-a spus sergentului de serviciu că vorbeşte din partea O.A.S.-ului şi că Antoine Argoud, legat frumuşel, se află într-o dubă parcată în spatele clădirii CID. Peste câteva minute, uşa dubei se deschise brusc şi Argoud se pomeni afară, în mijlocul ofiţerilor de poliţie rămaşi cu gura căscată.

Ochii lui, care în ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră legaţi, nu mai puteau focaliza nimic. Avea nevoie de sprijin pentru a se ţine pe picioare. Faţa îi era acoperită de sângele uscat care i se prelinsese din nas, iar gura îl durea din cauza căluşului pe care poliţia tocmai i-l scosese.

Când cineva îl întrebă: „Sunteţi colonelul Antoine Argoud?" el

bolborosi: „Da”. Nu se ştie cum, Serviciul de Acţiune îl trecuse frontiera în cursul nopţii precedente. Telefonul anonim prin care poliţia fusese înştiinţată de existenţa coletului care o aştepta în propria ei parcare, nu era altceva decât modul original de-a glumi al acestui serviciu. Argoud n-a fost eliberat decât în iunie 1968.

Un singur lucru n-au luat în calcul oamenii Serviciului de Acţiune: prin înlăturarea lui Argoud, în ciuda enormei demoralizări produse în rândurile O.A.S.-ului, ei au netezit calea adjunctului său din umbră, locotenent-colonelul Marc Rodin un personaj puţin cunoscut, dar la fel de abil, pentru a-şi asuma comanda operaţiunilor în vederea asasinării lui De Gaulle. În multe privinţe, a fost o afacere proastă.

Pe data de 4 martie, Curtea Militară Supremă a pronunţat sentinţa împotriva lui Jean-Marie Bastien-Thiry. Împreună cu încă doi inculpaţi, acesta a fost condamnat la moarte. Acelaşi destin l-au avut şi alte trei persoane aflate încă în libertate, printre care şi Watin Şchiopul. Pe 8 martie, timp de trei ore, generalul De Gaulle a ascultat fără să scoată o vorbă apelurile la clemenţă făcute de avocaţii celor condamnaţi. În două cazuri el a dispus comutarea pedepsei cu moartea în închisoare pe viaţă, dar pentru Bastien-Thiry sentinţa a rămas neschimbată.

În seara aceleiaşi zile, avocatul său i-a comunicat colonelului de aviaţie decizia.

„Este fixată pentru ziua de unsprezece”, i-a spus avocatul clientului său şi pentru că acesta continua să zâmbească neîncrezător, lăsă să-i scape din gură: „Veţi fi împuşcat”.

Bastien-Thiry continuă să zâmbească, clătinând din cap.

„Nu înţelegeţi” îi spuse el avocatului, „nici un pluton de francezi nu va ridica armele împotriva mea”.

Se înşela însă. Execuţia a fost anunţată la ştirile de ora 8 dimineaţă ale postului Radio Europa 1 în franceză. Ea a fost recepţionată în cea mai mare parte a Europei Occidentale de cei interesaţi să prindă acest post. Într-o cameră mică de hotel din Austria, ştirea avea să declanşeze o serie de reflecţii şi acţiuni care aveau să-l ducă mai mult ca oricând pe generalul De Gaulle, în apropierea morţii. Camera era ocupată de colonelul Marc Rodin noul şef al operaţiunilor O.A.S.

2

Marc Rodin stinsese tranzistorul şi se ridică de la masă lăsându-şi micul dejun aproape neatins. Se duse la fereastră, îşi aprinse încă o ţigară deşi fumase până atunci întruna şi privi afară peisajul învăluit în zăpada pe care primăvara întârziată nu reuşise încă să o topească.

„Ticăloşii!” murmură el încet şi cu obida continuând, tot *sotto voce*, un şir de nume şi epitete exprimând sentimentele sale faţă de preşedintele Franţei, de guvernul lui şi de Serviciile secrete.

Rodin se deosebea aproape în toate privinţele de predecesorul său. Înalt şi slab, cu faţa pământie şi suptă de ura lăuntrică, îşi masca de obicei emoţiile, în ciuda sorgintei lui latine. El nu avusese parte de Şcoala Politehnică cea care ar fi putut să-i deschidă drumul spre o carieră strălucită. Fiu de cizmar, în anii fără griji ai adolescenţei sale, fugise în Anglia cu un vas pescăresc, în perioada în care Germania invadase Franţa. Apoi se înrolase ca voluntar sub stindardul Crucii de Lorena.

Ca să ajungă sergent şi mai departe subofiţer, drumul parcurs de el fusese deosebit de greu, trecând prin bătăliile sângeroase din nordul Africii sub comanda lui Koenig iar mai târziu, sub cea a lui Leclerc, prin gardurile vii ale Normandiei. O misiune îndeplinită în timpul bătăliei pentru Paris îi adusese galoanele de ofiţer pe care, cu studiile şi educaţia primită, nu le-ar fi putut obţine niciodată. În Franţa postbelică fusese nevoit să aleagă între viaţa civilă şi haina militară.

Ce putea face însă în viaţa civilă? Nu cunoştea nici o meserie, decât puţinul pe care-l învăţase de la tatăl său iar clasa muncitoare din ţara sa era dominată de comuniştii care preluaseră controlul şi asupra Rezistenţei şi a Forţelor franceze libere din interior. Aşa că a rămas în armată. Numai că, mai târziu, ca ofiţer provenit din rândurile soldaţilor, i-a fost dat să constate cu amărăciune că noua generaţie de absolvenţi ai şcolilor de ofiţeri obţinea doar pe baza pregătirii teoretice din şcoală aceleaşi galoane pentru care el trebuise să-şi verse sângele. Văzându-i cum îl întreceau în rang şi privilegii se lăsă treptat copleşit de sentimentul amar al frustrării.

Nu-i rămăsese altceva de făcut decât să se înroleze în regimentele coloniale formate din soldaţi încercaţi şi duri, care

duceau greul luptelor în timp ce armata de recruţi mărşăluia doar pe terenurile de instrucţie. A reuşit apoi să se transfere la trupele coloniale aeropurtate.

Doar într-un an, ajunse comandant de companie în Indochina, trăind printre oameni care gândeau şi vorbeau ca el. Pentru un tânăr venit de pe scăunelul de cizmar avansarea se putea obţine numai prin multe şi mereu mai multe fapte de arme. La sfârşitul campaniei din Indochina ajunsese maior şi, după un nefericit şi deprimant an petrecut în Franţa, a fost trimis în Algeria.

Retragerea francezilor din Indochina şi anul petrecut în Franţa făcuseră ca amărăciunea surdă să se transforme în ură devastatoare faţă de politicieni şi comunişti, care pentru el erau totuna. Până când Franţa nu avea să fie condusă de un militar, ea nu putea să scape din ghearele bandei de trădători şi lingăi care infestaseră viaţa publică. Doar în armată cele două specii fuseseră stârpite.

Ca cei mai mulţi dintre ofiţerii activi care-şi văzuseră oamenii murind şi, uneori chiar îngropaseră trupurile mutilate îngrozitor ale celor fără de noroc, Rodin venera soldaţii considerându-i sarea pământului, bărbaţi adevăraţi, care-şi vărsau sângele pentru ca burghezii să poată trăi tihniţi la casele lor. Să constaţi după opt ani de lupte prin pădurile Indochinei, că civilii din propria-ţi ţară nu dădeau nici doi bani pe militari, să citeşti acuzaţiile aduse militarilor de către intelectualii de stânga pentru fleacuri, precum torturarea prizonierilor în scopul obţinerii de informaţii vitale, era prea mult pentru Marc Rodin. Reacţia sa combinată cu un permanent sentiment de frustrare, născut din lipsa de şansă îl transformaseră într-un fanatic.

Era şi acum convins că dacă autorităţile de la faţa locului şi guvernul împreună cu populaţia din propria lor ţară i-ar fi sprijinit în suficientă măsură, armata ar fi reuşit să-i învingă pe vietnamezi. Cedarea Indochinei fusese o imensă trădare a miilor de tineri minunaţi care muriseră acolo, în zadar, după cât se pare. Pentru Rodin nu mai era loc de alte trădări. Algeria avea s-o dovedească.

El părăsi Marsilia în primăvara lui 1956, mai fericit decât oricând. Convins că râpele şi vâlcelele îndepărtate ale Algeriei urmau să fie martore la desăvârşirea a ceea ce el considera că va fi încununarea vieţii sale şi anume apoteoza Armatei franceze în faţa întregii lumi.

În timpul celor doi ani de lupte crâncene nu s-a petrecut nimic

care să-i zdruncine această convingere. E adevărat că rebelii n-au putut fi învinşi atât de uşor cum crezuse la început. Oricât de mulţi felahi împuşcaseră el şi camarazii lui, oricâte sate fuseseră rase de pe suprafaţa pământului, oricâţi terorişti din F.L.N.[3] Muriseră sub tortură, revolta s-a întins mereu, până ce a cuprins întreaga ţară şi a distrus oraşele.

Era nevoie, fireşte, de mult mai mult ajutor din partea metropolei. Căci aici, cel puţin, nu era vorba de un război purtat într-un colţ aruncat, departe, la marginea imperiului. Algeria era Franţa, o parte a Franţei locuită de trei milioane de francezi. Să lupţi pentru Algeria era ca şi cum ai fi luptat pentru Normandia, Bretania sau Alpii Maritimi.

O dată cu avansarea lui la gradul de locotenent-colonel, Marc Rodin părăsi zonele rurale pentru a continua lupta în oraşe, mai întâi la Bone iar apoi la Constantine.

În zonele rurale se luptase cu soldaţi din A.L.N.[4], de fapt trupe neregulate, dar altminteri, fiecare în parte, buni luptători. Ura împotriva lor fusese nimic pe lângă cea care-l măcinase în timpul războiului înşelător şi atroce din oraşe, purtat cu bombe de plastic plasate de terorişti în cafenelele, magazinele şi parcurile de distracţii deţinute de francezi. Măsurile luate pentru a curăţa oraşul Constantine de ticăloşii care amplasau bombele în zonele populate de francezi, l-au făcut să fie poreclit de cei din Casbah[5] „Măcelarul”.

Tot ce le lipsise pentru a distruge definitiv F.L.N. şi armata sa A.L.N., fusese ajutorul mai substanţial din partea Parisului. Ca cei mai mulţi fanatici, Rodin devenise orb în faţa realităţii din cauza convingerilor sale. Pentru el, costul mereu crescând al războiului, economia în derivă a Franţei sub povara efortului făcut pentru un război fără sorţi de izbândă, demoralizarea trupelor fuseseră simple fleacuri.

În iunie 1958, generalul de Gaulle a revenit la putere ca prim-ministru al Franţei. Debarasându-se rapid şi eficient de cea de a Patra Republică, prea şubredă şi coruptă, a fondat-o pe cea de a Cincea. Atunci când a pronunţat cuvintele *Algerie Francaise*[6], aflate pe buzele tuturor generalilor care-l readuseseră la Matignon, iar mai apoi, în 1959, la Elysee, Rodin s-a închis în

[3] Frontul de eliberare naţională din Algeria.
[4] Armata de eliberare naţională.
[5] Cartierul vechi din Constantine locuit de băştinaşi.
[6] Algeria franceză (lb. fr.).

cameră şi a plâns. Când de Gaulle a vizitat Algeria, lui Rodin i s-a părut că e un Zeus coborând din Olimp. Era sigur că noua politică era pe drumul cel bun. Comuniştii urmau să fie măturaţi din toate posturile, Jean-Paul Satire împuşcat, cu siguranţă, pentru trădare, sindicatele aduse la tăcere, iar sprijinul total al Franţei pentru conaţionalii din Algeria, cât şi pentru armata care-i proteja nu va întârzia să apară.

Rodin era sigur de acest lucru aşa cum era sigur că soarele apare la răsărit. Când de Gaulle a început să introducă măsurile de reorientare a Franţei conform concepţiei lui. Rodin a crezut că la mijloc se află vreo greşeală. Trebuia să i se acorde bătrânului câtva timp. Dar când au început să-i ajungă la ureche primele zvonuri despre discuţiile preliminare cu Ben Bella şi F.L.N., lui Rodin nu i-a venit să creadă. Deşi simpatizase cu revolta coloniştilor condusă de marele Jo Ortiz în 1960, a considerat că lipsa de progres în acţiunea de anihilare a partizanilor algerieni era doar o mişcare tactică din partea lui de Gaulle. Era sigur că Le Vieux[7] ştia bine ce face. Nu pronunţase el acele cuvinte de aur: *Algerie Francaise!*

Când s-a dovedit însă, fără putinţă de tăgadă, că în concepţia lui de Gaulle, Franţa resuscitată nu includea şi Algeria franceză, lumea lui Rodin s-a năruit ca lovită de trăsnet. Nu mai rămăsese nimic din credinţă şi speranţă, convingere şi încredere. Rămăsese doar ură. Ură faţă de sistem, de politicieni, de intelectuali, de algerieni, de sindicate, de ziarişti şi de străini, dar mai presus de toate, ură faţă de omul de Gaulle. Cu excepţia câtorva fricoşi care au refuzat să-l urmeze, întreg batalionul de sub comanda lui Rodin s-a alăturat puciului militar din aprilie 1961.

Dar acesta eşuase. Dintr-o singură mişcare, dezarmant de simplă şi inteligentă, De Gaulle înăbuşise puciul în faşă. Nici unul dintre ofiţeri nu dăduse atenţie faptului că, trupele fuseseră dotate cu mii de aparate radio cu tranzistori, cu câteva săptămâni înainte de anunţul oficial al începerii tratativelor cu F.L.N. Aparatele fuseseră privite ca simple mijloace nevinovate pentru ridicarea moralului trupelor şi mulţi ofiţeri şi subofiţeri aprobaseră ideea. Muzica uşoară, venită din Franţa pe calea undelor, avea menirea să-i facă pe soldaţi să uite de arşiţă, de muşte şi de plictiseală.

Vocea lui de Gaulle n-a mai fost însă la fel de nevinovată.

[7] Bătrânul (lb. fr.).

Când, în cele din urmă, s-a pus la încercare loialitatea armatei, zecile de mii de soldaţi răspândiţi pe la bazele lor de pe tot cuprinsul Algeriei aveau radiourile deschise ca să asculte ştirile. După ştiri, au auzit aceeaşi voce pe care şi Rodin o ascultase în iunie 1940. Şi aproape acelaşi mesaj. „Vă aflaţi în faţa unei dovezi de credinţă: eu sunt Franţa, instrumentul destinului vostru. Urmaţi-mă. Supuneţi-vă ordinelor mele."

Unii comandanţi de batalion s-au trezit că rămăseseră doar cu o mână de ofiţeri în timp ce majoritatea gradaţilor îi părăsiseră deja.

Rebeliunea fusese spulberată, ca şi iluziile, prin radio. Rodin fusese mai norocos decât alţii. Cu el rămăseseră o sută douăzeci de ofiţeri, subofiţeri şi gradaţi. Şi aceasta pentru că avea sub comandă o unitate formată în majoritate din vechi combatanţi trecuţi prin focul luptelor din Indochina şi din pustiul algerian. Împreună cu alţi pucişti au constituit Organizaţia Armatei Secrete jurând să-i răstoarne pe toţi acei Iuda aciuaţi la Palatul Elysee.

Prinşi între triumfătorul F.L.N. şi armata franceză loială, nu le rămăsese decât un timp scurt de acţiune pe care l-au folosit dezlănţuind distrugeri de proporţii. În ultimele şapte săptămâni, în care coloniştii francezi şi-au dat pe nimic toată agoniseala de o viaţă şi au părăsit în fugă coasta răvăşită de război. Armata secretă a pregătit o ultimă acţiune de răzbunare atroce pentru tot ce trebuia să lase în urmă. Când totul s-a terminat, pentru şefii cunoscuţi de autorităţile gaulliste nu mai rămăsese decât exilul.

În iarna lui 1961, Rodin a devenit adjunctul lui Argoud, ca şef al operaţiunilor O.A.S. din exil. În spatele ofensivei declanşate în acele zile asupra Franţei metropolitane, se aflau intuiţia, talentul şi inspiraţia lui Argoud, în timp ce Rodin îl seconda cu spiritul lui organizatoric şi cu simţul realităţii, dublat de o anume viclenie şi iscusinţă. Dacă ar fi fost numai fanatic ar fi fost doar periculos, nu şi ieşit din comun. În O.A.S. mai erau şi alţii ca ei, experţi în folosirea armelor. Dar el era mai mult decât atât. Bătrânul cizmar procrease un băiat cu o minte limpede, nemodelată prin studiu în şcolile militare. Rodin şi-o modelase singur, în felul lui.

Cât priveşte propria sa concepţie despre Franţa şi despre onoarea militară, Rodin nu era decât, un fanatic ca mulţi alţii, dar când se confrunta cu o problemă strict practică, era capabil de o judecată pragmatica şi logică, mult mai eficientă decât tot entuziasmul volatil şi toată violenţa fără noimă de pe lume.

Iată care erau gândurile lui cu privire la asasinarea lui de Gaulle, în acea dimineaţă de 11 martie. Nu fusese atât de naiv să creadă că va fi o treabă uşoară, dimpotrivă, eşecul tentativelor de la Petit-Clamart şi Ecole Militaire o făceau şi mai dificilă. Asasinii nu erau greu de găsit, problema era să poţi găsi omul sau planul care să dispună de acel factor unic, suficient de neobişnuit, care să poată face o breşă în sistemul de securitate organizat în cercuri concentrice în jurul preşedintelui.

A început să înşire metodic în minte dificultăţile, i-au trebuit două ore să le stabilească, fumând ţigară după ţigară lângă fereastră şi umplând camera de pâclă albăstrie. A imaginat apoi planuri cu ajutorul cărora să le înlăture sau să le ocolească. Fiecare plan i se părea realizabil, oricât de critic l-ar fi examinat, dar nu rezista la testul final. Din suita de raţionamente reieşea, mereu insurmontabilă, o singură problemă – aceea a pazei şi protecţiei.

Lucrurile se schimbaseră de la tentativa de asasinat eşuată de la Petit-Clamart. Infiltrarea de agenţi secreţi în rândurile gradaţilor şi cadrelor O.A.S. atinsese cote alarmante. Recenta răpire a propriului său şef Argoud, dovedea cât de decis era Serviciul de Acţiune să treacă la interogarea liderilor O.A.S. s-a riscat până şi un conflict cu Germania. Cum Argoud era deja supus la interogatorii de aproape două săptămâni, toată conducerea O.A.S. fusese nevoită să-şi şteargă urmele. Bidault a renunţat brusc la gustul pentru reclamă şi apariţii în public. Alţi membri ai C.N.R.[8] au fugit cuprinşi de panică în Spania, America, Belgia. A fost o goană nebună după acte false şi bilete de avion spre locuri îndepărtate.

Martori la toate acestea, gradele inferioare şi-au pierdut complet moralul. Persoanele din interiorul Franţei, care anterior fuseseră dispuşi să dea o mână de ajutor, să-i ascundă pe cei urmăriţi, să transporte pachete cu arme, să transmită mesaje şi chiar să furnizeze informaţii, închideau acum telefonul mormăind tot felul de scuze.

După eşecul de la Petit-Clamart şi interogatoriul arestaţilor, au trebuit incluse trei reţele din Franţa. Având informaţii din interior, poliţia a făcut descinderi din casă în casă, descoperind pe rând ascunzătorile de arme şi de provizii; poliţia dejucase alte două comploturi pentru asasinarea lui de Gaulle surprinzându-i pe conspiratori chiar la a doua întâlnire.

---

[8] Consiliul naţional al rezistenţei (lb. fr.).

În timp ce membrii C.N.R. ţineau discursuri în comitet şi băteau câmpii despre restaurarea democraţiei în Franţa, Rodin examina faptele cuprinse în documentele înghesuite în servieta sa aflată lângă pat. Fără bani, rămânând fără sprijin din interior şi de pe plan internaţional, pierzându-şi membrii şi credibilitatea, O.A.S. era pe cale să se prăbuşească înainte chiar de a fi atacată frontal de poliţie. Executarea lui Bastien-Thiry a înrăutăţit şi mai mult situaţia. Era într-adevăr greu să găseşti oameni care să te ajute în această etapă. Cei care se declarau gata să treacă la acţiune erau bine cunoscuţi de poliţie şi, în plus, de alte câteva milioane de cetăţeni. Elaborarea acum a unui nou plan presupunând implicarea şi coordonarea mai multor grupuri de persoane ar fi făcut să sară în aer acţiunea; înainte ca asasinul să fi putut ajunge la o sută de kilometri distanţă de de Gaulle.

La capătul propriului raţionament, Rodin şi-a spus în barbă: „Trebuie găsit cineva total necunoscut...” Parcursese lista cu cei despre care ştia că nu s-ar da la o parte de la asasinarea unui preşedinte.

Fiecare dintre ei avea însă în arhivele Poliţiei franceze un dosar la fel de gros ca Biblia. Altfel de ce ar trebui ca el, Marc Rodin, să stea ascuns în hotelul acesta obscur din munţii Austriei?

A găsit răspunsul chiar înainte de prânz. O vreme l-a respins, dar o curiozitate obsedantă îl făcea să revină mereu la el. Dacă s-ar putea găsi un astfel de om... Dacă un asemenea om există cu adevărat... Laborios, pe îndelete, construi un nou plan în jurul acestui potenţial asasin, apoi îl confruntă cu toate obiecţiile şi obstacolele posibile.

Planul trecu cu bine examenul chiar şi confruntat cu problema pazei.

Puţin înainte de ora mesei, Marc Rodin şi-a pus paltonul şi a coborât. În faţa uşii de la intrare l-a izbit prima rafală de vânt care mătura strada îngheţată. Ezită o clipă zgribulit, dar aerul tare îi liniştea durerea de cap provocată de ţigări şi de aerul cald din cameră. O coti la stânga spre oficiul poştal din Adlerstrasse şi trimise câteva telegrame scurte colegilor răspândiţi sub nume false prin sudul Germaniei, Austria, Italia şi Spania, informându-i că nu va fi de găsit timp de câteva săptămâni. Întrucât pleca într-o misiune.

În timp ce se întorcea spre pensiunea modestă unde locuia, îi trecu prin minte că s-ar putea bănui că şi lui începuse să i se facă

frică şi de aceea se hotărâse să dispară, pentru a nu fi răpit sau lichidat de către Serviciul de Acţiune. Ridică din umeri. N-aveau decât să creadă ce voiau, acum nu era timp pentru explicaţii.

Mâncă la prânz la pensiune, meniul zilei fiind ciolan cu găluşte. Cu toate că anii petrecuţi în junglă şi în pustiul algerian îl dezvăţaseră de mâncăruri alese, i-a fost destul de greu să înghită. Pe la trei după-amiază, era deja cu bagajele făcute şi nota achitată. Pornea într-o misiune solitară să găsească un om, mai precis un anume tip de om, de care nu ştia nici măcar dacă există.

Pe când el se urca în tren, un avion Comet 4 B al companiei BOAC ateriza pe culoarul de zbor în direcţia pistei zero-patru a aeroportului din Londra. Avionul venea de la Beirut. Printre pasagerii care intrau în sala de sosiri se afla şi un englez înalt şi blond. Era bronzat la faţă de soarele Orientului Mijlociu. Se simţea relaxat şi în formă după două luni petrecute în Liban, timp în care gustase din incontestabilele plăceri ale locului şi din ceea ce era pentru el cea mai mare plăcere: supravegherea transferului unei sume frumoase de bani, de la o bancă din Beirut, în Elveţia.

Departe, în urma lui, în solul nisipos al Egiptului, înmormântate de mult de poliţiştii furioşi şi contrariaţi, zăceau cadavrele a doi ingineri germani, specialişti în rachete, fiecare cu câte o gaură perfectă în şira spinării. Plecarea lor din această lume dăduse cu câţiva ani înapoi planul rachetei Al Zafira iniţiat de Nasser şi astfel, la New York, un milionar sionist putea fi mulţumit că nu cheltuise banii degeaba. După ce trecu prin vamă fără probleme, englezul plecă într-o maşină spre apartamentul său din Mayfair.

Lui Rodin i-au trebuit nouăzeci de zile să-şi termine cercetările iar rezultatele acestora s-au concretizat în trei dosare subţiri, păstrate într-o mapă pânzată pe care o purta întotdeauna cu el închisă în servietă. Când s-a întors în Austria, era deja mijlocul lunii iunie. S-a instalat la Viena într-o pensiune mică, pe nume Kleist, de pe Brucknerallee.

De la poşta centrală a trimis două telegrame scurte şi concise. Una în nordul Italiei, la Bolzano, iar alta la Roma. Erau adresate principalilor săi adjuncţi pe care-i invita la o întâlnire urgentă la Viena. Cei doi veniră în douăzeci şi patru de ore, Renee Montclair cu o maşină închiriată de la Bolzano, iar Andre Casson cu o

maşină de la Roma. Fiecare călătorea sub un nume fals, căci atât în Italia cât şi în Austria ei figurau la loc de frunte pe listele persoanelor căutate, liste pe care le deţineau ofiţerii rezidenţi ai SDECE, care plăteau cu bani buni agenţi şi informatori la punctele de frontieră şi pe aeroporturi.

Andre Casson a ajuns primul la pensiunea Kleist, cu şapte minute înainte de ora unsprezece, ora întâlnirii. Spuse taximetristului să oprească în colţ la Brucknerallee, coborî şi zăbovi puţin să-şi aranjeze cravata uitându-se în vitrina unei florării, înainte de a intra grăbit în holul clădirii.

Rodin se înregistrase şi el sub nume fals, ca de obicei, unul din cele douăzeci de nume cunoscute doar celor apropiaţi. Fiecare din cei doi pe care-i chemase primise telegrama cu o zi înainte, semnată Schulz, numele de cod al lui Rodin pentru o perioadă de douăzeci de zile.

— *Herr Schulz*, *bitte*[9], i se adresă Casson tânărului de la recepţie.

Acesta consultă registrul de intrări.

— Camera şaizeci şi patru. Sunteţi aşteptat?

— Da, desigur, răspunse Casson şi se grăbi în sus, pe scară. Intră pe coridorul de la primul etaj şi o luă de-a lungul lui căutând camera 64. O găsi pe partea dreaptă, pe la mijlocul coridorului. Ridică mâna să bată în uşă, dar în aceeaşi clipă, mâna îi fu imobilizată de la spate. Se întoarse şi dădu cu ochii de o faţă ciolănoasă şi nerasă. Ochii aflaţi sub părul des ce-i ţinea loc de sprâncene, îl priveau curios. Omul apăruse probabil în spatele lui după ce trecuse de nişa aflată la doi metri mai în urmă şi Casson nu-i auzise paşii, deşi covorul era destul de subţire.

— *Vous desirez...*?[10] spuse uriaşul pe un ton total indiferent, fără să slăbească strânsoarea din jurul încheieturii mâinii lui Casson.

O clipă, Casson avu o senzaţie de greaţă amintindu-şi cât de uşor a fost răpit Argoud din hotelul Eden-Wolff cu patru luni mai devreme. Apoi, recunoscu în persoana bărbatului pe polonezul care luptase sub comanda lui Rodin în Legiunea Străină, în Indochina şi Vietnam. Îşi aminti că, din când în când, îl folosea pe Viktor Kowalski pentru misiuni speciale.

— Am întâlnire cu colonelul Rodin, Viktor, răspunse el încet.

Sprâncenele lui Kowalski s-au apropiat şi mai mult la auzul

---

[9] Domnul Schulz, vă rog. (lb. germ. orig).

[10] Ce doriţi...? (lb. fr.).

propriului său nume şi al stăpânului său. „Sunt Andre Casson”. Kowalski nu păru impresionat. Cuprinzându-l cu mâna stângă pe Casson, bătu la uşa camerei cu numărul 64.

O voce dinăuntru răspunse: „*Oui*.”

Kowalski îşi apropie buzele de uşă.

Aveţi un musafir, mormăi el şi uşa se întredeschise. Rodin privi afară şi apoi deschise larg uşa.

— Dragă Andre, scuze pentru incident, îi făcu semn din cap lui Kowalski:

— E în ordine, caporal îl aşteptam pe domnul.

Casson îşi simţi liberă încheietura mâinii şi intră în cameră. Din prag, Rodin i-a mai spus ceva lui Kowalski, apoi închise uşa. Polonezul s-a întors la locul său de pază, în nişă.

Rodin i-a strâns mâna lui Casson şi l-a condus spre fotoliile aşezate în faţa sobei în care ardea focul. Deşi era mijlocul lui iunie, afară burniţa şi vremea era rece pentru cei doi, obişnuiţi cu soarele cald al Africii septentrionale. Gazul ardea în sobă cu putere. Casson îşi scoase impermeabilul şi se aşeză în faţa căminului.

— De obicei nu luai asemenea măsuri de prevedere, Marc.

— Nu atât pentru mine, răspunse Rodin. În caz de pericol, eu mă descurc. Am însă nevoie de câteva minute ca să scap de hârtiile astea. Îi arătă o mapă de pânză aşezată lângă servietă, pe masa de lângă fereastră, care-i servea drept birou. Pentru asta l-am adus pe Viktor. Orice s-ar întâmpla, el poate să-mi asigure cele şaizeci de secunde necesare ca să distrug hârtiile astea.

— Înseamnă că sunt importante.

— Poate că da. Vocea lui trăda o notă de satisfacţie. Îl aşteptăm şi pe Rene. I-am spus să fie aici la 11:15, ca să nu veniţi chiar unul după altul, căci Viktor şi-ar putea pierde cumpătul. Devine cam nervos când apar mai multe persoane pe care nu le cunoaşte.

Rodin zâmbi, ceea ce i se întâmpla foarte rar, imaginându-şi că Viktor s-ar enerva şi şi-ar folosi Coltul ascuns la subţioara stângă. Se auzi o bătaie în uşă. Rodin traversă camera până la uşă şi-şi apropie buzele de ea.

— *Oui*?

De data aceasta auzi vocea lui Rene Montclair, nervoasă şi tensionată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marc... Rodin deschise uşa. În

faţa lui stătea Montclair care părea un pitic pe lângă polonezul uriaş postat în spatele lui. Viktor îl ţinea strâns pe după piept cu mâna stângă, imobilizându-i braţele pe lângă corp.

— *Ca va*, *Viktor*, şopti Rodin gorilei sale, care-i dădu drumul lui Montclair. Recunoscător, acesta intră în cameră şi făcu o mutră cam acră dând cu ochii de Casson care zâmbea din fotoliul de lângă foc. După ce a închis uşa, Rodin i-a cerut scuze lui Montclair.

Montclair s-a apropiat şi cei doi şi-au strâns mâinile. Îşi scoase paltonul dând la iveală un costum gri închis, şifonat şi prost croit, care-i stătea rău. Ca majoritatea foştilor militari, obişnuiţi cu uniforma, el şi Rodin nu ştiuseră niciodată cum să poarte un costum.

Fiind gazdă, Rodin le-a oferit celor doi singurele fotolii din cameră. El şi-a rezervat scaunul cu spătar, aflat în spatele mesei folosită ca birou. Din dulăpiorul de lângă pat scoase o sticlă de coniac franţuzesc şi le-o arătă. Cei doi au încuviinţat cu o mişcare a capului. Rodin turnă câte o porţie serioasă în cele trei pahare şi oferi două din ele lui Montclair şi Casson. Musafirii au băut primii, lăsând licoarea tare să le scoată frigul din oase.

Rene Montclair, mic şi îndesat, era ca şi Rodin ofiţer de carieră. Dar, spre deosebire de el, nu comandase niciodată trupe combatante. Cea mai mare parte a carierei sale militare se desfăşurase în serviciile de intendenţă ale armatei, iar în ultimii zece ani în departamentul financiar şi contabil al Legiunii străine. În primăvara lui 1963 devenise trezorier al O.A.S.-ului.

Andre Casson era singurul civil. Scund şi pedant, îmbrăcat ca un director de bancă, ceea ce şi fusese, de fapt, în Algeria, el era coordonatorul reţelei clandestine O.A.S.-C.N.R.[11] în Franţa.

Amândoi făceau parte, ca şi Rodin, din aripa dură a O.A.S.-ului chiar dacă din motive diferite. Montclair avusese un fiu care, cu trei ani în urmă, îşi făcuse stagiul militar în Algeria, în timp ce el conducea serviciul financiar-contabil al bazei Legiunii străine de lângă Marsilia. Maiorul Montclair nu şi-a mai revăzut fiul niciodată. Cadavrul lui fusese îngropat în pământul algerian, de către o patrulă a Legiunii străine, după ce aceasta cucerise satul în care băiatul se afla prizonier al rebelilor. Mai târziu, a aflat însă în amănunt ce suferinţe a îndurat băiatul. În Legiune nimic nu rămâne neştiut, căci lumea vorbeşte.

Andre Casson era mult mai implicat. Banca pentru care lucra

[11] Consiliul Naţional al Rezistenţei (fr. orig.).

îşi avea sediul la Paris aşa că nici după pierderea Algeriei nu risca să rămână fără slujbă.

Când coloniştii s-au ridicat însă la revoltă, în 1960, fusese alături de ei. Devenind unul din conducători în oraşul său natal, Constantine. Deşi îşi păstrase slujba, văzând cum clienţii îşi lichidau conturile şi vindeau tot ca să se refugieze în Franţa, înţelesese că zilele de aur ale prezenţei franceze în Algeria luaseră sfârşit. Curând după rebeliunea din armată, revoltat de politica gaullistă şi de nenorocirea ce se abătuse asupra micilor fermieri şi comercianţi din regiune, care fugeau ruinaţi spre o ţară pe care mulţi dintre ei n-o văzuseră niciodată, ajutase o echipă de şoc a O.A.S.-ului să jefuiască din propria-i bancă treizeci de milioane de franci vechi. A fost surprins şi denunţat pentru complicitate de către un tânăr casier şi, cu asta, cariera lui la bancă a luat sfârşit. Şi-a trimis soţia şi fiul la socri, la Perpignan. Cunoştea personal mii de simpatizanţi ai O.A.S.-ului care trăiau acum în interiorul Franţei.

Marc Rodin se aşeză pe scaun în spatele biroului, de unde îi putea observa pe cei doi. Aceştia îl priveau curioşi, dar fără să pună întrebări.

Metodic şi cu grijă, Rodin îşi începu discursul insistând asupra şirului crescând de eşecuri şi înfrângeri suferite în ultimele luni de către O.A.S. în faţa Serviciilor Secrete franceze. Musafirii priveau cu obidă în fundul paharelor.

— Trebuie să fim conştienţi de realitate. În ultimele patru luni am încasat trei lovituri serioase. Eşecul tentativei de la Ecole Militaire de a scăpa Franţa de Dictator este doar ultimul dintr-un şir lung de astfel de încercări, care au fost ratate încă din start. Singurele două cazuri în care oamenii noştri au reuşit să se apropie de el la o distanţă convenabilă au eşuat din cauza unor greşeli elementare de planificare şi execuţie. Nu e cazul să intru în detalii, le cunoaşteţi la fel de bine ca şi mine.

— Răpirea lui Antoine Argoud a făcut să-l pierdem pe unul dintre liderii cei mai clarvăzători şi, în pofida devotamentului său pentru cauză, nu există nici o îndoială că, interogat cu metode moderne, incluzând probabil şi administrarea de droguri, poate pune în primejdie de moarte securitatea organizaţiei. Antoine ştia aproape tot. Noi trebuie s-o luăm de la capăt. Iată de ce ne aflăm azi în acest hotel obscur şi nu la sediul nostru de la München. Nici s-o luăm de la capăt n-ar fi fost atât de greu, dacă lucrul acesta s-ar fi întâmplat anul trecut. Atunci mai puteam

apela la miile de voluntari entuziaşti şi patrioţi. Acum nu mai este atât de uşor. Uciderea lui Jean-Marie Bastien-Thiry nu îmbunătăţeşte cu nimic situaţia. Şi nu-i acuz pe simpatizanţii noştri. Le-am promis fapte concrete şi până acum n-am realizat nimic. Au tot dreptul să aştepte de la noi fapte şi nu vorbe.

— Bine, bine şi unde vrei să ajungi? întrebă Montclair.

Amândoi ştiau că Rodin avea dreptate. Montclair era la curent cu faptul că fondurile procurate prin jefuirea băncilor algeriene fuseseră cheltuite pentru susţinerea activităţii de organizare şi că donaţiile din partea industriaşilor de dreapta începuseră să se cam rărească. Mai recent, diligenţele lui în acest scop fuseseră întâmpinate cu o lipsă de consideraţie prost disimulată. Casson ştia şi el că posibilităţile de comunicare cu mişcarea clandestină din Franţa deveneau şi ele tot mai firave de la o săptămână la alta, că sediile conspirative erau luate cu asalt de poliţie, iar de la capturarea lui Argoud mulţi îşi retrăseseră sprijinul. Executarea lui Bastien-Thiry, nu făcea decât să accelereze acest proces. Situaţia expusă de Rodin reprezenta de fapt adevărul, chiar dacă nimănui nu-i făcea plăcere.

Rodin continuă ca şi când n-ar fi fost întrerupt.

— Acum ne aflăm în punctul în care obiectivul esenţial al cauzei noastre, suprimarea Marelui Zohra, fără de care orice alt plan este sortit eşecului, a devenit practic imposibil de realizat prin mijloacele cunoscute. Eu, domnilor, ezit să mai implic şi alţi tineri patrioţi în planuri care au puţine şanse să nu fie descoperite de Gestapo-ul francez, în cel mult câteva zile. Pe scurt, sunt prea mulţi care trădează, prea mulţi care şovăie, prea mulţi care se recuză.

— Profitând de acest avantaj, poliţia secretă a reuşit să se infiltreze atât de adânc în mişcare încât până şi deliberările din consiliul nostru suprem îi ajung la urechi. Doar după câteva zile poliţia este la curent cu deciziile luate de noi. Ştie ce intenţii avem, care ne sunt planurile şi care sunt oamenii noştri. Este indiscutabil neplăcut să ai de făcut faţă acestei situaţii, dar sunt convins că dacă nu vom trece la atac, vom rămâne să trăim ca animalele. După opinia mea, ne rămâne o singură cale ca să ne atingem obiectivul primordial, asasinarea lui Zohra, care să reziste întregii reţele de spioni şi de agenţi, să priveze poliţia secretă de avantajele ei şi să o pună faţă în faţă cu o situaţie total necunoscută, pe care însă să n-o poată submina nici dacă ar afla câte ceva despre ea.

Montclair şi Casson ridicară brusc privirea. În cameră se lăsă tăcerea. Întreruptă doar de răpăitul ploii în fereastră.

— Dacă acceptăm că evaluarea situaţiei, aşa cum am făcut-o eu, este, din păcate, corectă, atunci trebuie să acceptăm şi faptul că toţi cei pe care-i ştim capabili şi pregătiţi să îndeplinească misiunea de a-l suprima pe Marele Zohra, sunt la fel de bine cunoscuţi şi de poliţia secretă. Nici unul din ei nu se poate mişca în Franţa altfel decât un animal hăituit, vânat nu doar de poliţie ci trădat şi din interior de către informatori şi agenţi infiltraţi. Cred, domnilor, că singura alternativă este să folosim serviciile cuiva din afară.

Montclair şi Casson l-au privit mai întâi amuzaţi, apoi părură a înţelege.

— Ce înseamnă, din afară? întrebă Casson.

— Este nevoie ca acest om, oricine ar fi, să fie un străin, spuse Rodin. Nu trebuie să fie membru nici în O.A.S. nici în C.N.R.. Nu trebuie să fie cunoscut de nici un poliţist din Franţa şi nici să figureze în dosarele Serviciilor Secrete. Punctul slab al tuturor dictaturilor este birocraţia excesivă. Ceea ce nu se regăseşte în dosare, nu există. Asasinul va fi cineva complet necunoscut, deci inexistent. Va călători cu paşaport fals, îşi va face treaba şi apoi va dispărea întorcându-se în ţara sa, iar poporul se va ridica să cureţe Franţa de rămăşiţele adunăturii de trădători ai lui de Gaulle. Pentru el nici nu va fi de importanţă vitală să poată părăsi ţara fiindcă noi, odată ajunşi la putere, îl vom elibera. Important este să poată intra în ţară nereperat şi nesuspectat. Ori, la această dată, nici unul dintre ai noştri nu o poate face.

Ambii lui interlocutori tăceau pierduţi în gânduri, planul lui Rodin începând să prindă contur în mintea lor. Montclair lăsă să-i scape un fluierat uşor.

— Un asasin de profesie, un mercenar.

— Exact, răspunse Rodin. Ar fi total nepotrivit să credem că un străin ar face o asemenea treabă de dragul nostru, din patriotism sau doar din plăcere. Pentru ca operaţia să se realizeze cu profesionalism şi sânge rece trebuie să angajăm un adevărat specialist. Un asemenea om lucrează numai pe bani, pe mulţi bani, adăugă el aruncând iute o privire spre Montclair.

— Dar de unde ştim noi că putem găsi un astfel de om? întrebă Casson.

Rodin ridică mâna cerând linişte.

— Să le luăm pe rând, domnilor. Evident că sunt o mulţime de

detalii de pus la punct. Ceea ce vreau să ştiu, înainte de toate, este dacă sunteţi de acord, în principiu, cu această idee.

Montclair şi Casson se uitară unul la altul. Apoi amândoi întoarseră privirea spre Rodin şi dădură încet din cap.

— *Bien*. Rodin se lăsă pe spate atât cât îi permitea scaunul. Deci am trecut de primul punct, acordul de principiu. Al doilea punct priveşte securitatea acţiunii şi acesta este esenţial. După părerea mea, sunt tot mai puţini aceia care nu pot fi consideraţi vinovaţi de scurgerea informaţiilor. Asta nu înseamnă că eu îi consider pe colegii noştri din O.A.S. sau C.N.R. trădători ai cauzei, în nici un caz. Dar există o veche axiomă, după care un secret cu cât este ştiut de mai mulţi, cu atât încetează de a mai fi un secret. Esenţial pentru cauza noastră este tocmai caracterul ei absolut secret. În concluzie, cu cât vor fi mai puţini cei care ştiu, cu atât mai bine.

— Au fost infiltrate persoane chiar şi în rândurile O.A.S.-ului care au ajuns apoi în funcţii de răspundere şi care raportează toate planurile noastre Poliţiei Secrete. Va veni şi vremea lor odată, dar pentru moment sunt periculoşi. Politicienii din C.N.R. sunt fie prea greu de mulţumit, fie lipsiţi de curaj ca să înţeleagă amploarea acţiunii la care se presupune că s-au angajat. Eu n-aş dori să pun în pericol viaţa nimănui informându-i pe astfel de oameni de existenţa ideii noastre, cu totul gratuit şi inutil. V-am chemat aici pe voi doi, Rene şi Andre, pentru, că sunt absolut convins de loialitatea voastră faţă de cauză şi de capacitatea voastră de-a păstra un secret. De asemenea, pentru planul pe care-l am în minte, am nevoie de sprijinul tău, Rene, ca trezorier, pentru a-mi pune la dispoziţie banii pe care, în mod inevitabil, îi va cere oricare asasin de profesie. De la tine, Andre, doresc să-i asiguri acestui om legătura în Franţa cu câteva persoane de care s-ar putea să aibă nevoie. Nu văd însă nici o raţiune pentru care acest plan ar trebui să fie cunoscut şi de alţii, în afară de noi. De aceea vă propun ca noi trei să formăm comitetul care să-şi asume răspunderea pentru acest plan, pentru pregătirea, executarea şi subvenţionarea lui.

Se lăsă din nou tăcerea. După un timp. Montclair spuse:

— Să înţelegem că excludem total consiliul O.A.S. şi pe cei din C.N.R.? N-o să le convină.

— În primul rând că n-o să ştie nimic, răspunse Rodin calm. Dacă ar fi să le împărtăşim ideea, ar trebui să organizăm o şedinţă plenară. Acest lucru ar fi suficient ca să atragă atenţia şi

să pună în mişcare agenţii pentru a se afla scopul întâlnirii. S-ar putea chiar ca de la unul din cele două consilii să se scurgă informaţii. Dacă ar fi să contactăm fiecare membru în parte ca să-i cerem acordul de principiu, ne-ar trebui câteva săptămâni. Apoi vor vrea să ştie amănunte pe măsură ce înaintează pregătirile. Ştiţi foarte bine ce oameni daţi dracului sunt politicienii şi activiştii ăştia. Vor să ştie totul doar aşa, de dragul de-a şti. Nu fac nimic concret, dar oricare dintre ei poate pune în pericol operaţia printr-o vorbă scăpată la beţie sau din neglijenţă. Apoi, chiar dacă am obţine acordul celor două consilii O.A.S. şi C.N.R. nu câştigăm nimic, doar că secretul va fi cunoscut de încă aproape treizeci de persoane. Pe de altă parte, dacă vom merge înainte şi ne vom asuma responsabilitatea, dar planul va da greş, vom rămâne la faza în care ne aflăm acum. Vor fi reproşuri, fără îndoială, dar atât şi nimic mai mult. Dacă planul izbuteşte, atunci nimeni nu va mai avea nimic de spus. Mijloacele precise prin care se va ajunge la suprimarea Dictatorului vor deveni subiect academic. Pe scurt, sunteţi de acord ca împreună cu mine, să fim singurii iniţiatori, organizatori şi executanţi ai planului pe care vi l-am propus?

Montclair şi Casson s-au privit din nou, s-au întors spre Rodin şi au dat din cap afirmativ. Era prima oară când se întâlneau cu el după răpirea lui Argoud, întâmplată cu trei luni înainte. Cât timp Argoud fusese şeful, Rodin se ţinuse în umbră. Acum ieşise în faţă, ca lider de drept. Şeful reţelei clandestine şi cel al trezoreriei erau impresionaţi.

Rodin îi privi, apoi răsuflă uşurat şi le zâmbi.

— Bine, zise el, acum să trecem la detalii. Ideea folosirii unui mercenar mi-a venit în momentul când am auzit la radio că bietul Bastien-Thiry a fost executat. De atunci am început să caut omul de care avem nevoie. Evident că astfel de oameni sunt greu de găsit, ei nu-şi fac reclamă. Caut întruna de pe la mijlocul lui martie şi rezultatele le-am adunat aici.

Luă mapa de pânză de pe masă şi le-o arătă. Montclair şi Casson schimbară priviri între ei ridicând din sprâncene, dar fără să spună nimic. Rodin continuă:

— Cred că ar fi bine să studiaţi mai întâi dosarele pe care le-am pregătit, apoi să discutăm prima propunere. Personal le-am aranjat în ordinea preferinţelor, în caz că primul nu poate sau nu vrea să se angajeze în această misiune. Am doar câte un exemplar din fiecare dosar, aşa că va trebui să le schimbaţi între

voi.

Deschise mapa pânzată şi scoase trei dosare mai subţiri, îi dădu unul lui Montclair şi unul lui Casson. Pe al treilea, l-a păstrat el fără să-l citească. Ştia în amănunt conţinutul celor trei dosare.

Era destul de puţin de citit. Referirea lui Rodin la un dosar „subţire” era dezarmant de exactă. Casson termină primul de citit, ridică privirea spre Rodin şi se strâmbă.

— Asta-i tot?

— Oamenii de acest fel nu prea dau detalii despre ei, spuse Rodin. Citeşte-l şi pe acesta. Îi dădu dosarul pe care-l avea în mână.

Câteva clipe mai târziu termină de citit şi Montclair şi-i returnă dosarul lui Rodin care, la rândul lui, i-l dădu pe cel primit de la Casson. Cei doi s-au cufundat în lectură. De data aceasta, Montclair termină primul de citit. Privi spre Rodin şi ridică din umeri.

— Păi... nu prea e cine ştie ce şi sunt sigur că avem cincizeci de inşi ca ăştia. Pistolari se găsesc din belşug...

Casson îl întrerupse.

— Aşteaptă puţin, să-l citeşti şi pe ăsta. Dădu ultima pagină şi citi ultimele trei paragrafe. După ce termină închise dosarul şi se uită la Rodin.

Şeful O.A.S.-ului nu lăsă să i se ghicească preferinţa. Luă dosarul de la Casson şi i-l dădu lui Montclair. Lui Casson i-l dădu pe cel de-al treilea. După patru minute totul fusese citit.

Rodin le luă dosarele şi le puse pe birou. Apoi îşi luă scaunul, îl întoarse şi-l duse mai aproape de sobă aşezându-se călare pe el, sprijinindu-şi mâinile pe spătar. Din această poziţie îi privea pe cei doi oarecum de sus.

— V-am spus că piaţa este săracă. Poate că mai sunt şi alţii în stare de-o asemenea treabă, dar este al naibii de greu să găseşti pe cineva care să nu figureze pe listele Serviciilor Secrete. Poate că cei mai buni nu există pe nici un fel de liste. Aţi citit despre toţi trei. Hai să le spunem neamţul, sud-africanul şi englezul. Ce spui Andre?

Casson ridică din umeri. N-am nici o îndoială. Dacă datele despre el sunt reale, atunci englezul îi bate pe ceilalţi de la distanţă.

— Rene?

— De acord. Neamţul e prea bătrân pentru aşa ceva. Nu pare să fi făcut ceva în sfera politicului, în afară de câteva misiuni de

pază a foştilor nazişti împotriva israelienilor care-i urmăreau. Apoi motivaţiile sale în legătură cu evreii pot fi şi personale, de aceea mai puţin profesioniste. Sud-africanul poate fi bun să-i căsăpească pe oamenii politici negri, ca Lumumba, dar între o asemenea acţiune şi asasinarea preşedintelui Franţei e o distanţă ca de la cer la pământ. În plus, englezul vorbeşte perfect franţuzeşte.

Rodin dădu afirmativ din cap.

— Mi-am închipuit că nu va fi nevoie să ne gândim prea mult. Chiar înainte de-a termina întocmirea dosarelor, pentru mine alegerea era ca şi făcută.

— Eşti sigur de anglo-saxonul ăsta? întrebă Casson. Chiar a făcut tot ce scrie în raport?

— Şi eu m-am întrebat, spuse Rodin. Aşa că i-am consacrat ceva mai mult timp. Cât priveşte dovada concludentă, aşa ceva nu există. Dacă ar exista, ar fi un semn rău. Ar însemna că trebuie să figureze undeva, pe vreo listă, ca străin indezirabil. Tot ce se ştie sunt doar zvonuri. Oficial, fişa lui este albă ca neaua. Chiar dacă britanicii l-ar avea notat pe undeva, în dreptul lui n-ar figura decât un semn de întrebare. Ori aşa ceva nu se fişează la Interpol. Şansele ca britanicii să le sufle ceva despre acest om celor de la SDECE sunt foarte mici chiar dacă li s-ar adresa o cerere oficială în acest sens. Ştiţi doar cât se urăsc unii pe alţii. N-au suflat o vorbă nici chiar atunci când George Bidault a fost la Londra în ianuarie trecut. Pentru o astfel de misiune englezul deţine toate avantajele cu excepţia unuia...

— Care anume? întrebă repede Montclair.

— Nimic mai simplu. Nu va fi ieftin deloc. Unul ca el o să ceară o groază de bani. Cum stăm cu finanţele, Rene?

Montclair ridică din umeri.

— Nu prea bine. Cheltuielile s-au redus, e adevărat. De când cu afacerea Argoud, toţi eroii de la C.N.R. s-au ascuns prin hoteluri ieftine. Se pare că şi-au cam pierdut gustul pentru hoteluri de cinci stele şi interviuri televizate. Pe de altă parte însă, veniturile sunt cam pe sponci. Aşa cum spui, trebuie să punem ceva la cale, căci altfel vom fi terminaţi din lipsă de fonduri. Nu se poate gestiona o asemenea întreprindere doar cu dovezi de dragoste şi pupături.

Rodin aprobă cu un rânjet.

— Aşa cred şi eu. Trebuie să facem rost de bani de undeva. Pe de altă parte însă nu e cazul să ne apucăm de aşa ceva până

când nu ştim suma de care avem nevoie...

— Ceea ce înseamnă, interveni Casson, că pasul următor este să luăm legătura cu englezul şi să-l întrebăm dacă vrea să facă treaba şi pentru ce sumă...

— Exact. Deci ne-am înţeles?

Rodin îi privi pe cei doi pe rând. Amândoi au dat afirmativ din cap. Rodin se uită la ceas.

— E ora unu. Am un agent la Londra pe care trebuie să-l sun ca să-i spun să-l contacteze pe individ şi să-i propună să vină aici. Dacă poate veni la Viena cu avionul de astă seară, atunci ne-am putea întâlni cu el după cină. Vom şti exact după ce agentul o să-mi telefoneze. Mi-am permis să vă rezerv două camere aici, lângă a mea. Cred că suntem mai în siguranţă unii lângă alţii sub paza lui Viktor decât separat, fără apărare. Pentru orice eventualitate.

— Nu te-ai îndoit nici o clipă, nu-i aşa? întrebă Casson iritat puţin de maniera în care i se anticipaseră deciziile.

Rodin ridică din umeri.

— Ca să adun aceste date a fost nevoie de mult efort şi timp. Cu cât pierdem vremea mai puţin, cu atât mai bine. Dacă vrem să pornim acţiunea trebuie să ne mişcăm repede. Se ridică în picioare şi ceilalţi doi îl urmară. Rodin îl chemă pe Viktor şi-i spuse să se ducă la recepţie şi să ia cheile de la camerele 65 şi 66. Aşteptând cheile le spuse lui Montclair şi lui Casson:

— O să dau telefon de la poştă. Am să-l iau pe Viktor cu mine. Cât timp sunt plecat o să staţi amândoi într-o cameră, cu uşa încuiată. Semnalul meu va fi trei bătăi în uşă, pauză, apoi alte două.

Semnalul le era familiar. El reproducea ritmul cuvintelor *Algerie Francaise* pe care automobiliştii îi claxonaseră în anii trecuţi ca să-şi exprime dezaprobarea faţă de politica gaullistă.

— Să nu uit, continuă Rodin, are careva dintre voi pistol?

Cei doi au negat. Rodin se duse la masă, a scos din sertar un pistol MAB 9 mm pe care-l păstra la el. Verifică magazia, apoi îl încărcă. Îl întinse lui Montclair.

— Cunoşti jucăria asta?

Montclair dădu din cap afirmativ.

— Destul de bine, spuse şi-l luă.

Viktor s-a întors cu cheile şi i-a condus pe cei doi în camera lui Montclair. Când s-a întors, Rodin tocmai se încheia la palton...

— Hai, caporal, că avem treabă.

Avionul Vanguard al companiei BEA din acea seară, care făcea cursa de la Londra la Viena, s-a apropiat pe aeroportul Schwechat când se înnoptase. În coada avionului, englezul blond şedea comod în fotoliul de lângă fereastră şi privea defilarea luminilor de balizaj pe sub avionul ce pierdea din înălţime apropiindu-se de capul pistei. Îi plăcea întotdeauna să vadă luminile apropiindu-se din ce în ce mai mult, până când avionul era gata să se aşeze pe iarba de dedesubt. În ultimul moment, iarba vag luminată, panourile numerotate şi chiar luminile dispăreau, ca să facă loc dalelor de beton cu care, în sfârşit, luau contact roţile. Îi plăcea precizia manevrei de aterizare căci, în general, iubea precizia.

Aşezat alături de el, francezul de la Oficiul de Turism al Franţei, din Piccadilly îl privea nervos. De când primise telefonul acela la prânz, fusese tot timpul într-o stare de nervi. Cu aproape un an în urmă, când se afla la Paris, în concediu, îşi oferise serviciile O.A.S.-ului, dar de atunci i se spusese doar atât, să stea liniştit la biroul său de la Londra. În caz că ar fi primit o scrisoare sau un telefon pe numele lui adevărat, dar începând cu „Dragă Pierre...” urma să se supună imediat şi cu stricteţe ordinelor. Dar de atunci nu primise nimic până astăzi, 15 iunie.

Operatoarea i-a spus că îl caută cineva personal de la Viena şi adăugase „*en Autriche*”[12] pentru a se deosebi de oraşul cu acelaşi nume din Franţa. Mirându-se, a luat receptorul şi a auzit o voce adresându-i-se cu „dragul meu Pierre”. I-au trebuit câteva secunde ca să-şi dea seama că este numele său de cod.

Invocând o durere de cap după masa de prânz, s-a dus la o adresă de pe South Adley Street şi a transmis mesajul englezului care i-a deschis uşa. Acesta nu s-a arătat deloc surprins că i se cerea să plece la Viena în trei ore. Şi-a împachetat calm lucrurile necesare pentru o noapte şi amândoi au luat un taxi până la aeroportul Heathrow. Englezul a scos calm un teanc de bancnote, suficiente ca să cumpere două bilete de avion dus-întors, după ce francezul i-a spus că nu s-a gândit să-şi plătească biletul în numerar şi-şi luase doar paşaportul şi carnetul de cecuri.

De atunci nu schimbaseră aproape nici un cuvânt. Englezul nu-l întrebase unde urmau să se ducă odată ajunşi la Viena, pe cine aveau să întâlnească şi nici de ce, ceea ce-i convenea

[12] În Austria (lb. fr.).

francezului, căci nici el nu ştia. Conform instrucţiunilor urma să telefoneze de la aeroportul din Londra şi să confirme sosirea cu zborul BEA, ceea ce a şi făcut. I s-a indicat la sosirea la Schwechat, să se prezinte la biroul de informaţii. Toate acestea îl făceau să fie nervos, iar calmul controlat al englezului de lângă el, în loc să-l ajute, îl stârnea şi mai rău.

La biroul de informaţii din holul central şi-a spus numele, iar austriaca drăguţă de la ghişeu căută într-un fişier aflat în spatele ei şi-i înmână un mesaj scris pe un formular tip. El conţinea doar atât: „Sună la 61 44 03 şi întreabă de Schultz”. Se întoarse şi porni spre telefoanele publice instalate în fundul sălii. Englezul îl bătu pe umăr şi arătă spre un ghişeu unde scria *Wechsel*[13].

— O să aveţi nevoie de monede, spuse el într-o franceză perfectă. Nici chiar austriecii nu sunt atât de darnici.

Francezul se înroşi şi plecă cu paşi mari spre ghişeul de schimb, în timp ce englezul se aşeză confortabil la capătul unei canapele de lângă perete şi-şi aprinse o ţigară englezească, lungă. Într-un minut ghidul s-a întors cu câteva bancnote austriece şi un pumn de monede. Apoi s-a dus la telefoane, a găsit unul liber şi a format numărul. La celălalt capăt al firului *Herr* Schulz îi dădu instrucţiuni scurte şi precise. După câteva secunde convorbirea se întrerupse.

Tânărul francez se întoarse la canapea, iar blondul ridică ochii spre el.

— *On y va*?[14] întrebă el.

— *On y va*. Întorcându-se să plece, mototoli bileţelul cu numărul de telefon şi-l aruncă pe jos. Englezul îl ridică, îl netezi şi-l ţinu deasupra flăcării brichetei. Bileţelul arse într-o clipită şi dispăru strivit sub gheata elegantă din piele de căprioară. Părăsiră în tăcere clădirea aeroportului şi chemă un taxi.

Centrul oraşului era inundat de lumini şi sufocat de maşini, aşa că taxiul a ajuns la pensiunea Kleist abia peste patruzeci de minute.

— Aici ne despărţim. Mi s-a spus să vă aduc până aici, iar eu să plec cu taxiul mai departe. Veţi urca direct la camera 64. Sunteţi aşteptat.

Englezul dădu din cap că a înţeles şi coborî din maşină. Şoferul se întoarse întrebător spre francez.

— Mergeţi mai departe, spuse el şi taxiul o luă spre capătul

[13] Schimb valutar (lb. germ.).

[14] Mergem? (lb. fr.).

străzii. Englezul s-a uitat la plăcuţa cu numele străzii scris cu caractere gotice apoi la literele mari de deasupra uşii pensiunii Kleist. În cele din urmă aruncă ţigara fumată pe jumătate şi intră.

Recepţionerul de serviciu stătea cu spatele, dar uşa scârţâia. Fără nici cea mai mică intenţie de-a trece pe la recepţie, englezul s-a îndreptat spre scară. Recepţionerul tocmai voia să-l întrebe ce doreşte, când noul sosit privi în direcţia lui, schiţă un salut oarecare, ca pentru un slujbaş şi spuse apăsat:

— *Guten Abend*[15].

— *Guten Abend*, *mein Herr*, răspunse automat recepţionerul şi până să-şi termine vorba, blondul dispăruse pe scări, urcând câte două trepte odată fără a lăsa însă impresia că se grăbeşte. Ajuns la etaj se opri şi se uită de-a lungul coridorului. La capăt se afla camera 68. Numără uşile înspre el până în dreptul camerei 64, deşi cifrele nu se vedeau.

Între el şi uşa camerei 64 era o porţiune de circa şase metri iar în peretele din dreapta, înainte de numărul 64, mai erau alte două uşi, în timp ce pe peretele din stânga se afla o nişă strimtă, acoperită aproape până la podea de o draperie de pluş roşu, atârnată de o galerie ieftină de alamă.

Studie cu atenţie nişa. De sub draperia care se oprea cam la cinci centimetri de podea, ieşea puţin bombeul unui pantof negru. Se întoarse şi coborî din nou în hol. De data aceasta recepţionerul era pregătit. Cel puţin reuşi să deschidă gura.

— Faceţi-mi legătura cu camera 64, vă rog, spuse englezul. Recepţionerul îl privi o clipă, apoi făcu ce i s-a cerut. După câteva clipe s-a întors de la mica centrală telefonică, ridică aparatul de pe pupitrul recepţiei şi i-l întinse.

— Dacă gorila aceea nu pleacă din nişă în cincisprezece secunde, mă întorc acasă, spuse blondul şi puse telefonul în furcă. Apoi se întoarse şi începu să urce scara.

Ajuns în capul scării aşteptă să se deschidă uşa de la 64 şi să apară colonelul Rodin. Acesta privi în direcţia englezului, apoi a chemat încetişor: „Viktor”. Din nişă a ieşit polonezul uriaş care se uita de la unul la altul. Rodin spuse: „E în ordine. Îl aşteptam”. Kowalski se înroşi. Englezul a pornit spre ei. Rodin îl conduse în cameră, care acum era aranjată ca o sală pentru comisia de recrutare. Masa de scris servea drept birou preşedintelui şi era plină de hârtii. În spatele ei se afla singurul scaun cu spătar înalt din cameră. Alte două scaune fuseseră aduse din camerele

[15] Bună seara (lb. germ.).

învecinate şi aşezate la dreapta şi la stânga primului. Pe ele şedeau Montclair şi Casson privindu-l iscoditor. În faţa mesei nu se afla nici un alt scaun. Englezul aruncă o privire în jur, alese unul dintre cele două fotolii, îl întoarse spre masă. Cât timp Rodin i-a dat noi instrucţiuni lui Viktor şi a închis uşa, englezul se şi instalase confortabil în fotoliu privindu-i pe Montclair şi Casson. Rodin s-a aşezat pe scaunul cu spătar înalt din spatele mesei.

Câteva clipe îl privi insistent pe bărbatul de la Londra. Nu-i displăcea ceea ce vedea. La urma urmelor era expert în cunoaşterea oamenilor. Musafirul era înalt de peste un metru optzeci, avea puţin peste treizeci de ani, o siluetă suplă şi atletică. Părea în formă, avea o faţă bronzată, cu trăsături regulate, dar nu ieşite din comun şi-şi sprijinea relaxat mâinile pe braţele fotoliului.

Lui Rodin i se păru un om cu multă stăpânire de sine. Ceea ce îl nelinişte însă erau ochii lui. Văzuse la viaţa lui ochii umezi ai celor slabi, ochii şterşi şi tulburi ai psihopaţilor, dar şi ochii alerţi ai soldaţilor. Ochii englezului erau larg deschişi şi candizi, cu excepţia irişilor, invadaţi de pete cenuşii care-i făceau să pară învăluiţi de-o ceaţă albicioasă, asemănătoare celei din dimineţile de iarnă. Rodin avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că erau lipsiţi total de expresie. Ce gânduri se ascundeau în spatele acestui ecran ceţos nimeni nu putea şti şi Rodin simţi o undă de nelinişte. Ca toţi oamenii formaţi de un sistem şi de convenţii nu agrea neprevăzutul şi, prin urmare, ceea ce scăpa controlului.

— Ştim cine sunteţi, începu el fără nici o introducere. Ar fi mai bine să mă prezint. Eu sunt colonelul Marc Rodin...

— Ştiu, spuse englezul, sunteţi şeful operaţiunilor din O.A.S. Dumneavoastră sunteţi maiorul Rene Montclair, trezorierul, iar dumneavoastră domnule Andre Casson, şeful reţelei clandestine din metropolă. Îi privi pe rând pe măsură ce li se adresa şi-şi scoase o ţigară.

— Sunt sigur că ştiţi multe, interveni Casson urmărindu-l pe musafir cum îşi aprindea ţigara.

Englezul se lăsă pe spate şi suflă primul rotocol de fum.

— Domnilor, haideţi să fim sinceri. Ştiu cine sunteţi, tot aşa cum dumneavoastră ştiţi cine sunt eu. Cu toţii ne ocupăm de lucruri ieşite din comun. Dumneavoastră sunteţi urmăriţi, în timp ce eu mă pot mişca liber. Eu acţionez pentru bani, dumneavoastră din idealism. Dar când trebuie să trecem la fapte

suntem cu toţii profesionişti. De aceea nu trebuie să ne ferim unii de alţii. Aţi făcut cercetări privind persoana mea. Este imposibil să se facă astfel de cercetări fără ca ecoul lor să ajungă la cel în cauză. Sigur că am vrut şi eu să aflu cine sunt cei care se interesau de mine. Puteau fi persoane care doreau ori să se răzbune, ori să mă angajeze. Pentru mine era important să ştiu care din două. De îndată ce am descoperit identitatea organizaţiei care se interesa de mine, nu mi-au trebuit decât două zile ca să cercetez colecţia de ziare de la British Museum şi să aflu suficiente date despre dumneavoastră şi organizaţia pe care o reprezentaţi. Aşa că vizita curierului dumneavoastră de azi dimineaţă nu a fost o surpriză. *Bon*. Deci ştiu cine sunteţi şi pe cine reprezentaţi. Acum vreau să ştiu ce doriţi de la mine.

Câteva minute toţi au tăcut. Casson şi Montclair îl priveau pe Rodin aşteptând un semn. Colonelul de paraşutişti şi asasinul se studiau reciproc. Rodin cunoştea bine tipul de om dur ca să înţeleagă că cel din faţa sa era cel pe care şi-l dorea. Din acel moment, Montclair şi Casson au devenit simpli figuranţi.

— Fiindcă aţi citat deja informaţiile existente n-o să vă plictisesc cu motivaţiile care stau la baza organizaţiei noastre şi pe care le-aţi numit corect cu termenul de idealism. Noi credem că Franţa este condusă acum de un dictator care a murdărit ţara şi i-a pătat onoarea. Mai credem că regimul actual trebuie să cadă şi că Franţa poate fi redată francezilor numai dacă acest individ dispare. Din cele şase tentative de a-l suprima făcute de susţinătorii noştri, trei au fost descoperite încă în primele faze de pregătire. Una a fost trădată în preziua consumării ei, iar două au avut loc, dar gloanţele nu şi-au atins ţinta. Ne gândim, la această oră doar ne gândim, să angajăm pentru această misiune, serviciile unui profesionist. Totuşi nu dorim să cheltuim banii degeaba. Am dori să ştim, în primul rând, dacă aşa ceva este posibil.

Rodin îşi jucase cartea cu iscusinţă. Ultima întrebare, la care ştia deja răspunsul, făcu să apară o uşoară reacţie în ochii aceia cenuşii.

— Nu există om pe lume care să fie imun la glonţul unui asasin, spuse englezul. De Gaulle se expune riscant de foarte multe ori. Sigur că poate fi ucis. Problema este însă că şansele de-a te face nevăzut nu sunt prea mari. Varianta cea mai sigură este aceea de-a folosi un fanatic, gata să se sinucidă încercând să-l elimine pe dictatorul care se expune public. Bag de seamă,

adăugă el puţin maliţios, că în pofida idealismului dumneavoastră nu aţi putut produce până acum un astfel de om. Cele două tentative de la Pont-de-Seine şi Petit-Clamart au eşuat pentru că nimeni nu a fost dispus să-şi rişte viaţa până la capăt.

— Există şi acum francezi patrioţi care sunt gata să... începu Casson înfierbântat, dar Rodin îl reduse la tăcere cu un gest. Englezul nici măcar nu se uită la el.

— Dar un profesionist? îi sugeră Rodin.

— Un profesionist nu acţionează din înflăcărare şi de aceea îşi păstrează calmul şi face mai puţine greşeli elementare. Nefiind idealist el nu va ezita în ultimul minut, gândindu-se că explozia sau alt gen de atac ar putea face şi alte victime. Totodată, ca profesionist, îşi calculează riscurile până la ultimul detaliu. Aşadar, şansele lui de succes sunt mult mai mari decât ale altora, dar el nu va intra în acţiune până ce nu-şi va fi întocmit un plan serios, care să-i permită nu doar să-şi îndeplinească misiunea, ci să şi scape nevătămat.

— Credeţi că s-ar putea elabora un astfel de plan care să permită unui profesionist să-l ucidă pe Marele Zohra şi apoi să se retragă nevătămat?

Englezul fumă câteva minute fără să spună nimic, privind pe fereastră.

— În principiu, da, răspunse el. În principiu este întotdeauna posibil, dacă există timp suficient şi o pregătire corespunzătoare. Dar în cazul de faţă va fi extrem de greu. Mult mai greu decât în cazul altor ţinte.

— De ce mai mult decât în altele? întrebă Montclair.

— Pentru că de Gaulle este prevenit, nu despre o tentativă anume, ci despre un posibil atentat, în general. Toţi oamenii mari au gărzi de corp şi agenţi de pază dar, după o perioadă de timp în care n-au existat atentate serioase la viaţa lor, controalele devin superficiale, de rutină, iar vigilenţa scade. Un singur glonţ care îşi atinge ţinta este întotdeauna total neaşteptat şi provoacă panică. La adăpostul acestuia, asasinul scapă. În cazul nostru, nici vorbă de scăderea vigilenţei ori de controale mecanice, de rutină; iar dacă glonţul nimereşte ţinta, vor fi destui care nu vor intra în panică şi vor porni pe urmele asasinului. Da, asasinatul ar fi posibil, dar în acest moment ar fi cea mai grea misiune din lume. Vedeţi deci, domnilor, că încercările dumneavoastră nu numai că au eşuat, dar au şi distrus şansele altora.

— În cazul în care ne decidem să angajăm un asasin de

profesie pentru a face treaba... începu Rodin.

— Trebuie să angajaţi numai un profesionist, interveni calm englezul.

— Şi de ce, mă rog? Există încă mulţi bărbaţi care ar fi gata să o facă din patriotism.

— Da, mai există încă destui Watin şi Curutchet, răspunse blondul. Şi fără îndoială că mai există şi alţi Degueldre şi Bastien-Thiry pe undeva. Dar dumneavoastră, domnilor, nu m-aţi chemat aici la o discuţie amicală pe tema asasinatelor politice în general şi nici din cauza crizei subite de pistolari. M-aţi chemat fiindcă aţi ajuns prea târziu la concluzia că organizaţia dumneavoastră este atât de infiltrată de agenţi ai Serviciilor Secrete franceze încât foarte puţine din hotărârile dumneavoastră rămân necunoscute, iar figurile lor sunt bine întipărite în mintea oricărui poliţist francez. De aceea, aveţi nevoie de cineva din afară. Şi aveţi dreptate. Dacă treaba asta trebuie făcută, atunci trebuie făcută numai de cineva din afara organizaţiei. Singurele întrebări care v-au rămas de lămurit sunt cine şi pentru ce sumă. Ei bine, domnilor, cred că aţi avut timp suficient să examinaţi marfa, nu-i aşa?

Rodin privi într-o parte, spre Montclair şi ridică din sprânceană. Montclair îl aprobă cu o uşoară înclinare a capului. Casson făcu acelaşi lucru. Englezul privea afară, pe fereastră, fără cea mai mică urmă de interes.

— Sunteţi de acord să-l asasinaţi pe de Gaulle? întrebă Rodin în cele din urmă. Vocea îi era calmă, dar întrebarea răsună în încăpere.

Englezul îşi întoarse ochii spre el fără nici o expresie.

— Da, dar vă va costa mult.

— Cât? întrebă Montclair.

— Trebuie să înţelegeţi că este vorba de o misiune pe care o îndeplineşti doar o dată în viaţă. Cel ce o duce la îndeplinire nu mai poate lucra niciodată. Şansele de-a nu fi prins cât şi de a nu fi descoperit sunt minime. Aşadar; trebuie să câştige suficient din această unică misiune ca să poată trăi apoi liniştit tot restul vieţii şi să-şi asigure protecţia corespunzătoare împotriva răzbunării gaulliştilor...

— Când Franţa va fi a noastră, spuse Casson, nu veţi duce lipsă de nimic...

— Vreau bani peşin, spuse englezul. Jumătate în avans şi jumătate la sfârşit.

— Cât? întrebă Rodin.

— O jumătate de milion.

Rodin se uită la Montclair care avu un rictus.

— Sunt foarte mulţi bani, o jumătate de milion de franci noi...

— Dolari, spuse englezul.

— Jumătate de milion de dolari? ţipă Montclair ridicându-se de pe scaun. Sunteţi nebun?

— Nu, răspunse calm englezul, dar sunt cel mai bun şi de aceea şi cel mai scump.

— Am putea găsi cu siguranţă şi oferte mai avantajoase, replică sarcastic Casson.

— Bineînţeles, spuse blondul fără emoţie în glas, o să găsiţi unii mai ieftini şi veţi constata că după ce v-au luat avansul de cincizeci la sută vor dispărea sau vor găsi mai târziu tot felul de scuze pentru insuccesul operaţiunii. Angajându-l pe cel mai bun, trebuie să-l şi plătiţi ca atare. Preţul este o jumătate de milion de dolari. Având în vedere că vă aşteptaţi să puneţi mâna pe întreaga Franţă, consider că vă evaluaţi ţara la mult prea puţin.

Rodin, care tăcuse tot acest timp, prinse ideea din zbor.

— *Touche*. Problema este, domnul meu, că nu avem o jumătate de milion de dolari lichizi.

— Îmi dau seama, răspunse englezul. Dacă vreţi să realizaţi ce vă propuneţi, atunci trebuie să faceţi rost de banii ăştia de undeva. Ştiţi, eu n-am nevoie neapărat de acest angajament. Am destui bani ca să trăiesc bine câţiva ani buni. Dar mă atrage ideea de-a avea bani suficienţi ca să mă retrag din activitate. De aceea sunt dispus să-mi asum riscuri extrem de mari, cu un asemenea preţ. Amicii dumneavoastră vor un preţ şi mai mare – vor chiar Franţa. Totuşi ideea de risc le repugnă. Regret. Dacă nu puteţi face rost de suma în cauză, atunci trebuie să recurgeţi iar la propriile dumneavoastră comploturi. Şi să le vedeţi anihilate unul câte unul de către autorităţi. Se ridică din fotoliu stingându-şi ţigara. Rodin se ridică şi el.

— Aşezaţi-vă, vă rog. O să facem rost de bani. Se aşezară amândoi.

— Bine, spuse englezul, dar mai sunt şi alte condiţii.

— Care?

— Motivul care vă determină să recurgeţi la cineva din afară este scurgerea permanentă de informaţii către autorităţile franceze. Câţi membri ai organizaţiei dumneavoastră ştiu de intenţia de-a angaja o persoană din afară, indiferent dacă sunt

eu sau altul?

— Doar noi trei din această cameră. Eu am ajuns la această soluţie a doua zi după executarea lui Bastien-Thiry. De atunci toate cercetările le-am făcut singur. Nu mai ştie nimeni.

— Atunci aşa şi trebuie să rămână, spuse englezul. Toate datele referitoare la întâlniri, fişele şi dosarele trebuie distruse. Nu trebuie să mai rămână nimic, decât memoria dumneavoastră! Având în vedere cele întâmplate lui Argoud în februarie, îmi rezerv dreptul să anulez totul dacă unul dintre dumneavoastră va fi capturat. De aceea trebuie să vă ascundeţi undeva în siguranţă şi să fiţi bine păziţi până ce misiunea se va încheia. De acord?

— *D'accord*. Altceva?

— Pregătirea operaţiei o voi face eu singur. Nu voi divulga detaliile nimănui, nici chiar dumneavoastră. Pe scurt, voi dispărea. Nu veţi mai auzi de mine. Aveţi adresa şi numărul meu de telefon de la Londra, dar eu voi părăsi domiciliul de îndată ce voi fi gata de acţiune. Mă veţi contacta numai la această adresă, în caz de urgenţă. În rest, nici un fel de contacte. O să vă las numele băncii mele din Elveţia. Când o să mi se confirme că primii două sute cincizeci de mii de dolari au ajuns în cont sau când voi fi complet pregătit, după cum va fi cazul, voi intra în acţiune. Nu accept să fiu zorit dacă nu consider eu necesar şi nici să se amestece cineva în treburile mele. De acord?

— *D'accord*. Oamenii noştri din reţeaua clandestină din Franţa ar putea să vă ofere însă un sprijin considerabil în obţinerea de informaţii. Unii dintre ei sunt plasaţi în cercuri înalte.

Englezul se gândi puţin.

— Bine, când sunteţi gata, trimiteţi-mi prin poştă un număr de telefon, preferabil din Paris, ca să pot suna direct din orice colţ al Franţei. Nu voi spune unde mă aflu, ci voi suna la acel număr doar pentru a primi ultimele informaţii despre măsurile de securitate luate în jurul preşedintelui. Cel care răspunde la telefon nu trebuie să ştie ce fac eu în Franţa. Spuneţi-i doar atât, că lucrez pentru dumneavoastră şi că am nevoie de ajutorul lui. Cu cât ştie mai puţin, cu atât mai bine. Să rămână doar un punct de legătură pentru informaţii. Chiar şi sursele lui trebuie să fie limitate numai la cele în măsură să procure informaţii serioase, din interior, nu fleacuri pe care le pot citi în orice ziar. De acord?

— Foarte bine. Doriţi să acţionaţi complet singur, fără nici un ajutor. Fie, cum doriţi. O să aveţi nevoie de acte false. Avem doi

falsificatori excelenţi, la dispoziţia dumneavoastră.

— Mi le voi procura singur, mulţumesc.

Interveni şi Casson.

— Am o reţea completă în interiorul Franţei, similară cu cea a Rezistenţei din timpul ocupaţiei germane. Pot pune întreaga ei structură la dispoziţia dumneavoastră pentru sprijin.

— Nu, mulţumesc. Prefer să-mi păstrez complet anonimatul. Este arma mea cea mai bună.

— Dar presupunând că se întâmplă ceva şi trebuie să fugiţi...

— Nu se va întâmpla nimic, numai dacă nu va interveni ceva din partea dumneavoastră. Voi opera fără a contacta şi fără a fi cunoscut de nimeni din organizaţia dumneavoastră, domnule Casson, exact din aceleaşi motive pentru care mă aflu aici, pentru că organizaţia colcăie de agenţi şi de informatori.

Casson părea gata să explodeze. Montclair se uita încruntat pe fereastră încercând să-şi închipuie cum va putea strânge repede o jumătate de milion de dolari. Preocupat, Rodin îl privea ţintă pe englezul din faţa sa.

— Calm, Andre. Domnul vrea să lucreze singur. Să-l lăsăm. Aşa este stilul său. Nu plătim o jumătate de milion de dolari unui om ca să-l mai şi cocoloşim, aşa cum am făcut cu oamenii noştri.

— Aş vrea să ştiu, şopti Montclair, cum vom face rapid rost de atâţia bani.

— Folosiţi-vă organizaţia ca să jefuiţi câteva bănci, le sugeră englezul într-o doară.

— Oricum asta este problema noastră, spuse Rodin, înainte ca musafirul nostru să se întoarcă la Londra, mai aveţi şi alte întrebări?

— Ce v-ar împiedica să luaţi primul sfert de milion de dolari şi apoi să dispăreţi? întrebă Casson.

— V-am spus, domnilor, că vreau să mă retrag şi nu am chef să mă trezesc cu o jumătate de armată de foşti paraşutişti trăgând după mine. Va trebui să cheltuiesc mai mult pe mijloace de protecţie decât o să câştig. Banii se vor duce repede.

— Dar pe noi, ce ne-ar împiedica oare, spuse Casson să aşteptăm să-ţi faci treaba şi apoi să refuzăm să-ţi plătim diferenţa până la o jumătate de milion?

— Acelaşi motiv, răspunse calm englezul. În acel caz va trebui să lucrez pentru mine. Iar ţinta veţi fi dumneavoastră, domnilor. Oricum nu cred că vom ajunge aici, nu-i aşa?

Rodin îl întrerupse.

— Deci, dacă asta-i tot, nu cred că trebuie să-l mai reţinem pe musafirul nostru. Oh... mai era o ultimă chestiune. Numele dumneavoastră. Dacă doriţi să rămâneţi anonim, atunci ar trebui să aveţi un nume de cod. Aveţi vreo idee?

Englezul se gândi o clipă.

— Fiindcă am vorbit de vânătoare, ce spuneţi de Şacalul? Ajunge atât?

Rodin dădu afirmativ din cap.

— Da, e perfect. Chiar îmi place.

Îl conduse pe englez până la uşă şi o deschise. Viktor ieşi din nişa lui şi se apropie. Pentru prima dată, Rodin îi zâmbi asasinului şi-i întinse mâna.

— O să luăm legătura cum am stabilit, cât de curând va fi posibil. Între timp, aţi putea să începeţi să faceţi în mare, un plan ca să nu pierdem timpul? Bine, atunci *bonsoir*, domnule Şacal.

Polonezul îl urmări cu privirea pe străinul care pleca tot atât de liniştit precum venise. Englezul petrecu noaptea la hotelul aeroportului şi a doua zi de dimineaţă luă primul avion spre Londra.

În camera de la pensiunea Kleist, Rodin a trebuit să facă faţă unei avalanşe de întrebări şi lamentări întârziate, din partea lui Casson şi Montclair, zdruncinaţi amândoi de cele trei ore scurse între nouă şi miezul nopţii.

— O jumătate de milion de dolari, repeta întruna Montclair. De unde naiba să scoatem o jumătate de milion de dolari?

— S-ar putea să recurgem la propunerea Şacalului şi să jefuim câteva bănci, răspunse Rodin.

— Nu-mi place tipul, spuse Casson. Lucrează singur, fără asociaţi. Asemenea oameni sunt periculoşi. Nu ştii la ce să te aştepţi din partea lor.

Rodin închise discuţia.

— Uite ce e, am pus la cale un plan, am fost de acord cu propunerea şi am găsit omul dispus să-l ucidă pe preşedintele Franţei pentru bani. Eu ştiu câte ceva despre asemenea oameni. Dacă cineva poate s-o facă, atunci acela este el. Şi cu asta am încheiat discuţia. Haideţi să ne vedem de treburile noastre şi pe el să-l lăsăm să-şi vadă de ale lui.

3

În a doua jumătate a lunii iunie şi toată luna iulie, Franţa a fost zguduită de un val de atacuri armate fără precedent asupra băncilor, magazinelor de bijuterii, oficiilor poştale, atacuri care, de atunci, nu s-au mai repetat. Detaliile acestui val de violenţe sunt cunoscute oficial.

Pe tot întinsul ţării, băncile erau atacate cu pistoale, carabine şi automate aproape în fiecare zi. Spargerile la magazinele de bijuterii deveniseră atât de frecvente, încât poliţia locală nici nu apuca să ia declaraţiile bijutierilor înspăimântaţi şi uneori răniţi, că era din nou chemată să constate, în altă parte, un caz asemănător.

Doi funcţionari de bancă, din localităţi diferite, fuseseră împuşcaţi încercând să opună rezistenţă jefuitorilor. Spre sfârşitul lui iulie, situaţia devenise atât de gravă încât s-a făcut apel la corpul republican de pază şi ordine, iar unităţi de luptă antiteroriste cunoscute de orice francez sub iniţialele CRS au apărut pentru prima oară în public cu pistoale-mitralieră.

Ca răspuns la presiunile bancherilor şi bijutierilor care depuseseră plângeri vehemente la guvern împotriva acestui val de atacuri armate, s-au înmulţit raziile făcute de poliţie noaptea pe cheiuri, dar fără rezultat, căci jefuitorii nu erau spărgători clasici capabili să deschidă cu multă pricepere seifurile vreunei bănci la adăpostul întunericului, ci indivizi duri, mascaţi şi înarmaţi, gata să tragă la cea mai mică provocare.

Situaţia devenise foarte gravă. În plină zi băncile sau magazinele de bijuterii erau luate prin surprindere în timpul activităţii, de câte doi-trei indivizi mascaţi şi înarmaţi, care porunceau cu glas tare şi hotărât: „*Haut les mains!*[16]"

La sfârşitul lui iulie, în locuri diferite, au fost răniţi şi arestaţi trei bandiţi.

Unul s-a dovedit a fi un pungaş de rând, care acţiona profitând de dezordinea generală creată de O.A.S., ceilalţi doi erau dezertori dintr-un fost regiment colonial, care au recunoscut imediat că sunt oameni ai O.A.S.-ului. Dar în ciuda unor minuţioase interogatorii, la sediul poliţiei, nici unul n-a putut fi

[16] Mâinile sus! (lb. fr.).

convins să spună motivele pentru care s-a declanşat acest val de atacuri armate care a lovit ţara pe neaşteptate. Toţi mărturiseau doar că fuseseră contactaţi de patron, care le comunicase obiectivul, fie o bancă fie un magazin de bijuterii. În cele din urmă, poliţia a ajuns la concluzia că deţinuţii nu ştiau care era scopul jafurilor; lor li se promisese o parte din pradă şi, cum ei erau doar plevuşcă, au făcut ce li se ordonase.

Autorităţilor franceze nu le-a trebuit mult ca să-şi dea seama că în spatele exploziei de violenţă se afla O.A.S.-ul şi că, pentru un motiv oarecare, organizaţia avea nevoie urgentă de bani. Dar abia în prima jumătate a lui august şi pe cu totul altă cale avea să se descopere motivul real.

În cursul ultimelor două săptămâni din iunie, valul de atacuri asupra băncilor şi a altor locuri de unde banii şi bijuteriile puteau fi adunate rapid şi fără complicaţii, devenise de-a dreptul îngrijorător. Deci problema a fost încredinţată comisarului Maurice Bouvier, şeful mult-respectat al Brigăzii Criminale din cadrul Poliţiei judiciare. În biroul lui, surprinzător de mic dar plin de hârtii şi dosare răspândite peste tot, aflat în sediul Poliţiei Judiciare din Quai des Orfevres, la numărul 36, pe malul Senei, s-a întocmit un grafic pe care erau însemnate sumele de bani lichizi furate sau, în cazul bijuteriilor, suma aproximativă ce putea rezulta din vânzarea lor. Cam în a doua jumătate a lui iulie, suma totală trecuse bine de două milioane de franci noi sau patru sute de mii de dolari. Chiar scăzând din aceasta o sumă rezonabilă, corespunzătoare cheltuielilor făcute pentru organizarea jafurilor armate plus sumele plătite hoţilor şi dezertorilor care le executaseră, după opinia comisarului tot mai rămânea o sumă importantă căreia nu i se putea ghici destinaţia.

În ultima săptămână a lui iunie, pe masa generalului Guibaud, şeful Serviciilor de Informaţii Externe (SDECE) a ajuns un raport de la biroul permanent din Roma. Acesta se referea la faptul că trei şefi ai O.A.S.-ului, Marc Rodin. Rene Montclair şi Andre Casson se stabiliseră la un hotel de pe Via Condotti unde ocupau ultimul etaj. Raportul mai spunea că, deşi era foarte costisitor să locuieşti la un hotel dintr-un asemenea cartier select, cei trei închiriaseră tot etajul pentru ei, iar pentru gărzile de corp, etajul de dedesubt. Nu se aventurau în afara hotelului şi erau păziţi zi şi noapte, de opt foşti membri ai Legiunii Străine, indivizi, extrem de duri şi experimentaţi. La început s-a crezut că veniseră pentru o conferinţă oarecare, dar trecând câteva zile bune, SDECE a

ajuns la concluzia că cei trei îşi luaseră acele măsuri de pază excepţionale, pentru a fi siguri că nu aveau să devină victimele unei răpiri, aşa cum păţise Antoine Argoud. Generalul Guibaud îşi permise un zâmbet sadic imaginându-şi-i pe cei trei şefi ai organizaţiei teroriste ascunzându-se, ca într-un bârlog, în hotelul din Roma şi apoi clasă raportul ca pe ceva banal. În ciuda scandalului încă în curs, între Ministerul Afacerilor Externe al Franţei de pe Quai d'Orsay şi Ministerul de Externe de la Bonn, referitor la încălcarea suveranităţii teritoriale a Germaniei în incinta hotelului Eden-Wolff în februarie trecut, Gauriboud avea toate motivele să fie mulţumit de oamenii lui din Serviciul de Acţiuni care dăduseră lovitura. Imaginea şefilor O.A.S.-ului speriaţi şi puşi pe fugă, era prin ea însăşi o recompensă suficientă. Generalul îşi reprimă o uşoară îndoială şi, cu toate acestea, în timp ce parcurgea dosarul lui Marc Rodin, îşi punea întrebarea de ce un om ca Rodin se speria atât de uşor. Ca profesionist, cu o experienţă considerabilă şi cu simţul realităţii în politică şi diplomaţie, ştia că era improbabil să se mai permită să organizeze o nouă acţiune de răpire. Abia mult mai târziu avea să înţeleagă semnificaţia reală a măsurilor de precauţie luate de cei trei şefi ai O.A.S.-ului pentru securitatea lor.

Şacalul a folosit ultimele două săptămâni ale lui iunie şi primele două din iulie pentru activităţi programate efectuate cu grijă. În prima zi după întoarcerea sa, îşi planifică printre altele să-şi procure şi să citească tot ce se scrisese despre Charles de Gaulle. A fost suficient să se ducă la biblioteca de cartier şi să citească în *Encyclopaedia Britannica* articolul referitor la preşedintele Franţei. La sfârşitul lui, exista o listă bogată de cărţi de referinţă, privitoare la subiect.

Apoi a scris la mai multe librării cunoscute, folosindu-se de un nume fals şi o adresă în Praed Street, Paddington. Şi a primit cărţile prin poştă. Le-a parcurs cu atenţie până noaptea târziu construind mintal, până în cele mai mici detalii, imaginea beneficiarului Palatului Elysee, din copilărie şi până la acea dată. Multe din informaţii erau practic inutile, dar pe ici pe colo apărea câte un indiciu sau o trăsătură de caracter pe care le nota într-un carneţel. Edificator pentru a înţelege caracterul preşedintelui Franţei, s-a dovedit volumul de memorii al Generalului.

The Edge of the Sword (*Le Fil de l'Epee*)[17] în care Charles de

[17] Tăişul sabiei(fr.-eng. orig.).

Gaulle îşi exprima foarte clar atitudinea faţă de viaţa sa, patria sa şi de propriul său destin.

Şacalul nu era nici prost, nici greoi la minte. Citea cu aviditate şi planifica totul meticulos. În plus, avea şi facultatea de a reţine în memorie o imensă cantitate de informaţii pentru cazul în care ar fi trebuit să se folosească de ele ulterior.

Lectura cărţilor scrise de Charles de Gaulle, cât şi a celor scrise despre el de oameni care l-au cunoscut foarte bine l-au ajutat să-şi construiască imaginea completă a unui preşedinte francez, mândru şi sfidător. Nu reuşise să găsească însă răspuns la întrebarea care-l muncea din momentul în care acceptase, în camera lui Rodin de la Viena, la 15 iunie, misiunea de a comite asasinatul. Pe la sfârşitul primei Săptămâni din iulie încă nu putea răspunde la întrebarea – cum, unde şi când urma să aibă loc „lovitura”? Recurgând la o ultimă soluţie, s-a dus în sala de lectură de la British Museum şi, după ce semnă cu nume fals cererea de permis pentru lectură, începu să consulte numerele mai vechi ale marelui cotidian francez. *Le Figaro.*

Când anume a găsit răspunsul nu se ştie, dar n-am greşi presupunând că s-a întâmplat cam la trei zile după data de 7 iulie. În cursul celor trei zile, porni de la un sâmbure de idee, declanşată de un articol scris de un redactor în 1962.

Verificând apoi toate informaţiile privitoare la fiecare an al preşedinţiei lui de Gaulle din 1945 încoace, asasinul reuşi să-şi răspundă singur la propria întrebare. În acel răstimp, a înţeles precis în ce zi, indiferent dacă ar fi fost bolnav sau dacă vremea de afară ar fi fost posomorâtă, Charles de Gaulle s-ar fi putut expune riscului în apariţiile sale publice, fiind total indiferent faţă de orice consideraţii de securitate personală. Din acel moment, pregătirile Şacalului treceau din faza de documentare la cea de planificare concretă.

A fost nevoie să se gândească ore întregi stând culcat pe spate, cu privirea aţintită în tavan şi fumând neîntrerupt din ţigările lungi cu filtru, până când a reuşit să pună la punct ultimul detaliu.

Luase în consideraţie şi respinsese pe rând cel puţin o duzină de variante înainte de-a se decide ce plan să adopte, urmând să stabilească şi „cum”, după ce hotărâse „când” şi „unde”.

Şacalul era perfect conştient de faptul că în 1963 Generalul de Gaulle nu era doar preşedintele Franţei, ci şi personalitatea cea mai bine păzită din Occident.

Aşa cum s-a dovedit mai târziu, era mult mai greu să-l asasinezi pe de Gaulle decât pe John F. Kennedy, preşedintele Statelor Unite. Deşi asasinul englez nu cunoştea acest lucru, experţii francezi din trupele de pază şi protecţie cărora, prin amabilitatea americanilor, li se oferise posibilitatea să studieze măsurile de pază pentru securitatea vieţii preşedintelui Kennedy, s-au întors dezamăgiţi de măsurile luate de serviciile secrete americane. Dezavuarea de către francezi a metodelor americane şi-a găsit justificarea mai târziu, în noiembrie 1963 la Dallas, când John Kennedy a fost ucis de un amator, pe jumătate nebun şi nesupravegheat, în timp ce Charles de Gaulle a trăit mai departe, ajungând să se retragă în pace şi să moară la el acasă.

Şacalul ştia foarte bine că membrii unităţilor de pază cu care urma să se confrunte erau printre cei mai buni din lume şi că aparatul de protecţie din jurul lui de Gaulle se afla în alertă permanentă, pregătit să facă faţă oricărui atac la viaţa protejatului lor. Mai ştia şi că organizaţia pentru care lucra era infiltrată de informatori. Putea conta însă serios pe avantajul că era complet necunoscut şi pe refuzul coleric al victimei de a coopera cu forţele de pază. În ziua respectivă, mândria şi încăpăţânarea preşedintelui Franţei cât şi atitudinea sa de totală sfidare a pericolelor îl vor face să se expună neprotejat, fie şi numai pentru câteva secunde, indiferent de riscuri.

Avionul SAS venind de la Kastrup, Copenhaga, făcu un ultim viraj ca să ajungă pe linie, la locul lui din faţa aerogării din Londra, apoi mai înaintă câţiva metri după care se opri. Motoarele mai ţiuiră câteva secunde apoi zgomotul încetă şi el. În câteva minute fu adusă scara şi pasagerii începură să coboare unul câte unul, dând din cap în semn de rămas bun către stewardesele zâmbitoare. Pe terasa aerogării, un bărbat blond îşi ridică ochelarii negri pe frunte şi duse la ochi un binoclu. Era cel de al şaselea şir de pasageri pe care-l examina în acea dimineaţă dar, cum în ziua caldă şi însorită de vară, pe terasă se afla multă lume venită să întâmpine pe câte cineva şi fiecare dorea să-l zărească pe cel aşteptat de cum apărea în uşa avionului, gestul blondului nu atrase atenţia nimănui.

Când al optulea pasager ieşi la lumină şi se îndreptă de spate, bărbatul de pe terasă avu o uşoară tresărire şi nu-l slăbi din ochi pe noul sosit cât acesta coborî scara. Pasagerul din Danemarca era preot sau pastor, căci purta un costum de cleric cenuşiu-

închis, cu o bandă în jurul gâtului în loc de guler. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani după părul grizonat, tuns potrivit şi pieptănat pe spate, dar la faţă arăta mult mai tânăr. Era înalt, lat în spate şi cu alură de sportiv. Avea cam aceeaşi constituţie fizică ca şi bărbatul blond care-l urmărea de pe terasă.

În timp ce pasagerii intrau în sala de sosiri pentru controlul paşapoartelor şi cel vamal, Şacalul puse binoclul în servieta diplomat din piele, aflată lângă el, o închise şi porni spre clădire, trecu prin uşile de sticlă şi coborî în holul principal al aerogării. Cinsprezece minute mai târziu, pastorul danez ieşea din sala de vamă ducând în mână o geantă şi o valiză. Se părea că nu-l aşteaptă nimeni şi primul lucru pe care-l făcu a fost să se ducă la ghişeul lui Barclays Bank ca să schimbe nişte bani.

Din cele spuse poliţiei daneze, care l-a interogat şase săptămâni mai târziu, a reieşit că nu-l văzuse pe tânărul englez blond aflat lângă el la ghişeu, care părea să-şi aştepte rândul, dar care-l examina cu atenţie din spatele ochelarilor săi negri. Sau cel puţin nu-şi aducea aminte de un asemenea bărbat.

Când a ieşit însă din holul mare ca să se urce în autobuzul spre Cromwell Road, englezul se afla la câţiva paşi în urma lui ducând o servietă diplomat şi probabil că au făcut drumul până la Londra împreună.

La capătul liniei, danezul a trebuit să aştepte puţin până când i s-a dat jos valiza din remorca autobuzului, apoi a trecut pe lângă ghişeele de bilete spre ieşire, urmând săgeata indicatoare şi s-a îndreptat spre panoul pe care scria cuvântul înţeles de toată lumea, „Taxi”. În timpul acesta, Şacalul ocoli autobuzul, traversă platforma de garare spre parcarea pentru personalul aerogării, unde-şi lăsase maşina. Azvârli servieta diplomat pe locul din dreapta al automobilului sport decapotabil, urcă la volan, porni, merse puţin, apoi opri maşina lângă peretele stâng al autogării, de unde putea vedea şirul lung de taxiuri aşteptând pe sub arcadă. Danezul se urcă în cel de al treilea taxi care o luă pe Cromwell în direcţia Knightbridge. Automobilul sport îl urmă.

Taxiul îl lăsă pe pastorul neştiutor la un hotel mic dar confortabil pe Half Moon Street iar automobilul sport trecu în viteză prin faţa intrării şi, peste câteva secunde, parcă în dreptul unui parcometru liber la capătul lui Curzon Street. Şacalul încuie servieta diplomat în portbagaj, cumpără ziarul *Evening Standard*, ediţia de prânz, de la un chioşc din Sheperd Market şi apoi intră în holul hotelului. A aşteptat încă douăzeci şi cinci de minute

până ce coborî danezul care dădu cheia recepţionerei. Agăţată pe panou, cheia s-a mai balansat în cârlig câteva secunde şi bărbatul aşezat în fotoliu, care părea să aştepte un prieten, a lăsat ziarul în jos la trecerea danezului spre restaurant, observând că numărul camerei era 47.

Câteva clipe mai târziu, când recepţionera a intrat în biroul din spate ca să verifice o rezervare la teatru pentru un client, bărbatul cu ochelari negri s-a furişat uşurel şi neobservat pe scări în sus. Cu o lamă flexibilă, lată de cinci centimetri, nu s-ar fi putut deschide uşa camerei cu numărul 47 căci broasca era cam înţepenită, dar cu una ranforsată cu cuţitaşul de culoare al unui pictor dibaci treaba se făcu repede şi arcul se răsuci cu un clic. Cum nu coborâse decât să ia masa, pastorul îşi lăsase paşaportul pe noptieră. Şacalul reveni pe coridor după treizeci de secunde, lăsând neatinsă mapa cu carnetele de cecuri de călătorie, în speranţa că neavând dovada unui furt, autorităţile vor încerca să-l convingă pe danez că şi-a pierdut paşaportul undeva, în altă parte. Şi aşa s-a şi întâmplat. Cu mult înainte ca danezul să-şi fi terminat cafeaua, englezul părăsise hotelul fără să fie văzut şi abia mult mai târziu, în cursul după-amiezii, după ce căutase bine prin cameră, pastorul l-a anunţat pe directorul hotelului de dispariţia paşaportului. Directorul a scotocit şi el camera şi după ce a subliniat şi el că restul lucrurilor, inclusiv mapa cu cecurile de călătorie erau neatinse, a recurs la o adevărată pledoarie pentru a-l convinge pe clientul descumpănit, că nu era cazul să cheme poliţia la hotel. Fără îndoială, îşi pierduse paşaportul undeva pe drum. Danezul, fiind un om blajin şi nu prea sigur de sine într-o ţară străină, a fost de acord cu demonstraţia, însă fără a fi prea convins. Aşa că, a doua zi a anunţat pierderea la Consulatul General danez, care i-a eliberat un document de călătorie cu care să se poată întoarce la Copenhaga, după cele două săptămâni de şedere la Londra şi cu asta chestiunea s-a încheiat. Funcţionarul de la Consulatul General care a eliberat documentul de călătorie a înregistrat pierderea paşaportului pe numele pastorului Per Jensen de la Sankt Kjeldskirke din Copenhaga. Era 14 iulie.

Două zile mai târziu, o pierdere asemănătoare a suferit şi un student american din Syracuse, statul New York. Sosise la aerogara pentru zboruri intercontinentale cu un avion de la New York şi-şi scosese paşaportul la ghişeul American Express ca să schimbe nişte cecuri. După ce le-a schimbat, a pus banii într-o

poşetuţă cu fermoar pe care a îndesat-o într-o sacoşă de piele. Câteva minute mai târziu, dorind să cheme un hamal a lăsat sacoşa jos, dar după trei secunde aceasta a dispărut. Tânărul s-a răstit mai întâi la hamal, care l-a condus la ghişeul de informaţii al companiei Pan-American, de unde a fost îndrumat către cel mai apropiat poliţist din paza aeroportului. Acesta l-a însoţit într-un birou şi americanul i-a explicat încurcătura în care intrase.

În urma unei investigaţii care excludea posibilitatea ca sacoşa să-i fi fost luată din greşeală, s-a întocmit un raport în care incidentul a fost catalogat drept furt deliberat.

Tânărului şi atleticului american i s-au cerut scuze şi i s-au exprimat regrete pentru faptele hoţilor de buzunare şi bagaje în locurile publice. I-au prezentat o întreagă listă de măsuri de protecţie luate de autorităţile aeroportului pentru prevenirea furturilor de la călătorii străini. Tânărul a răspuns dovezii de amabilitate recunoscând că şi un prieten de-al lui fusese jefuit în acelaşi mod în gara centrală din New York.

Raportul şi-a urmat apoi circuitul de rutină prin toate departamentele Poliţiei metropolitane londoneze împreună cu o descriere a sacoşei, a conţinutului ei cât şi a hârtiilor şi a paşaportului aflate în poşetuţa cu fermoar. Raportul a fost clasat corespunzător, dar cum trecuseră deja câteva săptămâni şi nu apăruse nici urmă de sacoşă, nimeni nu s-a mai gândit la acest incident.

Între timp, Marty Schulberg s-a dus la consulatul ţării sale din Grosvenor Square. A declarat furtul paşaportului şi i s-a eliberat un document de călătorie cu care să se poată întoarce în Statele Unite, după luna de vacanţă ce urma să o petreacă în munţii Scoţiei, împreună cu corespondenta şi prietena sa din cadrul programului de schimburi între studenţi. Pierderea s-a înregistrat la consulat, a fost raportată la Departamentul de Stat la Washington şi uitată, bineînţeles, de ambele instituţii.

Nu se va şti niciodată câţi pasageri sosiţi la cele două aerogări de pe aeroportul londonez au fost cercetaţi prin binoclu de pe terasele de observaţie, în timp ce ieşeau din avion şi coborau scara. În ciuda diferenţei de vârstă, cei doi care-şi pierduseră paşapoartele aveau câteva trăsături comune. Amândoi erau înalţi de peste un metru optzeci, laţi în spate şi zvelţi, aveau ochi albaştri şi un chip ce semăna destul de mult cu cel al englezului care-i urmărise şi îi jefuise. Pastorul Jensen avea patruzeci şi opt de ani, părul grizonat şi purta ochelari pentru citit cu ramă

subţire aurită, pe când Marty Schulberg avea douăzeci şi cinci de ani, părul castaniu şi purta ochelari cu ramă groasă, închisă la culoare pe care-i folosea permanent.

Acestea erau chipurile pe care Şacalul le studia aşezat la biroul său din apartamentul de pe South Audley Street. I-a luat o zi întreagă să facă o serie de vizite pe la costumieri de teatru, opticieni, la un magazin pentru bărbaţi din West End specializat în îmbrăcăminte americană confecţionată în special la New York, pentru a-şi procura un set de lentile de contact albastre fără dioptrii, două perechi de ochelari, una cu rame metalice aurii şi cealaltă cu rame groase, negre, ambele cu lentile fără dioptrii. Şi-a mai procurat o pereche de pantofi sport din piele neagră tricou şi chiloţi, pantaloni largi prespălaţi şi un bluzon de nylon albastru-deschis cu fermoar, cu gulerul şi manşetele tricotate din lână albă şi roşie, toate făcute la New York. O cămaşă albă de cleric cu guler tare pe gât şi bavetă neagră au fost ultimele trei articole achiziţionate de pe care a scos cu grijă etichetele fabricantului.

Ultima vizită din acea zi a făcut-o la un magazin de peruci şi meşe aflat în Chelsea şi ţinut de doi homosexuali. Aici a cumpărat un preparat pentru a-şi grizona părul şi un altul pentru a-l vopsi castaniu, primind totodată şi instrucţiuni cum să aplice vopseaua pentru a obţine, într-un timp scurt, o nuanţă cât mai naturală. Mai cumpără şi câteva pensule mici pentru aplicarea vopselei. Altminteri, în afară de setul complet de îmbrăcăminte americană, nu a făcut mai mult de o achiziţie în unul şi acelaşi magazin.

În ziua următoare, 18 iulie, pe una din paginile din interior ale ziarului *Le Figaro* apăru o notiţă care anunţa că la Paris, adjunctul şefului Brigăzii Criminale din Poliţia Judiciară, comisarul Hyppolite Dupuy suferise o comoţie gravă în biroul său de pe Quai des Orfevres şi murise în drum spre spital. Fusese deja numit succesorul lui. Acesta era comisarul Claude Lebel, şeful Diviziei Omucideri, care urma să preia funcţia imediat, având în vedere că pe timpul verii Brigada era suprasolicitată. Şacalul, care citea zilnic toate ziarele franţuzeşti sosite la Londra, a citit notiţa în cauză fiindcă îi sărise în ochi cuvântul „criminală”, dar nu i-a dat nici o importanţă.

Înainte de a-şi începe veghea zilnică la aeroportul din Londra, hotărâse ca pe tot parcursul pregătirii viitorului asasinat să acţioneze sub o identitate falsă. Să procuri un paşaport britanic

fals era lucrul cel mai uşor de pe lume. Şacalul urmă procedura folosită de majoritatea mercenarilor, contrabandiştilor şi a altor persoane care doreau să adopte o altă identitate pentru a trece graniţele. Mai întâi făcu un drum pe valea Tamisei căutând sate mici. În cel de al treilea cimitir vizitat, Şacalul găsi o piatră de mormânt cu o inscripţie convenabilă, Alexander Duggan mort în 1931 la vârsta de doi ani şi jumătate. Dacă ar fi trăit, în iulie 1963, copilul Duggan ar fi fost doar cu câteva luni mai mare decât Şacalul. Bătrânul vicar fusese amabil şi săritor când vizitatorul i s-a prezentat drept genealogist amator, preocupat de reconstituirea arborelui genealogic al familiei Duggan. Avea informaţii că exista o familie Duggan care se stabilise în acea parohie cu mulţi ani în urmă. Se întreba, cu o oarecare timiditate, dacă nu cumva registrul parohiei i-ar putea fi de folos în investigaţia sa.

Vicarul era însă amabilitatea personificată. Un compliment făcut pe drumul spre biserică la adresa micii clădiri normande cât şi contribuţia la cutia daniilor pentru restaurare, n-au făcut decât să îmbunătăţească şi mai mult atmosfera. Din registru reieşea că ambii soţi Duggan muriseră de şapte ani iar, vai, fiul lor Alexander, fusese îngropat în acelaşi cimitir cu treizeci de ani mai înainte. Şacalul întorcea încet paginile din registrul parohial în care erau consemnate naşterile, căsătoriile şi decesele din 1929 când, în dreptul lunii aprilie, îi sări în ochi numele Duggan scris cu o grafie de cancelarie aproape indescifrabilă.

Alexander James Quentin Duggan, născut la 3 aprilie 1929, în parohia St. Mark, Sambourne Fishley.

Îşi notă detaliile, mulţumi călduros vicarului şi plecă. Întors la Londra s-a prezentat la Registrul Central al stării civile unde, o funcţionară tânără şi amabilă acceptă fără alte întrebări cartea lui de vizită. S-a prezentat ca asociat al unei firme de avocaţi din Market Drayton, Shropshire, angajat să dea de urmele nepoţilor unei cliente a firmei, care decedase recent şi-şi lăsase averea moştenire acestora. Unul dintre nepoţi era Alexander James Quentin Duggan născut la Sambourne Fishley, în parohia St. Mark, la 3 aprilie 1929.

Majoritatea funcţionarilor publici din Marea Britanie îşi dau silinţa să fie cât mai serviabili când sunt solicitaţi în mod politicos şi, în cazul de faţă, funcţionara nu făcea excepţie. Consultând arhiva, a reieşit că acel copil fusese trecut în registrul stării civile exact cu datele pe care le deţinea solicitantul, dar murise la 8

noiembrie 1931 în urma unui accident rutier. Contra câtorva şilingi, Şacalul primi câte o copie după certificatele de naştere şi de deces. Înainte de a se întoarce acasă, se opri la o filială a Ministerului Muncii de unde luă un formular de cerere pentru eliberarea de paşaport, apoi la un magazin de jucării de unde, cu cinsprezece şilingi, cumpără o trusă tipografică simplă pentru uzul copiilor şi în fine, la un oficiu poştal de unde cumpără un cec poştal în valoare de o liră.

Acasă completă formularul pe numele de Duggan indicând corect vârsta, data naşterii, etc., dându-şi însă propriile semnalmente. Îşi trecu propria înălţime, culoarea ochilor şi a părului, iar în dreptul profesiei completă simplu „om de afaceri". Trecu numele complete ale părinţilor luate din certificatul de naştere al copilului. La referinţe, completă numele reverendului James Elderly, vicar la St. Mark, Sambourne Fishley, cu care vorbise în acea dimineaţă, ale cărui nume şi prenume urmate de titlul de doctor în drept (L.L.D.) erau imprimate pe o tăbliţă aflată la intrarea în curtea bisericii. Falsifică semnătura vicarului scriind litere subţiri cu o peniţă fină şi cu economie de cerneală iar din trusa tipografică compuse o ştampilă cu textul:

„St. Mark's a Parish Church Sambourne Fishley" pe care o aplică lângă semnătură. Trimise copia după certificatul de naştere împreună cu cererea şi cecul poştal la Biroul de paşapoarte din Petty France. Certificatul de deces l-a rupt. Paşaportul nou-nouţ sosi prin poştă la adresa de circumstanţă cam după patru zile, la ora când el citea ediţia de dimineaţă a ziarului *Le Figaro*, pe care l-a cumpărat după prânz. Spre sfârşitul după-amiezii îşi încuie casa şi plecă la aeroport unde luă avionul de Copenhaga, după ce plătise biletul în numerar ca să evite folosirea carnetului de cecuri.

Pe fundul valizei, într-un compartiment secret, puţin mai gros decât o revistă obişnuită, dar greu de detectat, chiar dacă s-ar fi făcut vreun control serios, se aflau două mii de lire sterline pe care le scosese în cursul dimineţii, din seiful personal cu înscrisuri de valoare, pe care-l deţinea în camera blindată a unei firme de avocaţi din Holborn.

Şederea la Copenhaga a fost scurtă, gen vizită de afaceri. Înainte de a părăsi aeroportul Kastrup îşi rezervă loc pentru a doua zi la cursa Sabena spre Bruxelles. În capitala Danemarcei se făcuse prea târziu pentru cumpărături aşa că îşi luă o cameră la Hotel d'Angleterre pe strada Kongs Nytorv. Cină regeşte la

Seven Nations, flirtă puţin cu două daneze blonde în parc la Tivoli şi pe la unu noaptea era deja în pat.

A doua zi cumpără un costum uşor, gri deschis, din acelea purtate de clerici, de la cel mai bun magazin de confecţii pentru bărbaţi din Copenhaga, o pereche de pantofi negri sobri, o pereche de şosete, un set de lenjerie de corp şi trei cămăşi albe cu guler detaşabil. De fiecare dată cumpără numai acele articole care aveau pe etichetă nume de fabricanţi danezi. Cât priveşte cele trei cămăşi albe, n-avea nevoie de ele. Le cumpărase doar ca să le scoată etichetele, pe care avea apoi să le coasă pe cămaşa preoţească, împreună cu gulerul pe gât şi baveta neagră luate de la Londra, unde s-a dat drept student la teologie în prag de hirotonisire.

Ultima cumpărătură a fost o carte în daneză despre cele mai cunoscute biserici şi catedrale din Franţa. Servi un prânz rece la un restaurant în grădinile Tivoli, pe malul lacului şi luă avionul de 15:15 spre Bruxelles.

4

De ce un om ca Paul Goossens, plin de talente fără îndoială, ajunsese să-şi rateze viaţa în plină maturitate creatoare, rămăsese un mister atât pentru puţinii lui prieteni şi numeroşii lui clienţi, cât şi pentru poliţia belgiană. Timp de treizeci de ani, ca angajat de încredere la Fabrique Nationale din Liege, îşi câştigase faima unui om de o precizie impecabilă într-un sector al mecanicii, unde această precizie era absolut indispensabilă. Nimeni nu punea la îndoială onestitatea lui. În acei treizeci de ani devenise expertul de frunte al companiei în materie de arme de toate categoriile produse de excelenta uzină, de la pistoletul delicat pentru doamne şi până la mitraliera cea mai grea.

Conduita lui în timpul războiului fusese impecabilă. Deşi după ocupaţie continuase să lucreze la uzina de armament aflată sub conducerea germană care susţinea efortul de război nazist, verificarea ulterioară a activităţii sale a stabilit fără nici un dubiu că el lucrase în secret pentru Rezistenţă fiind o verigă din lanţul care asigura adăpost şi căi de evadare aviatorilor aliaţi doborâţi. La uzină condusese un grup de sabotaj care reuşise să facă o bună parte din armamentul produs la Liege, fie să nu funcţioneze cu precizie, fie să explodeze la a cincea salvă omorându-i pe servanţii nemţi. Fiind extrem de modest, avocaţii apărării au trebuit să scoată de la el cu forcepsul mărturisirea acestor fapte pe care apoi să le poată prezenta cu succes în favoarea lui. A durat mult timp ca să se poată obţine o sentinţă blândă. Juraţii au fost impresionaţi de reţinerea cu care a mărturisit că nu a vrut să-şi dezvăluie activitatea din timpul războiului, deoarece onorurile şi decoraţiile de după Eliberare l-ar fi făcut să se simtă prost.

Prin anii cincizeci, avea funcţia de şef de sector, când în cursul unei afaceri cu arme fusese deturnată o mare sumă de bani primită de la un client şi bănuiala căzuse asupra lui; şefii lui însă au susţinut sus şi tare la proces că bănuielile privindu-l pe onestul domn Goossens erau ridicole.

Directorul lui i-a luat apărarea chiar şi la proces. Dar judecătorul a considerat că o astfel de trădare a încrederii era cu atât mai reprobabilă şi i-a dat zece ani de închisoare. În urma recursului pedeapsa a fost redusă la jumătate. Pentru bună

purtare a fost eliberat după trei ani şi jumătate.

Soţia divorţase de el între timp şi-i luase copiii. Viaţa lui de odinioară, în vilişoara înconjurată de flori, într-una din cele mai frumoase suburbii ale oraşului Liege se terminase pentru totdeauna. Ca şi cariera lui la uzină, de altfel. Îşi luă un mic apartament la Bruxelles, apoi o casă în afara oraşului, pe măsură ce-i crescuseră veniturile de pe urma afacerilor prospere cu armele de contrabandă, pe care le furniza pentru jumătate din lumea interlopă a Europei Occidentale.

Pe la începutul anilor şaizeci fusese poreclit deja *L'Armurier*, armurierul. Oricare cetăţean belgian putea cumpăra o armă de foc, revolver, automat sau puşcă, la orice magazin de articole sportive sau de arme din ţară, prezentând un act de identificare care să ateste naţionalitatea belgiană. Goossens nu-l folosea niciodată pe al său, pentru că fiecare vânzare de armă şi muniţie era trecută în registrul comerciantului împreună cu numele şi numărul actului de identitate al cumpărătorului. Goossens se folosea de actele altor persoane, fie furate, fie falsificate.

Stabilise relaţii strânse cu unul din cei mai vestiţi hoţi de buzunare din oraş care, atunci când nu lâncezea în închisoare, pe banii statului, putea extrage portofelul din orice buzunar fără nici un fel de probleme. El îl cumpăra direct de la hoţ cu bani peşin. Se mai folosea şi de serviciile unui maestru falsificator, care după ce s-a fript urât pe la sfârşitul anilor patruzeci, din cauza unei emisii considerabile de franci francezi pe a căror bancnote omisese litera „u” din „Banque de France”, din neatenţie (era tânăr pe atunci), s-a reprofilat pe falsificarea de paşapoarte cu mult mai mult succes. În fine, când avea nevoie de o armă pentru vreun client, cumpărătorul care se prezenta la magazin cu actul de identitate fals nu era niciodată el ci câte un borfaş mărunt, proaspăt ieşit din închisoare şi fără ocupaţie sau vreun actoraş în refacere, între două asalturi pentru cucerirea scenei.

Din „echipa” lui, doar hoţul şi falsificatorul îi cunoşteau identitatea. La fel ca şi unii clienţi, în speţă şefii lumii interlope belgiene care, nu numai că nu-i tulburau afacerile, dar îi ofereau chiar şi o oarecare protecţie, refuzând să spună cine le furnizase armele atunci când erau prinşi, tocmai pentru că le era atât de util tuturor.

Aceasta nu împiedica însă Poliţia belgiană să ştie câte ceva despre activitatea lui Goossens dar n-avea cum să-l prindă cu corpul delict asupra lui, nici să obţină depoziţii care să reziste în

justiţie pentru a obţine condamnarea. Poliţia ştia de atelierul lui mic dar excelent utilat şi totodată foarte suspect, amenajat într-un garaj, dar descinderile repetate n-au dat la iveală decât tot felul de scule şi alte nimicuri folosite la executarea-medalioanelor din metal turnat şi a reproducerilor după statuile din Bruxelles. La ultima vizită, foarte ceremonios, i-a făcut cadou Inspectorului Şef figurina reprezentându-l pe Manneken Piss, ca expresie a stimei lui pentru forţele de justiţie şi de ordine.

În dimineaţa zilei de 21 iulie nu-şi făcea nici un fel de scrupule aşteptând sosirea englezului care-i fusese recomandat telefonic de unul din clienţii săi, un fost mercenar în Katanga din 1960 până în 1962, care de atunci îşi pusese pe picioare un serviciu de protecţie a prostituatelor din capitala belgiană.

Musafirul apăru pe la prânz, aşa cum promisese, iar Goossens îl pofti în micul său birou de dincolo de hol.

— Vreţi să vă scoateţi ochelarii, vă rog? îl întrebă pe musafir după ce acesta se aşeză. Şi cum englezul ezită, adăugă:

— Ştiţi. Cred că este mai bine să avem încredere unul în altul, pe cât putem, atâta timp cât vom fi parteneri de afaceri. Doriţi ceva de băut?

Bărbatul, al cărui paşaport îl prezenta drept Alexander Duggan, îşi scoase ochelarii şi privi mirat spre micul armurier care turna berea în pahare. Domnul Goossens se aşeză la birou, bău din pahar şi întrebă calm:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnul meu?

— Sper că Louis v-a informat telefonic despre venirea mea în cursul dimineţii.

— Desigur, dădu din cap domnul Goossens, altfel n-aţi fi aici.

— V-a spus cumva în ce problemă vin?

— Nu. Mi-a spus doar că v-a cunoscut în Katanga, că garantează pentru discreţia dumneavoastră, că aveţi nevoie de o armă şi că aţi fi dispus să plătiţi *cash*, în lire sterline.

Englezul încuviinţă dând încet din cap.

— Ei, acum că ştiu cu ce vă ocupaţi, nu văd de ce nu aţi şti şi dumneavoastră cu ce mă ocup eu. Aşadar, arma de care am nevoie trebuie să fie ceva special, cu unele accesorii mai puţin obişnuite. Eu... ăă... sunt specialist în eliminarea persoanelor care au duşmani puternici şi bogaţi. Nu este întotdeauna uşor, căci şi ele îşi permit să aibă gărzi de corp formate din profesionişti. O asemenea misiune are nevoie de o planificare minuţioasă şi de o armă pe măsură. Ori aceasta este misiunea

mea. Îmi mai trebuie doar arma.

Domnul Goossens mai bău o înghiţitură de bere şi clătină din cap înţelegător.

— Excelent, excelent. Sunteţi profesionist ca şi mine. Cred că realizez ce vreţi de la mine. La ce fel de armă vă gândiţi?

— Tipul de armă nu este atât de important. Este vorba mai mult de unele restricţii impuse de misiunea mea şi de a găsi arma potrivită care să funcţioneze satisfăcător în condiţiile restrictive date.

Ochii domnului Goossens luciră de plăcere.

— Una foc cu foc, murmură el încântat. O armă făcută pe măsură, pentru o persoană unică şi o misiune unică, în condiţii unice, irepetabile. Sunt omul dumneavoastră. Simt deja cât este de incitantă ideea, domnul meu. Mă bucur că aţi venit la mine.

Englezul lăsă să-i scape un zâmbet văzând entuziasmul de profesionist al belgianului.

— Şi eu, *monsieur*.

— Ei bine, spuneţi-mi care sunt aceste restricţii?

— Prima priveşte dimensiunile. Nu e vorba de lungimea, ci de volumul mecanismului de tragere. Cutia închizătorului şi percutorul nu trebuie să fie mai mari de atât... Ridică mâna şi duse vârful degetului mijlociu până în vârful degetului mare formând astfel un inel cu diametrul de cinci centimetri.

— Asta înseamnă că nu poate fi un mecanism cu repetiţie căci camera de încărcare ar trebui să fie mai mare şi nici un mecanism cu arc mai voluminos, din aceleaşi motive, spuse englezul. După mine, trebuie să fie o puşcă cu tragere instantanee.

Domnul Goossens dădea uşor din cap cu privirea aţintită în tavan receptând amănuntele pe care i le dădea musafirul şi construind în minte o puşcă cu un mecanism de declanşare a focului ca tras prin inel.

— Continuaţi, continuaţi, murmură el.

— Pe de altă parte, închizătorul nu poate avea mâner lateral ca la puşca Mauser 792 sau Lee Enfield 303. Închizătorul, prins între arătător şi degetul mare, trebuie să poată culisa înapoi, ca să se introducă glonţul în cameră. De asemenea, trăgaciul nu trebuie să aibă gardă şi trebuie să fie demontabil şi să fie fixat înainte de tragere.

— De ce? întrebă belgianul.

— Pentru că tot mecanismul trebuie să încapă într-o structură

tubulară, în care să fie ambalat şi transportat, iar această structură nu trebuie să aibă un diametru mai mare decât v-am arătat, din motive pe care am să vi le explic. Se poate face un trăgaci detaşabil?

— Desigur. Orice este posibil. Bineînţeles că se poate proiecta o puşcă foc cu foc, care să se frângă la un capăt pentru a fi încărcată ca puşca de vânătoare. Aceasta ar elimina complet închizătorul dar ar presupune o şarnieră şi nu se rezolvă problema. Ar trebui să proiectez şi să construiesc puşca de la zero, prelucrând dintr-o singură bucată de metal cutia închizătorului şi camera glonţului. Nu-i o treabă uşor de făcut într-un atelier mic, dar este posibil.

— Cam cât ar dura? întrebă englezul.

Belgianul ridică din umeri şi deschise larg braţele.

— Cred că vreo câteva luni.

— Din păcate, nu dispun de timp.

— În această situaţie e nevoie să folosim o puşcă existentă pe piaţă şi să-i facem modificări. Continuaţi, vă rog.

— Aşadar, puşca trebuie să fie uşoară. Nu trebuie să fie de calibru mare. Glonţul va face restul. Trebuie să aibă ţeava scurtă, nu mai mult de treizeci de centimetri.

— De la ce distanţă va trebui să trageţi?

— Încă nu e sigur, dar probabil nu de la mai mult de o sută treizeci de metri.

— Intenţionaţi să trageţi în cap sau în piept?

— Probabil că va trebui să trag în cap. Aş putea să trag şi în piept dar în cap este mai sigur.

— Desigur, lovitura va fi mortală dacă nimeriţi ţinta, spuse belgianul. Oricum, dacă trageţi în piept, aveţi şanse mai mari să nimeriţi. Mai ales în cazul în care folosiţi o puşcă cu ţeava scurtă, de la o distanţă de o sută treizeci de metri, cu posibile obstacole intermediare. Presupun, adăugă el, după nehotărârea dumneavoastră privind ţinta, că s-ar putea să apară în cale şi obstacole nedorite.

— Da, s-ar putea.

— Veţi încerca să mai trageţi o dată, ţinând cont că vă trebuie câteva secunde ca să scoateţi cartuşul folosit şi să introduceţi unul nou, să împingeţi închizătorul şi să luaţi din nou linia de ochire?

— Mai mult ca sigur că nu. Aş putea trage a doua oară numai dacă folosesc amortizorul şi dacă prima lovitură a fost complet

ratată, dar fără să fie observată de cei din preajmă. Şi chiar de-aş reuşi din prima să-l lovesc în tâmplă tot am nevoie de amortizor ca să-mi asigur retragerea. Trebuie să treacă câteva minute bune înainte ca cineva să-şi dea seama, măcar cu aproximaţie, din ce direcţie a venit glonţul.

Belgianul continua să dea din cap, dar de data aceasta, privind ţintă la carnetul de pe birou.

— În cazul acesta ar fi mai bine să folosiţi gloanţe explozive. O să vă pregătesc câteva. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Englezul dădu din cap afirmativ.

— Cu glicerină sau cu mercur?

— Cu mercur, cred. E mult mai bine şi mai curat. Mai aveţi şi alte pretenţii privind puşca?

— Aş mai avea. Pentru ca puşca să fie cât mai subţire, tot patul de lemn trebuie scos. În locul lui va avea un cadru triunghiular ca puşca Sten, iar părţile componente, cele două vergi de sus şi de jos ca şi umerarul propriu-zis, să se poată demonta în trei bucăţi separate. În fine, trebuie să mai aibă amortizor şi lunetă telescopică. Toate trebuie să fie detaşabile pentru ambalare şi transport....

Belgianul se gândi ceva mai mult bându-şi paharul de bere până la fund.

Englezul deveni nerăbdător.

— Ce spuneţi, o puteţi face?

Domnul Goossens păru să-şi revină din visare. Zâmbi parcă cerându-şi scuze.

— Vă rog să mă scuzaţi. Este vorba de o comandă foarte complicată. Desigur însă, o pot executa. Nu mi s-a întâmplat niciodată să nu pot face ce mi se cere. În fapt, ceea ce mi-aţi descris până acum, seamănă cu o partidă de vânătoare, pe parcursul căreia echipamentul trebuie să treacă prin diverse puncte de control, într-o manieră care să nu trezească nici o bănuială. O partidă de vânătoare presupune o puşcă de vânătoare, pe care o veţi avea. Nu va fi de calibru mai mic de 22, căci aceea este pentru iepuri. Dar nici mare ca un Remington de 300, care nu s-ar conforma niciodată dimensiunilor pe care le-aţi solicitat. Cred că ştiu deja tipul de armă necesar. Este uşor de găsit la Bruxelles, la magazinele cu articole de sport. Este o armă scumpă, de mare precizie. Foarte exactă, minunat lucrată şi totuşi uşoară şi subţire. Se întrebuinţează mult pentru capre sălbatice şi alte cervidee mici, dar folosită cu gloanţe explozive

este tocmai bună pentru vânatul mare. Spuneţi-mi, domnul... ăă... acela se va mişca repede, încet sau va sta pe loc?

— Va sta pe loc.

— Atunci, nici o problemă. Executarea cadrului de sprijin din trei vergi de oţel separate şi cocoşul care să se înşurubeze, reprezintă doar o chestiune de mecanică. Filetarea capătului ţevii pentru amortizor şi scurtarea ei cu şaisprezece centimetri am să le fac chiar eu. Se cam pierde din precizie, tăind şaisprezece centimetri din ţeavă. Păcat, păcat. Sunteţi trăgător de elită?

Englezul dădu afirmativ din cap.

— Atunci n-o să aveţi probleme cu o ţintă staţionară, la distanţa de o sută treizeci de metri folosind luneta telescopică. Cât despre amortizor, am să-l fac eu însumi. Nu e complicat, dar este greu să-l găseşti de gata, în special pe cel lung pentru puştile care nu se folosesc de obicei la vânătoare. Ei bine, domnul meu, mai devreme mi-aţi vorbit de o structură tubulară în care să ambalaţi şi să transportaţi arma demontată în bucăţi. La ce v-aţi gândit?

Englezul se ridică în picioare şi se apropie de birou dominându-l pe măruntul belgian cu statura sa. Duse mâna în interiorul hainei şi preţ de o clipă, în privirea belgianului se citi teama. Pentru prima dată observă că, indiferent de expresia feţei ucigaşului, aceasta nu i se reflecta de fel în privire căci ochii lui păreau acoperiţi de un fel de pâclă cenuşie care-i făceau opaci la orice stimul exterior. Dar englezul a scos din buzunarul de la piept doar un stilou argintiu.

Întoarse spre el carnetul domnului Goossens şi schiţă rapid ceva.

— Înţelegeţi ce vrea să reprezinte asta? întrebă el, întorcând din nou carnetul spre armurier.

— Desigur, răspunse belgianul după ce aruncă o privire pe schiţa bine desenată.

— În regulă. Deci, obiectul este compus dintr-o serie de tuburi de aluminiu goale pe dinăuntru care se înşurubează unul într-altul. Acesta de aici..., bătu el cu vârful creionului pe un loc din schemă,... conţine una din vergile cadrului de sprijin. Acesta pe cealaltă. Amândouă sunt ascunse în tubul din această secţiune. Umerarul este acesta... întreg. De aceea, aceasta este singura parte dublată fără ca întregul să sufere cu ceva. Aici..., arătă cu creionul în alt punct, în timp ce belgianul făcea ochii mari de

mirare... în porţiunea asta mai groasă se află tubul cu diametrul cel mai mare, care conţine cutia închizătorului cu închizătorul în interior. El se înşurubează în ţeavă fără nici o urmă. Evident că folosind luneta telescopică, nu mai este nevoie de dispozitiv de ochire, iar totul alunecă uşor afară din tub când structura se deşurubează. Ultimele două secţiuni... aici şi aici... conţin luneta telescopică şi amortizorul. În fine, gloanţele. Ele trebuie introduse în manşonul acesta de jos. Asamblat, obiectul trebuie să arate exact ceea ce este. Odată demontat în cele şapte părţi componente, gloanţele, amortizorul, telescopul, puşca şi cele trei vergi ale cadrului triunghiular pot fi scoase pentru a fi reasamblate într-o puşcă gata de funcţionare. Este clar?

Belgianul mai studie schema câteva secunde. Apoi se ridică de la birou şi-i întinse mâna.

— *Monsieur*, spuse reverenţios, este o concepţie genială. Indetectabilă. Şi totuşi, atât de simplă. Se face. Englezul nu se arătă nici măgulit dar nici nemulţumit.

— Bine, zise el. Şi acum, termenul. Voi avea nevoie de armă cam în patrusprezece zile, e posibil?

— Da. Puşca o pot cumpăra în trei zile. Îmi mai trebuie o săptămână ca să fac modificările. Luneta telescopică se poate cumpăra fără probleme. Alegerea ei lăsaţi-o în seama mea, căci ştiu ce trebuie pentru distanţa de o sută treizeci de metri pe care o aveţi în vedere. Va rămâne la alegerea dumneavoastră doar s-o calibraţi şi să o aduceţi la zero.

Mai rămâne executarea amortizorului, modificarea gloanţelor şi construcţia ambalajului... mda, se poate face în termenul acordat dacă mă dau peste cap. Totuşi, ar fi bine să reveniţi cu o zi-două mai înainte pentru cazul că am mai avea de pus la punct unele detalii. Puteţi reveni peste douăsprezece zile?

— Da. Oricând peste o săptămână de acum încolo. Dar termenul limită rămâne patrusprezece zile. Trebuie să fiu înapoi la Londra cam pe 4 august.

— Veţi avea arma gata până în cele mai mici detalii, conform cerinţei dumneavoastră, pe 4 august dimineaţa, dacă veţi fi aici la 1 august pentru discuţiile finale şi recepţie, monsieur.

— Bine. Şi acum să discutăm despre costuri şi onorariul dumneavoastră, spuse englezul. Aveţi idee cam la cât s-ar ridica?

Belgianul se gândi puţin.

— Pentru o astfel de comandă cu toată munca pe care o

presupune, pentru folosirea atelierului şi pentru cunoştinţele mele de specialitate trebuie să vă cer preţul de una mie lire sterline. Recunosc că-l depăşeşte pe acela al unei puşti obişnuite. Dar în acest caz este vorba despre o operă de artă. Cred că sunt singurul din Europa capabil să o facă şi nu oricum, ci perfect. Ca şi dumneavoastră, *monsieur*, sunt cel mai bun din branşa mea. Şi ce-i mai bun, costă. La aceasta se va adăuga costul puştii, al gloanţelor, telescopului, materialelor... să zicem, echivalentul a încă două sute de lire sterline.

— S-a făcut, răspunse englezul fără comentarii. Duse mâna din nou la buzunarul din interiorul hainei şi scoase un teanc de bancnote de cinci lire. Erau legate în pachete de câte douăzeci. Numără cinci pachete.

— V-aş propune, continuă el cu voce egală, ca să vă conving de buna mea credinţă, să vă plătesc pe loc un avans de cinci sute de lire. Voi aduce restul de şapte sute când mă voi întoarce peste unsprezece zile. E bine aşa?

— *Monsieur*, spuse belgianul îndesând bancnotele în buzunar, este o plăcere să faci afaceri cu un profesionist care este şi gentleman.

— Mai este ceva, continuă musafirul ca şi când n-ar fi fost întrerupt. Să nu încercaţi să-l mai contactaţi pe Louis şi nici să nu-l întrebaţi, pe el sau pe alţii, cine sunt şi care este adevărata mea identitate. Şi nici să nu căutaţi să aflaţi pentru cine lucrez şi împotriva cui. În caz că veţi face aşa ceva, fiţi sigur că voi afla. Şi atunci veţi muri. Dacă mă întorc şi constat că s-a încercat să se anunţe poliţia sau să mi se întindă o cursă, veţi fi un om mort. Aţi înţeles?

Domnul Goossens se simţea mâhnit. Stătea în picioare şi se uita în sus la englez în timp ce prin vine parcă îi treceau fiori. Înfruntase el pe mulţi dintre şefii lumii interlope din Belgia care veneau să-i ceară arme speciale, cu totul ieşite din comun, sau pur şi simplu, vreun Colt mai aparte. Aceia erau nişte tipi duri. Musafirul venit de peste Marea Mânecii, care intenţiona să asasineze un personaj important şi bine protejat, avea însă un aer distant şi implacabil. Nu era doar un şef de bandă oarecare ci o persoană importantă, poate chiar un om politic. Dori să protesteze sau să se dezvinovăţească pe un ton amical, dar se gândi mai bine.

— *Monsieur*, spuse el calm, nu vreau să ştiu nimic mai mult despre dumneavoastră. Arma pe care o veţi primi nu va avea

serie. Ştiţi, decât să aflu şi alte lucruri despre dumneavoastră, pentru mine este mai important să nu se găsească nici o urmă de-a mea în tot ce veţi întreprinde. *Bonjour monsieur*.

Şacalul ieşi afară în lumina soarelui şi, două străzi mai încolo, găsi un taxi care să-l ducă înapoi în centrul oraşului, la hotelul Amigo.

Bănuia că, pentru a cumpăra armele, Goossens trebuia să aibă pe undeva un falsificator angajat, dar prefera să-şi găsească şi să folosească unul propriu. Din nou îl ajută Louis, cunoştinţa sa din Katanga. Şi asta nu pentru că era greu de găsit. Oraşul Bruxelles avea o veche tradiţie ca centru de falsificare a actelor de identitate şi mulţi străini apreciau lipsa de formalism cu care se putea obţine sprijin în acest domeniu. La începutul anilor şaizeci, Bruxelles devenise şi bază de operaţii pentru mercenari căci era în preajma intervenţiei unităţilor franceze şi sud-africane britanice în Congo, care mai târziu aveau să domine situaţia. După ce a căzut Katanga, cei peste trei sute de „consilieri militari” ai bătrânului Chombe au rămas şomeri şi-şi pierdeau vremea prin barurile din cartierul rău famat, mulţi dintre ei având asupra lor câteva rânduri de acte de identitate.

Şacalul îl găsi pe omul lui într-un bar, nu departe de Rue Neuve, după ce Louis îi aranjase întâlnirea. Se prezentă şi amândoi s-au retras într-un separeu. Şacalul scoase permisul de conducere eliberat pe numele lui de către consiliul municipal al Londrei în urmă cu doi ani şi care mai era valabil doar câteva luni.

— Permisul ăsta, îi spuse el belgianului, a fost al unuia care a decedat. Fiindcă mi s-a interzis să conduc maşina în Anglia, am nevoie ca prima pagină să fie scrisă pe numele meu.

Puse paşaportul pe numele de Duggan în faţa falsificatorului. Omul se uită mai întâi la paşaport, sesiză că era nou, de fapt fusese eliberat doar de trei zile şi-l privi pe englez cu subînţeles.

— *En effet*[18], murmură, apoi deschise carnetul roşu de conducere. După câteva minute, ridică privirea.

— Nu e deloc greu, *monsieur*. Funcţionarii publici englezi sunt nişte domni. Nu-şi închipuie că documentele oficiale ar putea fi falsificate, de aceea iau prea puţine măsuri de prevedere. Hârtia asta... îi arătă foaia mică lipită pe prima pagină a carnetului, pe care erau scrise numărul şi numele complet al titularului... ar putea fi tipărită cu o tiparniţă de jucărie. Sigiliul e simplu de

[18] Chiar aşa (lb. fr.).

reprodus. Nu sunt probleme. Asta-i tot ce doriţi?

— Nu, mai sunt încă două acte.

— Aha. Dacă-mi permiteţi să vă spun, mi s-a părut ciudat că vreţi să mă vedeţi doar pentru un lucru atât de simplu. Trebuie să fie şi în Londra dumneavoastră oameni care să poată face aşa ceva în câteva ore. Care sunt celelalte acte?

Şacalul i le descrise în amănunţime. Belgianul ţinea ochii mijiţi, adâncit în gânduri. Scoase un pachet de Bastos şi-i oferi englezului o ţigară, dar acesta îl refuză.

— Astea nu sunt chiar aşa de simple. Actul de identitate francez mai merge. Se găsesc multe de model. Ştiţi ca să iasă ceva bun, trebuie să lucrezi după original. În schimb celălalt... Nu cred să mai fi văzut aşa ceva. E o comandă cu totul neobişnuită.

Făcu o pauză, timp în care Şacalul îi spuse unui chelner care tocmai trecea pe lângă ei, să umple din nou paharele. Când chelnerul plecă, el îşi reluă expunerea.

— Şi apoi, fotografia. Nu-i deloc uşor. Spuneţi că trebuie să existe diferenţă de vârstă, de culoare şi lungime a părului. Cei mai mulţi dintre solicitanţii de acte false vor ca pe acestea să li se pună propriile fotografii dar să li se modifice datele personale. Dar să faci o fotografie nouă care să nu semene cu dumneavoastră, aşa cum arătaţi acum, aceasta complică lucrurile.

Bău jumătate de pahar de bere continuând să-l privească pe englezul din faţa sa.

— Pentru o asemenea fotografie este nevoie să găsim un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu deţinătorul actelor şi care să semene cât de cât cu dumneavoastră, cel puţin la faţă şi la forma capului. Trebuie să-i tundem părul la lungimea dorită de dumneavoastră. După aceea să lipim fotografia acestui bărbat pe acte. Din acea clipă, vă revine mai degrabă dumneavoastră sarcina să vă modelaţi înfăţişarea după chipul bărbatului, decât invers. Mă urmăriţi?

— Da, răspunse Şacalul.

— O să dureze ceva timp. Cât staţi la Bruxelles?

— Nu prea mult, spuse Şacalul. Trebuie să plec curând, dar o să mă întorc la 1 august. După această dată mai pot rămâne trei zile. Trebuie să fiu la Londra la 4 august.

Belgianul se mai gândi puţin privind paşaportul din faţa lui. În cele din urmă îl închise şi i-l dădu înapoi englezului după ce-şi copie pe o hârtie numele Alexander James Quentin Duggan. Puse

în buzunar hârtia şi permisul de conducere.

— E în regulă. Se face. Dar am nevoie de o fotografie de-a dumneavoastră, din faţă şi profil, aşa cum arătaţi acum. Va cere ceva timp. Şi bani. Mai sunt şi alte cheltuieli suplimentare... s-ar putea să fie necesară o operaţie în Franţa cu un coleg, hoţ de buzunare calificat, pentru a face rost de încă un rând de acte originale, ca acelea pe care le doriţi. Evident că voi căuta mai întâi la Bruxelles, dar s-ar putea să fie necesar să acţionăm în locuri mai depărtate...

— Cât costă? îl întrerupse englezul.

— Douăzeci de mii de franci belgieni. Şacalul se gândi o clipă.

— Circa o sută cincizeci de lire sterline. De acord. Îţi plătesc acum o sută şi restul la încheierea afacerii. Belgianul se ridică în picioare.

— Atunci haideţi să vă faceţi fotografiile. Am chiar eu un studio foto.

Luară un taxi şi merseră cam un kilometru şi jumătate până în faţa unui apartament situat la demisolul unei clădiri. Era un atelier foto destul de jalnic la vedere, cu o firmă care indica specializarea în fotografii de paşaport care se făceau pe loc. În mod inevitabil, în vitrină erau expuse fotografii, pe care trecătorii le-ar fi putut lua drept operele cele mai reuşite ale fotografului – două portrete ale unor fete zâmbind forţat şi retuşate grosolan, o fotografie de nuntă deloc inspirată, în stare să dea o lovitură mortală instituţiei căsătoriei şi doi bebeluşi. Belgianul o luă înainte, pe scări în jos, descuie uşa de la intrare şi-l pofti pe musafir înăuntru.

Fotografierea dură două ore, timp în care belgianul dădu dovadă de o iscusinţă în mânuirea aparatului, pe care cu siguranţă, autorul portretelor din vitrină nu o avea. Într-o ladă, aflată într-un colţ al camerei şi pe care o deschisese cu cheia lui proprie, se afla o colecţie de aparate de fotografiat şi iluminare dintre cele mai scumpe, alături de o gamă întreagă de recuzită de scenă, între care vopsele şi retuşuri pentru păr, peruci, meşe, ochelari de toate felurile şi o cutie cu articole de machiaj.

Cam pe la mijlocul şedinţei, belgianului îi veni o idee care elimina necesitatea găsirii unei dubluri care să pozeze pentru fotografii. După ce studie rezultatele a treizeci de minute de lucru la machiajul Şacalului, dispăru brusc, aproape cu totul, în ladă şi ieşi de acolo cu o perucă.

— Ce ziceţi de asta? îl întrebă.

Peruca avea părul grizonat, tuns perie.

— Credeţi că dacă vă tundeţi părul aşa şi-l vopsiţi în culoarea asta, aţi putea semăna cu peruca?

Şacalul luă peruca şi o examină.

— Putem încerca, să vedem cum arată în fotografie, propuse el.

Încercarea fu reuşită. După ce trase şase clişee, belgianul ieşi din camera obscură cu un teanc de fotografii. Amândoi se aplecară deasupra mesei. De acolo îi privea un bărbat în vârstă, obosit. Faţa îi era cenuşie iar sub ochi avea pungi provocate de oboseală sau durere. Bărbatul nu avea barbă ori mustaţă, dar părul cărunt îl făcea să pară de peste cincizeci de ani şi nici aceia prea robuşti.

— După mine, o să meargă, spuse în cele din urmă belgianul.

— Problema este, îi răspunse Şacalul, că a trebuit să mă machiezi o jumătate de oră ca să ajungi la acest rezultat. Şi apoi mai este şi peruca. Nu cred că am să fiu în stare să mă deghizez singur. Aici au mai fost şi proiectoarele, or eu mă voi afla la lumina zilei când va trebui să arăt actele pe care le-am comandat.

— Acest lucru n-are importanţă, ripostă falsificatorul. Nu contează prea mult că nu semănaţi leit cu fotografia, ci faptul că fotografia nu vă seamănă. Aşa se fac legăturile în mintea celui care vă examinează actele. Mai întâi se uită la faţă, la faţa reală, apoi cere actele. După. Aceea se uită la fotografie. El are deja în memorie imaginea omului de lângă el. Acest lucru îi influenţează judecata. Caută în fotografie puncte de similitudine şi nu contrariul. În al doilea rând, fotografia asta are douăzeci şi cinci pe douăzeci şi cinci de centimetrii. Fotografia de pe actul de identitate va fi de trei pe patru. În al treilea rând, trebuie evitată o prea mare asemănare. Dacă actul a fost eliberat cu câţiva ani înainte, este imposibil ca omul să nu se fi schimbat, cât de cât, între timp. Aici, în fotografie, purtaţi o cămaşă cu dungi, cu guler pus şi deschisă la gât. Încercaţi să evitaţi să purtaţi această cămaşă sau orice cămaşă deschisă la gât. Purtaţi cravată sau fular, sau un pulover pe gât. Şi în fine, nimic din ceea ce am făcut eu nu poate să nu fie imitat cu uşurinţă. Lucrul cel mai important este, desigur, părul. Înainte de a prezenta actul cu fotografia asta, trebuie să vă tundeţi părul perie şi să-l vopsiţi cărunt ca acum, dar în nici un caz mai puţin cărunt. Pentru a accentua impresia de bătrâneţe şi decrepitudine lăsaţi-vă o

barbă de două-trei zile. Apoi bărbieriţi-vă cu briciul, dar inegal şi tăindu-vă pe ici pe colo. La oamenii în vârstă se mai întâmplă. Esenţial este cum arătaţi la faţă. Pentru a stârni compasiune, faţa trebuie să arate cenuşie şi obosită, mai degrabă gălbejită şi bolnăvicioasă. Puteţi face rost de câteva bucăţi de cordită?

Şacalul ascultase expozeul falsificatorului cu admiraţie, deşi nu lăsa să i se vadă pe faţă acest lucru. Pentru a doua oară în aceeaşi zi avusese ocazia să întâlnească un profesionist care îşi cunoştea foarte bine meseria. Îşi puse în minte să nu uite să-i mulţumească lui Louis cum se cuvine, după ce-şi termină treaba.

— S-ar putea aranja, spuse el circumspect.

— Două sau trei bucăţele de cordită, mestecate şi înghiţite, produc într-o jumătate de ceas o stare de greaţă, neplăcută e drept, dar nu periculoasă. De asemenea pielea capătă o culoare pământie iar faţa transpiră. Noi ne foloseam de şmecheria asta în armată ca să ne dăm bolnavi şi să evităm corvezile şi marşurile lungi.

— Mulţumesc de informaţie. Ei, ce spui, crezi că poţi face actele la timp?

— Din punct de vedere tehnic, fără nici un dubiu. Singura problemă pe care o am este să fac rost de un original pentru cel de al doilea act francez. Şi în acest scop trebuie să mă mişc repede. Dar dacă vă întoarceţi în primele zile ale lui august, le voi avea gata. Aţi... ăăă... spus ceva de un aconto pentru primele cheltuieli...

Şacalul duse mâna la buzunarul de la piept şi scoase un singur pachet cu douăzeci de bancnote de cinci lire şi i le dădu belgianului.

— Cum te voi găsi?

— V-aş propune, la fel ca astă seară.

— Este prea riscant. Omul meu de legătură s-ar putea să nu fie acasă sau să fie plecat din oraş. Şi atunci n-aş mai şti cum să te găsesc.

Belgianul se gândi puţin.

— Atunci am să vă aştept în primele trei zile ale lui august, în fiecare seară între şase şi şapte la barul în care ne-am întâlnit azi. Dacă nu veniţi, am să presupun că afacerea a căzut.

Englezul îşi scosese peruca şi-şi ştergea faţa cu un şervet demachiant. Îşi legă cravata şi îşi puse haina în linişte. Când a fost gata s-a întors spre belgian.

— Sunt unele lucruri care vreau să fie clare, spuse el încet.

Tonul amical din voce îi dispăruse şi acum îl ţintuia pe belgian cu o privire tulbure, ca ceaţa de pe Marea Mânecii.

— Când ai să fii gata, te vei prezenta la bar aşa cum ai promis. Îmi vei da permisul nou şi pagina scoasă din cel pe care-l ai acum la dumneata. La fel şi negativele şi toate copiile pe care le-ai făcut acum. Vei uita, de asemenea, numele de Duggan şi pe cel al titularului iniţial al permisului de conducere. Numele de pe cele două acte franţuzeşti poţi să-l alegi singur, cu condiţia să fie un nume franţuzesc comun. După ce mi le vei da şi pe acestea, vei uita şi acest nume. Nu vei vorbi cu nimeni, niciodată, despre această comandă. În caz că vei încălca aceste dispoziţii, vei fi un om mort. Ai înţeles?

Belgianul îi întoarse scurt privirea. În cele trei ore care trecuseră, ajunsese să creadă că englezul era un client oarecare, care pur şi simplu voia să poată conduce maşina în Marea Britanie şi să se maimuţărească prin Franţa sub chipul unui bărbat între două vârste, în scopuri numai de el ştiute. Un contrabandist care trafica probabil droguri sau diamante între vreun port pescăresc breton şi Anglia, dar care altfel, era un tip simpatic. Îşi schimbă însă brusc părerea.

— Am înţeles, *monsieur*.

Câteva momente mai târziu, englezul dispăru în noapte. A mers pe jos o bucată bună până când a luat un taxi spre hotelul Amigo. Când a ajuns se făcuse deja miezul nopţii. Comandă în cameră, pui rece şi o sticlă de vin de Mosella, făcu o baie bună ca să îndepărteze orice urmă de machiaj, apoi se culcă.

A doua zi de dimineaţă părăsi hotelul şi luă expresul Brabant spre Paris. Era 22 iulie.

În dimineaţa aceea, şeful Serviciului de Acţiuni din SDECE şedea la birou şi se uita pe cele două foi de hârtie din faţa lui. Erau copii ale rapoartelor întocmite de agenţii altor servicii. În capul fiecărei foiţe albăstrii erau trecute numele celorlalţi şefi de servicii care aveau dreptul să primească o copie după raport. În dreptul numelui său era trasă o linioară. Ambele rapoarte veniseră în acea dimineaţă şi, în mod normal, colonelul Rolland ar fi aruncat o privire pe ele, ar fi reţinut esenţialul, l-ar fi înmagazinat undeva în memoria lui formidabilă şi le-ar fi clasat apoi în dosare separate. De data aceasta însă, în ambele rapoarte revenea unul şi acelaşi cuvânt care-l intriga.

Primul raport care sosise era o informare interdepartamentală

de la R.3 (Europa de vest) conţinând rezumatul unei depeşe primite de la biroul lor permanent de la Roma. Era un raport clar cu privire la faptul că Rodin. Montclair şi Casson se aflau în continuare ascunşi în apartamentul de la ultimul etaj al hotelului, păziţi de cele opt gorile ale lor. Nu ieşiseră deloc din hotel de când se instalaseră acolo, la 18 iunie. La Roma se aduseseră întăriri de la serviciul R.3 de la Paris pentru a se asigura ţinerea sub observaţie a clădirii, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ordinele de la Paris rămâneau neschimbate: să nu se iniţieze nimic ci să se ţină doar sub observaţie. Cei din hotel îşi stabiliseră modul de legătură cu exteriorul cu trei săptămâni în urmă (vezi raportul din 30 iunie al serviciului R.3 Roma) şi acesta rămăsese neschimbat. Curierul lor era în continuare Viktor Kowalski. Sfârşitul mesajului.

Colonelul Rolland deschise mapa de piele aflată pe birou în dreapta, lângă scrumiera improvizată dintr-un tub de proiectil de 105 mm retezat, care era deja pe jumătate plină cu mucuri de ţigări Disque Bleu. Parcurse raportul serviciului R.3 de la Roma, din 30 iunie, până ce găsi paragraful pe care-l căuta.

Acesta spunea că în fiecare zi unul din oamenii de pază părăsea hotelul ca să se ducă la poşta centrală din Roma. Aici era rezervată o căsuţă la ghişeul *poste restante* pe numele unui anume Poitiers. O.A.S.-ul nu închiriase o cutie poştală cu cheie, aparent de teamă să nu fie forţată. Toată corespondenţa pentru şefii O.A.S.-ului era adresată lui Poitiers şi păstrată de oficiantul de serviciu la ghişeul *poste restante*. Încercarea făcută de a-l mitui pe acesta ca să dea corespondenţa unui agent de la R.3 eşuase. Omul raportase şefilor săi despre această încercare şi fusese înlocuit cu un funcţionar superior.

Era posibil ca scrisorile adresate lui Poitiers să fie acum interceptate de poliţia secretă italiană, dar R.3 avea ordin să nu-i contacteze pe italieni pentru a le solicita colaborarea. Încercarea de a-l mitui pe oficiant dăduse greş şi se simţea nevoia luării unei iniţiative. În fiecare zi, corespondenţa care sosea la poştă în timpul nopţii era dată omului de pază care fusese identificat a fi un anume Viktor Kowalski, fost caporal în Legiunea Străină şi membru al primei companii a lui Rodin în Indochina. Kowalski avea cu siguranţă acte false pe numele de Poitiers cu care se prezenta la poştă sau o procură acceptată de oficiul poştal. Când avea de expediat scrisori, Kowalski aştepta în holul central, lângă cutia de poştă, până mai rămâneau cinci minute până la

ridicarea corespondenţei şi atunci introducea plicurile în cutie aşteptând să se ridice toată corespondenţa şi să fie dusă în spate, la cartare. Orice încercare de a interveni în timpul ridicării sau expedierii corespondenţei şefilor O.A.S.-ului ar fi dat naştere la violenţe şi fuseseră excluse din capul locului de cei de la Paris. Câteodată, Kowalski dădea telefon de la ghişeul de convorbiri internaţionale dar şi în aceste cazuri, încercările de a afla numerele de telefon au dat greş. Sfârşitul mesajului.

Colonelul Rolland lăsă să cadă coperta peste depeşă şi luă unul din cele două rapoarte sosite în dimineaţa aceea. Unul era al poliţiei judiciare din Metz care arăta că în timpul unei acţiuni de rutină, într-un bar fusese reţinut un bărbat care rănise grav doi poliţişti, în încăierarea care avusese loc. Mai târziu, la secţia de poliţie, fusese identificat după amprente un dezertor din Legiunea Străină pe nume Sandor Kovacs, ungur de origine, refugiat de la Budapesta în 1956. Aşa cum se specifica într-o notă a poliţiei judiciare din Paris la sfârşitul raportului, Kovacs era un asasin notoriu în solda O.A.S.-ului, dat în urmărire de multă vreme în legătură cu o serie de atentate teroriste comise asupra unor notabili loiali din regiunile algeriene Bone şi Constantine, în anul 1961. La acea dată, el acţiona în echipă cu un alt pistolar în slujba O.A.S.-ului, încă liber, fostul caporal din Legiunea Străină, Viktor Kowalski. Sfârşitul mesajului.

Rolland continuă să reflecteze asupra legăturii dintre cei doi, ceea ce făcea practic de o oră. În cele din urmă apăsă pe butonul soneriei din faţa lui şi la răspunsul: „*Oui, mon colonel*”, ordonă: „Adu-mi dosarul personal al lui Viktor Kowalski. Imediat!”

Dosarul îi fu adus de la arhivă în zece minute şi timp de o oră îl studie cu atenţie. De câteva ori reveni asupra unui paragraf anume. În timp ce alţi parizieni, cu profesii mai puţin stresante, treceau grăbiţi pe stradă îndreptându-se spre masa de prânz, colonelul Rolland convocă o şedinţă cu participarea lui, a secretarului său personal, a unui specialist grafolog de la serviciul de documentare, aflat cu două etaje mai jos şi a doi membri ai gărzii sale pretoriene.

— Domnilor, le spuse, cu sprijinul nedorit, dar inevitabil al unei persoane care nu este aici de faţă, vom avea de compus, scris şi expediat o scrisoare.

5

Şacalul a ajuns cu trenul în Gara de Nord aproape de prânz şi de aici luă un taxi până la un hotel mic dar confortabil de pe Rue Suresne, care pornea din Place de la Madeleine. Chiar dacă hotelul nu era de acelaşi rang cu Hotel d'Angleterre de la Copenhaga sau Amigo de la Bruxelles, avea motivele lui să aleagă pentru şederea la Paris unul mai modest şi mai puţin cunoscut. În primul rând, pentru că urma să stea mai mult timp, apoi, locuind la un hotel renumit, probabilitatea era mai mare să întâlnească, la acest sfârşit de iulie, pe cineva care să-l cunoască întâmplător de la Londra, pe adevăratul lui nume. Afară, pe stradă, era sigur că ochelarii mari, aproape negri, pe care-i purta de obicei şi care în lumina strălucitoare de pe bulevarde păreau absolut normali, aveau să-i ascundă identitatea. Pericolul care-l putea paşte era să fie recunoscut pe vreun coridor de hotel sau în hol. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o interpelare vioaie, de genul: „Ei, ia te uită, ce plăcere să vă întâlnesc aici", după care ar fi urmat cu siguranţă numele lui adevărat, numai bine să-l audă recepţionerul care-l cunoştea ca fiind domnul Duggan.

Şederea lui la Paris nu trebuia să atragă cu nimic atenţia. Trăia discret luându-şi micul dejun, cafeaua şi cornul, în cameră. De la un magazin de delicatese aflat peste drum de hotel, îşi cumpărase un borcan de marmeladă englezească cu care să înlocuiască gemul de coacăze negre servit la micul dejun şi rugase personalul ca dimineaţa, pe tavă, să-i aducă borcanul cu marmeladă în locul gemului.

Era amabil cu personalul, rostea doar câteva vorbe franţuzeşti cu acel accent îngrozitor cu care vorbesc englezii limba franceză şi zâmbea politicos când i se adresa cineva. La întrebările pline de solicitudine ale direcţiei hotelului răspundea că se simte extrem de bine, *merci*.

— *M. Duggan*, îi spuse proprietara recepţionerului într-una din zile, *est extremement gentil*. *Un vrai gentleman*[19].

El n-o contrazise.

Îşi petrecea timpul prin locurile căutate de obicei de turişti. În

[19] Domnul Duggan este extrem de gentil. Un adevărat gentleman.(lb. fr.).

prima zi îşi cumpără o hartă a Parisului şi-şi însemna pe ea locurile care-l interesau folosind notiţele dintr-un carneţel. Pe acestea le vizită şi le studie cu atenţie deosebită, reţinându-le chiar frumuseţea arhitecturii sau conotaţiile istorice.

Petrecu trei zile dând târcoale Arcului de Triumf sau zăbovind pe terasă la Cafe de l'Elysee şi cercetând cu privirea monumentul şi acoperişurile imobilelor care înconjoară Place de l'Etoile. Oricine l-ar fi urmărit în acele zile – dar nu a făcut-o nimeni – ar fi fost surprins să constate că realizările arhitectonice ale strălucitului domn Haussmann puteau să-şi găsească un admirator chiar atât de devotat. Cu siguranţă că nici un observator, oricât de perspicace, n-ar fi putut ghici că turistul englez elegant şi tăcut care mesteca alene în cafea privea cu insistenţă la clădirile din jur ore în şir, calcula în minte unghiurile de tragere, distanţele de la ultimele etaje până la flacăra eternă ce pâlpâia sub Arc precum şi şansele de a scăpa neobservat pe vreo scară de incendiu şi de a se pierde în mulţime.

După trei zile, părăsi Place de l'Etoile şi vizită la Montvalerien osuarul martirilor Rezistenţei franceze. Veni cu un buchet de flori iar ghidul, impresionat de gestul englezului faţă de foştii săi camarazi din Rezistenţă, îi oferi un tur complet al locului însoţit de un comentariu bogat. I-ar fi fost greu să observe că vizitatorului îi fugeau ochii de la intrarea în osuar spre zidurile înalte ale închisorii care obturau complet vederea spre curte de pe acoperişurile clădirilor din jur. După două ore plecă mulţumind politicos lăsându-i un *pourboire*[20] generos deşi nu extravagant.

Vizită apoi Place des Invalides, dominată pe latura de sud de Domul Invalizilor adăpostind mormântul lui Napoleon, altar întru gloria armatei franceze. Latura de apus a marii pieţe, formată de Rue Fabert, îl interesa cel mai mult şi-şi petrecu o dimineaţă întreagă la cafeneaua din colţul format de Rue Fabert şi mica piaţă triunghiulară Santiago de Chili. Privind la clădirea ce se înălţa deasupra sa, la nr. 146 pe Rue de Grenelle, aflată la încrucişarea acesteia, în unghi drept, cu Rue Fabert, aprecie că de la etajul şapte sau opt, un trăgător de elită ar fi putut domina grădina din faţa Domului, intrarea în curtea interioară, cea mai mare parte a pieţii şi încă două sau trei străzi. Era un loc potrivit ca ultim punct de rezistenţă dar nu pentru a comite un asasinat. O dată, pentru că distanţa de la ferestrele de sus până la aleea

[20] Bacşiş (lb. fr.).

cu pietriş ce ducea din piaţă spre locul de parcare al maşinilor de la baza scărilor, între cele două tancuri, era de peste două sute de metri. Apoi, perspectiva ce se deschidea de la ferestrele imobilului cu nr. 146 era în parte mascată de crengile din vârful teilor aflaţi în Piaţa Santiago, din care porumbeii îşi slobozeau tributul lor pe umerii statuii răbdătoare a lui Vauban. Regretând, plăti pentru menta cu apă minerală şi plecă.

Petrecu, o zi în zona catedralei Notre-Dame. Aici, în labirintul de pe Ile de la Cite se găseau tot felul de scări dosnice, alei şi pasaje, dar distanţa de la intrarea în catedrală până la locul de parcare al maşinilor era doar de câţiva metri. Acoperişurile clădirilor din Place du Parvis erau prea departe, pe când cele scunde care dădeau în Place Charlemagne, erau prea aproape şi uşor accesibile pentru ca forţele de pază să nu-şi plaseze agenţii acolo.

Ultima vizită a făcut-o în piaţa aflată la capătul lui Rue de Rennes. Asta se întâmplă pe 28 iulie. Numită odinioară Place de Rennes, piaţa fusese rebotezată „18 iunie 1940” când oamenii lui de Gaulle reuşiseră să se impună la City Hall, Londra. Privirea Şacalului lunecă spre tăbliţa lucioasă cu numele pieţii şi rămase aţintită pe ea. Îi reveni în minte ceva ce citise luna trecută. 18 iunie 1940 era ziua când exilatul singuratic dar mândru de la Londra luase microfonul să le spună francezilor că, dacă pierduseră o bătălie, asta nu însemna că pierduseră şi războiul.

Piaţa aceasta, dominată de cocoaşa masivă a gării Montparnasse de pe latura de sud, plină de amintiri pentru parizienii din generaţia războiului, avea ceva special ce îl făcu pe asasin să se oprească în loc. Cercetă calm suprafaţa întinsă de asfalt străbătută din toate părţile de iureşul de maşini ce se năpustea pe Bulevardul Montparnasse şi în care se vărsau alte râuri de maşini venind dinspre Rue d’Odessa şi Rue de Rennes. Privi clădirile înalte cu faţade înguste, care flancau Rue de Rennes şi care dădeau şi ele spre piaţă. Ocoli încet piaţa spre latura de sud şi se uită prin grilaj în curtea gării. Un du-te vino de maşini şi taxiuri care aduceau şi luau zilnic zeci de mii de navetişti căci era una din principalele gări din Paris. Dar în iarna următoare avea să rămână doar o masă greoaie şi mută, meditând la evenimentele omeneşti şi istorice petrecute în umbra structurii ei metalice. Gara era sortită demolării[21].

---

[21] Vechea gară Montparnasse a fost demolată în 1964 pentru a face loc unor imobile pentru birouri. Noua clădire a fost construită la o

Şacalul s-a întors cu spatele la grilaj şi a privit spre Rue de Rennes. În faţa lui se afla Piaţa 18 iunie 1940 şi era convins că preşedintele Franţei avea să vină încă o dată în acest loc, în ziua respectivă. Era posibil să treacă şi prin locurile pe care le cercetase în cursul săptămânii anterioare; dar că va veni în acest loc, era sigur. Curând, gara Montparnasse nu va mai exista, stâlpii ei de oţel care văzuseră atâtea evenimente vor fi daţi la topit iar curtea de la intrare, martora umilirii Berlinului şi a supravieţuirii Parisului, va deveni o cantină ca oricare alta, pentru uzul funcţionarilor care vor lucra în noile birouri. Înainte ca acest lucru să se întâmple, bărbatul cu chipiu şi două stele aurii va veni din nou aici. Şi apoi, între altele, distanţa de la ultimul etaj al clădirii din colţ de pe Rue de Rennes şi centrul curţii gării era de aproximativ o sută treizeci de metri.

Şacalul cântări ansamblul urban din faţa sa cu ochi de expert. Cele două imobile din colţ, de pe Rue de Rennes, care dădeau spre piaţă erau evident cele mai potrivite. Şi următoarele trei clădiri de pe Rue de Rennes erau variante posibile oferind însă un unghi îngust de tragere spre curtea gării, în timp ce mai sus de ele unghiul se închidea prea mult. La fel de acceptabile erau şi primele trei imobile care dădeau spre Bulevardul Montparnasse ce traversa piaţa de la est la vest. Următoarele însă nu intrau în calcul căci unghiul devenea din nou foarte strâns şi distanţele mult prea mari. Alte clădiri care să domine curtea şi să se afle la o distanţă acceptabilă nu mai erau, cu excepţia gării înseşi. Aşa ceva ar fi fost însă o nebunie căci ferestrele de sus dădeau direct în curtea în care vor mişuna agenţii de pază.

Şacalul se decise să cerceteze mai întâi cele trei imobile dinspre colţul de vest pe Rue de Rennes şi se îndreptă spre cafeneaua aflată în colţul dinspre răsărit al străzii, cafenea ce se numea Duchesse Anne.

Se aşeză la o masă pe trotuar, nu prea departe de traficul asurzitor, comandă o cafea şi privi la clădirile de peste drum. Rămase acolo trei ore. Mai târziu, se mută la braseria alsaciană Hansi unde luă dejunul şi studie faţadele de pe latura de răsărit a străzii. Toată după-amiaza se plimbă de colo-colo aruncând priviri prin holurile blocurilor pe care le alesese ca posibile locuri de acţiune.

În cele din urmă se duse să vadă şi imobilele care dădeau spre

---

distanţa de 450 m faţă de vechiul amplasament (n. tr.).

Bulevardul Montparnasse, dar acestea erau mai noi şi adăposteau birouri unde era mai multă agitaţie.

A doua zi se întoarse, se plimbă prin faţa clădirilor, traversă, se aşeză pe o bancă la umbra copacilor şi făcându-se că citeşte ziarul, studie etajele superioare ale imobilelor în cauză. Faţadele erau construite după acelaşi tipic: cinci sau şase etaje surmontate de un parapet, după care urma acoperişul în pantă învelit cu plăci de ardezie, peste podul mansardat străpuns de lucarne, adăpostind odinioară camerele servitorilor, iar acum locuinţe modeste pentru săraci. Acoperişurile şi probabil şi ferestrele de la mansardă vor fi cu siguranţă ţinute sub observaţie toată ziua. S-ar putea ca şi pe acoperişuri, ascunşi pe după hornuri, să fie plasaţi agenţi care să observe prin binoclu ferestrele şi acoperişurile opuse. Dar şi ultimul etaj, cel de sub mansardă, se afla la o înălţime convenabilă cu condiţia ca, aflat în interior, să te ţii cât mai în umbră pentru a nu fi văzut de peste drum. În timpul caniculei pariziene o fereastră deschisă nu era un lucru ieşit din comun.

Dar cu cât te ţineai mai spre interiorul camerei, cu atât se îngusta unghiul de tragere lateral spre curtea gării. Din acest motiv, Şacalul elimină cea de a treia clădire de pe ambele laturi ale străzii. Unghiul era prea îngust. Îi rămase să aleagă doar între patru clădiri. Cum, după aprecierea lui, avea să tragă pe la mijlocul după-amiezii, când soarele trece spre apus dar este încă destul de sus ca să-şi arunce razele peste cupola gării, în ferestrele imobilelor de pe latura de est a străzii, le alese în cele din urmă pe cele două de pe latura de vest. Ca să verifice aşteptă până la ora patru, în acea zi de 29 iulie şi observă că pe latura de vest, ferestrele de la ultimul etaj primeau doar câteva raze oblice de soare în timp ce clădirile de pe partea de est erau scăldate în lumină.

În ziua următoare o remarcă pe portăreasă. Era a treia zi petrecută fie pe terasa cafenelei, fie pe banca de pe trotuar pe care şi-o alesese la vreo doi metri de imobilele care-l interesau. Cam la aceeaşi distanţă în spatele lui, despărţită de şirul de pietoni ce se scurgea neîntrerupt pe trotuar, portăreasa şedea în faţa uşii blocului şi tricota. La un moment dat, un chelner de la una din cafenele veni să stea de vorbă cu ea. I se adresă cu Madame Berthe.

Era o ambianţă plăcută. Ziua era caldă, soarele strălucitor, razele lui pătrundeau cam un metru pe sub poarta întunecată a

blocului, căci astrul se afla încă sus pe cer spre sud-sud-est, deasupra acoperişului gării de dincolo de piaţă.

Femeia avea un aer de bunică blândă şi din felul în care ciripea *Bonjour*, *monsieur* către persoanele care intrau sau ieşeau din bloc şi după răspunsurile amabile de *Bonjour*, *madame Berthe* pe care le primea de fiecare dată, observatorul de pe bancă deduse că portăreasa era iubită de locatari, fiind o fire prietenoasă, sensibilă la durerile altora. Puţin după ora două după-amiază îşi făcu apariţia o pisică. Madame Berthe se repezi în umbra camerei ei de la parter şi după câteva clipe se întoarse cu o farfurioară cu lapte pentru micuţa ei Minet.

Cu puţin înainte de ora patru îşi strânse lucrul, puse totul în buzunarele largi ale şorţului şi plecă târându-şi picioarele spre brutărie. Şacalul se sculă discret de pe bancă şi intră în bloc. Preferă scările în locul liftului şi începu să le urce în grabă.

Scările făceau o spirală în jurul casei liftului şi la fiecare cot până spre spatele clădirii, se terminau cu o mică platformă. La fiecare al doilea etaj, de pe această platformă se putea ieşi pe scara de incendiu. Înainte de etajul şase şi ultimul, exceptând mansarda, deschise uşa din spate şi privi în jos. Scara de incendiu ducea spre o curte interioară în jurul căreia se înşirau intrările din spate ale celorlalte blocuri care formau colţul străzii. La capătul cel mai îndepărtat al curţii, patrulaterul format de zidurile clădirilor era străbătut de un pasaj acoperit care ducea spre nord.

Şacalul închise uşa încet, trase zăvorul şi urcă restul scărilor până la etajul şase. Aici, din capătul coridorului, o scară modestă ducea la mansardă. Pe coridor erau două uşi ale apartamentelor care dădeau spre curtea interioară şi două ale celor cu vedere la stradă. Simţul lui de orientare îi spuse că ambele apartamente aveau ferestre care dădeau spre Rue de Rennes sau lateral, spre piaţă şi dincolo de ea, spre curtea gării. Acestea erau ferestrele pe care le studiase îndelung din stradă.

Pe una din plăcuţele cu nume aflate lângă soneriile apartamentelor din faţă, scria „Mlle Beranger”. Pe cealaltă, „M. et Mme Charrier”. Ascultă puţin la uşile celor doua apartamente, dar nu se auzea nici un zgomot. Examină broaştele, amândouă erau îngropate în lemnul gros şi rezistent, probabil tipul de broaşte cu zăvorul dublu făcut din oţel solid, preferat de francezii preocupaţi de securitatea propriilor locuinţe. Îşi dădu seama că în acest caz avea nevoie de chei. Cu siguranţă, madame Berthe

avea undeva în camera ei câte o dublură de chei pentru fiecare apartament.

Câteva minute mai târziu, coborî în fugă scările. Nu stătuse în bloc mai mult de cinci minute. Portăreasa se întorsese deja. O zări prin geamul mat al uşii de la camera ei, apoi se întoarse şi ieşi cu paşi mari în stradă.

O luă la stânga în sus, pe Rue de Rennes, trecu pe lângă celelalte două blocuri de locuinţe, apoi pe lângă faţada unui oficiu poştal, la primul colţ începea o străduţă îngustă, Rue Littre. O luă pe stradă, mergând pe lângă zidul poştei. În locul unde se termina clădirea se afla un pasaj acoperit. Şacalul se opri să-şi aprindă o ţigară şi cât timp arse flacăra chibritului aruncă o privire spre pasaj. Acesta ducea spre intrarea din spate a oficiului poştal pe care circula, în tura de noapte, personalul centralei telefonice.

La capătul pasajului se zărea o curte luminată de soare. Mai departe, se putea distinge în umbră scheletul scării de incendiu a clădirii pe care tocmai o părăsise. Asasinul trase adânc din ţigară şi porni mai departe. Găsise drumul pe care avea să se retragă.

La capătul lui Rue Littre o luă din nou la stânga, pe Rue de Vaugirard şi se întoarse pe ea în bulevardul Montparnasse. Ajunse în colţ şi tocmai se uita în sus şi în jos după un taxi când un poliţist pe motocicletă intră în viteză în intersecţie, apoi se opri şi începu să dirijeze circulaţia. Fluierând strident opri maşinile ce veneau dinspre Rue de Vaugirard şi pe cele care coborau bulevardul dinspre gară. Maşinilor care veneau pe bulevard dinspre Duroc le făcea semne insistente să tragă pe dreapta. Abia reuşise să blocheze circulaţia când, dinspre Duroc, se auzi vaierul îndepărtat al sirenelor poliţiei. Şacalul rămase în colţ şi privind în jos, pe Bulevardul Montparnasse, văzu cam la cinci sute de metri mai departe, o coloană oficială de maşini intrând cu viteză dinspre Bulevardul Invalizilor în intersecţia Duroc şi îndreptându-se spre el.

În frunte, cu sirenele urlând, veneau doi motociclişti în combinezoane de piele neagră cu căşti albe strălucitoare, în spatele lor apărură boturile de rechin a două limuzine Citroen Ds 19 mergând strâns una în spatele celeilalte. Poliţistul din intersecţie stătea ţeapăn privind drept înainte şi gesticulând rigid cu mâna spre Avenue du Maine, latura de sud a intersecţiei, în timp ce mâna dreaptă o ţinea la piept, cu palma în jos, indicând trecerea cu prioritate pentru coloana oficială ce se apropia.

Aplecându-se mult pe dreapta, cei doi motociclişti intrară în viteză pe Avenue du Maine urmaţi de limuzine. În prima, pe canapeaua din spatele şoferului şi al aghiotantului, şedea drept, cu privirea aţintită înainte, un bărbat înalt, într-un costum gri închis. Înainte ca maşinile să se îndepărteze, Şacalul zări preţ de o clipă capul ţinut cu demnitate şi nasul inconfundabil.

Data viitoare când o să te văd, îi transmise el fără cuvinte chipului dispărut, va fi în plan apropiat, prin luneta telescopică. Găsi în sfârşit un taxi care-l duse înapoi la hotel.

Puţin mai departe, lângă staţia de metrou Duroc, de unde tocmai ieşise, o altă persoană urmărise trecerea preşedintelui cu un interes mai mult decât obişnuit. Tocmai voia să traverseze strada când, un poliţist îi făcu semn să stea pe loc. Câteva clipe mai târziu, coloana oficială ţâşni de pe Bulevardul Invalizilor, traversă porţiunea pavată cu piatră, ca să intre apoi pe Bulevardul Montparnasse. Şi această persoană zărise profilul inconfundabil prin geamul din spate al primului Citroen şi în ochi i se aprinseseră parcă flăcări. Maşinile trecuseră deja, dar femeia continuă să privească în urma lor până când îşi dădu seama că poliţistul o privea insistent. Grăbită, porni să traverseze strada.

Jacqueline Dumas avea pe-atunci douăzeci şi şase de ani şi era de o frumuseţe remarcabilă pe care ştia cum să şi-o pună în valoare, pentru că era cosmeticiană într-un salon de lux aflat în spatele Bulevardului Champs Elysee. În seara zilei de 30 iulie, se grăbea spre micul ei apartament din Place de Breteuil ca să se pregătească pentru întâlnirea din acea seară. Ştia că peste câteva ore avea să se afle goală în braţele amantului ei pe care-l ura. Dorea să arate cât mai atrăgătoare.

Cu câţiva ani în urmă, lucrul cel mai important din viaţa ei era doar următorul flirt. Făcea parte dintr-o familie cumsecade, unită; tatăl era un respectabil funcţionar de bancă iar mama, tipul clasic al franţuzoaicei din clasa mijlocie, gospodină şi mamă de familie. Ea terminase şcoala de cosmetică, iar Jean Claude, fratele ei, îşi îndeplinea stagiul militar. Familia locuise mai întâi în suburbia Le Vezinet. Cartierul nu era cine ştie ce, dar ei aveau o casă frumoasă.

Telegrama de la Ministerul Forţelor Armate sosise într-o dimineaţă la micul dejun, pe la sfârşitul anului 1959. În ea scria că ministerul regretă că trebuie să-i informeze pe domnul şi doamna Armand Dumas despre moartea fiului lor Jean-Claude, soldat în regimentul 1 aeropurtat din armata colonială. Efectele

personale urmau să fie returnate familiei, în cel mai scurt timp.

O vreme, viaţa Jacquelinei a fost profund tulburată. Nimic nu părea să mai aibă rost, nici siguranţa în sânul familiei la Le Vezinet, nici flecăreala fetelor de la salonul de cosmetică despre farmecul lui Yves Montand sau despre rock, ultimul dans nebunesc importat din America. O obseda un singur lucru, ca o înregistrare care se repeta mereu şi mereu, anume că micul Jean-Claude, scumpul ei frăţior, atât de sensibil şi blând, urând războiul şi violenţa, dorindu-şi doar să fie lăsat în pace cu cărţile lui, un băieţel pe care-l răsfăţase cu dragoste, fusese împuşcat în luptă, în Algeria, în cine ştie ce oază uitată de Dumnezeu. Şi de atunci a început să urască. Cei ce comiseseră crima erau arabii, nenorociţii ăia respingători, împuţiţi şi laşi.

Apoi a apărut Francois. A venit pe neaşteptate la ei acasă într-o duminică dimineaţă de iarnă, când părinţii ei erau plecaţi în vizită la nişte rude. Era în decembrie, pe stradă era zăpadă şi pe aleea spre casa lor se făcuse gheţuş, în acel anotimp lumea era palidă şi slăbită, dar nu şi Francois, care arăta bine şi era bronzat. A întrebat dacă poate vorbi cu Mademoiselle Jacqueline. Ea i-a răspuns: *C'est moi-meme*[22] şi l-a întrebat ce doreşte. El i-a răspuns că era comandantul plutonului din care făcuse parte soldatul Jean-Claude Dumas care murise la datorie şi că-i aducea o scrisoare. Ea l-a invitat înăuntru.

Scrisoarea fusese scrisă cu câteva săptămâni înainte de moarte şi Jean-Claude o avusese în buzunarul de la piept, în timpul unei acţiuni de urmărire prin munţi a bandei de rebeli arabi, care lichidaseră o familie de colonişti. Pe partizani nu-i găsiseră, dar dăduseră peste un batalion al A.L.N., trupele bine antrenate ale Frontului de eliberare naţională algerian, F.L.N. În primele ore ale dimineţii avusese loc o luptă violentă şi Jean Claude primise un glonţ în piept. Înainte de a muri îi dăduse scrisoarea comandantului său.

Jacqueline a citit scrisoarea şi a vărsat câteva lacrimi, în ea nu se pomenea nimic despre ultimele săptămâni, doar lucruri fără importanţă, despre viaţa la cazarmă, antrenamentele pentru asalt şi despre disciplină. Restul l-a aflat de la Francois: retragerea pe o distanţă de şase kilometri prin desişuri, în timp ce flancurile A.L.N. strângeau încercuirea, cererile repetate prin radio pentru sprijin aerian, sosirea la ora opt a bombardierelor cu motoarele ţiuind şi lansând rachete şi, în final, cum fratele ei –

[22] Eu sânt(lb. fr.).

care ca să-şi dovedească bărbăţia intrase voluntar în regimentul cel mai încercat – murise la adăpostul unei stânci scuipându-şi sângele pe genunchii unui caporal.

Francois s-a purtat foarte delicat cu ea. Era însă un bărbat aspru, ca pământul provinciei coloniale pe care se formase ca soldat de profesie, în cei patru ani de război. Dar cu sora unuia din băieţii din plutonul său nu putea fi decât foarte delicat. Ea l-a plăcut imediat pentru acest lucru şi a acceptat să ia masa cu el la Paris. În plus, se temea că între timp se vor întoarce părinţii şi nu dorea ca ei să audă povestea morţii lui Jean-Claude. Amândoi abia reuşiseră să-şi înăbuşe oarecum durerea în cele două luni care trecuseră şi să-şi ducă de bine, de rău, viaţa mai departe. La masă, îl rugase pe locotenent să păstreze secretul şi el fusese de acord.

Curiozitatea ei privind războiul din Algeria, dorinţa de a afla ce s-a întâmplat de fapt, ce a reprezentat el, ce anume urmăreau în realitate politicienii, devenea din ce în ce mai mare. Generalul de Gaulle ajunsese la preşedinţie din postul de prim-ministru în ianuarie trecut, purtat la Elysee de un val de entuziasm patriotic, ca omul care urma să pună capăt războiului păstrând însă Algeria franceză. De la Francois a aflat întâia oară că omul pe care tatăl ei îl venera, era considerat trădător al Franţei.

Au petrecut împreună permisia lui Francois, întâlnindu-se în fiecare seară, după ce ea îşi termina treaba la salonul de cosmetică, unde lucra din ianuarie 1960 după ce absolvise şcoala. El i-a povestit despre trădarea armatei franceze, despre tratativele secrete purtate de guvernul de la Paris cu Ahmed Ben Bella, conducătorul F.L.N.-ului, aflat atunci în puşcărie, cât şi despre iminenta cedare a Algeriei, arabilor. În a doua jumătate a lui ianuarie el s-a întors din nou la război şi ea s-a mai întâlnit o dată cu el la Marsilia, în luna august, când el reuşise să capete o permisie de o săptămână. Îl aşteptase plăsmuindu-l cu mintea drept simbol a tot ce era bun, curat şi curajos în tinerii bărbaţi ai Franţei. Îl aşteptase apoi toată toamna şi iarna lui 1960, ţinându-i fotografia aproape, pe noptieră şi când se culca îşi trăgea bine cămaşa de noapte în jos şi-şi lipea palmele de pântece.

În ultima permisie din primăvara lui 1961, a venit din nou la Paris şi, pe când se plimbau pe bulevarde, el în uniformă iar ea în rochia ei cea mai frumoasă, i se părea că el era cel mai puternic, cel mai bine făcut şi cel mai chipeş bărbat din oraş. Una din colege îi văzuse şi a doua zi tot salonul nu vorbea decât de

frumosul „para” al lui Jacqui. Ea nu era de faţă, îşi luase concediul anual pentru a sta cu el tot timpul.

Francois era agitat. În aer plutea ceva. Toată lumea vorbea despre tratativele cu F.L.N. Armata, adevărata armată nu va mai suporta mult timp, spunea el. Pentru ofiţerul de douăzeci şi şapte de ani călit în lupte şi pentru adorabila viitoare mamă de douăzeci şi trei era o datorie de credinţă ca Algeria să rămână franceză.

Francois n-a ştiut niciodată de copil. S-a întors în Algeria în martie 1961, iar la 21 aprilie, câteva unităţi ale armatei franceze s-au răzvrătit împotriva guvernului din metropolă. Paraşutiştii din regimentul 1 colonial au trecut aproape până la unul de partea rebelilor. Doar câţiva recruţi au părăsit în fugă cazarma şi s-au prezentat la prefectură. Profesioniştii i-au lăsat să plece. Peste o săptămână au izbucnit luptele dintre rebeli şi regimentele loiale. La începutul lui mai, Francois a fost omorât într-o confruntare cu o asemenea unitate.

Jacqueline care nu mai primise scrisori de la el din aprilie, nu bănuise nimic până în iulie, când a primit vestea. Atunci a închiriat în secret un mic apartament într-un cartier modest din Paris şi a încercat să se sinucidă dând drumul la gaze. Nu i-a reuşit însă, camera nefiind bine izolată şi a pierdut copilul. Părinţii au luat-o cu ei în concediu în august şi când s-au întors la Paris ea părea să-şi fi revenit. Din decembrie a început să lucreze în secret pentru O.A.S.

Motivele erau clare: Jean-Claude apoi Francois. Cei doi trebuiau răzbunaţi indiferent prin ce mijloace, indiferent de preţul care trebuia plătit de ea sau de alţii. În afara acestei obsesii, pentru ea nu mai exista altceva pe lume. Singura nemulţumire era aceea că nu putea face mai mult decât să îndeplinească unele comisioane, să ducă mesaje şi uneori în sacoşă, câte un calup de exploziv plastic ascuns în pâine. Era convinsă că putea face mai mult. Oare nu pe ea o lăsau să treacă poliţiştii care făceau razii pe la colţuri şi percheziţionau lumea după câte un atentat cu bombe în cinematografe sau cafenele, numai pentru că ştia cum să clipească punându-şi în valoare frumoasele gene lungi şi negre?

După atentatul de la Petit-Clamart, unul dintre asasinii prezumtivi stătuse ascuns trei zile şi trei nopţi în apartamentul ei din Place de Breteuil.

Pentru ea a fost momentul culminant, dar fugarul trebuise să

plece. După o lună a fost prins, dar n-a pomenit nimic de şederea în apartamentul ei. Poate că uitase. Dar pentru siguranţă, şeful celulei din care făcea parte i-a dat dispoziţie să întrerupă orice legătură cu O.A.S.-ul până ce lucrurile se linişteau. Abia din ianuarie 1963 începuse să ducă din nou mesaje.

Şi a continuat aşa până când, în luna iulie, a vizitat-o un bărbat. Era însoţit de şeful celulei, care-i arăta un respect deosebit. Bărbatul nu şi-a spus numele. Era pregătită să îndeplinească o misiune specială pentru Organizaţie?

Desigur. Chiar dacă era periculoasă sau respingătoare? Nici o problemă.

După trei zile i-a fost arătat un bărbat care ieşea dintr-un imobil. Se aflau într-o maşină parcată. I s-a spus cine era bărbatul şi ce funcţie avea. Şi bineînţeles, ce avea ea de făcut.

Pe la mijlocul lui iulie s-au întâlnit ca din întâmplare într-un restaurant unde ea se aşezase în apropierea lui şi-i zâmbise sfioasă rugându-l să-i împrumute solniţa de pe masa lui. El i-a spus câteva cuvinte, ea s-a purtat rezervat. Reacţia a fost cea aşteptată. Reţinerea ei i-a stârnit interesul.

Conversaţia s-a înfiripat pe nesimţite, bărbatul avea iniţiativa, ea îl seconda docilă. În două săptămâni legătura lor se înfiripase deja.

Ea îi cunoştea destul de bine pe bărbaţi ca să-şi dea seama de genul de aventură preferat de fiecare. Noul ei flirt era obişnuit să cucerească femei uşoare, cu experienţă. Ea făcea pe timida, atentă şi neprihănită, păstra o anumită reţinere, dar lăsa să se înţeleagă uneori că trupul ei superb nu era făcut să se irosească în zadar. Momeala a prins. Din acel moment cucerirea ultimei redute devenise pentru bărbat o chestiune de prioritate absolută.

Pe la sfârşitul lui iulie, şeful de celulă îi spuse că trebuie să înceapă să trăiască cu el cât de curând. Inconvenientul era că el locuia cu soţia şi copiii. Pe 29 iulie, aceştia plecară la casa lor de la ţară, pe valea Loirei, în timp ce el era reţinut la Paris de obligaţii profesionale.

Abia-i plecase familia de câteva minute că el şi telefonă la salonul de cosmetică, insistând ca Jacqueline să ia masa la el acasă în seara următoare.

Ajunsă acasă, Jacqueline Dumas se uită la ceas. Avea trei ore la dispoziţie ca să se aranjeze şi deşi intenţiona să o facă pe îndelete, i-ar fi ajuns două ore. Se dezbrăcă, făcu un duş, se şterse apoi în faţa oglinzii prinse pe uşa dulapului, urmărind cu

detaşare şi răceală alunecarea prosopului pe piele şi ridicându-şi braţele ca să-şi etaleze sânii cu vârfurile trandafirii, fără a simţi însă cu anticipaţie, acea desfătare pe care o încerca doar la gândul că aveau să fie mângâiaţi de mâna lui Francois.

Se gândi plictisită la noaptea ce urma să vină şi simţi cum pântecele i se contractă de scârbă. O va face, se jurase, va face orice i se va cere. Dintr-un sertar al biroului scoase fotografia lui Francois, care o privea din ramă cu acelaşi zâmbet puţin ironic cu care obişnuia să o privească ori de câte ori o vedea venind parcă zburând la întâlnire. Părul castaniu şi moale, uniforma uşoară de culoarea nisipului sub care se ghiceau muşchii tari de care-i plăcea să-şi sprijine faţa şi insigna de oţel a armei, atât de răcoroasă pe obrazul înfierbântat. Toate erau aici, în fotografie. Se întinse pe pat ţinând fotografia lui Francois deasupra ei, aşa cum stătea el atunci când făceau dragoste şi o întreba evident inutil:

— *Alors, petite, tu veux*?[23] iar ea îi şoptea atunci:

— *Oui*. *Tu sais bien*...[24] şi atunci se întâmpla minunea.

Închizând ochii, îl simţi în interiorul ei, tare şi fierbinte, pulsând energic şi şoptindu-i cuvinte de alint pentru ca mai apoi să-i ceară înăbuşit:

— *Viens*, *viens*...[25], iar ea se supunea întotdeauna.

Deschise ochii şi privi în tavan ţinând geamul cald al fotografiei lipit de sâni.

— Francois, şopti, ajută-mă, te rog ajută-mă diseară.

În ultima zi a lunii. Şacalul a fost extrem de ocupat. Şi-a petrecut dimineaţa la piaţa de vechituri, trecând de la o tarabă la alta cu o valiză ieftină în mână. Cumpără o bască neagră, unsuroasă, o pereche de pantofi scâlciaţi, nişte pantaloni nu prea curaţi şi după îndelungate căutări, o manta lungă, ce fusese cândva militară.

Ar fi preferat una dintr-un material mai uşor, dar mantalele militare se fac rareori ca să fie purtate vara, iar cele ale armatei franceze erau făcute din postav gros. Dar era suficient de lungă chiar şi pentru el, ajungându-i mult sub genunchi şi asta era important.

La plecare, privirea i-a fost atrasă de o tarabă plină cu medalii,

[23] Haide, micuţa mea, vrei? (lb. fr.).

[24] Da, ştii bine... (lb. fr.).

[25] Vino, vino (lb. fr.).

multe ruginite de vreme. Cumpără o colecţie întreagă împreună cu o broşurică despre medaliile militare franceze, cu fotografii color, şterse ale panglicilor şi cu legende explicând cititorului pentru ce campanii anume şi pentru ce fel de acte de bravură se acordau diversele distincţii.

După ce luă prânzul în linişte la Queenie's pe Rue Royale dădu colţul spre hotel, plăti nota şi-şi împachetă lucrurile. Noile achiziţii le plasă pe fundul uneia din cele două valize scumpe. Din colecţia de medalii, cu ajutorul broşurii, îşi confecţionă o baretă de decoraţii, începând cu Medalia Militară pentru curajul dovedit în faţa inamicului, adăugând Medalia Eliberării şi cinci medalii de campanie acordate celor ce luptaseră în Forţele Franceze Libere în timpul celui de-al doilea război mondial. S-a decorat pentru Bir Hakeim, Libia, Tunisia, debarcarea în Normandia şi pentru divizia a doua blindată a generalului Philippe Leclerc.

Restul medaliilor şi broşura le aruncă separat în două coşuri de gunoi agăţate de stâlpii felinarelor de pe Bulevardul Malesherbes. Recepţionerul de la hotel îl informă că avea un tren excelent spre Bruxelles, expresul Etoile du Nord, care pleca din Gara de nord la 17:15. Îl luă pe acesta, cină bine la vagonul restaurant şi ajunse la Bruxelles în ultimele ore ale lunii iulie.

6

Scrisoarea pentru Viktor Kowalski sosi la Roma a doua zi de dimineaţă. Mătăhălosul caporal tocmai traversa holul hotelului întorcându-se de la poştă, când se auzi strigat din urmă de unul din curierii de la recepţie.

— *Signor, per favore*...[26]

Întoarse capul încruntat ca de obicei. Deşi pe acel curier nu-l mai văzuse până atunci, nu i se păru nimic neobişnuit. De obicei, nici nu-i băga în seamă când traversa holul spre lift cu paşi apăsaţi. Tânărul cu ochi negri se apropie de Kowalski ţinând în mână o scrisoare.

— *E una lettera, signore. Per un signor Kowalski... no cognosco questo signor... e forse un francese*...[27]

Kowalski nu înţelegea o iotă din cele ce-i spunea italianul, dar ceva pricepuse recunoscându-şi propriul nume pe scrisoare, chiar dacă italianul îi stâlcise pronunţia. Luă scrisoarea din mâna tânărului şi se uită cu atenţie la nume şi la adresă. El se înregistrase la hotel sub un nume fals, dar cum nu era deprins cu cititul, nu avea de unde să ştie că, cu cinci zile înainte, într-un ziar din Paris apăruse o ştire de senzaţie relatând că trei din capii O.A.S.-ului se ascundeau la ultimul etaj din acel hotel.

În ceea ce-l privea, nimeni nu-i cunoştea identitatea. Şi totuşi scrisoarea îi dădea de gândit. Nu primea prea des scrisori şi, cum se întâmplă de obicei în cazul oamenilor simpli, sosirea uneia reprezenta un adevărat eveniment. Află de la italianul care-l privea rugător, ca şi când el, Kowalski l-ar fi putut scoate din impas, că nimeni de la recepţie nu cunoştea vreun client cu acest nume, iar el nu ştia ce să facă cu scrisoarea.

Kowalski îl privi de sus pe tânăr.

— *Bon*, *je vais demander*[28], spuse el arogant. Italianul nu-şi descreţi nici acum fruntea.

— *Demander*, *demander*, repetă Kowalski arătând cu degetul în sus spre tavan.

Italianul pricepu.

---

[26] Domnule, vă rog... (lb. it.).

[27] O scrisoare, domnule, pentru un domn Kowalski... nu-l cunosc... poate este francez (lb. it.).

[28] Bine, o să întreb (lb. fr.).

— *Ah, si*. *Domandare*. *Prego*, *signor*. *Tante grazie*...[29]

Kowalski se îndepărtă cu paşi mari lăsându-l pe italian gesticulând în urma lui. Luă liftul până la etajul opt şi, când ieşi în coridor, fu întâmpinat de omul de pază, cu pistolul în mână, gata să tragă. O clipă, cei doi se priviră în ochi. Apoi celălalt puse piedica şi băgă pistolul în buzunar. În afară de Kowalski în lift nu mai era nimeni. Era doar o manevră de rutină care se făcea de fiecare dată când beculeţul aprins deasupra liftului arăta că acesta trecea de etajul şapte.

În afară de omul de pază din faţa liftului, mai exista unul, postat la ieşirea de incendiu şi un altul în capul scărilor. Ieşirea de incendiu şi capul scărilor erau minate, deşi administraţia hotelului nu avea cunoştinţă de aşa ceva, însă minele puteau fi dezamorsate dacă se întrerupea curentul de la un buton fixat sub biroul din coridor.

Ce-l de-al patrulea om din schimbul de zi îşi avea postul pe acoperişul-terasă aflat deasupra etajului al nouălea unde locuiau şefii, iar în caz de atac, mai existau încă trei gardieni, care se odihneau după schimbul de noapte în camerele lor de pe acelaşi coridor, dar care puteau fi gata de luptă în câteva clipe în caz că se întâmplă ceva neprevăzut. La etajul nouă, uşa liftului fusese sudată pe dinafară, dar dacă totuşi beculeţul de la etajul opt arăta că liftul era programat să urce la nouă, se dădea alarma generală. Se întâmplase aşa o singură dată, când un chelner, care ducea sus o tavă cu băuturi, apăsase din greşeală pe butonul „nouă”.

A fost repede dezvăţat să mai comită o astfel de eroare.

Gardianul aflat la birou telefonă la etajul de deasupra ca să anunţe sosirea corespondenţei, apoi îi făcu semn lui Kowalski să urce. Ex-caporalul îşi îndesase scrisoarea personală în buzunarul de la piept, iar corespondenţa pentru şefi o transporta într-o casetă metalică legată cu lanţ de încheietura mâinii stângi. Încuietoarea lanţului cât şi cea a casetei plate, aveau resorturi cu arc şi se închideau automat. Cheile lor le ţinea Rodin. În câteva clipe, colonelul deschise ambele încuietori şi Kowalski se întoarse în camera lui să se culce, până când urma să-l schimbe, spre seară, pe gardianul aflat la birou.

Ajuns în camera sa de la etajul opt, se apucă să citească scrisoarea începând cu semnătura. Îl surprinse faptul că era din partea lui Kovacs, pe care nu-l mai văzuse de un an şi care abia

---

[29] A, să întrebaţi. Vă rog, domnule. Vă mulţumesc mult (lb. it.).

ştia să scrie, tot aşa cum Kowalski abia putea citi. Dar făcând eforturi, buchisi până la capăt scrisoarea, care de altfel, nu era lungă.

Kovacs începea prin a-i spune că în aceeaşi zi în care îi scria văzuse un articol în ziar, pe care i-l citise un prieten şi în care se relata că Rodin, Montclair şi Casson se ascundeau într-un hotel din Roma. Şi-a închipuit atunci că fostul său camarad Kowalski ar putea fi cu ei şi de aici ideea de a-i scrie, fără a avea totuşi siguranţă că scrisoarea o să-i parvină.

Urmară câteva aliniate în care îi relata că viaţa în Franţa devenise destul de dură, mai ales când te aflai la mijloc, între „sticleţii” care făceau razii peste tot şi şefii care-ţi ordonau să dai în continuare spargeri şi să jefuieşti bijuterii. Personal participase la patru, scria Kovacs şi nu era de glumit, mai ales atunci când trebuia să predai prada, îi mersese mai bine la Budapesta în vremurile bune, chiar dacă acestea nu duraseră două săptămâni.

În ultimul paragraf îi spunea că se întâlnise cu Michel, acum câteva săptămâni, care vorbise cu Jojo şi acesta îi spusese că micuţa Sylvie era bolnavă de leu... şi nu mai ştiu cum, în neregulă cu sângele, dar Kovacs îşi exprima speranţa că se va face bine în curând, iar Viktor nu trebuia să fie îngrijorat...

Viktor era însă îngrijorat. Îl speria teribil gândul că micuţa Sylvie era bolnavă. În cei treizeci şi şase de ani de viaţă plină de violenţe, puţine lucruri i-au pătruns lui Kowalski la inimă. Când nemţii au invadat Polonia avea doisprezece ani, iar când a împlinit cu un an mai mult, părinţii săi au fost ridicaţi de acasă cu o dubă, era însă destul de mare ca să-şi dea seama ce făcea sora lui la impunătorul hotel din spatele catedralei, rechiziţionat de nemţi şi frecventat de numeroşi ofiţeri. Părinţii fuseseră afectaţi profund de acest lucru şi au protestat la comenduire. Fiind destul de mare ca să fugă la partizani, omorî primul neamţ la cincisprezece ani. Când au venit ruşii avea şaptesprezece ani. Părinţii lui i-au urât de moarte, dar le-a fost întotdeauna teamă de ei. Povesteau despre ororile pe care ruşii le comiseseră asupra polonezilor aşa că el i-a părăsit pe partizani, care mai târziu aveau să fie executaţi din ordinul comisarului rus şi a luat-o spre apus fugind ca un animal hăituit până ce a ajuns în Cehoslovacia. Mai târziu, tânărul deşirat care nu vorbea decât poloneza şi era mort de foame a ajuns în Austria într-un lagăr pentru persoane fără adăpost. Îl credeau şi pe el unul din cei mulţi şi neajutoraţi, rătăciţi prin Europa postbelică. Hrănit cu

mâncare americană şi-a recăpătat puterile. Într-o noapte, în primăvara lui 1946, a fugit de acolo şi a luat-o pe jos spre sud către Italia şi de aici în Franţa, împreună cu un alt polonez pe care îl întâlnise în lagăr şi care ştia ceva franţuzeşte. La Marsilia a dat o spargere într-o prăvălie şi l-a omorât pe proprietarul care-l surprinsese şi, de aceea, a trebuit din nou să fugă. Tovarăşul lui îl părăsise spunându-i că singura lui scăpare era în Legiunea Străină. S-a înrolat a doua zi dimineaţă şi până să înceapă cercetările poliţiei în oraşul răvăşit de război, el era deja la Sidi-Bel-Abbes. Cum oraşul mediteranean era încă o bază însemnată pentru importurile de alimente americane, iar crimele comise pentru a intra în posesia lor erau un fapt comun, cazul a fost abandonat după câteva zile, nedându-se de urma nici unui suspect. Când Kowalski a aflat acest lucru, el era de mult angajat în Legiunea Străină.

Avea doar nouăsprezece ani şi la început cei mai vechi îi spuneau *petit bonhomme*[30]. Le-a demonstrat apoi că ştie să ucidă şi, de atunci, i-au spus pe nume, Kowalski.

Cei şase ani petrecuţi în Indochina i-au înăbuşit şi ultima urmă de normalitate iar după aceea mătăhălosul caporal a fost trimis în Algeria. Între timp a întâlnit-o pe Julie, o femeiuşcă mărunţică, dar plină de vicii, care lucra la un bar din port şi avea necazuri cu peştele ei. Kowalski i-a expediat tipului un pumn zdravăn de-a zburat vreo şase metri prin bar şi a rămas lat vreo zece ore. Ani de zile după aceea, omul abia putea pronunţa cuvintele, atât de rău îi fusese zdrobită falca.

Julie l-a plăcut pe legionarul voinic şi timp de câteva luni acesta a devenit protectorul ei, însoţind-o când se întorcea noaptea de la lucru în mansarda ei infectă din portul vechi. Au trăit împreună o desfrânată plăcere a simţurilor, mai cu seamă ea, fără nici urmă de dragoste şi cu atât mai puţin atunci când a rămas gravidă. Copilul era al lui, îi spusese ea şi poate că el o crezuse pentru că aşa dorea. Îi mai spusese că nu voia copilul şi că ştia o bătrână care putea s-o scape de el. Kowalski a pocnit-o şi i-a spus că dacă face aşa ceva o omoară. Trei luni mai târziu a trebuit să se întoarcă în Algeria. Între timp se împrietenise cu alt polonez şi el fost legionar, pe nume Josef Grazybowski, cunoscut ca Jojo polonezul. Acesta fusese rănit în Indochina şi se însurase apoi cu o văduvă drăguţă, care vindea gustări în gara principală, dintr-un cărucior pe care-l împingea în sus şi în jos pe peron. De

[30] Puştiul (lb. fr.).

la căsătoria lor în 1953, se ocupaseră amândoi de această afacere. Jojo, şchiopătând în urma nevestei lua banii şi da restul, în timp ce ea servea gustările. În serile când nu lucra, lui Jojo îi plăcea să umble prin barurile frecventate de soldaţii din Legiunea Străină cantonaţi în cazarma din apropiere, să povestească cu ei despre vremurile bune de odinioară. Cei mai mulţi erau tineri, recrutaţi după zilele lui de glorie de la Tourane, în Indochina. Într-o seară l-a întâlnit pe Kowalski.

Kowalski i-a cerut lui Jojo un sfat în privinţa copilului. Jojo i-a dat dreptate. Amândoi fuseseră cândva buni catolici.

— Vrea să scape de copil, îi spuse Kowalski.

— *Salope*[31], fusese răspunsul lui Jojo.

— N-am mai avut copii până acum, continuă Viktor după un timp de gândire.

— Nici eu, chiar dacă sunt însurat, îi răspunse Jojo.

Spre dimineaţă, beţi de-a binelea, căzură de acord asupra unui plan şi mai băură un rând, închinând în cinstea lui, cu solemnitatea caracteristică beţivilor notorii. A doua zi de dimineaţă, Jojo îşi aminti de angajamentul luat, dar nu ştia cum să-i spună nevestei. Îi trebuiră trei zile. De două sau trei ori se învârtise în jurul subiectului apoi i-a trântit-o pe când se aflau în pat. Spre mirarea lui, madama a fost încântată de idee. Şi aşa lucrurile s-au aranjat.

La termenul stabilit, Viktor s-a întors în Algeria pentru a se alătura maiorului Rodin care se afla la comanda unui batalion şi participa la un nou război. La Marsilia, Jojo şi nevastă-sa au ţinut-o sub control pe Julie mai cu ameninţări, mai cu binişorul. Când Viktor plecase de la Marsilia, ea era în luna a patra, prea târziu pentru un avort, fapt pe care Jojo ţinuse să-l sublinieze, însoţit şi de ameninţări, când îl întâlnise pe „falcă ruptă” bântuind prin cartier. Tipul căpătase o frică teribilă de soldaţii din Legiune, chiar şi de veteranii cu picioare de lemn, aşa că, nu fără înjurăturile de rigoare, îşi abandonase sursa de venituri căutându-şi norocul în altă parte.

Julie a fost pusă la pat pe la sfârşitul lui 1955 şi născu o fetiţă blondă cu ochi albaştri. Jojo şi nevasta lui introduseră imediat actele de adopţiune cu concursul lui Julie. Procedura şi-a urmat cursul, iar Julie s-a întors la viaţa ei de mai înainte. Jojo şi femeia lui câştigaseră o fiică pe care au botezat-o Sylvie. I-au scris lui Viktor la cazarmă despre această realizare, iar el a fost cuprins

---

[31] Târfa. (lb. fr.).

de o bucurie stranie la aflarea veştii. N-a spus însă nimănui nimic. Nu-şi amintea să fi avut vreodată un lucru care să nu-i fi fost luat, dacă pomenea despre el.

Şi totuşi, trei ani mai târziu avea să o facă. Înaintea unei misiuni îndelungate în munţii algerieni, preotul militar îl întrebase dacă nu dorea să-şi facă testamentul. Până atunci nu-i trecuse prin cap aşa ceva.

O dată că nu avea ce lăsa în urma lui, căci toată solda şi-o cheltuise prin barurile şi casele de toleranţă din oraşele în care îşi petrecuse permisiile, iar bunurile pe care le deţinea erau ale Legiunii. Preotul îl asigurase însă că în Legiunea modernă, testamentul era un act absolut normal aşa că, ajutat din plin, Viktor l-a scris, lăsând toate bunurile sale pământeşti fiicei numitului Josef Grzybowski, fost membru al Legiunii Străine, domiciliat în prezent la Marsilia. În cele din urmă, o copie a acestui act împreună cu dosarul personal aveau să fie trimise la arhiva Ministerului Forţelor Armate, la Paris. Când numele lui Kowalski ajunse să fie cunoscut de forţele de securitate franceze în legătură cu actele teroriste de la Bone şi Constantine din 1961, dosarul lui împreună cu altele au fost scoase la vedere, iar el a intrat în atenţia Serviciului de acţiune al colonelului Rolland, situat la Porte de Lilas.

Urmă o vizită la familia Grzybowski şi toată povestea a ieşit la iveală. Dar Kowalski nu avea să afle acest lucru îşi văzuse fiica doar de două ori. O dată în 1957 după ce fusese împuşcat în şold şi trimis în convalescenţă la Marsilia şi a doua oară, în 1960, când venise din nou în oraş escortându-l pe colonelul Rodin care trebuia să fie audiat ca martor la Curtea Marţială. Prima dată, fetiţa avea doi ani, a doua oară, patru ani şi jumătate. Kowalski sosise încărcat de daruri pentru Jojo şi nevasta lui şi de jucării pentru Sylvie. Copila şi unchiul Viktor, mare cât un urs, se înţeleseseră de minune. Dar el n-a mai pomenit nimănui despre toate acestea, nici măcar lui Rodin.

Acum însă ea era bolnavă de leu... şi nu mai ştiu cum şi Kowalski se frământă toată dimineaţa. După masă urcă la şefi ca să i se lege de mână caseta pentru adus corespondenţa. Rodin aştepta o scrisoare foarte importantă din Franţa, conţinând detalii suplimentare despre suma totală adunată de pe urma jafurilor comise de banda lui Casson cu o lună înainte. Ţinea neapărat ca Viktor să se mai ducă o dată la poştă.

— Ce-i aceea leu... şi nu mai ştiu cum? lăsă caporalul să-i

scape.

Rodin, care tocmai îi lega lanţul la mână, ridică privirea surprins.

— Nu am auzit de-aşa ceva, îi răspunse.

— E o boală de sânge, îi explică Kowalski.

Din colţul celălalt al camerei unde citea o revistă, Casson pufni în râs.

— Vrei să spui leucemie, zise el.

— Da şi ce-i asta, *monsieur*?

— Un fel de cancer, răspunse Casson, cancer al sângelui.

Kowalski se uită la colonel. Nu avea încredere în civili.

— Doctorii, *toubibs*, pot s-o vindece, nu-i aşa, domnule colonel?

— Nu pot, Kowalski, este o boală ucigătoare. Nu are leac. Dar de ce?

— Doar aşa, mormăi Kowalski, tocmai am citit ceva. Apoi plecă.

Nu se ştie dacă Rodin a fost surprins de faptul că gardianul dăduse peste acest cuvânt într-o carte, căci se ştia că el nu citea altceva decât ordinul de zi şi pe acela cu mare greutate. Oricum, nu s-a văzut, iar incidentul a fost dat uitării. Cu poşta de după-amiază sosise scrisoarea aşteptată, în care se preciza că toate conturile O.A.S.-ului din băncile elveţiene însumau acum peste două sute cincizeci de mii de dolari.

Mulţumit, Rodin se aşeză să scrie bancherilor dându-le instrucţiuni să transfere toată suma în contul asasinului angajat de el. Nu-şi făcea griji de rest. Când preşedintele De Gaulle va fi mort, industriaşii şi bancherii extremei drepte, care finanţaseră O.A.S.-ul în zilele lui bune, se vor grăbi să scoată şi restul de două sute cincizeci de mii. Aceeaşi oameni, care cu numai două săptămâni înainte răspunseseră cererii de noi fonduri bâiguind scuze de genul că „din cauza lipsei de iniţiativă şi acţiune manifestată de forţele patriotice” şansele de a-şi recupera investiţiile erau tot mai mici, aveau acum să-şi revendice onoarea de a-i fi sprijinit pe militarii care urmau să devină în curând noii conducători ai Franţei renăscute.

Când termină de scris instrucţiunile către bancheri, afară se lăsase întunericul. Casson protestă văzând ordinul dat bancherilor elveţieni de a-l plăti pe Şacal. Îi reaminti un lucru important şi anume că toţi trei îi promiseseră Şacalului că îl vor pune în legătură la Paris cu o persoană capabilă să-i furnizeze

permanent cele mai precise informaţii de ultimă oră privind mişcările preşedintelui Franţei, precum şi orice modificare intervenită în măsurile de securitate obişnuite. Acestea ar putea fi şi cu siguranţă că vor fi de importanţă vitală pentru asasin. A-l informa în acest stadiu de transferul banilor, opina Casson, însemna să-l încurajezi să treacă la o acţiune prematură. Momentul când va trece la atac, va fi, evident, ales de el singur, dar câteva zile în plus nu mai contau. Informaţiile furnizate asasinului ar fi putut înclina balanţa spre succes sau spre alt eşec, cu siguranţă ultimul.

El, Casson, primise o informaţie cu poşta de dimineaţă şi anume că principalul său agent la Paris reuşise să plaseze un om în anturajul din imediata apropiere a lui De Gaulle. Mai erau necesare vreo câteva zile pentru ca agentul să poată culege informaţii corecte despre mişcările lui de Gaulle şi, în primul rând, despre deplasările şi apariţiile în public, care nu se mai anunţau în prealabil. N-ar vrea Rodin să mai întârzie câteva zile transmiterea ordinului către bancheri, până când el, Casson, avea să fie în măsură să comunice asasinului un număr de telefon la Paris, de unde să poată primi informaţii vitale pentru misiunea sa?

Rodin reflectă îndelung la argumentele lui Casson şi până la urmă îi dădu dreptate. Nici unul din ei nu putea şti intenţiile Şacalului şi, de fapt, nici transmiterea ordinului către bancheri şi a unei scrisori la Londra cu numărul de telefon de la Paris nu l-ar fi făcut pe asasin să schimbe o iotă din planul său. Teroriştii de la Roma nu aveau cum să ştie că el alesese deja ziua şi-şi urma planul neabătut, luându-şi măsuri de precauţie pentru situaţii neprevăzute, cu o precizie de ceasornic.

În fierbintea noapte romană, Kowalski şedea de pază pe acoperiş ţinând cu mână sigură Coltul 45, mascat de coşul ventilatorului şi se gândea plin de îngrijorare la o fetiţă care zăcea în pat la Marsilia, cu leu... şi nu mai ştiu cum în sânge. Puţin înaintea zorilor îi veni o idee. Îşi aduse aminte că ultima dată când se văzuse cu Jojo în 1960, acesta îi spusese că urma să-şi instaleze telefon.

În dimineaţa în care Kowalski primea scrisoarea, Şacalul părăsea hotelul Amigo din Bruxelles şi lua un taxi până în colţul străzii pe care locuia domnul Goossens. Îi telefonase armurierului prezentându-se cu numele de Duggan, aşa cum îl cunoştea

domnul Goossens şi fixaseră o întâlnire la ora 11 dimineaţa. Ajunse în colţul străzii la 10:30 şi timp de o jumătate de oră, observă mişcarea de pe stradă stând pe o bancă în micul parc aflat la capătul ei şi privind din spatele unui ziar.

Strada părea să fie destul de liniştită. La 11 fix se prezentă la uşă, domnul Goossens îi deschise, apoi îl pofti în micul birou de dincolo de hol. După ce Şacalul intră, domnul Goossens încuie uşa cu grijă şi puse lanţul de siguranţă. Ajunşi în birou, Şacalul se adresă armurierului.

— Sunt probleme? întrebă el.

Belgianul nu se simţea în largul lui.

— Da, din păcate.

Asasinul îl măsură cu privirea rece fără nici o expresie ţinându-şi ochii sumbri pe jumătate închişi.

— Mi-aţi spus că dacă vin la 1 august arma va fi gata până pe 4 ca s-o pot lua.

— Perfect adevărat şi pot să vă asigur că nu există nici o problemă în ceea ce priveşte arma, îi spuse belgianul. Arma este gata şi nu că mă laud, dar este o capodoperă, un exemplar unic. Necazuri am avut cu cealaltă piesă, care evident că a trebuit construită de la zero. Să vă arăt.

Pe masă se afla o casetă plată, lungă de circa şaizeci de centimetri, lată de patruzeci şi adâncă de zece. Domnul Goossens deschise caseta şi lăsă capacul pe masă. Şacalul privi înăuntru.

Arăta ca o tavă lată, împărţită în compartimente pentru fiecare componentă a puştii.

— Nu este caseta originală, îi explică domnul Goossens. Ar fi fost prea lungă. Pe aceasta am făcut-o eu. Totul intră înăuntru la milimetru.

Şi într-adevăr, totul se potrivea perfect. În capacul casetei erau fixate ţeava şi cutia închizătorului care, puse cap la cap nu erau mai lungi de patruzeci şi cinci de centimetri. Şacalul scoase piesa din cutie şi o examină cu atenţie. Era foarte uşoară şi aducea mai degrabă cu ţeava unui pistol mitralieră. Închizătorul subţire se afla în cutia lui în poziţie închisă. El avea fixat la capăt un mic buton, nu mai lat decât cutia. Englezul prinse butonul între arătător şi degetul mare şi-l răsuci în lăcaşul lui. Îl trase apoi înspre el, închizătorul culisă şi lăsă să se vadă camera lucioasă, în care urma să fie plasat glonţul şi gaura întunecată de la capătul ţevii. Împinse închizătorul la loc şi răsuci butonul în

sensul acelor ceasornicului. Închizătorul se blocă în lăcaşul lui.

Chiar sub capătul posterior al închizătorului fusese sudat cu măiestrie un disc suplimentar de oţel. Acesta era gros de o jumătate de ţol, dar nu depăşea un ţol în circumferinţă. În partea de sus avea decupat un semicerc care permitea culisarea înapoi a închizătorului. În centrul feţei posterioare a discului se afla o singură gaură de o jumătate de ţol în diametru, cu interiorul filetat în care urma să se fixeze un şurub.

— Discul serveşte la fixarea patului, spuse belgianul calm.

Şacalul observă că în locul de unde fusese scos patul de lemn al puştii originale nu rămăsese nici o urmă, cu excepţia unor protuberanţe fine pe sub cutia închizătorului, de care fusese fixat anterior patul de lemn. Cele două găuri lăsate de şuruburile de prindere ale patului fuseseră înfundate şi şlefuite cu măiestrie. Întoarse puşca şi o examină pe dedesubt. Sub cutia închizătorului se afla o fantă îngustă prin care se putea zări partea de dedesubt a închizătorului care conţinea percutorul. Prin fantă ieşea piciorul trăgaciului. Acesta fusese însă retezat scurt până la peretele de oţel al cutiei închizătorului. De piciorul trăgaciului original al puştii, fusese sudat un buton mic de metal prevăzut cu o gaură filetată. Fără să spună un cuvânt, domnul Goossens îi dădu englezului o mică piesă curbată de oţel având unul din capete filetat. Acesta introduse capul piesei în gaura filetată şi îl răsuci rapid. Astfel noul trăgaci fu fixat sub cutia închizătorului.

Apoi belgianul luă din cutie o vergea îngustă de oţel care avea şi ea unul din capete filetat.

— Iată prima capodoperă a cadrului metalic ce ţine loc de pat, spuse el.

Asasinul înşurubă capătul vergelei de oţel în gaura din mijlocul discului fixat în spatele cutiei închizătorului şi îl răsuci până la capăt. Din profil, vergeaua părea să iasă din partea posterioară a puştii coborând sub un unghi de treizeci de grade. La doi ţoli de capul cu filet înşurubat în apropierea mecanismului armei, vergeaua era uşor aplatizată şi în centrul acestei porţiuni era dată o gaură sub un anumit unghi faţă de axul vergelei. Această gaură era orientată direct spre spate.

Goossens luă acum o a doua vergea mai scurtă.

— Vergeaua de sus, spuse el.

Şi aceasta fu fixată la locul ei. Cele două vergele ieşeau din spatele armei, cea de sus făcând un unghi mai mic faţă de axul

ţevii, astfel că ele se îndepărtau una de alta ca laturile unui triunghi fără bază. Goossens scoase apoi la iveală şi baza. Era curbată, lungă de cinci-şase ţoli şi căptuşită cu piele neagră. La ambele capete avea două găuri mici.

— Aici nu există filet, spuse armurierul, se fixează de cele două capete ale vergelelor doar prin presare.

Englezul potrivi capetele vergilor în cele două găuri şi cu o lovitură a palmei le fixă la locul lor. Privită din profil, puşca arăta acum ca una obişnuită, cu trăgaci şi un cadru metalic în loc de pat, format din cele două vergi şi baza capitonată. Şacalul sprijini baza cadrului de umăr, apucă arma cu mâna stângă pe sub cutia închizătorului ţinând degetul arătător de la mâna dreaptă pe trăgaci, închise ochiul stâng iar cu ochiul drept urmări linia ţevii. Îndreptă puşca spre perete şi apăsă pe trăgaci. Din interiorul cutiei închizătorului se auzi un declic surd.

Se întoarse spre belgianul care ţinea acum în fiecare mână câte un tub negru lung de circa douăzeci şi cinci de centimetri.

— Amortizorul, spuse englezul..

Luă tubul şi studie capătul ţevii puştii. Fusese filetat fin. Înşurubă capătul mai larg al tubului peste capul ţevii şi-l răsuci până ce acesta înţepeni. Amortizorul ieşea în prelungirea ţevii ca un cârnat lung. Întinse apoi mâna spre domnul Goossens şi acesta îi dădu luneta. Pe partea superioară a ţevii se aflau câteva perechi de caneluri în metal. În acestea se fixau clamele de pe partea inferioară a lunetei asigurându-i acesteia o poziţie perfect paralelă cu ţeava. În dreapta tubului şi deasupra lui se aflau nişte şurubele foarte fine pentru reglarea firelor reticulare din vizor. Din nou englezul ridică arma, o duse la ochi şi ţinti.

Privit din întâmplare, ar fi putut fi luat drept un gentleman englez îmbrăcat într-un costum cadrilat care încerca o armă sport la un magazin specializat din Piccadilly. Dar ceea ce doar cu zece minute înainte fusese o grămadă de piese ciudate nu era nicidecum o armă sport; era o armă pentru asasini profesionişti, silenţioasă, cu viteză mare de tragere şi bătaie lungă. Şacalul o puse pe masă. Se întoarse spre belgian dând din cap satisfăcut.

— Bine, foarte bine. Vă felicit. O realizare de excepţie. Domnul Goossens radia de fericire.

— Mai rămâne să corectez tirul şi să trag câteva cartuşe de probă. Aveţi cartuşele?

Belgianul căută în sertarul de la birou şi scoase o cutie de o sută de cartuşe. Sigiliul fusese rupt şi din cutie lipseau şase

cartuşe.

— Acestea sunt pentru antrenament, îi spuse armurierul. Am luat şase din ele ca să le fac capete explozive. Şacalul îşi vărsă câteva cartuşe în palmă şi le privi.

Păreau teribil de mici pentru misiunea ce-l aştepta, dar observă că pentru calibrul lor erau foarte lungi, urmând ca încărcătura explozivă suplimentară să le confere viteză mare şi, în consecinţă, acurateţe deosebită şi forţa de a ucide. Aveau vârfurile ascuţite, deşi majoritatea gloanţelor de vânătoare le au rotunjite şi, deşi gloanţele de vânătoare au cap de plumb, capul acestora era din cupru-nichel.

Erau gloanţe pentru puşti de competiţie, de acelaşi calibru cu puşca de vânătoare pe care o ţinea în mână.

— Unde sunt gloanţele adevărate? întrebă asasinul. Domnul Goossens se duse la birou şi scoase un pacheţel învelit în hârtie satinată.

— De obicei le păstrez la loc sigur, spuse el, dar cum ştiam că veniţi, le-am scos din ascunzătoare.

Desfăcu pacheţelul şi răsturnă conţinutul pe o sugativă. La prima vedere, cartuşele arătau ca cele pe care englezul tocmai le punea înapoi în cutie. Când termină, luă un cartuş de pe sugativă şi-l examină cu atenţie.

Cămaşa de cupru-nichel din capul glonţului fusese pilită până la stratul de plumb. Apoi vârful ascuţit fusese uşor rotunjit şi găurit lin pe toată lungimea lui de un sfert de ţol. În cavitate se turnase o picătură infimă de mercur după care gaura fusese închisă cu un strop de plumb topit. După ce plumbul se întărise, glonţul a fost pilit şi şlefuit până ce şi-a recăpătat forma iniţială ascuţită.

Şacalul cunoştea gloanţele de acest tip deşi nu avusese ocazia să le folosească până atunci. Mult prea complicate pentru a fi utilizate pe scară largă dacă erau făcute artizanal, interzise de Convenţia de la Geneva şi mult mai distructive decât un dum-dum obişnuit, gloanţele explozive, la impactul cu corpul uman, aveau efect de mini-grenadă. În momentul percuţiei, prin mişcarea rapidă, picătura de mercur era împinsă spre peretele posterior al cavităţii tot aşa cum la o accelerare puternică, pasagerul unui automobil este împins spre speteaza scaunului. În momentul impactului cu ţesuturile şi oasele, glonţul era supus unei decelări bruşte. Impactul glonţului avea ca efect precipitarea mercurului spre dopul de plumb din cap. Mişcarea

accelerată a mercurului spre înainte rupea vârful glonţului, desfăcând capul de plumb ca pe degetele unei mâini sau corola unei flori. În această formă glonţul de plumb pătrundea prin nervi şi ţesuturi tăindu-le, sfâşiindu-le şi lăsând în urmă schije fine pe o suprafaţă de mărimea unei farfurioare. Dacă lovea în cap, un astfel de glonţ nu ieşea afară, ci distrugea totul în interiorul cutiei craniene, făcând ca aceasta să se fractureze sub presiunea teribilei descărcări de energie.

Asasinul puse cartuşul cu grijă pe hârtia satinată. De lângă el, blajinul domn mărunţel care proiectase cartuşul, îl privea întrebător.

— Mi se par bune. Sunteţi un adevărat maestru, domnule Goossens. Prin urmare care este problema?

— Problema este alta, *monsieur*. Tuburile. Au fost mult mai greu de confecţionat decât mi-am închipuit. La început am folosit, aşa cum mi-aţi indicat, unele de aluminiu. Dar vă rog să înţelegeţi, că mai întâi m-am interesat de procurarea armei, de modificarea ei şi de aceea, am ajuns să mă ocup de celelalte abia acum câteva zile. Am crezut că va fi relativ simplu ţinând cont de priceperea mea şi de sculele pe care le am în atelier.

— Ca să pot face tuburile cât mai suple, am cumpărat tablă de metal subţire. Era însă prea subţire. Când am vrut să le filetez capetele la maşină ca să le pot apoi îmbina bucată cu bucată, se îndoiau ca hârtia, la cea mai mică apăsare. Pentru a asigura diametrul interior suficient de mare ca să încapă partea cea mai voluminoasă a armei, respectiv cutia închizătorului, folosind tuburi dintr-un metal mai solid, trebuia să produc în final ceva ce n-ar fi arătat firesc. Aşa că m-am hotărât să folosesc oţel inoxidabil. Era singurul metal acceptabil. Seamănă cu aluminiul, doar că este ceva mai greu. Fiind mai dur, tabla poate fi şi mai subţire. Se poate strunji un filet perfect rămânând totuşi suficient de rigid, fără să se îndoaie. Sigur că este mai greu de prelucrat şi cere timp. Am început abia ieri...

— Nu face nimic. E logic ce spuneţi. Esenţialul este că am nevoie de acest obiect şi că trebuie să fie perfect. Când va fi gata?

Belgianul ridică din umeri.

— Greu de spus. Am toate piesele de bază doar să nu mai apară altceva neprevăzut. Ceea ce nu cred. Sunt sigur că ultimele detalii tehnice sunt deja puse la punct. Cinci-şase zile, poate o săptămână...

Englezul nu dădu semne de nemulţumire. Faţa îi rămase impasibilă studiindu-l pe belgian în timp ce acesta îi dădea explicaţii. Un timp continuă să se gândească.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Asta înseamnă că trebuie să-mi modific planul. Poate că nu este atât de presant pe cât credeam când am venit aici data trecută, într-o anumită măsură depinde şi de ce am să aflu după ce voi da un telefon. Oricum, am nevoie de ceva timp ca să mă familiarizez cu arma şi, acest lucru pot să-l fac la fel de bine şi în Belgia. Dar am nevoie de armă şi de cartuşe obişnuite plus unul din cele modificate. Deci am nevoie de puţin răgaz ca să mă antrenez. Unde credeţi că s-ar putea testa în ţara asta o armă în cel mai deplin secret, pe o distanţă de o sută treizeci, o sută cincizeci de metri în aer liber?

Domnul Goossens se gândi puţin şi spuse:

— În pădurea din Ardeni. Sunt parcele mari de pădure unde poţi fi singur ore în şir. Vă veţi putea duce şi întoarce în aceeaşi zi. Azi este joi, mâine începe weekend-ul şi pădurea va fi probabil plină de excursionişti. Eu v-aş propune să vă duceţi luni, 5 august. Marţi sau miercuri sper să fiu şi eu gata cu restul.

Englezul dădu din cap satisfăcut.

— Foarte bine. E timpul să-mi iau puşca şi muniţia. O să vă caut săptămâna viitoare, marţi sau miercuri.

Belgianul vru să spună ceva, dar clientul i-o luă înainte.

— Am impresia că vă mai datorez câteva sute de lire. Poftiţi...

Puse pe masă un teanc de bancnote.

— Aveţi aici cinci sute de lire. Restul îl veţi primi la predarea ultimelor materiale.

— *Merci*, *monsieur*, spuse armurierul punând în buzunar cele cinci sute de lire în bancnote de cinci. Desfăcu apoi puşca în bucăţi şi aşeză fiecare piesă în lăcaşul ei capitonat cu postav verde. Unicul glonţ exploziv cerut de asasin îl împachetă în hârtia satinată şi-l puse alături de periile şi cârpa de curăţat. După ce închise caseta, i-o întinse englezului împreună cu cutia de cartuşe. Acesta luă caseta, iar cartuşele le puse în buzunar.

Domnul Goossens îl conduse politicos la ieşire.

Şacalul sosi la hotel puţin după prânz. Aşeză mai întâi caseta pe fundul dulapului pe care-l încuie, iar cheia o puse în buzunar.

După-amiază făcu o plimbare până la poştă şi comandă o convorbire telefonică cu un număr din Zürich, Elveţia. Aşteptă o jumătate de oră până când primi legătura şi încă cinci minute până ce *Herr* Meier veni la aparat. Englezul se prezentă spunând

un număr, apoi îşi dădu şi numele.

Herr Meier se scuză şi se întoarse după două minute. De data aceasta tonul lui mai pierduse din rezerva circumspectă pe care o manifestase la început. Clienţii ale căror conturi în dolari şi franci elveţieni creşteau pe parcurs meritau un tratament reverenţios. Bărbatul de la Bruxell puse o întrebare şi din nou bancherul elveţian se scuză, dar de data aceasta reveni la aparat după treizeci de secunde. Era evident că între timp i se adusese dosarul clientului şi extrasul de cont pe care acum le studia.

— Nu, *mein Herr*, se auzi printre pârâituri vocea în receptorul din cabina telefonică de la Bruxelles.

— Avem aici scrisoarea dumneavoastră prin care ne rugaţi să vă informăm în scris, express-par avion, în momentul în care vă intră sume în cont, dar în perioada menţionată de dumneavoastră nu au existat astfel de intrări.

— *Herr* Meier, voiam doar să mă informez de situaţie, deoarece sunt plecat de la Londra de două săptămâni şi s-ar fi putut ca scrisoarea să sosească în absenţa mea.

— N-a sosit nimic. Când ne va intra vreo sumă o să vă anunţăm neîntârziat.

Pe fondul excesului de amabilităţi din partea lui *Herr* Meier, Şacalul închise receptorul, plăti convorbirea şi plecă.

Cu falsificatorul de acte se întâlni în aceeaşi seară, pe la şase, în barul din apropierea lui Rue Neuve. Omul se afla deja acolo. Când intră, englezul descoperi o masă liberă într-un colţ şi-i făcu semn falsificatorului să-l urmeze. La câteva secunde după ce se aşeză şi-şi aprinse ţigara veni şi belgianul şi se aşeză la masă.

— Eşti gata? îl întrebă englezul.

— Da, totul e gata. A ieşit ceva foarte bun şi o spun fără să mă laud.

Englezul întinse mâna spre el.

— Să văd, îi ordonă. Belgianul îşi aprinse una din ţigările lui Bastos şi clătină din cap.

— Vă rog să mă înţelegeţi, *monsieur*, aici este un local public. Apoi este nevoie de lumină bună ca să le puteţi examina, în special actele franceze. Toate sunt la studio.

Şacalul îl privi cu răceală dar în final acceptă.

— Bine, atunci hai să mergem să le vedem într-un loc mai ferit.

După câteva minute părăseau barul şi luau un taxi până în colţul străzii unde se afla studioul. Era o seară caldă, soarele nu

asfinţise încă. Ca de obicei, englezul purta ochelarii negri care-i ascundeau partea de sus a feţei şi-l fereau de-a fi recunoscut. Dar strada pe care au intrat era îngustă şi aici nu mai pătrundeau ultimele raze de soare. Pe lângă ei trecu un bătrân venind din sens opus, dar fiind cocoşat de artroză, mergea cu capul în pământ târâindu-şi picioarele.

Falsificatorul o luă înainte, pe scări în jos şi descuie uşa cu una din cheile de pe inel. Înăuntru era întuneric ca şi când afară ar fi fost noapte. Câteva raze palide de lumină se strecurau pieziş printre fotografiile expuse în vitrina de lângă uşă aşa încât englezul putu desluşi conturul unui scaun şi al unei mese care se aflau în anticameră. Falsificatorul trecu printre cele două draperii de pluş şi aprinse lumina centrală din studio.

Scoase din buzunar un plic cafeniu, îl deschise şi împrăştie conţinutul pe măsuţa rotundă de mahon folosită ca recuzită la realizarea fotografiilor. Luă apoi măsuţa şi o mută în centrul camerei, sub lampă. Cele două proiectoare cu arc aflate deasupra micului podium nu fură aprinse.

— Vă rog, *monsieur*, zise el arborând un zâmbet larg şi invitându-l să vadă cele trei acte de identitate de pe masă. Englezul ridică unul să-l privească mai bine. Era permisul de conducere care avea lipită pe prima pagină o etichetă pe care scria: „Domnul Alexander James Quentin Duggan din Londra W 1 este autorizat să conducă vehicule cu motor din grupele 1a, 1b, 2, 3, 11, 12 şi 13 numai de la 10 DEC 1960 până la 9 DEC 1963 inclusiv”. Deasupra erau înscrise numărul permisului (desigur fals), cuvintele „London County Council” şi „Road Traffic Act, 1960”. Apoi PERMISUL DE CONDUCERE şi Taxa de 15/ – încasată. Din câte îşi putu da seama Şacalul, falsul era perfect şi desigur suficient pentru ceea ce avea el nevoie.

Al doilea act era pur şi simplu o *Carte d’identite* franţuzească pe numele de Andre Martin, vârstă cincizeci şi trei de ani, născut la Colmar şi rezident la Paris. Propria lui imagine, îmbătrânită cu douăzeci de ani, cu părul cărunt, tuns perie, îl privea tâmp şi stângaci dintr-un colţişor al cărţii de identitate. Actul era pătrat şi cu colţurile îndoite căci trebuiau să aparţină unui muncitor.

Cel de-al treilea act îl interesa cel mai mult. Fotografia era uşor diferită de cea de pe cartea de identitate pentru că între datele de emitere ale celor două documente era un interval de câteva luni şi probabil nici datele de reînnoire nu ar fi coincis dacă cele două acte nu ar fi fost contrafăcute. A doua carte de

identitate avea şi ea o fotografie de-a lui, făcută cu aproape două săptămâni înainte, dar cămaşa părea mai închisă la culoare iar în jurul bărbiei se zărea o urmă de barbă nerasă de câteva zile. Acest efect fusese realizat prin retuşare, lăsând impresia că erau două fotografii diferite ale aceleaşi persoane, făcute la date diferite, în haine diferite. În ambele cazuri perfecţiunea contrafacerii era de admirat. Şacalul ridică privirea şi puse actele în buzunar.

— Excelent, spuse el. Este exact ce mi-am dorit. Te felicit. Mi se pare că mai am să-ţi dau încă cincizeci de lire.

— Exact *monsieur*. *Merci*.

Falsificatorul aştepta să primească banii.

Englezul scoase un pachet de zece bancnote de cinci lire şi i-l întinse. Înainte de-a da drumul banilor din mână, englezul se interesă.

— Cred că a mai rămas ceva, nu-i aşa?

Belgianul încercă în zadar să se prefacă a nu înţelege despre ce era vorba.

— Monsieur?

— Pagina originală din carnetul de conducere. Ţi-am spus că o vreau înapoi.

Nu mai era nici un dubiu că falsificatorul juca teatru. Ridică sprâncenele a mirare ca şi când atunci ar fi aflat, dădu drumul bancnotelor, se întoarse şi făcu câţiva paşi cu mâinile la spate şi capul plecat, parcă adâncit în gânduri. Apoi se întoarse spre englez.

— Cred că este cazul să stăm puţin de vorbă în legătură cu foaia aceea, *monsieur*.

— Ce vrei să spui? tonul Şacalului nu lăsa să se înţeleagă nimic.

Era plat, fără expresie, doar cu o uşoară nuanţă interogativă. Nici pe faţă nu i se putea citi nimic, doar ochii îi erau pe jumătate închişi, privind parcă într-o lume numai a lor.

— Adevărul este, *monsieur*, că originalul primei pagini din permisul de conducere cu numele dumneavoastră cel adevărat, sper, nu-l am aici. Vă rog, vă rog... însoţi cuvintele cu un gest elaborat, ca şi când ar fi vrut să-l liniştească pe interlocutorul îngrijorat, ceea ce nu era cazul englezului.

— Este la loc sigur. Într-un seif la bancă, seif ce nu poate fi deschis decât de mine. Înţelegeţi desigur, domnule, că o persoană cu o asemenea îndeletnicire precară trebuie să-şi ia

unele precauţii sau dacă vreţi, să se asigure.

— Şi ce vrei?

— Deci, dragă domnule, sperasem să fiţi de acord să facem o afacere având ca obiect un schimb, foaia aceea de hârtie contra unei sume mai substanţiale decât cea de o sută cincizeci de lire discutată în această încăpere ultima dată.

Englezul oftă uşor ca şi când s-ar fi simţit uşor derutat de talentul omului de a-şi complica inutil existenţa. Nu dădu însă nici un semn că propunerea l-ar fi interesat.

— Vă interesează? întrebă timid falsificatorul. Îşi juca rolul ca şi când l-ar fi repetat anterior pe îndelete; tatonări indirecte, aluzii presupus subtile. Acest demers îi aminti interlocutorului său de filmele proaste de categoria B.

— Am mai întâlnit şi alţi şantajişti, spuse englezul pe un ton sec, nu ca o acuzaţie, ci doar ca o constatare.

— Domnule, vă rog. Să vă şantajez eu? Ceea ce vă propun nu este şantaj căci o asemenea atitudine presupune repetare în timp. Eu vă propun doar un târg. Toate materialele primare contra unei sume de bani. În fond eu deţin în seif originalul primei pagini din carnetul de conducere, plăcile developate şi toate negativele fotografiilor pe care vi le-am făcut, ba mai mult, din păcate... însoţi replica cu o expresie de compătimire... am şi o fotografie pe care v-am făcut-o în secret pe când vă aflaţi încă nemachiat sub luminile celor două proiectoare. Sunt convins că dacă asemenea documente ar ajunge pe mâna poliţiei britanice sau a celei franceze s-ar putea să vă provoace unele inconveniente. Este evident că sunteţi obişnuit să plătiţi pentru a evita asemenea inconveniente...

— Cât?

— O mie de lire, *monsieur*.

Englezul reflectă dând calm din cap ca şi când propunerea i-ar fi stârnit un uşor interes, dar numai unul teoretic.

— Ar merita suma ca să pot recupera acele documente, recunoscu el.

Belgianul îi zâmbi triumfător.

— Sunt cât se poate de bucuros să aud aşa ceva, *monsieur*.

— Dar răspunsul meu este nu, continuă englezul ca şi când ar mai fi chibzuit încă. Belgianul miji ochii.

— De ce? Nu înţeleg. Aţi afirmat doar că merită să daţi o mie de lire ca să le recuperaţi. E un târg cinstit. Amândoi suntem obişnuiţi să negociem lucruri pe care ni le dorim şi să fim plătiţi

pentru ele.

— Din două motive, răspunse celălalt cu blândeţe. Primul, n-am nici o dovadă că negativele originale n-au fost copiate aşa încât prima cerere să poată fi urmată apoi de altele. Al doilea, nu am nici o dovadă că nu ai dat aceste materiale unui prieten care, atunci când i le vei cere înapoi, va decide pe neaşteptate că nu le mai are, până ce el, la rândul lui, nu va fi uns cu altă mie de lire.

Belgianul se simţi uşurat.

— Dacă numai asta vă îngrijorează, atunci temerile dumneavoastră nu sunt întemeiate. În primul rând este interesul meu să nu încredinţez materialele unei alte persoane, de teamă că aceasta s-ar putea să nu mi le mai returneze. Nu-mi pot imagina că dumneavoastră aţi fi dispus să daţi mia de lire fără să primiţi materialele. De aceea n-am nici un motiv să le înstrăinez. Repet, sunt depuse într-un seif la bancă. În ceea ce priveşte cererile repetate de bani, prezumţia dumneavoastră este lipsită de sens. O fotocopie a paginii din permisul de conducere n-o să impresioneze autorităţile britanice şi, chiar dacă aţi fi prins cu un permis fals, v-aţi alege doar cu neplăceri minore, insuficiente să justifice plăţile repetate ale unor sume de bani către mine. Cât priveşte cărţile de identitate franţuzeşti, dacă autorităţile franceze ar fi informate că un englez oarecare se ascunde sub identitatea unui francez inexistent, pe nume Andre Martin, s-ar putea desigur să vă aresteze la intrarea în Franţa sub numele de mai sus. Dar dacă eu v-aş cere în, mod repetat bani, ar fi mai avantajos pentru dumneavoastră să aruncaţi actele la gunoi şi să găsiţi un alt profesionist în materie care să vă facă un set nou. Şi atunci n-ar mai trebui să vă temeţi că veţi fi descoperit în Franţa folosind numele de Andre Martin, căci Martin ar fi încetat să mai existe.

— Şi de ce n-aş face-o chiar acum? întrebă englezul, dacă un set nou de acte nu m-ar costa decât altă o sută cincizeci de lire?

Belgianul deschise braţele ţinând palmele în sus.

— Eu contez pe faptul că pentru dumneavoastră lipsa de complicaţii şi factorul timp merită toţi banii. Cred că veţi avea nevoie cât de curând de actele acelui Martin şi de tăcerea mea. Ca să vă faceţi alte acte, aveţi nevoie de timp, iar ele nu vor fi la fel de bine executate. Cele pe care le-aţi obţinut deja sunt fără cusur. Deci, acum aveţi nevoie de acte şi de tăcerea mea. Amândouă vă sunt indispensabile. Actele le aveţi. Tăcerea mea

costă o mie de lire.

— Foarte bine, dacă aşa vezi problema. Dar ce te face să crezi că am la mine o mie de lire, aici în Belgia?

Falsificatorul zâmbi îngăduitor ca unul care avea răspunsuri la toate întrebările şi nu ezita să le dezvăluie pentru a satisface capriciile unui prieten drag.

— *Monsieur*, dumneavoastră sunteţi un gentleman englez. Asta este clar. Şi totuşi vreţi să fiţi luat drept muncitor francez trecut de cincizeci de ani. Vorbiţi franceza fluent şi cu un uşor accent. De aceea am ales locul naşterii lui Andre Martin la Colmar. Ştiţi, alsacienii vorbesc franţuzeşte cu un uşor accent, aşa ca dumneavoastră. Intraţi în Franţa sub identitatea lui Andre Martin. Perfect, o lovitură de geniu. Cine s-ar gândi să-l caute pe un om în vârstă ca Martin. Deci tot ceea ce veţi duce cu dumneavoastră trebuie să fie de valoare. Poate droguri? Sunt foarte la modă în unele cercuri mondene britanice. Iar Marsilia este unul din centrele de aprovizionare. Sau diamante? N-am cum să ştiu. Dar, oricum, afacerea în care sunteţi amestecat este profitabilă. Milorzii englezi nu-şi pierd vremea furând din buzunare pe la cursele de cai. Vă rog, *monsieur*, haideţi să nu ne mai jucăm de-a baba oarba. Telefonaţi prietenilor de la Londra să vă trimită telegrafic o mie de lire la o bancă de aici. Apoi mâine noapte, schimbăm pachetele şi hop, aţi şi plecat pe drumul dumneavoastră. Nu-i bine aşa?

Englezul dădu din cap de câteva ori ca şi când şi-ar fi contemplat cu tristeţe întreaga viaţă plină, până acum, numai de greşeli. Ridică brusc capul şi-i zâmbi încurajator belgianului. Acesta îl văzu zâmbind pentru prima oară şi, se simţi extrem de uşurat că englezul placid primise până la urmă propunerea cu calm. Eternele tertipuri pentru a găsi o portiţă de scăpare. Dar în final, nici un fel de probleme. Omul se dăduse pe brazdă. Simţea cum tot corpul i se relaxează.

— Foarte bine! Deodată belgianul deveni din nou precaut.

— Nu ne vom întâlni aici.

Falsificatorul se află iar în impas.

— Dar locul acesta este potrivit. E liniştit, discret...

— În ce mă priveşte nu-l găsesc deloc potrivit. Ai spus că mi-ai făcut o fotografie în secret. Nu doresc ca mica ceremonie de schimbare a pachetelor să fie tulburată de clicul unui aparat plasat în vreun colţ neştiut, în mâna vreunui prieten de-al tău ascuns acolo în mod intenţionat...

Uşurarea care-l cuprinse pe belgian era evidentă. Râse tare.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, *cher ami*[32]. Studioul ăsta este al meu, este foarte discret, nu vine nimeni aici dacă nu l-am invitat eu. E nevoie de discreţie căci, ştiţi, eu mă mai ocup şi de altceva, fac fotografii pentru turişti: sunt foarte populare, dar oricum nu în genul celor care se fac în vreun studio din Grande Place...

Ridică mâna stângă şi formă litera O cu degetul mare şi cel arătător apoi îşi trecu degetul arătător de la mâna dreaptă prin deschiderea circulară de câteva ori, mimând actul sexual.

Ochii englezului luciră. Arboră un zâmbet larg, apoi începu să râdă: Belgianul râse şi el ca de o glumă bună. Englezul îl plesni pe belgian cu palmele peste braţe, apoi degetele lui prinseră bicepşii imobilizându-i, în timp ce belgianul simţi însă o lovitură puternică în boaşe. Capul îi căzu în piept, mâinile încetară să se mai mişte lăsându-se în jos spre testiculele zdrobite, din dreptul cărora bărbatul care-l imobiliza tocmai îşi retrăgea genunchiul, în timp ce râsetul se transforma într-un ţipăt ascuţit, apoi într-un gâlgâit şi în final într-un horcăit. Pe jumătate inconştient, belgianul căzu în genunchi apoi încercă să se lase uşor la pământ pentru a-şi obloji rănile.

Şacalul îl lăsă să alunece uşor în genunchi, apoi trecu în spatele lui, îl încălecă, îşi trecu mâna dreaptă pe sub gâtul belgianului, o scoase pe partea cealaltă şi-şi prinse cu ea muşchii de braţul stâng. Mâna stângă o puse pe ceafa omului. Smuci scurt de cap în sus, apoi în jos şi lateral.

Coloana cervicală se frânse cu o trosnitură nu foarte puternică, dar care în liniştea din studio răsună ca un foc de pistol. Prin corpul belgianului mai trecu o ultimă convulsie, apoi se îndoi ca o păpuşă de cârpă.

Şacalul îl mai ţinu strâns câteva clipe, apoi îi dădu drumul şi el se prăbuşi la pământ. Corpul inert căzuse oarecum pe o parte şi se vedeau mâinile strânse între picioare, limba care-i ieşea puţin printre dinţii încleştaţi, muşcată pe jumătate, ochii deschişi aţintiţi spre linoleumul decolorat.

Englezul se duse repede şi verifică draperiile dacă erau bine trase, apoi se întoarse la cadavru. Îl răsuci şi-l căută prin buzunare. Cheile erau în buzunarul stâng de la pantaloni. Într-un colţ al studioului se găsea o ladă mare cu recuzită şi truse de machiaj. Cu cea de-a patra cheie pe care o încercă, descuie lada, deschise capacul şi timp de zece minute scoase toate lucrurile

[32] Dragă prietene (lb. fr.).

aflate înăuntru punându-le grămadă pe duşumea.

După ce goli lada, asasinul apucă de subţiori trupul falsificatorului, îl ridică şi-l trecu peste marginea ei. Fu destul de uşor să-l aşeze în ladă, îndoindu-i picioarele ca să încapă. În câteva ore trupul avea să înţepenească în poziţia în care se afla. Şacalul începu să pună peste el obiectele pe care le scoase cu puţin înainte. Mai întâi peruci, lenjerie de damă, meşe şi alte lucruri moi pe care le îndesă în spaţiile rămase între membre. Deasupra puse câteva truse de machiaj şi tuburi de unsoare. La urmă, aşeză celelalte cutii şi borcane de cremă, două neglije-uri, nişte pulovere şi jeanşi, apoi un halat de casă şi câteva perechi de ciorapi ajuraţi umplând lada cu vârf. Trebui să apese cam tare ca să poată închide capacul, dar în final cârligul intră în lăcaşul lui şi putu să încuie lacătul.

Pe tot parcursul operaţiei englezul apucase borcanele şi cutiile cu mâna înfăşurată într-o cârpă găsită în ladă. Folosindu-şi batista, şterse bine lacătul şi suprafaţa exterioară lăzii, puse în buzunar teancul de bancnote aflate pe masă, şterse apoi şi masa şi o trase la loc lângă perete. În final stinse lumina, se aşeză pe unul din scaunele aflate lângă perete şi aşteptă să se întunece bine. După câteva minute îşi scoase cutia de ţigări, luă una, băgă restul în buzunar, îşi aprinse ţigara folosind cutia drept scrumieră şi după ce termină de fumat puse cu grijă în ea şi mucul stins.

Nu-şi făcea multe iluzii că dispariţia falsificatorului va trece neobservată, dar miza totuşi pe faptul că o persoană cu o astfel de profesie trebuia să se dea la fund sau să plece din oraş, la anumite intervale de timp. Dacă vreunul din prieteni va remarca dispariţia lui bruscă, cu siguranţă că o va pune pe seama nevoii de a-şi pierde urma din când în când. După un timp va începe să fie căutat, mai întâi printre persoanele implicate într-un fel sau altul în traficul de falsuri şi fotografii pornografice. Unii vor fi descurajaţi de uşa încuiată. Oricine ar fi pătruns în studio, ar fi trebuit mai întâi să scotocească temeinic peste tot, să forţeze lacătul şi să golească lada pentru a găsi cadavrul.

Dacă lucrul acesta îl va face cineva din lumea interlopă, probabil că nu se va duce să reclame la poliţie, presupunând că falsificatorul căzuse în dizgraţia şefului de bandă. Nici măcar un client maniac, interesat de pornografie, nu s-ar fi ostenit să ascundă trupul cu atâta meticulozitate, după ce ar fi comis crima din nebunie. Dar probabil că poliţia va afla în cele din urmă. Şi atunci se va publica fotografia în ziare, barmanul îşi va aminti

probabil că tipul părăsise barul în seara de 11 august în compania unui bărbat înalt şi blond, îmbrăcat într-un costum cadrilat şi care purta ochelari negri.

Va trece însă extrem de mult timp până când cineva va ajunge să examineze seiful mortului, chiar dacă acesta era înregistrat sub adevăratul lui nume. El personal nu schimbase nici o vorbă cu barmanul. Comanda de băuturi o făcuse chelnerului şi asta se întâmplase cu două săptămâni înainte de seara crimei. Chelnerul trebuia să aibă o memorie fenomenală ca să-şi amintească că cel care comandase două beri o făcuse cu un vag accent străin. Poliţia avea să lanseze o acţiune de urmărire destul de superficială a unui bărbat înalt şi blond, dar chiar dacă ancheta ar fi dat ca suspect pe Alexander Duggan, poliţia belgiană ar fi avut de parcurs un drum prea lung ca să-l găsească pe Şacal, una peste alta. Şacalul ştia că are la dispoziţie cel puţin o lună de zile, de fapt exact cât îi trebuia. Pentru el, uciderea falsificatorului echivala cu strivirea sub talpă a unui gândac de bucătărie. Şacalul se relaxă, termină de fumat a doua ţigară şi privi afară.

Era ora 21:30 şi strada îngustă era cufundată în beznă. Părăsi discret studioul încuind uşa în urma lui. Nu se întâlni cu nimeni pe stradă. La vreo jumătate de kilometru mai încolo, aruncă cheile într-un canal şi auzi plescăitul lor în apă, la câţiva metri sub pământ. Se întoarse la hotel târziu, la timp însă ca să mai poată servi cina.

A doua zi, vineri, făcu cumpărături într-un cartier muncitoresc din Bruxelles. Dintr-o prăvălie specializată în articole de camping îşi cumpără o pereche de bocanci, şosete lungi de lână, pantaloni din pânză de cort, o cămaşă de lână în carouri şi un rucsac. Mai cumpără apoi câteva foi de cauciuc expandat, o plasă de aţă, un ghem de sfoară, un cuţit de vânătoare, două pensule subţiri, o cutie de vopsea roz şi una maron. Se gândi să cumpere şi un pepene mare de la o tarabă cu fructe, dar renunţă, presupunând că se va strica până luni.

Întors la hotel se folosi de noul permis de conducere, acum pe numele de Alexander Duggan la fel cu cel din paşaport, cerând să i se rezerve o cameră, single, cu baie sau duş pentru weekend, la o staţiune de pe litoral. Deşi în august era o problemă, recepţionerul reuşi să-i găsească o cameră într-un hotel mic aflat deasupra pitorescului port pescăresc din Zeebrugge şi-i ură petrecere frumoasă la mare.

7

În timp ce Şacalul îşi făcea cumpărăturile la Bruxelles, Viktor Kowalski se lupta cu serviciul de informaţii internaţionale ale telefoanelor, la poşta centrală din Roma.

Cum nu ştia italieneşte apelase la ajutorul funcţionarilor de la ghişee şi în cele din urmă găsi unul care ştia puţin franţuzeşte. Kowalski îi explică, nu fără eforturi, că dorea să telefoneze unei persoane la Marsilia, în Franţa, dar că nu ştia numărul de telefon.

Da, ştia numele şi adresa. Numele era Grzybowski. Greu de înţeles pentru italian, care-l rugă pe Kowalski să-l scrie pe hârtie. Kowalski îl scrise, dar italianul, care nu putea concepe că un nume ar putea începe cu „Grzyb...” i-l dictă operatoarei pe litere, „Grib”, crezând că „z-ul” scris de Kowalski era de fapt „i”. În cartea de telefon a oraşului Marsilia nu figura numele Josef Gribowski, îl informă operatoarea pe italianul de la celălalt capăt al firului. Funcţionarului se adresă lui Kowalski explicându-i că nu există o asemenea persoană.

Absolut din întâmplare, pentru că era un om conştiincios, dornic să ajute un străin, funcţionarul îi repetă lui Kowalski numele literă cu literă pentru a-l convinge că are dreptate.

— *Il n'existe pas, monsieur. Voyons... jay, air, eee*...[33]

— *Non, jay, air, zed*...[34] îl întrerupse Kowalski.

Funcţionarul rămase perplex.

— *Excusez moi, monsieur. Jay, air, zed? Jay, air, zed, ygrec, bay*...[35]

— *Oui*, insistă Kowalski. „G.R.Z.Y.B.O.W.S.K.I.”

Italianul ridică din umeri şi se prezentă din nou la operatoare.

— Daţi-mi informaţiile internaţionale, vă rog.

În zece minute Kowalski avea numărul de telefon al lui Jojo şi peste jumătate de oră primi legătura. La capătul firului se auzi vocea ex-legionarului distorsionată de paraziţi şi care parcă ezita să confirme veştile proaste din scrisoarea lui Kovacs. Sigur, era bucuros că Kowalski îl sunase şi el încercase să-i dea de urmă în ultimele trei luni de zile.

---

[33] Nu există, domnule. Să vedem... g, r, e (lb. fr.).

[34] Nu, G, r, z... (lb. fr.).

[35] Scuzaţi, domnule. G, r, z? G, r, z, y, b? (lb. fr.).

Din nefericire, era adevărat că micuţa Sylvie este bolnavă. Începuse să slăbească şi să-şi piardă puterile şi când doctorul i-a pus diagnosticul nu mai era nimic de făcut. Se afla în dormitorul de alături, în apartamentul de unde vorbea Jojo. Nu, nu mai locuiau în vechiul apartament, îşi cumpăraseră unul mai nou şi mai mare. Ce? Adresa? Jojo i-o spuse rar, în timp ce Kowalski, strângându-şi limba între buze o scria încet.

— Cât îi mai dau vracii? urlă el în receptor. Jojo înţelese abia după ce el repetă de patru ori. Se făcu o pauză lungă.

— Allo? Allo? strigă el, neprimind răspuns. Vocea lui Jojo reveni.

— Poate o săptămână, poate, două-trei, răspunde Jojo.

Nevenindu-i să creadă, Kowalski privea ţintă la receptorul din mână. Fără un cuvânt îl puse în furcă şi ieşi împleticindu-se din cabină. După ce plăti convorbirea, se duse şi ridică corespondenţa, închise caseta de oţel de la mână şi se întoarse la hotel. Era muncit de gânduri pentru prima dată, după mulţi ani şi nu avea cui să raporteze, aşteptând ordinul să rezolve problema prin violenţă.

În apartamentul lui cel vechi de la Marsilia, Jojo puse receptorul în furcă după ce constată că Kowalski închisese telefonul. Se întoarse şi-i văzu pe cei doi bărbaţi de la Serviciul de Acţiune în acelaşi loc, fiecare din ei cu un Colt 45 special în mână. Unul era aţintit asupra lui Jojo, celălalt asupra nevestei lui, care şedea pe sofa, palidă ca varul. „Ticăloşilor”, spuse Jojo cu obidă. „Rahaţilor”.

— Vine? întrebă unul din cei doi.

— N-a spus nimic. Mi-a închis telefonul, spuse.

Trebuie să vină. Astea sunt ordinele.

— Ei şi, aţi auzit, i-am spus ce aţi vrut voi. Probabil că a avut un şoc. Mi-a închis telefonul. N-aveam cum să-l împiedic.

— Ar face mai bine să vină, de dragul tău, Jojo, repetă Corsicanul.

— O să vină, spuse Jojo resemnat. Dacă poate, o să vină. De dragul fetiţei.

— Asta-i tot. Rolul tău s-a terminat.

— Atunci căraţi-vă de aici, ţipă Jojo. Lăsaţi-ne în pace.

Corsicanul se ridică de pe scaun cu Coltul în mână.

Celălalt rămase aşezat privind-o pe femeie.

— Noi o să plecă acum, spuse Corsicanul. Dar voi doi veniţi cu noi. Nu puteam să vă lăsăm aici să povestiţi la toată lumea şi nici

să telefonaţi la Roma, nu-i aşa, Jojo?

— Unde ne duceţi?

— Într-o scurtă vacanţă. Într-un hotel plăcut, la munte. Soare şi aer curat din belşug. O să-ţi facă bine, Jojo.

— Cât timp? întrebă polonezul posomorât.

— Cât va fi nevoie.

Polonezul privi pe fereastră labirintul de ulicioare şi tarabele cu peşte ce se ascundeau în spatele imaginii pitoreşti a portului vechi, aşa cum apare ea în cărţile poştale ilustrate.

— Acum este vârf de sezon turistic. Trenurile sunt pline în aceste zile. În August câştigăm mai mult decât toată iarna. O să ajungem la sapă de lemn.

Corsicanul amuzat de idee, începu să râdă.

— Ar trebui să te consideri mai degrabă norocos. La urma urmei, o faci pentru Franţa, patria ta adoptivă.

Polonezul se întoarse brusc. Nu dau o ceapă degerată pe politică. Nu mă interesează cine este la putere, care partid vrea să-şi bage picioarele în tot ce este. Pe tipii ca voi îi cunosc bine. Toată viaţa m-am ciocnit de ei. Sunteţi genul care l-aţi sluji şi pe Hitler. Sau pe Mussolini sau O.A.S.-ul, dacă vă convine. Sau pe oricare altul. Regimurile se mai schimbă, dar ticăloşii ca voi nu se schimbă niciodată. Ţipa apropiindu-se şchiopătând de bărbatul care ţinea pistolul nemişcat în mână.

— Jojo, strigă femeia de pe sofa, *Jojo, je t’en prie. Laisse-le*[36].

Polonezul se opri şi privi spre nevastă ca şi când uitase că şi ea era de faţă. Îşi roti privirea prin cameră privindu-l pe fiecare din cei prezenţi. Şi ceilalţi îl priveau, nevasta implorator, iar haidamacii de la Serviciile Secrete fără nici o reacţie. Erau obişnuiţi cu reproşurile care, oricum, nu aveau cum să schimbe situaţia. Şeful făcu un semn cu capul spre dormitor.

— Faceţi-vă bagajele. Primul te duci tu, apoi nevastă-ta.

— Dar cu Sylvie ce facem? Se întoarce de la şcoală la ora patru şi n-o s-o aştepte nimeni, spuse femeia. Corsicanul privea în continuare la soţul ei.

— O să o luăm noi în primire pe drumul de la şcoală. Am aranjat totul. Directoarei i s-a spus că bunica fetiţei este pe moarte şi că toată familia a fost chemată la căpătâiul ei. Totul s-a făcut foarte discret. Şi acum, mişcaţi-vă.

Jojo ridică din umeri, aruncă o ultimă privire spre nevastă şi intră în dormitor să facă bagajele, urmat de Corsican.

---

[36] Jojo, te rog, lasă-i în pace (fr.).

Nevasta lui continua să-şi răsucească batista în mâini. După un timp ridică ochii spre celălalt agent aşezat la capătul canapelei. Era mai tânăr decât Corsicanul şi era gascon.

— Ce... ce o să-i facă?

— Lui Kowalski?

— Lui Viktor.

— Nişte domni vor să-i vorbească. Asta-i tot.

O oră mai târziu, cei doi soţi aşezaţi pe bancheta din spate a unui Citroen mare, cu cei doi agenţi în faţă, goneau spre un hotel particular aflat la munte, în Vercors.

Şacalul îşi petrecu sfârşitul de săptămână la mare. Îşi cumpără costum de baie, petrecu sâmbăta stând la soare pe plaja de la Zeebrugge şi scăldându-se în Marea Nordului. Se plimbă prin orăşel şi pe digul unde marinarii şi soldaţii britanici se luptaseră şi muriseră odinioară într-o baie de sânge şi o ploaie de gloanţe. Unii dintre bătrânii cu mustăţi ca de morsă aşezaţi pe dig, care dădeau la peşte şi-ar fi reamintit poate de evenimentele de acum patruzeci şi şase de ani, dacă i-ar fi întrebat, dar el n-o făcu. Singurii englezi prezenţi acolo în acea zi erau câteva familii împrăştiate pe plajă care se bucurau de soare şi îşi urmăreau copiii jucându-se în valuri.

Duminică dimineaţa îşi făcu bagajul şi plecă cu maşina traversând pe îndelete câmpiile Flandrei şi plimbându-se pe ulicioarele strâmte din Ghent şi Bruges. Mâncă la prânz o friptură fără egal, pregătită la foc de lemne, la restaurantul Syphon din Danun, iar către mijlocul după-amiezii se întoarse la Bruxelles. Înainte de a se retrage la culcare, rugă să fie trezit devreme, să i se aducă micul dejun în cameră şi prânzul la pachet, explicând că a doua zi dorea să plece cu maşina în Ardeni să vadă mormântul fratelui său mai mare, mort în bătălia de pe acele locuri aflate între Bastogne şi Malmedy. Recepţionerul a fost cât se poate de serviabil promiţându-i că va fi trezit la timp pentru a porni în pelerinaj.

La Roma, Viktor Kowalski petrecu un sfârşit de săptămână mai puţin relaxant. Îşi făcea cu regularitate serviciul de pază fie la birou fie pe platforma din capul scărilor de pe etajul opt sau pe acoperiş, în cursul nopţii. Dormi foarte puţin în timpul liber. Stătea lungit pe pat fumând şi bând vin roşu adus în sticle de trei litri pentru cei opt ex-legionari care formau garda. Vinul italian

rosso nu se putea compara cu cel algerian, numit *pinard*, ce nu lipsea din gamela fiecărui legionar, îşi spunea el, dar decât nimic, era bun şi acesta.

Lui Kowalski îi trebuia de obicei mult timp ca să poată lua o decizie de unul singur, când nu era cineva să-i ordone ce să facă. Dar până luni dimineaţa trebuia să se hotărască.

Nu va lipsi mult, poate o zi, poate două, dacă n-o să aibă legături bune între zboruri. În orice caz ceva trebuia făcut. O să-i explice patronului după aceea. Era sigur că patronul va înţelege, chiar dacă se va înfuria. Se gândise să-i spună Colonelului de necazul lui şi să ceară o permisie de patruzeci şi opt de ore. Dar era sigur că el, deşi bun comandant, care-şi ajuta oamenii la nevoie, îi va interzice să plece. N-ar fi putut înţelege povestea cu Sylvia, iar Kowalski ştia că n-ar fi putut să i-o explice niciodată. Îi era imposibil să se folosească de cuvinte pentru a explica ceva. Oftă din greu când se sculă luni dimineaţa ca să intre de planton. Era profund afectat de faptul că, pentru prima dată în viaţa lui de legionar, avea să fie dat absent, fără bilet de voie.

Şacalul se sculă cam la aceeaşi oră şi-şi începu pregătirile meticuloase. Mai întâi făcu un duş şi se bărbieri, apoi se înfruptă din excelentul mic dejun aranjat pe o tavă aflată lângă pat.

Scoase caseta cu arma din dulap, înveli apoi fiecare piesă a puştii în câteva foi de cauciuc expandat şi legă pachetele cu sfoară. Le aşeză apoi pe fundul rucsacului. Deasupra puse cutiile de vopsea şi pensulele, pantalonii de pânză groasă şi cămaşa cadrilată, şosetele şi bocancii. Plasa de aţă o puse într-un buzunar al rucsacului iar cutia cu cartuşe în celălalt.

Îmbrăcă una din obişnuitele sale cămăşi cu dungi, la modă în 1963, îşi puse un costum uşor, gri-deschis, în contrast cu cele în carouri pe care le purta de obicei şi se încălţă cu o pereche de mocasini negri de piele marca Gucci. O cravată neagră de mătase împletită completa ţinuta. Luă rucsacul într-o mână şi se duse la maşina pe care o lăsase în parcarea hotelului.

Rucsacul îl încuie în portbagaj. Se întoarse în hol, luă cutia cu mâncarea pentru prânz, răspunse cu o înclinare a capului la urările de drum bun pe care i le făcu recepţionerul şi pe la nouă ieşea deja în viteză din Bruxelles, pe vechea, şosea E.40, în direcţia Namur. Câmpia se încălzea deja la soare, prevestind arşiţa ce avea să vină peste zi. Citi pe hartă că până la Bastogne erau o sută treizeci de kilometri la care mai adăugă câţiva, până

ce îşi va găsi un loc ferit şi liniştit în pădurea aflată la sud de orăşel. Aprecie că până la prânz avea să facă cu uşurinţă peste o sută cincizeci de kilometri şi apăsă pe acceleraţie conducându-şi Simca Aronde peste câmpia plată şi întinsă a Waloniei.

Înainte ca soarele să ajungă la zenit. Şacalul trecuse deja prin Namur şi Marche, urmând indicatoarele care arătau că se apropie de Bastogne. După ce trecu prin orăşelul care fusese distrus de tancurile Tiger ale lui Hasso von Manteuffel, în iarna lui 1944, coti pe drumul care ducea spre sud, către dealuri. Pădurea devenea tot mai deasă, drumul şerpuitor tot mai întunecat de fagii şi ulmii înalţi, rareori străbătuţi de câte o rază de lumină.

La circa zece kilometri de oraş, Şacalul a dat de un drum îngust care ducea în pădure. O luă pe acest drum până când, după încă un kilometru, pătrunse mai adânc în pădure. Înaintă cu maşina câţiva metri pe acest drum, apoi o ascunse în spatele unor tufişuri. Rămase puţin timp la umbra răcoroasă a copacilor şi fumă o ţigară ascultând ticăitul blocului motor care se răcea, adierea vântului prin crengile înalte şi gunguritul îndepărtat al unui porumbel.

Se dădu jos din maşină încet, deschise portbagajul şi puse rucsacul pe capotă. Îşi schimbă hainele piesă cu piesă, aşezând cu grijă costumul gri, impecabil pe bancheta din spate a maşinii şi-şi trase pantalonii de pânză groasă. Era destul de cald şi putea să renunţe la haină. În locul cămăşii în dungi îşi puse cămaşa cadrilată de tăietor de lemne. În fine, mocasinii scumpi de oraş cedară locul bocancilor şi şosetelor de lână în care-şi îndesă capetele pantalonilor.

Despachetă pe rând părţile componente ale puştii şi le asamblă una câte una. Amortizorul îl puse într-un buzunar luneta în celălalt. Răsturnă douăzeci de cartuşe din cutie în unul din buzunarele de la cămaşă iar în celălalt puse unicul glonţ exploziv, înfăşurat în hârtie satinată.

După ce asamblă puşca, o puse pe capota maşinii. Din portbagaj scoase obiectul cumpărat în seara precedentă într-o piaţă din Bruxelles, înainte de-a se întoarce la hotel. Era un pepene verde pe care-l lăsase peste noapte în maşină. Trânti capacul portbagajului, puse pepenele în rucsacul gol împreună cu vopseaua, pensulele şi cuţitul de vânătoare, încuie maşina şi plecă în pădure. Era trecut de prânz.

În zece minute găsi o poieniţă lungă şi îngustă, fără vegetaţie cu un câmp vizual liber pe o distanţă de o sută cincizeci de metri,

apoi căută un copac de unde putea să vadă locul în care îşi lăsase puşca. Răsturnă conţinutul rucsacului pe iarbă, scoase capacele de la cutiile de vopsea şi începu să vopsească pepenele. Dădu cu vopsea maron pe cele două capete ale pepenelui. Centrul îl coloră în roz. Cât timp vopseaua mai era încă umedă, trase cu degetul arătător conturul ochilor, nasului, mustăţii şi gurii.

Împlântă cuţitul în capul fructului ca să nu şteargă vopseaua prin contact cu degetele, apoi băgă pepenele cu multă grijă în plasa pe care o cumpărase. Firul subţire şi ochiurile largi ale plasei nu mascau nici conturul pepenelui, nici desenul de pe suprafaţa lui.

În final, împlântă cuţitul în trunchiul copacului, la o înălţime de doi metri şi agăţă plasa în el. Pe fondul verde-închis al copacului, pepenele colorat în maron şi roz, atârna suspendat ca un cap grotesc de om. Se dădu un pas înapoi şi-şi privi opera. Aflat la o sută treizeci de metri distanţă pepenele era ţinta ideală.

Închise cele două cutii de vopsea şi le aruncă departe de el în tufişuri, unde dispărură sub frunziş. Înfipse pensulele în pământ şi le călcă cu piciorul până ce dispărură. Îşi luă rucsacul şi plecă spre locul unde se afla puşca.

Montă amortizorul cu uşurinţă, înşurubându-l pe ţeava puştii până când acesta se înţepeni. Luneta telescopică se potrivi şi ea la milimetru deasupra ţevii. Trase închizătorul spre el şi introduse primul cartuş în cameră. Duse puşca la ochi şi căută ţinta aflată la capătul opus al poienii. Când o găsi fu surprins să constate cât de clară şi de mare putea s-o vadă. După aparenţe, dacă ţinta ar fi fost chiar capul unui om în carne şi oase, nu s-ar fi aflat la o distanţă mai mare de treizeci de metri. Putea distinge reţeaua plasei care strângea pepenele şi trăsăturile feţei desenate grosolan pe el.

Îşi modifică uşor poziţia, se sprijini de un copac pentru a avea stabilitate, duse puşca la ochi şi viză ţinta. Cele două fire reticulare din vizor nu păreau a fi bine centrate şi, de aceea, întinse mâna dreaptă şi prinse cele două şuruburi de reglare pe care le răsuci, până ce crucea din vizor apăru perfect pe centru. Mulţumit, ţinti cu grijă centrul pepenelui şi trase.

Reculul fu mai uşor decât se aştepta, iar pufăitul surd al amortizorului era atât de slab încât nu s-ar fi auzit de pe un trotuar pe altul. Cu puşca sub braţ, traversă poiana până la locul unde se afla pepenele pe care-l studie cu atenţie. Glonţul

ştersese coaja pepenelui în dreapta sus, distrugând un ochi al plasei şi apoi se împlântase în copac. Se duse înapoi la locul de plecare şi trase a doua oară, cu corecţia făcută anterior în vizor.

Rezultatul fu acelaşi, lângă ţintă, la o distanţă de jumătate de ţol. Trase patru cartuşe fără să se atingă de şuruburile de reglare până când se convinse că ochise corect dar că nu era bună calibrarea, glonţul plecând în sus şi uşor spre dreapta. Apoi reglă şuruburile.

De data aceasta lovitura era prea jos şi prea către stânga. Pentru a fi sigur mai traversă o dată poieniţa şi examină gaura făcută de glonţ. Trecuse prin colţul stâng al gurii desenate. Mai trase trei cartuşe cu aceeaşi corecţie a tirului şi gloanţele loviră în aceeaşi zonă. În cele din urmă mai făcu încă o corecţie lină. Al nouălea glonţ trecu direct prin frunte, exact prin locul în care ochise. Se duse pentru a treia oară la ţintă şi încercui cu creta punctele de impact – un grup de cerculeţe în dreapta sus, altul în partea stângă a gurii şi un singur cerculeţ clar, în mijlocul frunţii.

În continuare trimise lovituri precise în fiecare ochi, la baza nasului, în buza de sus şi în barbă. Întorcând ţinta în profil, folosi ultimele cartuşe pentru a trage pe rând în tâmplă, ureche, gât, obraz şi craniu şi doar un singur glonţ nimeri foarte puţin alături de ţintă.

Mulţumit de performanţele puştii, marcă poziţiile corecte ale şuruburilor de reglare a lunetei, scoase din buzunar un tub de mastix, îi întinse lichidul vâscos pe capetele şuruburilor şi pe suprafaţa de bachelită adiacentă. După o jumătate de oră, timp în care fumă două ţigări, liantul se întări şi coordonatele de tragere ale puştii fură astfel fixate ca să permită maximum de acurateţe de la o distanţă de o sută treizeci de metri.

Din celălalt buzunar al cămăşii, scoase cartuşul exploziv, îl desfăcu din hârtie şi-l introduse în camera glonţului. Ochi cu maximă atenţie centrul pepenelui şi trase.

Când se împrăştie şi ultimul firicel de fum albăstrui de la gura amortizorului, Şacalul sprijini puşca de un copac şi se duse spre plasa cu pepenele. Aceasta atârna moale şi aproape goală, de trunchiul scrijelit al copacului. Pepenele care absorbise douăzeci de plumbi se dezintegrase. Bucăţi din el trecuseră prin ochiurile plasei şi se aflau împrăştiate pe iarbă. De pe coaja copacului picura zeamă. Restul de pepene sfărâmat se strânsese la fundul plasei, care arăta acum ca un scrot stors, atârnând de cuţitul de vânătoare.

Luă plasa şi o aruncă în tufişurile din jur. Din ţinta care se aflase în ea nu rămăseseră decât bucăţi informe de miez. Scoase din trunchi lama cuţitului şi-l puse la loc în teacă. Plecă de lângă copac, îşi recuperă puşca şi se întoarse agale spre maşină.

Aici fiecare piesă a puştii fu din nou împachetată în foile de cauciuc şi pusă în rucsac împreună cu bocancii, şosetele, cămaşa şi pantalonii. Se îmbrăcă apoi cu hainele de oraş, închise rucsacul în portbagaj şi-şi mâncă tihnit sandviciurile.

După ce termină, se urcă în maşină şi ieşi din pădure luând drumul spre şoseaua principală, care o cotea la stânga spre Bastogne, Marche, Namur şi Bruxelles. Se întoarse la hotel puţin după ora şase şi, după ce a dus rucsacul în cameră, a coborât la recepţie să plătească chiria pentru maşină. Înainte de a face baie, petrecu o oră curăţând cu grijă fiecare parte componentă a puştii şi ungând mecanismele, după care puse puşca în caseta ei şi o încuie în dulap. În aceeaşi seară târziu, rucsacul, sfoara, câteva fâşii de cauciuc, au fost aruncate într-o ladă de gunoi, iar cele douăzeci şi unu de cartuşe goale au fost azvârlite la canal.

În aceeaşi dimineaţă de luni, 5 august, Viktor Kowalski se afla din nou la poşta din Roma căutând pe cineva care să ştie franţuzeşte. De data aceasta voia să-l roage să sune la informaţii la Alitalia şi să întrebe la ce ore plecau avioanele de la Roma la Marsilia şi retur. Află că pierduse deja zborul de luni, pentru că avionul pleca într-o oră de la Fiumicino iar el nu avea timp să-l ajungă. Următorul zbor era miercuri. Nu, nu mai erau alte zboruri directe de la Roma la Marsilia. Existau doar zboruri cu legături prin alte oraşe. Îl interesează pe domnul această variantă? Nu? Atunci cursa de miercuri? Desigur, avionul pleca la ora 11:15 dimineaţa şi ajungea la aeroportul Marignan la Marsilia puţin după prânz. Cursa de întoarcere era a doua zi. Un singur loc? Numai dus sau şi întors? Sigur că da, numele? Kowalski îi dădu numele de pe actele care le avea în buzunar. Cum paşapoartele în Piaţa comună se desfiinţaseră, cartea de identitate naţională era suficientă.

Fu rugat să fie la ghişeul Alitalia de la Fiumicino miercuri, cu o oră înainte de decolare. După ce funcţionara închise telefonul, Kowalski ridică scrisorile, le încuie şi plecă înapoi la hotel.

A doua zi de dimineaţă, Şacalul avu ultima întâlnire cu domnul Goossens. Îi telefonă pe la ora micului dejun şi armurierul îi

spuse că avea plăcerea să-l anunţe că terminase lucrarea. Ar putea domnul Duggan să vină la ora 11? Îl roagă să aducă şi articolele necesare pentru ultima probă.

Sosi iarăşi la întâlnire cu o jumătate de oră înainte, ducând o valijoară din fibră de sticlă, cumpărată cu o seară înainte. În care ascunsese caseta cu arma. Timp de treizeci de minute înainte de a suna la uşă, ţinu sub observaţie strada pe care locuia armurierul. După ce domnul Goossens îi deschise, Şacalul se duse direct în birou fără să aştepte invitaţii. După ce încuie uşa de la intrare, Goossens veni şi el în birou închizând uşa în urma lui.

— Nu mai sunt probleme? întrebă englezul.

— Nu, de data asta mi-a reuşit. Din spatele biroului belgianul scoase la iveală câteva suluri de pânză groasă de sac şi le aşeză pe masă. Pe măsură ce le derula, aşeză unul lângă altul mai multe tuburi din oţel subţire, lustruit, care arăta la fel ca aluminiul. După ce puse şi ultimul tub pe birou, întinse mâna după caseta în care se afla arma. Şacalul i-o dădu.

Armurierul începu să introducă în tuburi componentele puştii, una câte una. Fiecare intra perfect în tub.

— Cum a fost la antrenament? întrebă el continuându-şi treaba.

— Sunt foarte mulţumit.

Apucând luneta, Goossens observă că şuruburile de reglare fuseseră înţepenite cu un strop de pastă mastix.

— Îmi pare rău că a trebuit să fac şuruburile de calibrare atât de mici. Era mai bine să puteţi lucra cu semne precise, dar, din nou necesitatea de-a reduce dimensiunile m-a împiedicat să folosesc capetele de şuruburi originale. De aceea a trebuit să le folosesc pe acestea. Altfel, luneta n-ar fi intrat în acest tub. Lăsă luneta să alunece în tubul de oţel, special proiectat pentru ea şi aceasta intră la fix, ca şi celelalte. După ce ultimele cinci piese ale armei au fost montate, belgianul îi arătă tija subţire care ţinea loc de trăgaci şi cele cinci cartuşe explozive.

— Vedeţi şi ăstora trebuia să le găsesc un loc. Luă baza patului puştii căptuşită cu piele neagră şi-i arătă clientului său că pielea fusese tăiată cu lama. Îndesă cocoşul în căptuşeală şi mască tăietura cu bandă izolatoare. Aproape că nu se observa nimic. Din sertarul de la birou scoase un disc de cauciuc negru cu diametrul de un ţol şi jumătate şi gros de doi ţoli. Pe una din feţele discului, în centru, era un ştift de oţel filetat.

— Acesta se înşurubează în capul de jos al ultimului tub, îi explică. În jurul ştiftului se aflau cinci găuri făcute în cauciuc. În fiecare din ele se afla înfipt câte un cartuş din care se mai vedea doar capsa de alamă.

— Când discul este fixat în tub, cartuşele nu se mai văd, iar cauciucul îşi justifică prezenţa, îi explică el.

Englezul tăcea.

— Ce spuneţi? întrebă belgianul puţin îngrijorat.

Fără să scoată un cuvânt, englezul luă fiecare tub în parte şi-l examină atent. Îl clătină, dar înăuntru nu se auzi nici un zgomot, căci interiorul fusese căptuşit cu două rânduri de postav verde-deschis, pentru a absorbi şocurile şi zgomotul. Tubul cel mai lung avea cincizeci de centimetri, în el se aflau ţeava puştii şi cutia închizătorului. Celelalte aveau fiecare cam treizeci de centimetri şi conţineau cele două vergele ale patului, amortizorul şi luneta. Baza patului, cu trăgaciul ascuns în căptuşeală, era pusă separat ca şi discul de cauciuc ce conţinea cartuşele. Puşca originală de vânătoare, ca să nu mai vorbim de forma ei modificată pentru asasin, dispăruse.

— Perfect, spuse Şacalul dând încet din cap. Exact ce mi-am dorit.

Belgianul fu încântat. Ca expert în meserie aprecia laudele şi era conştient de faptul că, în domeniul lui, clientul era şi el printre aşi.

Şacalul luă tuburile de oţel, care acum conţineau şi piesele arcului, le înfăşură cu grijă în pânza de sac şi le puse în valijoara din fibră de sticlă. După ce tuburile şi celelalte două piese fură ambalate şi aşezate în valijoară îi dădu înapoi belgianului caseta compartimentată.

— Nu-mi mai trebuie. Puşca va rămâne unde se află până ce voi avea nevoie de ea. Scoase restul de două sute de lire, pe care i le mai datora belgianului şi le puse pe masă.

— Cu asta cred că afacerea noastră s-a încheiat, domnule Goossens. Belgianul puse banii în buzunar.

— Da, domnule, dacă nu doriţi să-mi cereţi şi alte servicii.

— Doar unul, răspunse englezul. Vă rog să vă reamintiţi de mica mea predică de acum două săptămâni când v-am povestit despre cât de înţelept este să păstrezi tăcerea.

— N-am uitat, *monsieur*, răspunse belgianul încet. I se făcu din nou frică. Va încerca asasinul acesta blajin la vorbă să-l reducă la tăcere acum? Cu siguranţă că nu. Ancheta pe care o va face

poliţia în caz de asasinat ar scoate la iveală faptul că fusese vizitat de un englez înalt, înainte ca acesta să aibă ocazia să folosească puşca pe care o avea acum în valiză. Englezul părea că-i citeşte gândurile. Schiţă un zâmbet.

— Nu aveţi motiv de îngrijorare. Nu intenţionez să vă fac nici un rău. Apoi îmi imaginez că un om inteligent ca dumneavoastră şi-a luat măsuri de prevedere pentru cazul în care ar fi asasinat de vreun client. Poate aşteptaţi să fiţi sunat după o oră? Sau prietenul va veni aici şi va găsi cadavrul văzând că nu răspundeţi la telefon? Sau aţi depus o scrisoare la un avocat, care ar urma să fie deschisă în cazul decesului dumneavoastră. Domnul Goossens era surprins. Avea într-adevăr depusă o scrisoare la avocat, care urma să fie deschisă în caz de deces. Scrisoarea conţinea instrucţiuni pentru poliţie ca aceasta să caute sub o piatră anume în grădină. Sub piatră se afla o cutie conţinând lista tuturor celor care urmau să-l viziteze în ziua respectivă. Lista era înlocuită zilnic. Pentru azi, apărea pe listă un singur client, un englez înalt, ce părea a fi cu stare şi care îşi spunea Duggan. Era un mod de a se asigura. Englezul îl observa calm.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse el. Eşti suficient de apărat. Dar eu am să te ucid, fără şovăire, dacă vei pomeni vreodată cuiva că am fost aici sau că am cumpărat ceva de la dumneata. Din momentul în care am plecat din casa asta, am încetat să mai exist pentru dumneata.

— Este foarte clar, *monsieur*. Aşa procedez în mod normal cu toţi clienţii. Dar aştept aceeaşi discreţie şi din partea dumneavoastră. De aceea seria de pe ţeava puştii pe care o deţineţi a fost arsă cu acid. Şi eu trebuie să-mi iau măsuri de protecţie.

Englezul zâmbi din nou.

— Înseamnă că ne înţelegem. Bună ziua, *monsieur* Goossens.

O clipă mai târziu uşa se închise în urma lui şi belgianul, care ştia atât de multe despre arme şi trăgători de elită, dar atât de puţin despre Şacal, oftă uşurat şi se retrase în birou să numere banii.

Şacalul nu dorea să fie văzut de personalul hotelului cu valijoara ieftină din fibră de sticlă şi, deşi întârzia la masa de prânz, luă un taxi până la gara centrală unde depuse valijoara la depozitul de bagaje, luă chitanţa şi o ascunse bine în portvizitul fin din piele de şarpe.

Luă un prânz copios la restaurantul Cygne pentru a sărbători

încheierea etapei de pregătire în Franţa şi Belgia şi se întoarse la hotelul Amigo să-şi facă bagajele şi să plătească nota. Când părăsi hotelul arăta exact cum venise, îmbrăcat în costumul în carouri bine croit, ascuns după ochelarii negri de soare şi urmat de curierul de la hotel care ducea cele două valize Vuitton. Afară îl aştepta un taxi. Era însă mai sărac cu o mie şase sute de lire, dar avea o puşcă ambalată într-o valiză comună, depusă în siguranţă la magazia de bagaje a gării şi trei acte false ascunse bine în buzunarul de la piept al hainei.

Puţin după ora patru, avionul părăsi Bruxelles-ul în direcţia Londra şi, deşi i se controlase prin sondaj unul din bagaje pe aeroportul din Londra, nu se găsi nimic. Pe la şapte se bărbierea deja în propriul apartament, înainte de-a pleca să cineze într-un local din West End.

8

Din nefericire pentru Kowalski, miercuri dimineaţă nu a avut de făcut nici o convorbire telefonică de la oficiul poştal; dacă ar fi avut, ar fi pierdut avionul. Şi corespondenţa pentru M. Poitiers aştepta la căsuţa poştală.

Luă cele cinci plicuri, le încuie în cutia metalică prinsă de lanţ şi se îndreptă grăbit spre hotel. La nouă şi jumătate se descotorosise deja de cutie, înmânându-i-o colonelului Rodin şi era liber să se întoarcă în camera lui să se culce.

Îi venea rândul să stea de pază pe acoperiş de-abia la ora şapte seara.

Se opri în camera lui doar pentru a-şi lua Coltul 45 (Rodin nu i-ar fi permis în ruptul capului să-l poarte pe stradă) şi îl vârî în locul prins la umăr. Dacă ar fi purtat o haină bine croită, protuberanţa armei şi a tocului s-ar fi văzut de la o poştă, dar costumele lui stăteau de parcă ar fi fost făcute de cel mai prost croitor, în ciuda staturii lui impunătoare, atârnau pe el ca nişte saci. Luă o rolă de leucoplast şi bereta pe care o cumpărase cu o zi înainte şi le îndesă în haină, băgă în buzunare un sul de bancnote de lire italiene şi franci francezi, care reprezentau economiile sale din ultimele şase luni şi închise uşa în urma lui.

De la biroul din coridor, omul de pază ridică privirile.

— M-au trimis să dau un telefon, spuse Kowalski, arătând cu degetul mare în sus, spre etajul nouă.

Omul din post nu-i spuse nimic, îl privi cum cheamă liftul şi dispare în el. Câteva secunde mai târziu se afla în stradă, cu ochelarii mari, negri, pe nas.

De la cafeneaua de pe celălalt trotuar, bărbatul care citea din *Oggi* lăsă puţin mai în jos revista şi îl studie pe Kowalski prin impenetrabilii ochelari de soare, în timp ce polonezul se uita după un taxi în susul şi în josul străzii. Deoarece nu apărea nici unul, se îndreptă spre colţul străzii. Omul cu revista părăsi terasa cafenelei şi porni spre bordură. Un Fiat mic ţâşni dintr-un şir de maşini parcate mai departe, în josul străzii şi se opri în dreptul lui. Se urcă în el şi Fiatul porni încet pe urmele lui Kowalski.

Ajuns la colţ, Kowalski văzu un taxi liber şi îl opri. Fiumincino, îi spuse el şoferului.

La aeroport, omul S.D.E.C.E.-ului îl urmări discret cum se

prezentă la ghişeul Alitalia. Kowalski şi-a plătit biletul în bani gheaţă, a asigurat-o pe fata de la ghişeu că nu are nici o valiză sau bagaj de mână şi ea i-a comunicat faptul că pasagerii pentru zborul de la 11:15 spre Marsilia, urmau să fie chemaţi la avion peste o oră şi cinci minute.

Având atâta timp la dispoziţie, ex-legionarul intră agale într-un bufet cu autoservire, cumpără de la tejghea o cafea şi se retrase cu ea în spatele geamurilor fumurii, de unde putea privi avioanele care veneau şi plecau. Iubea aeroporturile, cu toate că nu înţelegea cum funcţionează. Aproape toată viaţa, zgomotul motoarelor de avion însemnase pentru el Messerschmitt-urile germane, Stormovik-urile ruseşti sau Flying Fort-urile americane. Mai târziu, însemnase sprijin aerian cu aparate B-26 sau Sky Rider în Vietnam, Mystere sau Foyga în Algeria. Dar când se afla într-un aeroport civil, îi plăcea să le privească cum vin să aterizeze ca nişte păsări mari argintii, cu motoarele amuţite, atârnând pe cer ca suspendate de nişte fire, câteva clipe înainte să atingă pământul. Deşi în societate era un om retras, îi plăcea să privească nesfârşita agitaţie din aeroporturi. Poate, se gândea el, dacă viaţa i-ar fi fost alta, ar fi lucrat pe un aeroport. Dar era ceea ce era şi acum, nu mai exista cale de întoarcere.

Gândurile i-au revenit la Sylvie şi sprâncenele sale stufoase s-au apropiat de atâta concentrare. Nu era drept. Îşi spuse sobru, nu era drept ca ea să moară şi toţi nenorociţii ăia din Paris să trăiască. Colonelul Rodin îi povestise despre ei şi despre modul în care trădaseră Indochina şi Algeria, lăsându-i pradă teroriştilor. Colonelul Rodin avea întotdeauna dreptate.

Anunţându-se zborul, se aşeză la rând, ieşi pe uşile de sticlă şi parcurse pe cimentul alb, fierbinte, cei aproximativ 100 de metri care-l despărţeau de avion. De pe terasa de observare, cei doi agenţi ai colonelului Rolland îl priveau cum urcă scările, intrând în avion. Acum, purta bereta neagră şi avea lipită o bucată de leucoplast pe obraz. Unul din agenţi se întoarse spre celălalt şi ridică din sprânceană obosit. În timp ce turbopropulsorul decola spre Marsilia, cei doi bărbaţi au părăsit balustrada. Trecând prin sala principală, s-au oprit la un telefon public şi unul din ei formă un număr local, de Roma. Se recomandă persoanei de la celălalt capăt al firului cu un nume de botez şi spuse rar: A plecat. Alitalia Patru-Cinci-Unu. Aterizează la Marignan la 12:10. *Ciao*.

Zece minute mai târziu, mesajul era la Paris şi după alte zece minute era ascultat la Marsilia.

Avionul Alitalia se legăna deasupra apelor golfului de un albastru ireal şi se îndrepta spre ţinta finală, aeroportul Marignan. Frumoasa stewardesă italiană îşi făcu turul zâmbitoare de la un capăt la altul al avionului, verificând ca toate centurile de siguranţă să fie bine fixate şi se aşeză în colţul ei din spate, punându-şi la rândul ei centura de siguranţă. Observă că pasagerul din faţa ei privea ţintă pe geam la strălucitoarea pustietate albicioasă a deltei Rhonului, ca şi când nu ar mai fi văzut-o până atunci.

Acesta era bărbatul mătăhălos care nu vorbea italiana şi a cărui franceză păstra puternice accente din patria sa, situată undeva în estul Europei. Purta o beretă neagră peste părul brunet, tuns scurt, o haină închisă la culoare şi mototolită şi o pereche de ochelari întunecaţi de care nu se despărţea. O bucată enormă de leucoplast îi acoperea jumătate din faţă; probabil că s-a tăiat destul de rău, gândi ea.

Au aterizat exact la ora stabilită, chiar în apropierea clădirii terminale şi pasagerii se îndreptau spre sala vămii. În timp ce intrau pe uşile de sticlă, un bărbat scund şi chel care stătea lângă unul din poliţiştii de la paşapoarte, atinse uşor glezna acestuia cu vârful pantofului.

„Mătăhălos, cu beretă neagră şi leucoplast.” Apoi, se îndreptă calm spre celălalt şi îi dădu acelaşi mesaj. Pasagerii se divizară în două şiruri, pentru a trece prin faţa ghişeelor de control. În spatele grilajelor acestora, cei doi poliţişti stăteau faţă-n faţă, la o distanţă de trei metri unul de celălalt, pasagerii trecând printre ei. Fiecare pasager îşi prezenta paşaportul şi cartea de debarcare. Ofiţerii făceau parte din Poliţia de Securitate, D.S.T.-ul care era responsabil cu toată securitatea statului în interiorul Franţei, cu verificarea străinilor care intrau, precum şi a francezilor care se întorceau în ţară.

Când Kowalski îşi făcu apariţia, omul cu haină albastră din spatele grilajului, de-abia îi aruncă o privire. Îi trânti o ştampilă pe cartea galbenă de debarcare, se uită în treacăt pe cartea de identitate. Încuviinţă cu capul şi îi făcu semn bărbatului mătăhălos să treacă mai departe. Uşurat, Kowalski se îndreptă spre băncile vămii. Câţiva dintre vameşi tocmai îl ascultaseră tăcuţi pe bărbatul scund şi cu chelie, înainte ca acesta să dispară într-un birou cu faţada de sticlă aflat în spatele lor. Şeful vameşilor i se adresă lui Kowalski:

— *Monsieur, votre bagage*.[37]

El arătă spre locul unde ceilalţi pasageri aşteptau lângă banda rulantă ca bagajele lor să apară de pe căruciorul parcat afară, în lumina soarelui. Kowalski se apropie de vameş cu pas greoi.

— *J'ai pas de bagage*[38], spuse el.

Vameşul îşi ridică sprâncenele.

— *Pas de bagage? Eh bien, avez vous quelque chose a declarer*?[39]

— *Non*, *rien*[40], spuse Kowalski.

Bărbatul de la vamă arboră un zâmbet amabil, aproape la fel de senin ca şi accentul său melodios marseiez.

— *Eh bien, passez monsieur*[41], zise el arătând spre şirul de taxiuri aflat la ieşire. Kowalski dădu din cap şi ieşi în lumina soarelui de afară. Neobişnuit să cheltuiască mult, se uită împrejur până zări autobuzul aeroportului şi se urcă în el.

Când Kowalski nu se mai văzu, câţiva vameşi se strânseră în jurul şefului, cel mai în vârstă dintre ei.

— Mă întreb ce vor cu el, spuse unul.

— Arată a fi un tip şters şi posac.

— N-o să mai arate aşa după ce o să termine nemernicii ăia cu el, zise un al treilea făcând un gest scurt cu capul spre birourile din spate.

— Haideţi, înapoi la treabă, interveni bărbatul în vârstă. Ne-am făcut datoria faţă de Franţa astăzi.

— Faţă de Marele Charlie vrei să spui, replică primul în timp ce se împrăştiau, după care murmură ca pentru sine: Putrezi-i-ar oasele.

Era ora prânzului când autobuzul opri în cele din urmă la Agenţia Air France, în inima oraşului şi era chiar mai cald decât la Roma. La Marsilia, luna august prezintă câteva calităţi, dar nu şi pe aceea de a te îndemna la eforturi mari. Căldura se aşterne peste oraş ca o molimă, pătrunzând toate fibrele, măcinând puterea, energia, voinţa de a face altceva în afară de a lâncezi într-o cameră răcoroasă cu jaluzelele trase şi ventilatorul dat la maximum.

Chiar şi Cannebiere, de obicei clocotitoarea venă jugulară a

---

[37] Domnule, bagajul dumneavoastră (lb. fr.).

[38] Nu am bagaje (lb. fr.).

[39] Aveţi ceva de declarat? (lb. fr.).

[40] Nu, nimic (lb. fr.).

[41] Bine, treceţi, domnule (fr.).

Marsiliei, care, după lăsarea întunericului se transformă într-un fluviu de lumină şi animaţie, era acum moartă. Cele câteva persoane şi vehicule păreau că se mişcă afundate până la brâu în melasă. Dură o jumătate de oră să găsească un taxi; majoritatea şoferilor se retrăseseră în câte un loc umbros, prin parcuri, pentru a-şi face siesta.

Adresa pe care Jojo i-o dăduse lui Kowalski la ieşirea din oraş, era pe şoseaua principală spre Cassis. Pe Avenue de la Liberation, Kowalski îi spusese şoferului să-l lase pentru a putea merge pe jos restul drumului. Şoferul îi adresă un *şi vous voulez*[42], care exprima limpede ce gândeşte el despre străinii care intenţionau să parcurgă pe jos distanţe mai mari de câţiva metri în căldura aceea, atunci când aveau la dispoziţie o maşină.

Kowalski urmări cum taxiul se întoarce înapoi în oraş, până când ieşi din raza sa vizuală. Găsi strada laterală indicată pe bucata de hârtie, cerând lămuriri unui chelner de la o cafenea cu mese afară, pe trotuar.

Blocul arăta destul de nou şi Kowalski se gândi că familia Jojo avusese probabil noroc cu căruciorul cu gustări. Poate chiar puseseră mâna pe chioşcul pe care Madame Jojo îl ochise de mai mulţi ani. Acest lucru ar fi putut în orice caz să explice creşterea prosperităţii lor. Şi o să fie mai bine pentru Sylvie să crească în cartierul ăsta decât în preajma docurilor. La gândul fiicei sale şi a idioţeniei pe care tocmai şi-o imaginase în privinţa ei, Kowalski se opri la picioarele scărilor de la bloc. Ceea ce spusese Jojo la telefon. O săptămână? Poate două săptămâni? Era imposibil.

Parcurse scările în fugă şi se opri în faţa celor două şiruri de cutii de scrisori aflate în holul de la intrare.

„Grzybowski”, citi pe una din ele. „Apartamentul 23” Hotărî să o ia pe scări, fiind vorba doar de două etaje.

Apartamentul 23 avea o uşă la fel ca celelalte. Avea un buton de sonerie, alături de o carte de vizită mică şi albă, pe care era tipărit numele Grzybowski. Uşa se afla la capătul coridorului, flancată de uşile apartamentelor 22 şi 24. Apăsă pe sonerie. Uşa din faţa lui se deschise şi izbitura cozii de târnăcop veni din deschizătură şi se îndreptă în jos spre fruntea lui.

Lovitura rupse pielea, dar ricoşă din os cu un sunet înfundat. De o parte şi de alta a polonezului, uşile apartamentelor 22 şi 24 se deschiseră spre interior şi mai mulţi bărbaţi dădură buzna afară. Totul se petrecu în mai puţin de jumătate de secundă. În

[42] Dacă vreţi (lb. fr.).

acelaşi timp, Kowalski îşi ieşi din minţi de furie. Deşi în majoritatea cazurilor gândea încet, polonezul ştia ceva la perfecţie şi anume, cum să se lupte.

În spaţiul strâmt al coridorului, statura şi forţa lui erau nefolositoare. Datorită înălţimii sale, coada târnăcopului nu reuşi să imprime loviturii forţa maximă. Prin sângele care-i curgea peste ochi, Kowalski distinse doi oameni în uşa din faţa sa, precum şi alţi doi de fiecare parte. Avea nevoie de spaţiu pentru a se putea mişca, aşadar se năpusti înainte în apartamentul 23.

Ca urmare a impactului, omul aflat chiar în faţa lui se clătină şi se dădu înapoi, iar cei rămaşi în spate se repeziră spre el căutând să-l apuce de guler şi de haină. Ajuns în cameră, scoase Coltul de la subsuoară, se întoarse brusc şi trase înapoi spre intrare. Dar în acea clipă o altă stinghie îl izbi în încheietura mâinii, smucind în jos cătarea armei.

Glonţul sfârtecă rotula unuia dintre atacatori, care căzu scoţând un ţipăt slab. O nouă lovitură peste încheietura mâinii, îl făcu să scape pistolul din mâna rămasă fără nervi. O secundă mai târziu era copleşit de cei cinci bărbaţi care se năpustiră asupra lui. Lupta dură trei minute. Mai târziu, un doctor avea să aprecieze că, până în momentul în care îşi pierduse cunoştinţa primise vreo douăzeci de lovituri în cap cu nişte ciomege învelite în piele. O parte dintr-o ureche îi fusese ciopârţită de o lovitură piezişă, nasul îi era rupt, iar faţa, o mască de un roşu aprins. Luptase mai mult din reflex. În două rânduri, era gata să ajungă la pistol, dar câte un şut trimitea arma în celălalt capăt al camerei de zi. Când, în cele din urmă, polonezul căzu cu faţa în jos, mai rămăseseră în picioare doar trei agresori.

După ce şi-au terminat treaba, iar trupul uriaş zăcea la podea fără simţire, doar cu un firicel de sânge prelingându-i-se din scalpul numai o rană, singurul semn că omul era încă în viaţă, cei trei supravieţuitori se traseră înapoi, înjurând cumplit şi respirând din greu. Bărbatul împuşcat în picior se încolăcise lângă perete, în apropierea uşii, alb la faţă, ţinându-şi genunchiul sfărâmat cu mâinile de un roşu aprins şi dând drumul printre buzele cenuşii de durere unui puhoi lung şi monoton de obscenităţi. Un altul, în genunchi, se legăna încet înapoi şi înainte, ţinându-se cu mâinile de vintre. Ultimul zăcea pe covor, nu departe de polonez, având o rană la tâmpla stângă, acolo unde una din loviturile nimicitoare ale lui Kowalski îl surprinsese cu o forţă maximă.

Şeful grupului îl rostogoli pe Kowalski pe spate şi îi ridică una din pleoapele închise, traversă încăperea spre telefonul din apropierea ferestrei, formă un număr local şi aşteptă.

Încă mai respira greu. Când i se răspunse, spuse persoanei de la celălalt capăt al firului:

— L-am prins... Normal că s-a luptat, nenorocitul... I-a scăpat un glonţ şi Guerini şi-a pierdut rotula. Capetti a primit una în testicole şi Vissart şi-a pierdut cunoştinţa... Ce? Da, polonezul trăieşte, doar astea au fost ordinele, nu? Altfel, nu ar mai fi făcut tot prăpădul ăsta... Păi, e rănit, ce mai. Habar n-am, este inconştient... Ştii ce, n-avem nevoie de dubă, ci de două ambulanţe. Şi asta repede.

Trânti receptorul şi mormăi: „Nenorociţii”, referindu-se la lume în general. Peste tot în cameră, fragmente de mobilier distrus zăceau aruncate ca nişte lemne de foc şi de fapt nici nu mai puteau servi la altceva. Toţi se gândiseră că polonezul o va lua pe coridor, spre ieşire. Nici o mobilă nu fusese mutată în vreuna din camerele alăturate şi asta a fost un mare neajuns. El însuşi oprise cu pieptul un fotoliu aruncat de Kowalski cu o singură mână şi asta îi provoca o mare durere. Nenorocitul de polonez, gândi el, blestemaţii de la direcţie nu-i spuseseră cum arată.

Cincisprezece minute mai târziu, două ambulanţe Citroen opriră în faţa blocului şi doctorul îşi făcu apariţia, îi luă cinci minute să-l examineze pe Kowalski. În cele din urmă, trase mâneca omului aflat în stare de inconştienţă şi îi făcu o injecţie. Când cei doi brancardieri plecară spre lift cu polonezul, doctorul se întoarse spre corsicanul rănit, care în tot acest timp îl privise încruntat din balta de sânge de lângă perete.

Dădu la o parte de pe genunchi mâna corsicanului, aruncă o privire rănii şi fluieră.

— În regulă. Morfină şi la spital. Îţi voi da o doză ca pentru knock-out. Aici nu prea am ce face. Oricum, *mon petit*[43], cariera ta în meseria asta s-a sfârşit.

Guerini îi răspunse cu un şuvoi de înjurături, în timp ce acul intra în el.

Vissart stătea în capul oaselor, cu mâinile la ochi şi cu o expresie uluită pe faţă. Capetti se ridicase deja în picioare şi voma sprijinit de perete. Doi dintre colegii săi l-au apucat de subsuoară şi l-au scos în coridor. Şeful îl ajută pe Vissart să se ridice în picioare, în timp ce brancardierii din cea de-a doua

[43] Micuţul meu, respectiv băiete (lb. fr.).

ambulanţă cărau corpul inert al lui Guerini.

Afară, în coridor, şeful celor şase îşi aruncă pentru ultima dată privirea înapoi, spre camera devastată. Doctorul se afla alături de el.

— Un adevărat dezastru! exclamă doctorul.

— Cei de la serviciul local n-au decât să cureţe, spuse şeful. Blestematul ăsta de apartament este al lor.

Cu aceasta, închise uşa. Apartamentele 22 şi 24 aveau şi ele uşile deschise, dar interioarele erau neatinse. Trânti ambele uşi, închizându-le.

— Nu există vecini? întrebă doctorul.

— Nu, spuse corsicanul. Am luat tot etajul.

Precedat de doctor, îl ajută pe Vissart, aflat încă în stare de şoc, să coboare scările la maşinile care aşteptau.

Douăsprezece ore mai târziu, după ce străbătuse în mare viteză Franţa de la un capăt la altul, Kowalski zăcea pe un pat de campanie, într-o celulă aflată în beciul unei fortăreţe din afara Parisului. Ca mai toate celulele de închisoare, încăperea avea nelipsiţii pereţi daţi cu var, murdari şi mucegăiţi, pe care erau scrijelite ici-colo câte o obscenitate sau o rugăciune. Era cald şi un aer închis, cu miros de transpiraţie şi urină. Polonezul stătea cu faţa în sus pe patul îngust, de fier, ale cărui picioare erau fixate în pardoseala de ciment. În afară de salteaua maronie şi pătura făcută sul la cap, nu mai exista nici o altă lenjerie de pat. Două curele puternice din piele îi imobilizau gleznele, iar alte două, coapsele şi încheieturile mâinilor. O singură curea îi fixa pieptul. Era încă inconştient, dar respira adânc şi regulat.

Faţa îi fusese spălată de sânge, iar urechile şi pielea capului, cusute. O bucată de leucoplast îi acoperea nasul rupt şi în gura căscată prin care şuiera respiraţia, se puteau zări cioturile a doi dinţi. În rest, faţa era acoperită de vânătăi şi contuzii.

Sub părul des şi negru, care îi acoperea pieptul, umerii şi burta, se distingeau şi alte contuzii provocate de pumni, ghete şi ciomege. Încheietura mâinii drepte avea un bandaj gros.

Omul în halat alb îşi termină consultaţia, strânse stetoscopul şi îl puse la loc în geantă. Se întoarse şi-i făcu un semn din cap omului din spatele său, care bătu încet în uşă. Aceasta se deschise şi amândoi ieşiră afară. Uşa se închise în urma lor şi gardianul fixă înapoi cele două bare uriaşe de oţel.

— Cu ce l-aţi lovit, cu un accelerat? întrebă doctorul în timp ce străbăteau coridorul.

— A fost nevoie de şase oameni pentru treaba asta, replică colonelul Rolland.

— Ei bine, au făcut treabă bună. Mai să-l omoare. Dacă n-ar fi avut o constituţie de taur, aşa s-ar fi întâmplat.

— A fost singura modalitate, spuse colonelul. Mi-a terminat trei oameni.

— Trebuie să fi fost o luptă pe cinste.

— A fost. Şi-acum, spuneţi-mi, în ce stare se află?

— În termeni profani: posibilă fractură a încheieturii de la mâna dreaptă – nu uitaţi că n-am avut posibilitatea să fac radiografii plus urechea stângă şi scalpul sfâşiate, nasul rupt, multiple tăieturi şi contuzii, o uşoară hemoragie internă, care s-ar putea agrava, provocându-i moartea, sau ar putea trece de la sine. Se bucură, sau mai bine zis s-a bucurat, de ceea ce am numi o sănătate de fier. Ceea ce mă îngrijorează este capul. A suferit o comoţie şi este greu de spus dacă este uşoară sau gravă. Nu sunt semne de fractură craniană, dar nu din vina oamenilor dumneavoastră. Are o ţeastă tare, ca o bucată de fildeş. Dar, dacă nu este lăsat în pace, starea i se poate înrăutăţi.

— Trebuie să-i pun anumite întrebări, preciză colonelul, studiind capătul ţigării sale aprinse. Cabinetul medicului închisorii era situat în direcţia opusă faţă de scările care duceau la parter. Cei doi bărbaţi s-au oprit. Doctorul privea cu aversiune la şeful Serviciului de Acţiune.

— Ne aflăm într-o închisoare, spuse el încet. De acord, o închisoare pentru cei care au atentat la siguranţa statului. Dar sunt încă medicul acestei închisori. În general, aici se ţine cont de ce spun eu, privind sănătatea deţinuţilor. Coridorul acela... arătă el cu capul în direcţia din care veniseră... este teritoriul dumneavoastră. Mi s-a explicat foarte clar că ceea ce se întâmplă acolo nu este treaba mea şi nu am nici un cuvânt de spus. Dar vă avertizez: dacă începeţi să-l „chestionaţi” pe omul acela cu metodele voastre, înainte ca el să-şi revină, fie va muri, fie îşi va pierde pentru totdeauna minţile.

Colonelul Rolland ascultă previziunile amare ale doctorului fără să i se clintească un muşchi.

— Cât trebuie să aşteptăm? întrebă el.

Doctorul ridică din umeri.

— Imposibil de precizat. Îşi poate recăpăta cunoştinţa mâine, sau peste câteva zile. Chiar dacă şi-o va recăpăta, din punct de vedere medical nu va fi în stare să facă faţă interogatoriului încă

cel puţin două săptămâni. Asta în cel mai bun caz. Dacă are o comoţie uşoară.

— Există anumite medicamente, şopti colonelul.

— Da, există. Dar nu am nici o intenţie să le prescriu eu, s-ar putea să le procuraţi, chiar foarte probabil. Dar nu de la mine. În orice caz, tot ce v-ar spune acum, ar fi complet lipsit de sens. Probabil ar fi ceva total incoerent. Mintea lui este învălmăşită rău. S-ar putea să se limpezească, s-ar putea să nu. Dar dacă se limpezeşte, trebuie sa se întâmple de la sine. Acum, drogurile n-ar face din el decât un idiot, care nu vă va fi de folos nici vouă şi nici altcuiva. Va mai trece probabil cel puţin o săptămână până să-şi mişte cât de cât pleoapele. Nu vă rămâne decât să aşteptaţi.

Acestea fiind zise. Se întoarse şi o luă spre cabinetul său.

Dar doctorul se înşelase. Kowalski deschise ochii după trei zile, pe 10 august şi în aceeaşi zi avu prima şi singura întrevedere cu anchetatorii săi.

Şacalul îşi petrecu cele trei zile după întoarcerea sa de la Bruxelles, punând la punct ultimele detalii privind pregătirea apropiatei sale misiuni în Franţa.

În buzunar cu un nou permis de conducere pe numele de Alexander James Quentin Duggan, se duse la Fanum House, sediul central al Asociaţiei Automobiliştilor şi obţinu un permis internaţional pe acelaşi nume.

Cumpără un set de valize din piele de la un magazin de mâna a doua specializat în obiecte de voiaj. Într-una împachetă hainele care la nevoie l-ar fi deghizat în pastorul Per Jensen din Copenhaga. Înainte de a împacheta, transferă etichetele daneze de pe cele trei cămăşi cumpărate la Copenhaga, pe cămaşa clericală şi bărbiţa neagră pe care le cumpărase la Londra, scoţând cu această ocazie etichetele cu marca englezească. Aceste haine se alăturară pantofilor, şosetelor, lenjeriei de corp şi costumului subţire, gri închis, care într-o zi ar fi putut să reconstituie imaginea pastorului Jensen. În aceeaşi valiză intrară hainele studentului american Marty Schulberg, tenişii, şosetele, pantalonii, tricourile şi canadiana.

Desfăcând căptuşeala valizei, introduse între cele două straturi de piele de pe una din laturile cu întăritură paşapoartele celor doi străini, de a căror identitate s-ar fi putut să aibă nevoie într-o bună zi. Ultimele completări aduse acestei valize plină cu

haine, au fost cartea daneză despre catedralele franceze, cele două seturi de ochelari, unul pentru danez şi celălalt pentru american, cele două seturi diferite de lentile de contact, împachetate cu grijă în batiste de hârtie şi loţiunile pentru vopsitul părului.

În cea de-a doua valiză intrară pantofii, şosetele, cămaşa şi pantalonii de model şi fabricaţie franceză, pe care le cumpărase la Paris de la talcioc, împreună cu un palton lung până la glezne şi o beretă neagră. În căptuşeala acestei valize vârî documentele false ale lui Andre Martin, francezul de vârstă mijlocie. Această valiză rămăsese parţial goală, pentru că, în scurt timp, urma să conţină o serie de tuburi înguste de oţel cuprinzând o carabină pentru trăgători de elită şi muniţie.

Cea de-a treia valiză, puţin mai mică, era umplută cu lucrurile lui Alexander Duggan pantofi, şosete, lenjerie de corp, cămăşi, cravate, batiste şi trei costume elegante. În căptuşeala acestei valize intrară mai multe teancuri subţiri de bancnote de câte zece lire, în valoare totală de o mie de lire, sumă pe care o retrăsese de la banca sa, la întoarcerea de la Bruxelles.

Fiecare valiză a fost încuiată cu grijă şi cheile prinse la inelul său cu chei. Costumul cenuşiu-albăstrui, curăţat şi călcat, a fost lăsat să atârne în dulapul din apartament. În interiorul buzunarului de la piept erau paşaportul, permisul de conducere, permisul internaţional şi un portofel cu 100 de lire, bani gheaţă.

În ultimul bagaj, o geantă de voiaj, intrară maşina de ras, pijamaua, o trusă de toaletă şi un prosop, precum şi un fel de harnaşament uşor, dintr-o fibră subţire, o pungă cu un kilogram de ipsos, mai multe role de bandaje de bumbac cu ţesătura rară, jumătate de duzină de role de plasture adeziv, trei pachete de vată şi o pereche de foarfeci zdravene, cu lamele neascuţite dar puternice.

Geanta de voiaj avea să călătorească în chip de bagaj de mână, deoarece din propria experienţă constatase că, de obicei, în nici un aeroport, acest gen de bagaj nu trezea curiozitatea vameşilor la controlul prin sondaj.

Cumpărăturile şi împachetatul o dată terminate, ajunsese la sfârşitul pregătirilor. Deghizările pentru pastorul Jensen şi Marty Schulberg, spera el, erau doar măsuri de precauţie la care probabil nu va fi nevoit să recurgă decât în cazul că ar fi trebuit să renunţe la identitatea lui Alexander Duggan. Identitatea lui Andre Martin era vitală pentru planul său, dar era posibil ca

celelalte două să nu-i fie necesare. În acest caz, la terminarea misiunii, întreaga valiză putea fi abandonată la un oficiu pentru păstrarea bagajelor. Chiar şi atunci, reflectă el, n-ar fi fost exclus să-i trebuiască una sau alta din aceste identităţi pentru a reuşi să scape. Identitatea lui Andre Martin şi arma puteau fi şi ele abandonate după ce sfârşea treaba şi nu-i mai erau necesare. Dacă la intrarea în Franţa va avea trei valize şi o geantă de voiaj, la plecare, socoti el, va avea doar o valiză şi bagajul de mână, în nici un caz mai mult.

O dată terminată şi treaba aceasta, se puse să aştepte cele două hârtii care urmau să-i dea semnalul de plecare. Una conţinea numărul de telefon din Paris care putea fi folosit pentru a-i furniza informaţii privind starea exactă a forţelor de securitate din preajma preşedintelui francez. Cealaltă era o înştiinţare de la domnul Meier din Zürich, despre faptul că suma de 250 000 de dolari fusese depusă la bancă în contul său.

În timp ce aştepta, îşi petrecea timpul exersând prin apartament mersul şchiopătat. Era mulţumit că într-un interval de două zile învăţase să şchiopăteze suficient de convingător pentru ca nimeni să nu observe că de fapt nu-şi rupsese nici glezna, nici piciorul.

Prima scrisoare pe care o aştepta sosi în dimineaţa zilei de 9 august. Era un plic cu ştampilă de Roma şi conţinea mesajul: Prietenul tău poate fi contactat la MOLITOR 5901. Recomandă-te: *Ici Chacal*[44]. Răspunsul va fi: *Ici Valmy*. Succes.

Scrisoarea din Zurich nu sosi până în dimineaţa de 11. Zâmbea, în timp ce citea confirmarea faptului că, fie ce-o fi, în cazul că rămânea în viaţă, era un om bogat pentru tot restul zilelor. Dacă apropiata sa operaţiune va fi un succes, va deveni chiar mai bogat. Nu avea dubii că va reuşi. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării.

Petrecu restul dimineţii la telefon, făcând rezervări pentru diverse zboruri şi îşi fixă plecarea pentru dimineaţa următoare, adică pentru 12 august.

Beciul era cufundat în linişte, exceptând sunetele adânci dar controlate ale respiraţiei celor cinci bărbaţi din spatele mesei şi ale horcăitului răguşit al omului legat de scaunul de stejar masiv din faţa ei. Nimeni nu ar fi putut spune cât de mare era beciul, sau ce culoare aveau pereţii lui. În tot spaţiul exista doar un con

---

[44] Aici Şacalul (lb. fr.).

de lumină şi acesta învăluia scaunul de stejar şi prizonierul. Era o lampă de masă obişnuită, din cele folosite adesea la citit, dar becul era foarte puternic şi strălucitor, sporind căldura sufocantă din pivniţă. Lampa era prinsă de muchia stângă a mesei şi abajurul ajustabil era întors, astfel încât lumina să cadă direct pe scaunul aflat la doi metri distanţă.

O parte din cercul de lumină cădea pe tăblia pătată a mesei, luminând ici-colo vârfurile unor degete, o mână şi încheietura ei, o ţigară din care se ridica un fir subţire de fum albastru.

Atât de strălucitoare era lumina încât, prin contrast, restul beciului era în beznă. Pentru prizonier busturile şi umerii celor cinci bărbaţi înşiruiţi în spatele mesei, erau invizibile. Nu i-ar fi putut vedea pe anchetatori decât dacă ar fi părăsit scaunul şi s-ar fi dat într-o parte, în aşa fel încât strălucirea indirectă a luminii să le contureze siluetele.

Asta însă nu o putea face. Curelele căptuşite îi imobilizau gleznele de picioarele scaunului. Fiecare picior al scaunului, atât în faţă cât şi în spate, era fixat în podea, printr-un colţar de oţel în formă de L. Scaunul avea braţe şi încheieturile mâinilor prizonierului erau legate de acestea tot cu ajutorul unor curele căptuşite. Altă curea îi înconjura mijlocul şi o a treia, masivul său piept păros. Căptuşeala curelelor mustea de sudoare.

În afara mâinilor nepăsătoare, tăblia mesei era aproape goală. Singurul ei ornament era o fantă cu margini de bronz şi marcată într-o parte cu cifre. Din fantă ieşea un braţ subţire de oţel cu un mâner sferic de bachelită în vârf, care se putea mişca înainte şi înapoi, în susul şi în josul ei. Alături se afla un simplu comutator cu poziţiile deschis, închis. Mâna dreaptă a omului aflat la capătul mesei, se odihnea nepăsătoare în apropierea comenzilor. Pe dosul ei se vedeau firicele de păr negru.

Două fire, unul din comutator, celălalt din circuitul de curent, coborau dedesubtul mesei spre un mic transformator care se găsea pe podea, lângă piciorul bărbatului de la capătul mesei. De aici, un cablu mai gros, negru, ducea la o priză mare din zidul aflat în spatele grupului.

În cel mai îndepărtat colţ al beciului, în spatele anchetatorilor, un bărbat stătea la o masă de lemn, cu faţa spre perete. O mică licărire verde venea de la lumina care marca poziţia „deschis” a magnetofonului din faţa sa, cu toate că rolele stăteau nemişcate.

În afara respiraţiei, liniştea beciului era aproape tangibilă. Toţi bărbaţii aveau mânecile de la cămaşă suflecate până sus de tot

şi umede de transpiraţie. Mirosul era insuportabil, o duhoare de transpiraţie, metal, fum stătut şi vomă. Chiar şi acest ultim miros, destul de înţepător, era întrecut de unul mai puternic, inconfundabilul miros al spaimei şi durerii.

Bărbatul din centru vorbi în cele din urmă. Vocea lui era civilizată, blândă, convingătoare.

— *Ecoutez*, *mon petit Viktor*[45]. O să ne povesteşti totul. Poate nu acum. Dar o vei face până la urmă. Eşti un bărbat curajos. Ştim asta şi te respectăm. Dar nici chiar tu nu mai poţi rezista mult. Aşa că de ce nu vorbeşti? Crezi că colonelul Rodin ţi-ar interzice dacă ar fi aici? Dimpotrivă, ţi-ar ordona să vorbeşti. Se pricepe la treburi din astea. Chiar el ne-ar spune tot, pentru a-ţi cruţa neplăcerile. La rândul tău ştii prea bine că toţi vorbesc până la urmă. *N'est ce pas*, *Viktor*?[46] I-ai văzut vorbind, nu-i aşa? Nimeni nu poate îndura la nesfârşit. De ce nu acum? Apoi vei fi din nou în pat. Şi dormi şi dormi şi dormi. Nimeni nu te va deranja...

Omul de pe scaun îşi ridică în lumină faţa zdrobită, sclipind de transpiraţie. Ochii îi erau închişi, fie din cauza imenselor contuzii albastre produse de picioarele corsicanilor, la Marsilia, fie datorită luminii. Nimeni n-ar fi putut spune. Părea să privească pentru o vreme masa şi întunericul din faţa lui, gura se deschise şi încercă să vorbească. Apoi un firicel de vomă se prelinse în jos. Pe pieptul plin de păr, până la balta formată de el în poale. Vocea din spatele mesei începu din nou.

— *Viktor*, e*coute-moi!*[47] Eşti un bărbat tare. Toţi o ştim. Toţi o recunoaştem. Ai dobândit deja recordul. Dar nici chiar tu nu mai poţi continua. Noi însă putem. Viktor, putem. Dacă va fi nevoie te vom ţine în viaţă şi vei fi conştient încă multe zile şi săptămâni. Nu vei fi dat cu îngăduinţă uitării, ca în zilele precedente. Acum se utilizează tehnica. Există droguri. Tortura a luat sfârşit acum, probabil pentru totdeauna. De ce nu vorbeşti? Vezi tu, noi te înţelegem. Ştim ce este durerea. Însă micuţii crabi nu înţeleg. Pur şi simplu nu înţeleg. Nu se mai opresc... Vrei să ne spui, Viktor? Ce fac ei în hotelul din Roma? Ce anume aşteaptă ei acolo?

Atârnând cu bărbia rezemată în piept, imensul cap se legănă dintr-o parte în alta. Era ca şi cum ochii închişi ar fi examinat, pe

[45] Ascultă, micuţul meu Viktor (lb. fr.).
[46] Nu-i aşa, Viktor? (lb. fr.).
[47] Viktor, ascultă-mă! (lb. fr.).

rând, crabii de cupru care îi strângeau sfârcurile, sau singurul crab mai mare, ai cărui dinţi seraţi îi strângeau în cleştele lor capul penisului.

Mâinile bărbatului care vorbise erau aşezate într-un con de lumină în faţa lui, slabe, albe, calme. Mai aşteptă câteva momente. Una din mâinile albe se separă de cealaltă, degetul mare fu vârât în palmă, celelalte patru degete se desfăcură larg şi mâna rămase întinsă pe masă.

În cele din urmă, mâna omului aflată în imediata apropiere a comutatorului electric, mută mânerul de bronz spre vârful scalei, de la poziţia a doua la poziţia a patra, după care apucă comutatorul între degetul mare şi cel arătător. Mâna aflată ceva mai încolo, pe suprafaţa de lemn, îşi strânse degetele răsfirate, ridică arătătorul în aer şi apoi îndreptă vârful degetului în jos, făcând semnul universal de „start”. Comutatorul electric fu activat.

Micii crabi metalici, fixaţi de omul din scaun şi legaţi prin fire de comutator, dădură impresia că se trezesc la viaţă, scoţând un bâzâit uşor. În linişte, uriaşul trup din scaun se ridică şi parcă plutea, împins din spate de o mână nevăzută. Picioarele şi încheieturile mâinii fură proiectate în afară, creând impresia că, în ciuda căptuşelii curelelor care le fixau, pielea avea să taie prin carne şi os. Ochii care, din punct de vedere medical, nu mai erau capabili să vadă limpede, din cauza tumefierilor din jurul lor, păreau cât pe ce să-i iasă din cap, holbaţi spre plafonul de deasupra. Gura îi era deschisă de parcă ar fi fost cuprinsă de uimire şi trecu o jumătate de secundă până când din plămâni îi ţâşni un strigăt demonic. Şi când s-a pornit, tot aşa a ţinut-o.

Viktor Kowalski capitulă la 4:10 în după-amiaza aceea şi banda de înregistrare se puse în mişcare.

Când începu să vorbească sau mai bine zis să facă divagaţii incoerente, ceva între ţipete şi tânguieli, vocea bărbatului din centru reteză bolboroselile cu o claritate incisivă.

— De ce sunt acolo, Viktor... în hotelul acela... Rodin, Montclair şi Casson... de ce anume se tem... unde au fost, Viktor... pe cine au văzut... De ce n-au văzut pe nimeni, Viktor... spune-ne? Viktor... de ce Roma... înainte de Roma... de ce Viena, Viktor... unde în Viena... care hotel... de ce au fost acolo, Viktor...?

Kowalski tăcu în cele din urmă, după 15 minute, ultimele sale divagaţii în timp ce revenea la starea iniţială, fiind înregistrate pe bandă, până când se opriră. Vocea din spatele mesei continuă,

mult mai blând, alte câteva minute, până când deveni evident că nu vor mai exista alte răspunsuri. Apoi omul din centru dădu un ordin şi şedinţa luă sfârşit.

Banda de înregistrare fu luată şi dusă în viteză de o maşină din subsolul fortăreţei, la periferia Parisului, la birourile Serviciului de Acţiune.

Strălucitoarea după-amiază, care încălzise prietenoasele caldarâmuri ale Parisului de-a lungul zilei, păli într-un amurg auriu şi, la nouă se aprinseră luminile oraşului. De-a lungul malurilor Senei, perechile se plimbau agale, aşa cum se întâmpla de fiecare dată în nopţile de vară, mâna în mână, încet, de parcă ar fi sorbit din vinul amurgului, dragostei şi tinereţii, care oricât de mult s-ar strădui, nu va fi niciodată acelaşi. Cafenelele cu mese pe trotuar, de-a lungul cheiului, erau însufleţite de sporovăieli şi clinchete de pahare, saluturi şi proteste batjocoritoare, ironii şi complimente, scuze şi confirmări tipice convenţiei limbii franceze şi farmecului Senei din serile de august. Până şi turiştii erau cu mărinimie iertaţi că se află acolo împreună cu dolarii lor.

În micul birou din apropiere de Porte des Lilas, nu era loc pentru asemenea relaxare. Trei bărbaţi stăteau la o masă, în jurul unui magnetofon ale cărui role se învârteau încet. Au lucrat toată după-amiaza, până seara târziu.

Unul din ei se ocupa de magnetofon, apăsând continuu pe clape, pentru ca rolele să meargă pe „playback” sau „rewind” şi apoi din nou pe „playback”, după cum i se cerea. Al doilea, purta o pereche de căşti, iar fruntea îi era încreţită de concentrare, în timp ce încerca să descifreze cuvinte inteligibile în învălmăşeala de sunete care îi venea prin căşti. Ţinea între buze o ţigară al cărei fum albăstrui îi făcea ochii să lăcrimeze. Atunci când dorea să asculte din nou un pasaj, făcea un semn cu degetul spre operator. Câteodată asculta de câte şase ori un pasaj de 10 secunde, înainte de a face operatorului semn cu capul pentru a opri. Apoi dicta ultima parte din cele auzite.

Al treilea bărbat, un blond mai tânăr, stătea în spatele unei maşini de scris şi aştepta să i se dicteze. Întrebările puse în beciul de sub fortăreaţă erau uşor de înţeles, răzbătând clar şi precis prin căşti. Răspunsurile erau mai dezlânate. Dactilograful bătea transcrierea ca şi cum ar fi fost un interviu, întrebările începând toate la cap de rând cu „Î” şi două puncte. Răspunsurile erau pe rândul următor şi începeau cu litera „R”.

Erau incoerente şi necesitau folosirea unei serii întregi de puncte de suspensie, acolo unde sensul lipsea cu desăvârşire.

Au terminat aproape de miezul nopţii. În ciuda ferestrei deschise, încăperea era albastră de fum şi mirosea ca un depozit de explozivi. Cei trei bărbaţi se ridicară înţepeniţi şi epuizaţi. Fiecare se dezmorţea în felul lui pentru a-şi destinde muşchii contractaţi şi dureroşi. Unul din cei trei puse mâna pe telefon, ceru legătura cu exteriorul şi formă un număr. Bărbatul cu căştile, le dădu jos şi derulă banda. Dactilograful scoase din maşina de scris ultimele foi, luă indigourile dintre ele şi începu să aranjeze în ordine paginile interogatoriului, pe seturi. Primul set urma să-i fie dat colonelului Rolland, al doilea mergea la arhive şi al treilea la mimeograf pentru câteva copii care să fie distribuite şefilor de departamente, după cum credea de cuviinţă Rolland.

Telefonul îl găsi pe colonelul Rolland la restaurant, unde lua cina împreună cu prietenii săi. Elegantul funcţionar de stat, celibatar, fusese în nota sa obişnuită, spiritual şi galant, iar complimentele sale adresate doamnelor prezente fuseseră apreciate de acestea chiar dacă nu şi de soţii lor. Când chelnerul îl chemă la telefon, se scuză şi plecă. Telefonul era pe tejgheaua barului. Colonelul spuse simplu „Rolland" şi aşteptă până când omul de la celălalt capăt al firului se prezentă.

Rolland procedă la fel, introducând parola în prima propoziţie a conversaţiei. Un eventual ascultător ar fi putut afla că primise o informaţie referitoare la maşina lui, care fusese în reparaţie şi acum era în stare de funcţionare, putând fi luată oricând ar fi dorit el. Colonelul Rolland mulţumi şi se reîntoarse la masă. În cinci minute, se scuză politicos, explicând că a avut o zi grea şi că trebuie să-şi ia raţia de somn. Zece minute mai târziu, se afla singur în maşina sa, accelerând pe străzile încă aglomerate ale oraşului, spre mult mai liniştitul Faubourg Porte des Lilas. Ajunse la birou imediat după ora unu dimineaţa, îşi dădu jos haina de un negru imaculat, comandă personalului de serviciu o cafea şi sună după asistentul său.

Prima copie a mărturisirii lui Kowalski sosi împreună cu cafeaua. Mai întâi citi în fugă cele 26 de pagini ale dosarului, încercând să priceapă logica celor spuse de dementul legionar. Ajuns spre mijloc, ceva îi atrase atenţia, făcându-l să citească restul pe nerăsuflate.

A doua oară citi mai rar, mai atent, concentrându-se mai mult asupra fiecărui paragraf. A treia oară luă o carioca neagră de pe

suportul cu sugativă şi citi şi mai rar, trăgând o linie groasă neagră peste cuvintele şi pasajele referitoare la Sylvie, ceva despre Luke, Indochina, Algeria, Jojo, Kovacs, corsican, ticăloşi, legiune. Toate acestea le înţelegea şi nu-l mai interesau.

Multe din delirări se refereau la Sylvie şi mai era ceva despre o femeie numită Julie care nu însemna nimic pentru Rolland. Când toate acestea au fost eliminate, mărturisirea nu depăşea mai mult de şase pagini. Încercă să dea un sens pasajelor rămase. Era vorba despre Roma. Cei trei lideri erau la Roma. Oricum ştia acest lucru. Dar de ce? Această întrebare fusese pusă de opt ori. De fiecare dată răspunsul fusese, în mare, acelaşi. Nu doreau să fie răpiţi, aşa cum se întâmplase cu Argoud, în februarie. Destul de plauzibil, gândi Rolland. Oare îşi pierduse timpul cu întreaga operaţiune Kowalski? Era un cuvânt pe care legionarul îl menţionase de două ori, sau mai degrabă îl mormăise de două ori, în răspunsul dat la cele opt întrebări identice.

Cuvântul era „secret”. Ca adjectiv? Nu era nimic secret în legătură cu prezenţa lor la Roma. Sau ca substantiv? Dar ce secret?

Rolland parcurse a zecea oară textul până la sfârşit şi apoi o luă din nou, de la capăt. Cei trei oameni din O.A.S. Erau la Roma. Se aflau acolo pentru că nu doreau să fie răpiţi. Nu doreau să fie răpiţi pentru că aveau un secret.

Rolland zâmbi ironic. El intuise mai bine decât generalul Guibaud că Rodin nu era omul care să se ascundă de frică.

Deci cunoştea un secret, nu-i aşa? Ce secret? Totul părea că porneşte de la ceva din Viena. De trei ori apăruse cuvântul Viena, dar la început Rolland se gândise la oraşul Viena aflat la 30 km sud de Lyon. Dar poate că era capitala austriacă, nu orăşelul din Franţa.

Au avut o întâlnire la Viena. Apoi s-au dus la Roma şi s-au pus la adăpost de posibilitatea de a fi răpiţi şi interogaţi până când nu li se dezvăluia un secret. Mai mult ca sigur, secretul provenea de la Viena. Numărul ceştilor de cafea se succeda în ritmul orelor care treceau. Grămada mucurilor de ţigară din scrumieră crescu şi ea. Înainte ca dunga subţire de un cenuşiu mai pal să înceapă să se ridice peste suburbiile industriale aflate la est de bulevardul Mortier, colonelul Rolland îşi dădu seama că era pe punctul de a afla ceva.

Erau părţi care lipseau. Lipseau oare cu adevărat, pierdute pentru totdeauna, din moment ce, la trei dimineaţa, primise un

mesaj telefonic prin care se anunţa că Kowalski nu mai putea fi vreodată interogat, fiindcă murise? Sau erau ascunse undeva prin textul întortocheat ieşit dintr-un creier răvăşit aflat la capătul resurselor.

Cu mâna dreaptă, Rolland începu să noteze fragmente care nu păreau să aibă ce căuta în această adevărată şaradă. Kleist, un bărbat numit Kleist. Fiind polonez, Kowalski pronunţase cuvântul corect şi Rolland, cunoscând ceva germană încă din timpul războiului, îl scrise corect, cu toate că acesta fusese ortografiat greşit de francezul care îl transcrisese. Era oare o persoană? Sau poate o localitate?

Sună la oficiul de informaţii şi îi rugă pe cei de-acolo să caute în cartea de telefon vieneză, o persoană sau un loc numit Kleist. Răspunsul sosi în zece minute. În cartea de telefon a Vienei erau două coloane cu persoane particulare şi două locuri cu acest nume: Şcoala primară pentru băieţi Ewald Kleist şi Pensiunea Kleist din Brucknerallee. Rolland le notă pe amândouă, dar sublinie numai Pensiunea Kleist. Apoi citi mai departe.

Existau mai multe referiri cu privire la un străin faţă de care Kowalski avea sentimente contradictorii. Câteodată. Atunci când se referea la acest bărbat, folosea cuvântul bon, însemnând bun; altă dată îl făcea „fâcheur”, adică supărător şi enervant. La scurt timp după ora cinci, colonelul Rolland trimise după bandă şi magnetofon şi petrecu următoarea oră ascultând imprimarea. Când, în cele din urmă, închise aparatul, înjură încet-şi crunt, ca pentru sine. Luând un stilou, făcu mai multe modificări pe textul transcris.

Kowalski nu se referise la străin ca fiind „bon”, ci „blond”. Iar cuvântul scăpat printre buzele sfâşiate fusese scris „fâcheur” când în realitate el era „faucheur”, adică ucigaş.

Din acel moment, sarcina de a pune cap la cap elementele lipsite de sens furnizate de Kowalski, era uşoară. Cuvântul „şacal”, care fusese şters de câte ori apăruse, deoarece Rolland se gândise că acesta era modul prin care Kowalski îi insulta pe oamenii care îl vânaseră şi care îl torturau, căpătă un nou sens. Deveni numele de cod al ucigaşului cu părul blond, care era un străin şi pe care cei trei şefi din O.A.S. îl întâlniseră la Pensiunea Kleist din Viena, cu câteva zile înainte ca aceştia să plece în ascunzătoarea lor bine păzită, din Roma.

Acum Rolland îşi putea explica valul de jafuri, la bănci şi bijuterii, care zguduise Franţa în ultimele opt săptămâni. Blondul,

oricine ar fi el, vroia banii ca să întreprindă ceva pentru O.A.S. Exista o singură treabă în lume care ar fi necesitat o asemenea sumă de bani. Blondul nu fusese chemat să organizeze o luptă între bande rivale.

La 7:00 dimineaţa, Rolland sună la sala de comunicaţii şi-i ordonă operatorului din tura de noapte, să trimită biroului S.D.E.C.E. din Viena, un mesaj fulger, neţinând cont de protocolul interdepartamental conform căruia Viena era de competenţa celor de la R.3, Europa de Vest. Apoi strânse toate copiile mărturisirii lui Kowalski şi le închise în seif. În cele din urmă, se aşeză la birou pentru a scrie un raport adresat unei singure persoane, cu menţiunea „strict personal”.

Scris de mână, cu grijă, descria pe scurt operaţiunea pe care, din proprie iniţiativă, o organizase personal pentru a-l captura pe Kowalski. A relatat reîntoarcerea ex-legionarului la Marsilia, păcălit cu vechiul truc că cineva la care ţinea era bolnav în spital, capturarea propriu-zisă întreprinsă de agenţii Serviciului de Acţiune. A făcut o scurtă menţiune despre dosar în legătură cu faptul că omul fusese interogat de agenţii serviciului şi făcuse o mărturisire deformată. Se simţi obligat să includă şi un amănunt lipsit de interes şi anume că, în timp ce se împotrivea arestării, ex-legionarul rănise doi agenţi şi că, văzându-se înfrânt, îşi provocase atâtea răni în încercarea de a se sinucide încât singura modalitate, la care s-a şi recurs, a fost să-l spitalizeze. Făcuse mărturisirea de pe patul spitalului.

Restul raportului, care conţinea partea interesantă, se referea la mărturisirea propriu-zisă şi la interpretarea dată ei de Rolland. Când termină, se opri pentru un moment, cercetând cu privirea terasele acoperişurilor, care acum erau aurite de razele soarelui, dinspre răsărit. Rolland avea reputaţia, de care era perfect conştient, de a nu exagera niciodată cazul de care se ocupa şi nici rezultatele, aşa că redactă ultimul paragraf cu multă atenţie.

„Investigaţiile în scopul stabilirii de dovezi cu privire la complot, sunt în curs de desfăşurare. Totuşi, în eventualitatea în care aceste investigaţii vor indica drept adevărate cele de mai sus, atunci acest complot constituie, în opinia mea, cea mai primejdioasă operaţiune pusă la cale de terorişti pentru a primejdui viaţa preşedintelui Franţei. Dacă un asemenea complot există şi dacă asasinul străin cunoscut numai după numele de cod, Şacalul, a fost angajat pentru acest atentat la viaţa preşedintelui şi chiar în acest moment îşi pregăteşte planul, este

de datoria mea să vă informez că, după părerea mea, suntem confruntaţi cu o situaţie de urgenţă naţională.”

Când fu gata, îşi spălă mâinile şi faţa. În timp ce se ştergea, privind în oglinda de deasupra lavoarului, chipul care îl privea de-acolo îşi pierdea din frumuseţe, după cum recunoscu chiar el cu tristeţe. Faţa uscăţivă care fusese atât de energică la tinereţe, iar la maturitate exercitase atâta atracţie asupra femeilor, acum începuse să arate obosită şi încordată. Prea multe experienţe, o prea bună cunoaştere a abisurilor bestialităţii în care Omul se poate scufunda, atunci când luptă pentru supravieţuire împotriva aproapelui său şi prea multă ticăloşie şi înşelătorie, prea mulţi oameni trimişi să moară sau să ucidă, să urle în celule sau să-i facă pe alţii să urle, îl făcuseră pe şeful Serviciului de Acţiune să arate mult peste cei 54 de ani ai săi. Avea două cute care porneau de la marginile nasului şi o luau mai în jos de colţurile gurii. Dacă se lungeau puţin, n-ar mai fi fost un semn de distincţie, ci pur şi simplu de grosolănie. Două pete întunecate păreau să i se fi instalat definitiv dedesubtul ochilor şi cenuşiul elegant al perciunilor devenise brusc alb, fără să mai treacă prin argintiu.

— La sfârşitul acestui an, am de gând să ies din acest infern, îşi spuse el. Faţa îl privea din oglindă, cu ochii duşi în fundul capului. Deznădejde sau pur şi simplu resemnare? Poate faţa ştia mai bine decât mintea. După atâţia ani, nu mai exista altă ieşire. Fiecare era ceea ce era, până la sfârşitul zilelor sale. Din Rezistenţă ajunsese în poliţia de pază, apoi în S.D.E.C.E. şi în cele din urmă în Serviciul de Acţiune. Oare câţi oameni muriseră şi cât sânge cursese? întrebă el faţa din oglindă. Totul pentru Franţa. Şi puţin îi păsa Franţei! Faţa răsfrântă în oglindă nu spunea nimic. Pentru că, amândoi ştiau răspunsul.

Colonelul Rolland chemă un curier motociclist să se prezinte personal în biroul său. Comandă, de asemenea, ouă fierte, cornuri cu unt şi încă o cană mare de cafea, dar şi de data aceasta cu mult lapte şi nişte aspirină pentru durerea de cap. Îi înmână motociclistului plicul cu sigiliul său şi îi dădu câteva instrucţiuni. Terminându-şi de mâncat ouăle şi cornurile, îşi luă cafeaua şi o bău pe pervazul ferestrei deschise, din colţul cu vedere spre Paris. Peste întinderea de acoperişuri putea zări cele două clopotniţe ale catedralei Notre-Dame şi, în ceaţa dimineţii calde care plutea deasupra Senei, ceva mai departe, Turnul Eiffel. Era deja bine trecut de ora nouă, în dimineaţa zilei de 11

august şi oraşul nu-şi vedea capul de treabă, blestemându-l probabil pe motociclistul în scurtă de piele neagră care, cu sirena urlând, gonea spre arondismentul opt.

Doar, de înlăturarea pericolului descris în misiva din buzunarul motociclistului, se gândea Rolland, depindea dacă la sfârşitul anului va mai avea o slujbă din care să iasă la pensie.

9

Către sfârşitul dimineţii, ministrul de interne, aşezat cu spatele la masa de scris, privea mohorât la curtea circulară luminată de soare, aflată sub ferestrele biroului. Curtea era despărţită de stradă prin două porţi masive din fier forjat ornamentate cu stema Republicii Franceze; dincolo de ele se întindea Place Beauveau traversată de râurile de maşini ce se scurgeau dinspre Faubourg St. Honore şi Avenue de Marigny claxonând şi aproape ştergându-l din mers pe agentul din centrul pieţii, care dirija circulaţia.

La fluierul agentului, din Avenue de Miromesnil şi Rue de Saussaies, celelalte două străzi care dădeau în piaţă, veneau alte şuvoaie de maşini care traversau şi dispăreau ducându-se în drumul lor. Agentul stăpânea cele cinci şuvoaie de maşini precum un toreador taurul, cu mult calm, aplomb, demnitate şi măiestrie. Domnul Roger Frey îl invidie pentru simplitatea muncii lui şi pentru siguranţa de sine pe care o degaja.

Jos la poartă, doi jandarmi urmăreau şi ei virtuozitatea de care dădea dovadă colegul lor aflat în centrul pieţii. Îşi purtau automatele pe spate şi priveau la lumea din piaţă din spatele grilajelor bogat ornamentate ale porţilor, protejaţi de nebunia de afară, siguri de salariul lor lunar, de slujba fără probleme, de locul lor sub soarele cald de august Ministrul îi invidie şi pe ei pentru simplitatea şi lipsa lor de ambiţii şi de complicaţii în viaţă.

Auzi în spatele său foşnet de hârtie şi se întoarse pe scaunul rotativ cu faţa spre birou. Bărbatul din faţa lui închise dosarul şi-l aşeză reverenţios pe birou în faţa ministrului.

Se priveau fără să-şi vorbească; tăcerea era întreruptă doar de ticăitul orologiului aurit aflat pe consola de marmură de deasupra căminului şi de zgomotul surd al circulaţiei din place Beauveau.

— Ei ce spuneţi?

Comisarul Jean Ducret, şeful corpului de pază al preşedintelui de Gaulle era unul din experţii de frunte ai Franţei în probleme de securitate şi, în mod special în cea privind securitatea unei singure persoane în faţa pericolului de asasinat. Iată de ce tocmai el deţinea această funcţie şi de ce el se ocupase de toate cele şase comploturi cunoscute până acum, puse la cale pentru a-l asasina pe preşedintele Franţei, care fie că eşuaseră pe parcursul executării, fie că fuseseră dejucate încă din timpul pregătirii lor.

— Rolland are dreptate, spuse el după un timp. Vorbea egal, fără emoţie în glas, dar categoric. Ca şi când ar fi dat un pronostic pentru un meci de fotbal. Dacă este adevărat ce spune, atunci complotul este extrem de periculos. Tot sistemul de supraveghere al forţelor de securitate din Franţa, întreaga reţea de agenţi infiltraţi în O.A.S. ar fi paralizaţi în faţa unui străin, a unui necunoscut care lucrează pe cont propriu, fără nici un fel de contacte sau prieteni. Şi, în plus, mai este şi profesionist în materie. Aşa cum zice Rolland... Scoase ultima pagină a raportului întocmit de şeful Serviciului de Acţiune şi citi cu glas tare: „cea mai periculoasă stratagemă elaborată de un singur om, care se poate imagina”.

Robert Frey îşi trecu mâinile prin părul cărunt tuns scurt şi se întoarse din nou spre fereastră. Nu-şi pierdea uşor firea, dar în dimineaţa aceasta de 11 august şi-o cam pierduse. Fidel cauzei lui Charles de Gaulle pe parcursul multor ani, reuşise ca în spatele inteligenţei şi corectitudinii civilizate de care dădea dovadă, să-şi câştige reputaţia unui om integru şi neînduplecat, ceea ce îi adusese scaunul ministerial. Ochii săi albaştri, strălucitori puteau fi deopotrivă atrăgător de calzi, dar şi reci ca gheaţa. Virilitatea degajată din torsul puternic şi umerii laţi, faţa plăcută dar severă care atrăgeau primirile admirative ale multor femei dornice de compania bărbaţilor din centrul puterii, nu constituiau pentru Roger Frey doar atuuri în scopuri electorale.

La început, când gaulliştii, în lupta lor pentru supravieţuire, avuseseră de înfruntat ostilitatea americanilor, indiferenţa britanicilor, ambiţiile giraudiste şi ferocitatea comuniştilor, el învăţase ce înseamnă să te lupţi cu toţi şi cu toate. În cele din urmă reuşiseră şi, în decurs de optsprezece ani, bărbatul pe care-l urmaseră revenise de două ori din exil, învingând ostilităţile, ca să preia frâiele puterii supreme în Franţa.

De doi ani încoace bătălia reîncepuse, de data aceasta chiar

împotriva acelor forţe care-l readuseră de două ori la putere pe general şi anume, militarii. Doar cu câteva minute mai devreme, ministrul avusese sentimentul că ultimul asalt era pe cale de-a se stinge, căci „inamicii” dovedeau, o dată în plus, doar incapacitate şi furie neputincioasă.

Acum însă, înţelegea că lupta nu se terminase. Un colonel uscat şi fanatic de la Roma concepuse un plan care ar putea totuşi să producă prăbuşirea întregului edificiu prin eliminarea unei singure persoane. Unele state deţineau instituţii suficient de stabile care să poată supravieţui morţii unui preşedinte sau a unui rege, cum se întâmplase în Marea Britanie cu douăzeci şi opt de ani înainte şi cum avea să se întâmple în Statele Unite, mai înainte ca anul să se sfârşească. Dar Roger Frey era suficient de conştient de starea instituţiilor statului francez ca să-şi dea seama că moartea Preşedintelui său va însemna doar prologul unui puci şi începutul războiului civil.

— Ei bine, spuse el în cele din urmă privind ţintă în curtea potopită de soare, trebuie să-l informăm.

Poliţistul nu-i răspunse. Unul din avantajele calităţii de a fi doar executant este acela că îndeplineşti doar ordinele, lăsând deciziile pe seama celor care erau plătiţi pentru aşa ceva. Nu avea deloc intenţia de a fi el acela care să informeze mai departe. Ministrul se întoarse spre el.

— *Bien*. *Merci*, *Commissaire*[48]. Atunci am să cer să fiu primit chiar după-amiază.

Vorbi clar şi hotărât. Lucrul trebuia făcut.

— Nu cred că este cazul să-ţi spun că e nevoie să ţii cel mai strict secret până ce voi explica Preşedintelui situaţia şi el va decide cum doreşte să acţionăm.

Comisarul Ducret se ridică şi plecă, urmând să traverseze piaţa şi să mai parcurgă câteva sute de metri până la porţile Palatului Elysee. Rămas singur, ministrul de interne întoarse spre el mapa de piele groasă, o deschise şi începu din nou să citească cu atenţie.

Nu se îndoia câtuşi de puţin de corectitudinea afirmaţiilor făcute de Rolland, iar confirmarea lor şi de către Ducret nu-i lăsa nici o alternativă. Pericolul era real, grav, nu putea fi evitat şi de aceea, Preşedintele trebuia informat.

Apăsă în silă pe butonul interfonului din faţa lui şi vorbi de îndată ce prin grila de plastic se auzi preluarea legăturii.

---

[48] Bine. Mulţumesc, comisare (lb. fr.).

— Fă-mi legătura cu secretarul general de la Elysee.

Într-un minut sună telefonul roşu de lângă interfon.

Ridică receptorul şi aşteptă o clipă.

— *M. Foccart, s'il vous plait*[49].

Urmă o altă pauză apoi se auzi vocea înşelător de blândă a unuia din cei mai puternici oameni ai Franţei. Roger Frey îi explică pe scurt ce dorea şi de ce anume.

— Imediat ce va fi posibil, Jacques... Da, ştiu că trebuie să întrebi. Aştept. Te rog sună-mă cât de repede poţi.

Telefonul sună după o oră. Întâlnirea era fixată la orele patru în acea după-amiază, după ce Preşedintele îşi termina siesta. O clipă, ministrul se simţi tentat să spună că ceea ce avea pe birou sub ochii lui era mult mai important decât siesta, dar renunţă.

Ca toţi cei din anturajul Preşedintelui ştia că nu era recomandabil să-l contrazici pe funcţionarul cu vocea blândă care era ochiul şi urechea Preşedintelui şi care avea un sistem propriu de informaţii, discret, despre care nu se ştiau prea multe, dar care era de temut.

În acea după-amiază, la orele patru fără douăzeci, Şacalul ieşea din localul Cunningham de pe Curzon Street, după ce luase un prânz bogat şi rafinat dar şi deosebit de scump, cum ştiau să-l pregătească doar cei mai buni bucătari londonezi. S-ar putea să fie, reflecta el intrând pe South Audley Street, ultimul prânz pe care-l lua la Londra pentru mult timp de aici înainte şi desigur avea motive să se bucure de el.

În acelaşi moment, pe porţile Ministerului de Interne al Franţei ieşea în Place Beauveau o limuzină DS 19 neagră. Poliţistul din centrul pieţii, prevenit de colegii săi din dreptul masivelor porţi de fier, opri complet circulaţia, apoi luă poziţia de drepţi şi salută.

La vreo sută de metri mai departe, Citroen-ul coti spre portalul cenuşiu de piatră din faţa Palatului Elysee. Fiind preveniţi şi aici, gardienii de pază opriră circulaţia de pe stradă pentru ca limuzina să aibă suficient loc să întoarcă pentru a intra pe sub portalul surprinzător de îngust. Cele două santinele din Garda Republicană încremeniră în faţa gheretelor aflate de o parte şi de alta a intrării şi-şi lipiră mâinile cu mănuşi albe de încărcătoarele armelor în semn de salut, în timp ce maşina ministrului intra pe sub portal.

---

[49] Cu domnul Foccart, vă rog (lb. fr.).

La capătul arcadei, un lanţ legat între cei doi stâlpi bară calea maşinii în timp ce inspectorul de serviciu, unul din oamenii lui Ducret, arunca o privire scurtă în interior. Acesta dădu din cap către ministrul care-i răspunse în acelaşi mod. La un semn al inspectorului, lanţul fu desprins la un capăt iar Citroen-ul trecu scrâşnind peste el. Înainte. La câţiva zeci de metri se ridica faţada palatului. Robert, şoferul, o coti întâi spre dreapta, apoi spre stânga conducând maşina în semicerc până ce o aduse în faţa celor şase trepte de granit de la intrare, unde opri.

Doi uşieri în ţinută neagră oficială deschiseră portiera. Ministrul coborî şi urcă scările până la uşa de sticla unde îl aştepta majordomul palatului. Se salutară ceremonios, apoi ministrul îl urmă în hol. Trebui să aştepte puţin sub candelabrul uriaş prins de tavanul boltit cu un lanţ lung aurit, cât timp majordomul vorbi scurt la telefonul aflat pe măsuţa de marmură din stânga uşii. După ce puse receptorul în furcă, acesta se întoarse către ministru, îi adresă un zâmbet apoi porni cu paşi măsuraţi şi maiestuoşi spre stânga, urcând scara de granit acoperită cu covor.

Ajunşi la primul etaj merseră pe palierul larg care dădea spre holul central şi se opriră în dreptul unei uşi la care majordomul bătu discret. Dinăuntru se auzi în surdină *Entrez*[50].

Majordomul deschise uşa încet şi se dădu înapoi lăsându-l pe ministru să intre în Salonul Ordonanţelor. După ce ministrul intră, uşa se închise în urma lui fără nici un zgomot, iar majordomul se întoarse la locul lui din hol coborând scările în acelaşi mod.

Prin ferestrele înalte orientate spre sud, soarele intra în încăpere scăldând cu razele lui covorul imens. Una din ferestre era deschisă şi din grădina palatului se auzea gunguritul unui porumbel. Dinspre bulevardul Champs Elysee, aflat cam la o sută cincizeci de metri dincolo de ferestre, dar mascat de coroanele bogate în plină vegetaţie ale teilor şi fagilor din grădină, zgomotul circulaţiei răzbătea doar ca un murmur, mai slab chiar decât gunguritul porumbelului. Ca întotdeauna când intra în încăperile de sud ale Palatului Elysee, domnul Frey, născut şi crescut la oraş, avea senzaţia că se află într-un castel, la ţară, cufundat în mijlocul naturii. Uruitul maşinilor din Faubourg St. Honore, de pe partea cealaltă a clădirii rămăsese doar o amintire. După cum ştia şi el, Preşedintele adora viaţa la ţară.

Aghiotant de serviciu era Colonelul Tesseire. Acesta se ridică

[50] Intră (lb. fr).

de la birou.

— *Monsieur le Ministre*...

— Domnule Colonel... Domnul Frey făcu un semn cu capul înspre uşa dublă cu clanţe aurite aflată pe peretele din stânga salonului. „Sunt aşteptat?”

— Desigur, domnule ministru. Tesseire traversă încăperea, bătu uşor la uşă, o deschise şi rămase în cadrul ei.

— Ministrul de Interne, domnule Preşedinte.

Dinăuntru se auzi slab un răspuns. Tesseire se dădu un pas înapoi, îi zâmbi ministrului şi Roger Frey trecând pe lângă el, intră în biroul lui Charles de Gaulle.

Ori de câte ori intra aici, Roger Frey îşi spunea în sinea lui că nu exista nimic în încăpere care să nu ofere un indiciu cu privire la persoana care comandase decorarea şi mobilarea ei. În dreapta se aflau trei ferestre înalte şi elegante care dădeau înspre grădină, la fel ca şi cele din anticameră. Una din ferestre era deschisă şi prin ea pătrundea din nou gunguritul porumbelului, care nu se mai auzise, preţ de o clipă, cât ministrul trecuse prin cadrul uşii.

Undeva, pe sub teii şi fagii din grădină, se ascundeau bărbaţi înarmaţi cu automate, care puteau nimeri asul pe o carte de joc de la douăzeci de paşi. Dar să-l ferească Domnul pe acela care se lăsa văzut de la ferestrele primului etaj. Căci era binecunoscută în tot palatul furia legendară ce-l apuca pe bărbatul apărat cu fanatism, în cazul în care acesta observa măsurile luate pentru protecţia lui şi mai ales dacă acele măsuri îi violau intimitatea. Aceasta era crucea grea pe care trebuia s-o poarte Ducret şi nimeni nu-l invidia pentru misiunea pe care o avea de a-l proteja pe acel bărbat, care nu aprecia nici o formă de protecţie, considerând-o pur şi simplu o ofensă. În dreptul peretelui din stânga care adăpostea rafturi cu cărţi în spatele unor uşi de cristal, se afla o masă Louis XV pe care trona un ceas Louis XIV. Pardoseala era acoperită cu un covor Savonnerie făcut la ţesătoria regală de covoare de la Chaillot, în 1615. Această ţesătorie, îi explicase odată Preşedintele, fusese înainte atelier de fabricat săpun, de unde se trage numele dat acestor covoare.

Tot ce se afla în încăpere era simplu, impunător, de bun gust şi, mai presus de orice, exemplifica măreţia Franţei. Iar după părerea lui Roger Frey aceste calităţi erau valabile şi pentru bărbatul de la birou, care se ridică să-l întâmpine cu excesul de curtoazie obişnuit.

Ministrul îşi aminti că Harold King, decanul ziariştilor britanici de la Paris şi unicul anglo-saxon contemporan care era prieten cu Charles de Gaulle, îi spusese odată că, judecat după manierele sale, Preşedintele parcă nu era din acest secol, ci din secolul al optsprezecelea. De atunci, de fiecare dată când se întâlnea cu stăpânul său, Roger Frey încerca în van să-şi închipuie silueta înaltă învăluită în mătăsuri şi brocarturi făcând aceleaşi gesturi de curtoazie şi saluturi de bun venit. Sesiza conexiunea, dar imaginea refuza să apară. Tot astfel, nu putea uita cele câteva ocazii când, bătrânul impozant, iritat profund de ceva ce-l nemulţumise, folosise un limbaj cazon atât de grosolan încât îi lăsase fără replică pe cei din anturaj sau pe membrii guvernului.

După cum bine ştia ministrul, unul din subiectele capabile să producă o asemenea reacţie, era problema măsurilor pe care era obligat să le ia pentru asigurarea securităţii instituţiilor statului, între care preşedintele însuşi era pe locul întâi. N-au avut niciodată o discuţie directă pe această temă şi tot ceea ce Frey a întreprins în acest scop fusese făcut în secret. Când se gândi la dosarul pe care-l ducea în servietă şi la rugămintea pe care trebuia să i-o adreseze, aproape că i se făcu rău.

— *Mon cher Frey*[51].

Silueta înaltă, îmbrăcată în costumul gri-închis, ocoli capătul mesei lungi care-i servea de birou şi veni în întâmpinarea ministrului întinzându-i mâna.

— *Monsieur le President, mes respects*[52].

Strânse mâna Preşedintelui. Bătrânul părea cel puţin în toane bune. Fu invitat să se aşeze pe unul din scaunele cu spătar din faţa biroului, care erau îmbrăcate cu tapiserii de Beauvais datând din Primul Imperiu. După ce îşi făcu datoria de gazdă, Charles de Gaulle se întoarse şi se aşeză la locul său de la birou, cu spatele la perele. Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi sprijini vârful degetelor pe suprafaţa lustruită a mesei.

— Mi s-a spus, dragă Frey, că ai dorit să mă vezi într-o chestiune urgentă. Ei bine, ce vrei să-mi spui?

Roger Frey respiră o dată adânc şi începu să vorbească, îi explică pe scurt şi la obiect problema pentru care venise, conştient că de Gaulle nu agrea excursurile oratorice, cu excepţia celor personale şi pe acelea doar în public. În particular aprecia concizia, ceea ce unora din subalternii lui prea locvace le

---

[51] Dragul meu Frey (lb. fr.).

[52] Domnule preşedinte, respectele mele (lb. fr.).

fusese dat să descopere cu jenă.

Şi în timp ce el vorbea, bărbatul din spatele biroului devenea din ce în ce mai încordat. Aplecându-se tot mai mult spre el, crescând parcă în dimensiune, lăsă să-i alunece privirea pe lângă nasul proeminent spre ministru, ca şi când persoana de încredere de până atunci introduse în biroul lui o substanţă neplăcută. Roger Frey era însă conştient că, de la circa patru metri, Preşedintele nu-i mai distingea clar faţa. Se ştia că acesta era miop şi nu purta ochelari în public decât atunci când citea vreun discurs.

Ministrul de interne îşi termină monologul care nu durase mai mult de un minut, menţionând opiniile lui Rolland şi Ducret şi încheind prin a spune: „Am în servietă raportul lui Rolland”.

Fără un cuvânt, mâna prezidenţială se întinse peste masă. Domnul Frey scoase raportul din servietă şi i-l dădu.

Din buzunarul de sus al hainei Charles de Gaulle îşi scoase ochelarii şi-i puse pe nas, deschise dosarul şi începu să citească.

Porumbelul încetase să mai gungurească, ca şi când ar fi ştiut că nu e momentul. Roger Frey privi spre copacii de afară apoi spre lampa aurită de pe masă. Era o splendidă piesă din perioada Restauraţiei, căreia i se adaptase un bec electric şi care, în cei cinci ani de preşedinţie, luminase nopţi la rând, timp de mii de ore, documentele de stat aşezate pe mapa de sub abajur.

Generalul de Gaulle citea repede. Termină de parcurs raportul lui Rolland în trei minute, închise dosarul, îşi aşeză mâinile încrucişate deasupra lui şi întrebă:

— Şi ce doreşti de la mine, dragă Frey?

Pentru a doua oară Frey inspiră adânc şi se lansă în enumerarea succintă a măsurilor pe care dorea să le ia. Folosi de două ori fraza „socotesc, domnule Preşedinte, că dacă vrem să evităm această ameninţare, va fi nevoie ca...”. În a treizeci şi treia secundă a expozeului său folosi sintagma „Interesul Franţei...”

Doar atât apucă să spună. Preşedintele îi luă vorba din gură, pronunţând cu vocea lui sonoră cuvântul Franţa ca pe cel al unei zeităţi, cum numai el ştia s-o facă, aşa ca nimeni altul până la el şi nici după aceea.

— Interesul Franţei, dragul meu Frey, este acela ca Preşedintele ei să nu fie văzut dând înapoi în faţa ameninţării unui nenorocit de mercenar... făcu o pauză lăsând să se simtă

dispreţul lui total faţă de agresorul necunoscut... „străin”.

Roger Frey înţelese că pierduse partida. Generalul nu şi-a ieşit din fire aşa cum se temuse ministrul. El începu să vorbească clar şi răspicat ca nu cumva dorinţele lui să nu fie bine înţelese de interlocutor. În timp ce Preşedintele vorbea, colonelul Tesseire auzi câteva frânturi de fraze venind prin ferestrele deschise.

— *La France ne saurait accepter... la dignite et la grandeur asujetties aux miserables menaces d’un... d’un CHACAL*...[53]

Două minute mai târziu Roger Frey părăsea biroul preşedintelui. Îl salută sobru pe Colonelul Tesseire cu o înclinare a capului, ieşi din Salonul Ordonanţelor şi coborî scara spre holul central.

— Omul ăsta are într-adevăr probleme, rar mi-a fost dat să văd pe cineva în starea lui, îşi zise pentru sine majordomul conducându-l pe ministru până la Citroen-ul care aştepta. „Mă întreb ce i-o fi spus oare bătrânul.” Dar cum se afla în exerciţiul funcţiunii, faţa majordomului rămase imobilă şi rece, ca faţada palatului unde slujea de peste douăzeci de ani.

— Nu, aşa nu se poate. Preşedintele a fost categoric în această chestiune.

Roger Frey se întoarse de la fereastră şi-l privi pe cel căruia i se adresase. La câteva minute după ce se întorsese de la Elysee îl convocă la el pe şeful său de cabinet. Alexandre Sanguinetti era corsican. Ca persoana căreia ministrul de interne îi transferase în ultimii doi ani o mare parte din sarcinile de organizare a forţelor de securitate internă a Franţei, Sanguinetti îşi câştigase un renume şi o reputaţie, care variau pe o scară largă. În funcţie de simpatiile politice personale sau de concepţia asupra drepturilor civice ale celor care-l apreciau.

Extrema stângă îl ura şi-i ştia de frică deoarece nu ezita să mobilizeze detaşamentele C.R.S. De menţinere a ordinii publice. Cei patruzeci şi cinci de mii de bătăuşi din forţa paramilitară acţionau fără o logică anume, împrăştiind manifestaţiile de stradă, indiferent dacă erau de stânga sau de dreapta.

Comuniştii îl făceau fascist poate pentru că unele din metodele lui de-a asigura ordinea publică aminteau de mijloacele folosite în paradisul clasei muncitoare de dincolo de Cortina de Fier. Extrema dreaptă, care pentru comunişti era tot fascistă, îl ura la fel de mult invocând aceleaşi argumente de încălcare a

---

[53] Franţa nu va accepta… demnitatea şi grandoarea aservite… ameninţărilor netrebnice ale unui… Şacal… (lb. fr.).

democraţiei şi drepturilor civice, dar poate şi din cauză că prin măsurile necruţătoare luate, el reuşise să împiedice prăbuşirea totală a ordinei publice în ţară, care altfel ar fi condus la succesul unui puci al forţelor de dreapta, având ca scop tot restabilirea unei ordini, dar a ordinii lor.

Nu-l agreau nici oamenii de rând, căci decretele draconice emise de la biroul lui îi afectau pe toţi obligându-i să se confrunte cu barajele de pe străzi şi şosele principale, să se supună controlului obligatoriu al actelor în principalele intersecţii şi să vadă des prin ziare fotografii ale unor tineri manifestanţi bătuţi crunt cu bastoanele de către forţele C.R.S. Presa îl poreclise deja „Domnul Anti-O.A.S.” şi, în afară de o mână de ziare gaulliste, toate celelalte proferau permanent injurii la adresa lui. El însă nu lăsa să se vadă dacă era afectat sau nu de oprobiul public, Zeitatea în jurul căreia îşi construise religia lui, se ascundea undeva într-un birou din Palatul Elysee iar între slujitorii acestei religii, Alexandre Sanguinetti era Şeful Curiei[54].

Privea furios la mapa din faţa lui în care se afla dosarul cu raportul lui Rolland.

— Este imposibil. Imposibil. Este o persoană imposibilă. Noi trebuie să-i apărăm viaţa şi el nu vrea să ne lase. L-aş putea prinde pe Şacal. Dar spui că n-avem voie să luăm contramăsuri. Şi atunci ce facem? Aşteptăm ca el să lovească? Stăm aşa şi ne uităm?

Ministrul oftă. Nu se aştepta la o altă reacţie din partea şefului său de cabinet, dar acest fapt nu-i uşura cu nimic misiunea. Se aşeză iar la birou.

— Ascultă, Alexandre. În primul rând nu suntem siguri sută la sută că raportul lui Rolland este corect. Este propria lui evaluare a bâiguielilor acelui... Kowalski care între timp a şi murit. Poate că Rolland se înşeală. Se continuă cercetările la Viena. Ţin legătura cu Guibaud care aşteaptă un răspuns astă seară. Dar trebuie să înţelegi că, în acest stadiu, a începe la scară naţională vânătoarea după un străin despre care ştim doar un nume de cod, nu prea este o propunere realistă. În această privinţă trebuie să fiu de acord cu Preşedintele.

— Apoi, acestea sunt şi instrucţiunile lui... să nu acţionăm, este ordinul clar dat de el. Repet acest lucru, dar trebuie să vă fie clar tuturor. Nu se va face publicitate, nu se va porni nici o acţiune de cercetare la scară naţională, nu se va pomeni nimic

[54] Ansamblul de organisme guvernamentale ale Sfântului Scaun.

nimănui din afara cercului nostru restrâns, că ceva nu este în ordine. Preşedintele este de părere că dacă secretul ajunge să fie cunoscut, presa se va dezlănţui, celelalte ţări ne vor lua în derâdere şi toate măsurile de precauţie luate de noi vor fi interpretate aici şi peste graniţă ca un spectacol dezonorant în care preşedintele Franţei este obligat să se ascundă de un singur om, ba mai mult, de un străin.

— Iar acest lucru, repet, preşedintele nu-l va tolera. De fapt, sublinie ministrul arătând cu degetul... mi-a spus-o direct: dacă din acţiunile întreprinse de noi vor transpira public detalii sau măcar bănuieli, vor cădea capete. Crede-mă, *cher ami*, nu l-am văzut niciodată atât de pornit.

— Oricum, programul lui de apariţii publice, susţinu în continuare funcţionarul corsican, trebuie neapărat modificat. Toate ieşirile în public vor fi anulate până când va fi prins individul. Cred că va...

— Nu este dispus să anuleze nimic. Nu se va modifica nimic, nici măcar o oră sau un minut. Totul trebuie făcut în deplin secret.

Pentru întâia oară de la dejucarea complotului de asasinat din luna februarie, de la Academia Militară şi arestarea complotiştilor, Alexandre Sanguinetti avea senzaţia că se afla din nou în locul de unde pornise. După cele două luni de luptă împotriva valului de spargeri şi jafuri îşi permisese să creadă că trecuse de ce era mai rău. Cum întregul aparat al O.A.S.-ului se prăbuşise în faţa asalturilor combinate ale Serviciului de Acţiune lucrând din interior şi a miilor de poliţişti şi forţe C.R.S. lovind din exterior, el interpretase recentul val de crime ca ultimele spasme ale Armatei Secrete. Considera că îşi trimisese ultimii tâlhari la jefuit, pentru a aduna banii necesari din care să trăiască apoi confortabil în exil.

Dar ultima pagină din raportul lui Rolland dovedea clar că numeroşii agenţi dubli pe care Rolland putuse să-i infiltreze în O.A.S., chiar la cel mai înalt nivel, erau paralizaţi în acţiunea lor din cauza unui străin anonim, pe care-l cunoşteau doar trei persoane, care nu puteau fi ridicate din hotelul lor de la Roma. În acest context, îşi dădea seama că enorma arhivă conţinând dosarele tuturor celor care erau legaţi într-un fel de O.A.S. Şi la care Ministerul de Interne apela de regulă pentru informaţii, devenise practic inutilă din cauza unui simplu detaliu. Şacalul era străin.

— Dacă nu suntem lăsaţi să acţionăm, atunci ce facem?

— N-am spus că nu suntem lăsaţi să acţionăm, îl corectă Frey. Am spus că nu suntem lăsaţi să acţionăm la vedere. Totul trebuie făcut în secret. Şi în aceste condiţii avem o singură alternativă. Trebuie să aflăm identitatea asasinului făcând cercetări discrete în Franţa sau în străinătate şi apoi să-l anihilăm fără ezitare... şi să-l anihilăm fără ezitare. Aceasta, domnilor, este singura cale pe care trebuie s-o urmăm.

Ministrul de Interne privi spre participanţii la consfătuire aşezaţi în jurul mesei făcând o pauză menită să le dea celor prezenţi timpul necesar de a asimila spusele sale. În sală se aflau patrusprezece persoane, incluzându-se şi pe sine.

Ministrul stătea în capul mesei. În dreapta lui şedea şeful de cabinet, iar în stânga Prefectul Poliţiei, şeful politic al forţelor de poliţie franceze. Dincolo de Sanguinetti şedeau generalul Guibaud, şeful Serviciului de informare externă şi contraspionaj (S.D.E.C.E.) şi colonelul Rolland şeful Serviciului de acţiune şi autorul raportului din care fiecare participant avea în faţă o copie. După Rolland veneau Comisarul Ducret de la Corpul de pază al preşedintelui şi colonelul Saint-Clair de Villauban, colonel de aviaţie făcând parte din staff-ul de la Palatul Elysee, un gaullist fanatic dar recunoscut a fi la fel de fanatic şi când era vorba de ambiţii personale.

În stânga lui Maurice Papon, Prefectul Poliţiei, şedea domnul Maurice Grimaud, directorul general al Siguranţei Naţionale şi apoi veneau la rând cei cinci şefi de departamente care făceau parte din Siguranţă.

Deşi romancierii o prezentau de obicei ca forţa de şoc în luptă cu criminalitatea, Siguranţa Naţională propriu-zisă nu era decât o instituţie foarte mică şi cu puţin personal, care coordona cele cinci departamente de combatere a criminalităţii. Ele practic făceau toată treaba. Misiunea instituţiei Siguranţei Naţionale era de ordin administrativ, de fapt similară cu aceea greşit interpretată a Interpolului, ea neavând nici un agent de poliţie în rândurile sale.

Persoana care avea în subordine întregul corp de inspectori şi agenţi de poliţie şedea în stânga lui Maurice Grimaud. El se numea Max Fernet şi era directorul Poliţiei judiciare. În afară de enormul sediu de pe Quai des Orfevres, infinit mai mare decât sediul Siguranţei Naţionale de pe Rue des Saussaies, aflat chiar după colţ de Ministerul de Interne, Poliţia Judiciară avea în

subordine şaptesprezece servicii regionale, câte unul pentru fiecare din cele şaptesprezece districte de poliţie ale Franţei metropolitane. Acestor servicii le erau subordonate forţele de poliţie din teritoriu, 453 la număr, formate din 74 de comisariate centrale, 253 de comisariate de circumscripţie şi 126 de posturi locale de poliţie. Întreaga reţea acoperea două mii de oraşe şi sate ale Franţei. Aceasta reprezenta forţa de luptă împotriva criminalităţii. În zonele rurale şi pe şosele, misiunea de păstrare a legii şi ordinii publice revenea în general Jandarmeriei Naţionale şi poliţiei rutiere, Jandarmeria Mobilă. În multe locuri, din raţiuni de eficienţă, jandarmii şi agenţii de poliţie dispunea de sedii şi mijloace comune. Numărul total de persoane aflate în Poliţia Judiciară sub comanda lui Fernet era în 1963 de peste douăzeci de mii.

Mai departe, în stânga lui Fernet, şedeau şefii celorlalte patru departamente ale Siguranţei Naţionalei Biroul de Securitate Publică (B.S.P.), Informaţiile Generale (R.G.), Direcţia de Supraveghere a Teritoriului (D.T.S.) şi Corpul Republican de Securitate (C.R.S.).

Primul dintre ele, B.S.P., se ocupa în principal de protecţia clădirilor, comunicaţiilor, autostrăzilor şi a altor bunuri ale statului împotriva sabotajelor sau a actelor de distrugere. Al doilea, R.G. Sau Biroul Central de Evidenţă constituia memoria celorlalte patru. În arhivele de la sediul său se aflau patru milioane şi jumătate de dosare personale ale persoanelor care intraseră în atenţia forţelor de poliţie franceze de la înfiinţarea lor şi până în zilele noastre. Dosarele, aflate pe rafturile în lungime totală de peste şapte kilometri, erau dublu catalogate, după numele persoanelor la care se refereau şi după tipul de infracţiune pentru care persoana fusese condamnată sau doar suspectată. Erau înregistrate de asemenea şi numele martorilor cât şi a celor care fuseseră achitaţi. Deşi sistemul la acea dată nu era computerizat, arhivarii se mândreau că în câteva minute erau în stare să dezgroape detalii în legătură cu un foc banal pus cu zece ani în urmă într-un cătun, sau numele martorilor dintr-un proces obscur care trecuse aproape nebăgat în seamă de presă.

La aceste dosare se adăugau amprentele luate tuturor persoanelor în Franţa, inclusiv multe altele care nu fuseseră niciodată identificate. Mai existau aici încă zece milioane şi jumătate de fişe, taloanele de intrare ale tuturor turiştilor prin punctele de frontieră şi fişele de hotel completate de toţi cei care

locuiau la hoteluri din afara Parisului. Din motive de spaţiu doar aceste taloane erau scoase din arhivă la intervale relativ scurte, pentru a face loc numărului uriaş ale celor noi care intrau în fiecare an.

Singurele fişe care se completau obligatoriu pe teritoriul Franţei şi care nu intrau în arhivele biroului central de evidenţă erau cele ce proveneau de la hotelurile din Paris. Acestea erau preluate de Prefectura Poliţiei din Bulevard du Palaise.

D.S.T.-ul, al cărui şef şedea la trei scaune mai departe de Fernet era Serviciul de contraspionaj al Franţei, responsabil cu supravegherea permanentă a aeroporturilor, docurilor maritime şi a graniţelor terestre ale Franţei. Înainte de a fi trimise la arhivă, taloanele de intrare ale celor care debarcă în Franţa sunt examinate de un ofiţer al D.S.T.-ului aflat la punctul de intrare pentru a-i depista şi a-i da în urmărire pe indezirabili.

Ultimul la rând venea şeful C.R.S.-ului, acea forţă de patruzeci şi cinci de mii de oameni de care făcea uz Alexandre Sanguinetti, criticată public şi profund nepopulară.

Din lipsă de spaţiu, şeful C.R.S.-ului şedea chiar în capul mesei privindu-l pe ministru direct în faţă. Mai rămăsese un singur loc în colţul din dreapta al mesei, între şeful C.R.S.-ului şi colonelul Saint-Clair. Acest loc era ocupat de un bărbat solid care fuma pipă şi bineînţeles că fumul ei îl deranja pe colonelul înţepat din stânga lui. Ministrul insistase ca Max Fernet să-l aducă şi pe el la consfătuire. Bărbatul era comisarul Maurice Bouvier, şeful Brigăzii Criminale din Poliţia Judiciară.

— Deci asta este situaţia, domnilor, conchise ministrul. Aţi citit cu toţii raportul colonelului Rolland, ale cărui copii le aveţi în faţă. Iar acum aţi aflat de la mine care sunt limitele drastice pe care Preşedintele, în interesul demnităţii Franţei, s-a simţii obligat să mi le impună în acţiunea noastră de a îndepărta pericolul ce-l ameninţă. Voi sublinia din nou că orice investigaţie şi acţiune pe care o veţi întreprinde trebuie făcută în cel mai strict secret. Nu mai este nevoie să vă reamintesc că sunteţi obligaţi la discreţie totală şi că nu veţi discuta despre această problemă cu nimeni în afară de cei de faţă, până când sau numai cu condiţia ca acea persoană, să fi fost abilitată să cunoască acest secret.

— V-am chemat aici pe toţi căci am sentimentul că pentru ce vom face de acum înainte, vom avea nevoie de resursele tuturor departamentelor reprezentate aici, iar dumneavoastră ca şefi ale

acestora, nu trebuie să aveţi nici o îndoială că problema de care ne ocupăm reclamă prioritatea absolută. Va fi nevoie ca în toate ocaziile să-i acordaţi atenţie personal şi fără întârziere. Nu veţi trasa nici o sarcină subordonaţilor decât dacă prin aceasta nu se divulgă motivul real care a impus-o.

Făcu din nou o pauză. De o parte şi de alta a mesei câţiva din cei prezenţi dădură din cap cu gravitate, ca semn că au înţeles, alţii priveau ţintă la vorbitor sau la dosarul din faţa lor. La celălalt capăt al mesei, comisarul Bouvier îşi fixase privirea în tavan, suflând rotocoale de fum pe colţul gurii cum fac pieile roşii când îşi transmit semnale, determinându-l pe colonelul de aviaţie de lângă el să se strâmbe la fiecare pufăit.

— Şi acum, reluă ministrul, vă rog să-mi permiteţi să vă întreb care sunt opiniile dumneavoastră. Domnule colonel Rolland, cercetările făcute la Viena au dat rezultate?

Şeful Serviciului de Acţiune ridică ochii de pe exemplarul propriului raport, aruncă o privire piezişă spre generalul care conducea S.D.E.C.E.-ul, dar nu fu nici încurajat nici descurajat.

Generalul Guibaud privea drept în faţa lui, reamintindu-şi cum se chinuise o jumătate de zi să-l convingă pe şeful secţiei R.3 ca să fie de acord cu decizia lui Rolland din cursul dimineţii, de a folosi biroul secţiei de la Viena ca să-şi conducă cercetările.

— Da, răspunse colonelul. În cursul dimineţii s-au făcut cercetări prin agenţii noştri de la Viena la pensiunea Kleist, un mic hotel aflat pe Brucknerallee.

Au luat cu ei fotografiile lui Marc Rodin, Rene Montclair şi Andre Casson. N-am mai avut timp să le trimit fotografiile lui Viktor Kowalski care nu existau în dosarul de la Viena.

Funcţionarul de la recepţia hotelului a declarat că recunoaşte pe cel puţin doi dintre ei. Dar nu-i putea plasa nicăieri. S-au strecurat nişte bani dintr-o mână în alta şi omul a fost rugat să caute în registrul hotelului intrările din 12 până la 18 iunie, ultima dată fiind ziua în care cei trei şefi ai O.A.S.-ului reveniseră la hotelul lor din Roma.

În cele din urmă omul a spus că-l recunoaşte pe Rodin ca fiind persoana care rezervase o cameră pe numele de Schulz pentru data de 15 iunie. Funcţionarul a mai spus că acest Schulz avusese un fel de întâlnire de afaceri în cursul după-amiezii, rămăsese şi peste noapte iar a doua zi plecase.

Şi-a mai amintit că Schulz venise însoţit de cineva şi anume un bărbat mătăhălos, fioros la vedere şi de aceea şi-l reamintise pe

Schulz. În cursul dimineţii, pe Schulz l-au vizitat doi bărbaţi cu care ţinuse un fel de consfătuire. S-ar putea ca cei doi vizitatori să fi fost Casson şi Montclair, dar nu era sigur. În orice caz, cu siguranţă că cel puţin pe unul din ei îl mai văzuse înainte.

Funcţionarul a mai spus că cei trei rămăseseră toată ziua în cameră, cu excepţia unei scurte perioade spre sfârşitul după-amiezii, când Schulz şi matahala căreia îi spunea Kowalski, lipsiseră o jumătate de oră. Nu ceruseră de mâncare la prânz şi nici nu au coborât la restaurant.

— În fine, au fost vizitaţi şi de al cincilea? întrebă Sanguinetti nerăbdător. Rolland îşi continuă raportul pe acelaşi ton neutru ca mai înainte.

— În cursul serii a venit la ei un alt bărbat care a stat o jumătate de oră. Funcţionarul a spus că şi-l amintea pentru că musafirul intrase în hotel pe neaşteptate şi se îndreptase în viteză spre scări încât nu apucase să-l vadă. La început a crezut că era unul din clienţii care avea cheia la el.

Apucase să-i vadă pulpanele pardesiului în timp ce urca scara. După câteva clipe, tipul s-a întors iar în hol. Funcţionarul era sigur că este vorba de aceeaşi persoană din cauza pardesiului.

Tipul a folosit telefonul de la recepţie cerând legătura cu camera lui Schulz numărul 64. A spus două propoziţii în franceză după care a urcat din nou pe scări. A rămas sus o jumătate de oră după care a plecat fără un cuvânt. Cam la o oră după aceea, cei doi care-l vizitaseră pe Schulz au plecat separat, pe rând. Schulz şi matahala au rămas peste noapte iar a doua zi dimineaţa, după micul dejun, au plecat şi ei.

Descrierea pe care funcţionarul a putut-o face oaspetelui de seară sună cam aşa: înalt, vârstă incertă, trăsături aparent regulate, cu ochelari negri cu braţe late, vorbea perfect franţuzeşte şi avea părul blond destul de lung şi pieptănat pe spate.

— Există vreo şansă să-l aducem pe funcţionar să ne ajute să facem un portret-robot al blondului? întrebă Prefectul Poliţiei, Papon.

Rolland dădu din cap negativ.

— Agenţii mei... ai noştri s-au dat drept poliţişti vienezi în civil. Din fericire, unul din ei putea trece drept vienez. Dar o asemenea mascaradă nu poate dura la infinit. Omul a trebuit să fie chestionat la recepţia hotelului.

— Trebuie să obţinem o descriere mai completă, protestă şeful

biroului de evidenţă. S-a pomenit vreun nume?

— Nu, răspunse Rolland. Ceea ce tocmai aţi auzit este rezultatul a trei ore de interogatoriu. Fiecare element a fost reluat şi verificat de mai multe ori. Nu şi-a mai amintit nimic altceva. Fără să fie un portret robot, aceasta a fost cea mai bună descriere pe care a putut-o face.

— N-aţi putea să-l răpiţi ca pe Argoud ca să ne ajute să-i facem portretul aici la Paris? întrebă colonelul Saint-Clair.

De data aceasta interveni ministrul.

— Nici nu poate fi vorba de răpire. Şi acum mai suntem la cuţite cu Ministrul de Externe german din cauza răpirii lui Argoud. O astfel de acţiune merge o dată, dar nu se poate repeta.

— Într-o situaţie de o asemenea gravitate, este cu siguranţă posibil să se organizeze răpirea unui recepţioner mult mai discret decât în cazul lui Argoud, sugeră şeful D.S.T.-ului.

— Oricum este îndoielnic, spuse Max Fernet, ca portretul-robot al unui bărbat care poartă ochelari negri cu rame late să ne fie de vreun ajutor. Foarte puţine portrete-robot, făcute pe baza unui incident anost, lung de douăzeci de secunde şi întâmplat cu două luni înainte, au şanse să semene cât de cât cu criminalul, dacă acesta este prins în cele din urmă. Cele mai multe portrete de acest fel se potrivesc la cel puţin o jumătate de milion de persoane iar unele induc pur şi simplu în eroare.

— Deci, în afară de Kowalski, care e mort şi care a spus tot ce-a ştiut, chiar dacă nu prea multe, mai există în lume doar patru oameni care cunosc înfăţişarea Şacalului, spuse comisarul Ducret. Unul este Şacalul însuşi iar ceilalţi trei. Se află într-un hotel la Roma. Ce-ar fi să încercăm să-l aducem pe unul din ei aici?

Din nou ministrul dădu din cap dezaprobator.

— Am instrucţiuni oficiale în acest sens. Răpirile sunt excluse. Guvernul italian şi-ar ieşi din minţi dacă s-ar întâmpla aşa ceva la câţiva metri de Via Condotti. Aveţi dubii în privinţa reuşitei operaţiunii, domnule general?

Generalul Guibaud ridică privirea spre adunare.

— Amploarea şi calitatea scutului protector pe care Rodin şi acoliţii săi şi l-au creat în jurul lor, conform rapoartelor agenţilor mei care-i ţin sub observaţie, exclud acest lucru şi din punct de vedere practic, spuse el. Sunt păziţi de opt oameni înarmaţi, foşti membri în Legiunea străină, sau poate doar şapte dacă nu au

angajat altul în locul lui Kowalski. Toate lifturile, scările, ieşirile de incendiu cât şi acoperişul sunt strict păzite. Pentru a scoate pe cineva viu de acolo trebuie dată o bătălie cruntă, cu arme automate şi gaze lacrimogene. Chiar şi în caz de succes, şansele ca să-l poţi scoate pe om din ţară şi apoi să-l mai şi duci cinci sute de kilometri până în Franţa sunt infime, mai ales cu italienii pe urmele tale. Oamenii noştri, care se numără printre cei mai mari experţi în materie, spun că ar fi imposibil fără sprijinul unei acţiuni militare de comando.

În încăpere se aşternu din nou tăcerea.

— Ei bine, domnilor, mai sunt şi alte propuneri?

— Şacalul trebuie prins. Cel puţin acest lucru este clar, răspunse colonelul Saint-Clair. Câţiva dintre cei prezenţi schimbară priviri între ei, unii ridicând din sprâncene.

— Sigur că acest lucru este clar, spuse calm ministrul. Ceea ce încercăm noi acum este să găsim o cale să o facem, în limitele impuse şi, pe această bază, poate că ar fi bine să decidem care dintre departamentele reprezentate aici este cel mai potrivit pentru o asemenea operaţiune.

Protecţia Preşedintelui Republicii, anunţă pompos Saint-Clair, va depinde în ultimă instanţă, dacă ceilalţi nu reuşesc, de corpul de pază al Preşedintelui şi de staff-ul său personal. Pot să vă asigur, domnule ministru, că o să ne facem datoria.

Câţiva dintre profesioniştii încercaţi nu se jenară să închidă ochii plictisiţi. Comisarul Ducret îl fulgeră pe colonel cu o privire care l-ar fi putut nimici pe Saint-Clair pe loc, dacă privirile ar putea ucide efectiv.

— Oare individul nu ştie că Bătrânul n-are cum să-l audă? mormăi Guibaud către Rolland.

Roger Frey îl privi în ochi pe curteanul de la Elysee şi demonstră de ce ocupa de fapt postul de ministru.

— Colonelul Saint-Clair are, desigur perfectă dreptate, spuse pe un ton măgulitor. Cu toţii o să ne facem datoria. Şi sunt convins că domnul colonel a înţeles că, dacă departamentul care va prelua responsabilitatea pentru anihilarea acestui complot va eşua sau va folosi metode nepotrivite, care vor divulga secretul acţiunii, contrar dorinţelor Preşedintelui, cu siguranţă că şeful acestui departament va fi într-o oarecare măsură dezavuat. Ameninţarea plutea în aer mult mai concret decât norişorii de fum albăstrui răspândiţi de pipa lui Bouvier. Faţa fină a lui Saint-Clair se crispă vizibil şi în ochi i se citea îngrijorarea.

— Ştim cu toţii foarte bine posibilităţile limitate ale corpului de pază al Preşedintelui, spuse comisarul Ducret sec. Noi ne aflăm în permanenţă în imediata apropiere a Preşedintelui. Este evident că investigaţiile trebuie să cuprindă o arie mult mai largă, lucru pe care personalul meu nu poate să-l facă fără a-şi neglija îndatoririle de bază.

Nimeni nu-l contrazise căci fiecare din cei de faţă ştia că cele spuse de şeful pazei prezidenţiale erau adevărate. Dar nici unul nu-şi dorea să fie el cel vizat de ministru. Roger Frey îi privi pe rând, oprindu-se la corpolentul comisar Bouvier învăluit în fum, aflat la celălalt capăt al mesei.

— Dumneata ce crezi, Bouvier? N-ai nimic de spus?

Comisarul îşi scoase pipa din gură, nu înainte de a mai lansa un nor de fum direct în faţa lui Saint-Clair întors spre el şi expuse cu calm câteva idei ce păreau să-i fi trecut prin minte tocmai în acele clipe.

— Mi se pare, domnule ministru, că S.D.E.C.E. nu-l poate identifica pe individ prin agenţii infiltraţi în O.A.S., pentru că însăşi O.A.S.-ul nu ştie cine este el, iar Serviciul de Acţiune nu-l poate lichida pentru că nu ştie pe cine să lichideze. D.S.T.-ul nu-l poate ridica de la frontieră pentru că nu ştie pe cine trebuie să intercepteze, iar informaţiile Generale nu ne pot da date despre el pentru că nu ştiu în ce dosare să caute. Poliţia nu-l poate aresta fiindcă nu ştie pe cine trebuie să aresteze şi C.R.S.-ul nu-l poate urmări pentru că, din nou, nu se ştie cine este persoana care trebuie urmărită. Întregul sistem de securitate publică al Franţei este neputincios, din cauză că lipseşte un nume. De aceea, părerea mea este că prima problemă de rezolvat, fără de care toate celelalte propuneri ale noastre n-au sens, este să dăm acestui individ un nume. Având numele îi aflăm chipul, chipul ne conduce la un paşaport, iar având paşaportul îl putem aresta. Ca să găseşti însă numele şi în plus să o faci în secret, asta este o treabă clasică de detectiv.

Comisarul tăcu şi-şi vârî din nou pipa în gură. Toţi cei de la masă digerau acum spusele sale. Nu le puteau găsi nici un cusur. Sanguinetti făcu un semn discret cu capul către ministru.

— Şi după dumneata, domnule comisar, cine este cel mai bun detectiv din Franţa? întrebă ministrul încet.

Bouvier se gândi preţ de câteva clipe. Înainte de a-şi scoate pipa din gură.

— Cel mai bun detectiv din Franţa, domnilor, este adjunctul

meu, comisarul Claude Lebel.

— Cheamă-l aici, conchise ministrul de interne.

Partea a doua
ANATOMIA UNEI VÂNĂTORI DE OAMENI

10

După o oră Claude Lebel ieşea din sala de şedinţe uluit şi dezorientat. Timp de patruzeci de minute ascultase instructajul ministrului pentru noua sarcină care-l aştepta.

Când intrase în încăpere, fusese rugat să ia loc la capătul mesei, înghesuit între şeful C.R.S.-ului şi propriul său şef, Bouvier. În linişte, cei patrusprezece bărbaţi l-au aşteptat să citească raportul lui Rolland, conştient permanent că era privit cu curiozitate din toate părţile.

După ce puse raportul pe masă începu să-şi facă griji. De ce-l chemaseră pe el? Apoi ministrul începu să vorbească. Nu avea intenţia să se consulte cu nimeni şi nici să le ceară ceva. Le dăduse doar directive după care urmase un instructaj detaliat. Va trebui ca el, Lebel, să-şi înfiinţeze un birou propriu, va avea acces nelimitat la toate informaţiile necesare. Toate resursele umane şi materiale ale instituţiilor aflate sub conducerea celor prezenţi vor fi la dispoziţia lui. Nu exista nici o limită de cheltuieli.

De câteva ori i se atrase atenţia asupra caracterului absolut secret al operaţiunii, fapt asupra căruia insistă chiar şeful statului. Ascultând, simţi o strângere de inimă. Cereau, ba nu, pretindeau, imposibilul. Dar cum să acţioneze?

Deocamdată crima nu avusese loc. Nu erau indicii. Nu erau martori, cu excepţia celor trei care nu puteau vorbi. Exista doar un nume, codificat şi lumea largă unde să te apuci să cauţi.

Claude Lebel se credea un bun poliţist. Totodată fusese un bun poliţist, mai lent, dar precis, metodic, stăruitor. Doar rareori dăduse dovadă de acea inspiraţie de geniu care putea face dintr-un poliţist bun, unul remarcabil. Nu pierduse însă nicicând din vedere că în munca de poliţie nouăzeci şi nouă la sută din efort

era rutină, cu anchete nespectaculoase, verificări şi confruntări, cu construirea laborioasă a unei reţele de fragmente până ce fragmentele deveneau un întreg, întregul o plasă, iar în final, în această plasă era prins criminalul cu un cap de acuzare menit să reziste în justiţie, nu doar să dea ocazia unor titluri de senzaţie în presă.

La Poliţia Judiciară era cunoscut drept un om foarte muncitor, metodic, care ura publicitatea şi nu ţinuse niciodată genul de conferinţe de presă pe baza cărora unii îşi construiseră reputaţia. Şi totuşi, urcase constant în ierarhie, rezolvând cazurile, văzându-i pe criminali condamnaţi. Când cu trei ani în urmă postul de şef al Diviziei Omucideri din Brigada Criminală devenise vacant, chiar şi cei care erau candidaţi virtuali la această funcţie recunoscuseră că era drept să fie ocupată de Lebel. În acest post avusese rezultate bune în mod constant şi timp de trei ani toate cazurile anchetate au condus la arestări, cu o singură excepţie, când acuzatul fusese achitat pe un motiv de natură tehnică.

Ca sef ai Diviziei Omucideri fusese mai uşor remarcat de Maurice Bouvier, comandantul Brigăzii şi el un poliţist de modă veche. Aşa că, după moartea neaşteptată a lui Dupuy, survenită cu câteva săptămâni în urmă, Bouvier a fost acela care ceruse ca Lebel să-i devină adjunct. Erau însă unii la Poliţia Judiciară care pretindeau că Bouvier, prins o mare parte din timp cu probleme administrative, îşi dorise un subaltern rezervat, în stare să rezolve direct cazurile importante, de notorietate, fără să-i fure superiorului gloria. Dar poate că aceştia erau doar răutăcioşi.

După întâlnirea de la Minister, copiile raportului lui Rolland au fost adunate şi puse în seiful ministrului. Doar lui Lebel i s-a permis să păstreze copia lui Bouvier. Singura lui rugăminte fusese să i se permită să solicite colaborarea confidenţială a şefilor organelor de anchetă penală din principalele ţări, care ar putea să deţină date despre identitatea vreunui asasin de profesie, asemănător Şacalului. Fără o asemenea colaborare, subliniase el, nu va fi posibil nici măcar să înceapă investigaţiile.

Sanguinetti întrebase dacă se putea conta pe discreţia acestor persoane. Lebel îi replicase că îi cunoştea personal pe cei pe care dorea să-i contacteze, că cererile sale nu vor fi oficiale ci le va face pe cale amicală, bazându-se pe relaţiile personale, care există de obicei între şefii diferitelor departamente ale poliţiilor din ţările occidentale. După ce reflectase puţin, ministrul îi

dăduse aprobarea.

Lebel se afla acum în hol şi-l aştepta pe Bouvier privindu-i pe şefii de departamente care treceau pe lângă el spre ieşire. Unii dădeau scurt din cap şi treceau mai departe, alţii îi zâmbeau cu simpatie, urându-i noapte bună. În timp ce Bouvier mai discuta încă încet cu Max Fernet în sala de şedinţe, printre ultimii care plecă fu colonelul cu aer aristocratic din personalul de la Elysee. Când se făcuseră prezentările la masa de consiliu, Lebel îi reţinuse repede numele, Saint-Clair de Villauban. El se opri în faţa comisarului mărunţel şi rotofei şi-l privi cu un dispreţ prost disimulat.

— Sper, comisare că cercetările dumneavoastră vor avea succes şi asta cât mai curând, spuse el. Noi cei de la Elysee vom urmări îndeaproape cursul anchetei. În cazul în care nu veţi reuşi să-l găsiţi pe bandit, vă pot asigura că vor urma... „repercusiuni”.

Se întoarse pe călcâie şi porni arogant pe scări în jos. Lebel nu spuse nimic, doar clipi repede de câteva ori.

Unul din factorii care l-au condus pe Lebel la succese în cariera lui de anchetator, în cei douăzeci de ani de când intrase în Poliţia celei de a Patra Republici, ca tânăr detectiv în Normandia, era capacitatea de a inspira interlocutorilor încrederea de-a i se destăinui.

El nu avea statura impozantă a lui Bouvier care reprezenta imaginea tradiţională a autorităţii legii. Şi nici nu era meşter la vorbe ca mulţi din noile generaţii de anchetatori care veneau în forţă din urmă, capabili să-i hărţuiască şi să-i terorizeze pe martori până la lacrimi. El nu simţea această nevoie.

Era conştient că majoritatea crimelor, în orice societate, sunt comise fie contra, fie în prezenţa oamenilor mărunţi, cum ar fi patronul de magazin, vânzătorul, poştaşul sau funcţionarul de bancă. Ştia că pe aceştia îi putea face să-i vorbească.

Şi asta, în parte, datorită staturii lui; era scund şi figura lui amintea în multe privinţe de caricatura soţului cicălit de nevastă din desenele animate, ceea ce de fapt şi era, deşi nimeni din departament nu ştia acest lucru.

Se îmbrăca fără gust, mereu cu acelaşi costum boţit şi nelipsitul fulgarin. Se comporta blând cu martorul de la care solicita informaţii, aproape că-şi cerea scuze, ceea ce contrasta net cu tratamentul de care martorul avusese parte anterior, la prima lui confruntare cu legea. Şi atunci, martorul avea tendinţa de a-şi deschide sufletul în faţa inspectorului, ca o formă de

refugiu în faţa durităţii subordonaţilor.

Dar mai era ceva. Fusese şeful Diviziei Omucideri ale celei mai puternice forţe poliţieneşti din Europa. Zece ani fusese inspector în cadrul Brigăzii Criminale a renumitei Poliţii Judiciare din Franţa. În spatele blândeţii şi aparentei simplităţi se afla combinaţia dintre mintea lui ascuţită şi refuzul încăpăţânat de a se lăsa provocat sau intimidat de indiferent cine atunci când avea de îndeplinit o misiune.

Primise ameninţări de la câţiva dintre cei mai răi şefi de bandă din Franţa, care, pentru că Lebel privise demersul lor clipind mărunt din pleoape, au considerat că aceste ameninţări fuseseră luate în serios. Abia mai târziu, în închisoare, aceştia au avut răgazul să înţeleagă că subestimaseră total ochii aceia căprui şi blânzi şi mustaţa ţepoasă.

De două ori au încercat să-l intimideze nişte personaje bogate şi influente. O dată, când un industriaş a dorit ca unul din funcţionarii săi mai tineri să fie acuzat de delapidare pe baza unei interpretări pripite a expertizei contabile şi, altă dată, când un tip de lume a cerut să fie abandonate cercetările în cazul decesului unei tinere actriţe provocat de droguri.

În primul caz, cercetările făcute în afacerile industriaşului au avut ca rezultat descoperirea unor alte nereguli mult mai mari, care n-aveau nimic de-a face cu tânărul contabil, dar care l-au făcut pe industriaş să regrete că nu plecase în Elveţia cât mai avusese o şansă. În cel de al doilea caz, amfitrionul monden se alesese cu o şedere lungă la închisoare ca oaspete al stalului, unde a avut timp să regrete că se ostenise să conducă din apartamentul lui de pe bulevardul Victor Hugo o reţea de comercializare a viciilor.

Lebel reacţionase la remarca colonelului Saint-Clair clipind des din pleoape ca un şcolar dojenit, fără să spună nimic. Dar în nici un caz, nu avea să-i afecteze modul în care urma să-şi ducă la îndeplinire sarcina ce-i căzuse pe Cap.

După ce ultimul participant părăsi sala de şedinţe, Maurice Bouvier veni la el. Max Fernet îi ură noroc, îi întinse mâna repede şi o luă pe scări în jos. Bouvier îl prinse pe Lebel de umăr cu mâna lui uriaşă.

— *Eh, bien, mon petit Claude*[55]. Deci aşa stau lucrurile. Asta e, eu am propus ca de acest caz să se ocupe Poliţia Judiciară. N-aveam de ales. Toţi ceilalţi ar fi bătut câmpii ore în şir. Haide, o

[55] Ei bine, micul meu Claude.(lb. fr.).

să vorbim în maşină. O luă înainte pe scări şi cei doi urcară în Citroen-ul care aştepta în curte.

Trecuse de ora nouă şi tot ce mai rămăsese din lumina zilei era o dâră purpurie aruncată peste Neuilly. Maşina lui Bouvier o luă în jos pe Avenue de Marigny şi traversă Place Clemenceau. Lebel privi spre dreapta, în sus, spre fluviul strălucitor de lumină care era Champs Elysee, a cărui grandoare în noaptea de vară nu înceta să-l surprindă şi să-l încânte, deşi trecuseră zece ani de când se mutase din provincie la Paris.

În cele din urmă Bouvier deschise discuţia.

— Va trebui să laşi baltă tot ce faci. Totul. Fă-ţi curăţenie. O să-ţi repartizez pe Favier şi Malcoste să preia cazurile tale. Vrei alt birou?

— Nu, prefer să rămân în cel de acum.

— Bine, dar de azi înainte va deveni cartierul general pentru Operaţia-Şacalul. Nimic altceva. Da? Vrei să te ajute cineva?

— Da. Caron, spuse Lebel, referindu-se la unul din inspectorii mai tineri care lucrase cu el la Omucideri şi pe care-l adusese cu el când preluase noua funcţie de adjunct al şefului Brigăzii Criminale.

— O.K., ţi-l dau pe Caron. Altcineva?

— Nu, mulţumesc. Dar Caron va trebui să ştie tot.

Bouvier se gândi câteva clipe.

— Sper să nu se opună nimeni. În fond nu se pot aştepta la minuni. Este evident că trebuie să ai un ajutor. Dar nu-i spune încă. Mai aşteaptă o oră, două. O să-l sun pe Frey când o să ajung la birou şi o să cer aprobarea oficială. Dar nu trebuie să ştie nimeni nimic. Dacă se află, în două zile vor scrie toate ziarele.

— Nimeni, cu excepţia lui Caron spuse Lebel.

— Bine. Şi o ultimă problemă. Înainte de-a pleca din sală, Sanguinetti a propus ca tot grupul prezent astă seară să fie informat la intervale regulate despre derularea şi rezultatele acţiunii. Frey a fost de acord. Fernet şi cu mine am încercat să blocăm propunerea. Dar am pierdut. De azi înainte, în fiecare seară vei prezenta o informare la minister. La ora zece fix.

— Of, Doamne, suspină Lebel.

— Teoretic, continuă Bouvier plin de ironie, noi îţi vom da sfaturi şi-ţi vom oferi soluţii. Nu-ţi face griji, Claude, Fernet şi cu mine vom fi şi noi acolo în caz că lupii încep să atace.

— Şi asta până la noi ordine? întrebă Lebel.

— Din păcate, da. Necazul e că nu există nici un fel de termene pentru operaţiunea asta. Sarcina ta este să-l găseşti pe asasin înainte ca el să-l radă pe Marele Charles. Nu ştim dacă tipul are vreun plan şi care ar fi acesta. S-ar putea să dea lovitura mâine dimineaţă sau poate abia peste o lună. Trebuie însă să ştii că vei lucra pe brânci până ce el va fi prins sau cel puţin identificat şi localizat. Din acel moment cred că băieţii de la Serviciul de Acţiune pot să se descurce singuri.

— O adunătură de brute, murmură Lebel.

— De acord, spuse Bouvier, dar au şi ei utilitatea lor. Trăim vremuri înspăimântătoare, dragă Claude. La numărul mereu crescând de crime obişnuite se mai adaugă acum şi crime politice. Există câteva lucruri care trebuie totuşi făcute şi le fac. Oricum, tu încearcă să-l găseşti pe nenorocitul ăsta.

Maşina pătrunse pe Quai des Orfevres şi apoi intră pe poartă la Poliţia Judiciară. După zece minute Claude Lebel era din nou la el în birou. Se duse la fereastră, o deschise şi se aplecă în afară privind dincolo de fluviu, pe malul stâng, spre Quai des Grands Augustins. Era destul de aproape să poată vedea clienţii aşezaţi la mesele răspândite pe trotuar în faţa restaurantelor înşirate de-a lungul cheiului şi să audă râsete şi clinchete de pahare, deşi îl despărţea braţul Senei, care ocolea Ile de la Cite.

Dacă ar fi fost un altfel de om ar fi putut să-şi dea seama că puterile ce-i fuseseră conferite în ultimele nouăzeci de minute îl făcuseră, cel puţin pentru o vreme, cel mai puternic poliţist din Europa; că nimeni din anturajul Preşedintelui sau al Ministrului de Interne nu-i putea refuza nici o cerere; că aproape ar putea mobiliza chiar întreaga armată cu condiţia să o facă în secret. Şi-ar fi putut de asemenea da seama că oricât de exagerate îi erau puterile, ele erau dependente de succesul misiunii; că succesul i-ar putea încununa cariera cu onoruri, dar un eventual eşec l-ar putea distruge, cum de altfel insinuase Saint-Clair de la Villauban, cu puţin înainte.

Dar fiindcă era cum era, nu se gândi la aşa ceva. El se frământa cum să-i explice lui Amelie la telefon că nu va ajunge prea curând acasă. Se auzi o bătaie în uşă.

Inspectorii Malcoste şi Favier veniră să ia dosarele celor patru cazuri la care lucrase Lebel până în momentul când fusese convocat la şedinţa din acea seară. Îi luă o jumătate de oră ca să-i dea explicaţiile necesare lui Malcoste despre cele două cazuri pe care le prelua acesta şi lui Favier despre celelalte două.

După ce au plecat cei doi, oftă din greu. Cineva bătu la uşă. Era Lucien Caron.

— Tocmai am fost sunat de la biroul comisarului Bouvier, începu el. Mi s-a spus să mă prezint la dumneavoastră.

— Exact. Până la noi ordine am fost eliberat de toate sarcinile de rutină şi mi s-a dat o însărcinare specială. Iar dumneata mi-ai fost repartizat ca adjunct.

Nu se mai osteni să-l flateze pe Caron spunându-i că el a fost acela care-l ceruse pe post de mâna lui dreaptă. Telefonul de pe birou sună. Luă receptorul şi ascultă puţin.

— Repet reluă el. Bouvier în persoană mi-a comunicat că a primit aprobarea de-a fi informat despre întreaga operaţiune. Pentru început, citeşte materialul ăsta.

În timp ce Caron aşezat în faţa lui citea raportul lui Rolland. Lebel îşi adună toate dosarele şi notele rămase pe birou şi le aşeză pe rafturile cu hârtii puse de-a valma, aflate în spatele lui. Biroul nu arăta aproape deloc a fi centrul vital al celei mai mari vânători de oameni căreia i se dădea curs în Franţa. De fapt, birourile poliţiei nu arătau în general prea grozav, iar cel al lui Lebel nu făcea excepţie.

Nu măsura mai mult de trei metri pe patru, având două ferestre care dădeau spre sud, cu vedere spre fluviu şi spre fagurele animat care era Cartierul Latin, îngrămădit în jurul Bulevardului St. Michel. Prin una din ferestre pătrundeau zgomotele nopţii şi aerul cald de afară. În încăpere se aflau două birouri, unul al lui Lebel, care stătea cu spatele la fereastră şi celălalt pentru secretar, aşezat pe peretele de răsărit. Uşa se afla faţă în faţă cu fereastra.

În afară de cele două birouri cu scaunele respective, se mai aflau un scaun cu spătar înalt, un fotoliu lângă uşă, şase fişete metalice gri pentru dosare, aliniate aproape pe întreaga lungime a peretelui de apus, pe care erau aşezate în rânduri volume de legislaţie şi cărţi de referinţă. Între ferestre era o etajeră cu rafturile încărcate cu almanahuri şi dosare.

De viaţa de familie nu amintea decât o fotografie înrămată, aşezată pe biroul lui Lebel, din care priveau o doamnă planturoasă şi hotărâtă, Madame Amelie Lebel şi doi copii, o fetiţă urâţică purtând ochelari cu ramă metalică şi un băiat cu o expresie la fel de placidă şi la fel de neutră ca a tatălui său.

Caron termină de citit şi ridică ochii.

— *Merde*[56], zise.

— Cum spui, *une enorme merde*, replică Lebel care rareori îşi permitea să folosească cuvinte urâte. Majoritatea comisarilor din Poliţia Judiciară aveau porecle date de colaboratorii lor apropiaţi ca de exemplu „patronul”, dar Claude Lebel, poate pentru că nu bea niciodată mai mult de un aperitiv mic, nu fuma şi nu înjura, amintindu-le inevitabil colegilor mai tineri de foştii lor profesori, era poreclit în divizia Omucideri şi mai de curând, în cercul de conducere al Brigăzii, Profesorul. Dacă n-ar fi fost atât de bun în meserie, poate că ar fi ajuns o figură comică.

— Oricum ar fi, continuă Lebel, ia aminte la ceea ce am să-ţi spun.

Timp de treizeci de minute îi dădu lui Caron toate informaţiile despre cele petrecute în cursul după-amiezii, de la întâlnirea lui Roger Frey cu Preşedintele până la şedinţa de la Minister şi convocarea lui neaşteptată la recomandarea lui Maurice Bouvier şi, în sfârşit, stabilirea biroului în care se aflau drept cartier general al acţiunii pentru prinderea Şacalului. Caron asculta în tăcere.

— Fir-ar să fie, zise el în cele din urmă, după ce Lebel termină, dar bine v-au mai potcovit. Se gândi o clipă, apoi îşi privi şeful îngrijorat. *Mon commissaire*, ştiţi că v-au dat treaba asta fiindcă nu o vrea nimeni? Ştiţi ce-o să vă facă dacă nu-l prindeţi pe individ?

Lebel dădu din cap cu o urmă de tristeţe.

— Da, Lucien, ştiu. Dar n-am ce face. Mi s-a dat o sarcină şi atât. Nu ne rămâne decât s-o îndeplinim.

— Dar de unde dracu’ să începem?

— Începem cu faptul că deţinem cea mai mare putere acordată vreodată în Franţa unor poliţişti, răspunse Lebel vioi, aşa că hai să ne folosim de ea.

— Pentru început, aşează-te la biroul celălalt. Ia un carnet şi notează următoarele: secretarul meu să fie transferat sau să i se dea concediu plătit până la noi ordine. Nimeni altul nu trebuie să mai cunoască secretul operaţiunii. Dumneata devii atât adjunctul cât şi secretarul meu. Adu aici un pat de campanie, cearceafuri şi perne, ustensile de bărbierit şi spălat. Fă rost de un filtru de cafea, lapte şi zahăr de la cantină. O să avem nevoie de multă cafea. Ia legătura cu centrala telefonică şi dă-le ordin să lase zece linii libere cu exteriorul şi să asigure un operator permanent

[56] Rahat (lb. fr.).

la dispoziţia acestui birou. Dacă fac nazuri, spune-le că este ordin de la Bouvier personal. Cât priveşte celelalte lucruri de care am nevoie, te duci direct la şeful de serviciu. În numele meu. Din fericire, acest birou are prioritate absolută faţă de toate celelalte. Asta-i ordinul. Pregăteşte o circulară să o semnez, cu câte o copie pentru toţi şefii de departamente care au fost în seara asta la şedinţă, prin care să li se aducă la cunoştinţă că eşti unicul meu adjunct, împuternicit să le ceară tot ce le-aş cere eu personal dacă, eu personal, n-aş fi ocupat. Ai înţeles? Caron termină de scris şi ridică privirea.

— Am înţeles, şefule. Am s-o fac la noapte. Care este prioritatea absolută?

— Centrala telefonică. Vreau acolo un om bun, cel mai bun pe care-l au. Caută-l acasă pe şeful administraţiei şi fă uz de autoritatea lui Bouvier.

— Bine. Şi ce vrem de la ei mai întâi?

— Vreau, cât mai curând posibil, legătura directă cu fiecare şef al Diviziei Omucideri de la poliţiile din şapte ţări. Îi cunosc personal pe cei mai mulţi dintre ei de la întâlnirile anterioare ale Interpolului. În câteva cazuri îi cunosc pe adjuncţi. Dacă nu-l găseşti pe şef, atunci caută-l pe adjunct. Ţările sunt: Statele Unite – Biroul de informaţii interne din Washington, Marea Britanie – Comisarul şef adjunct (Crime) de la Scotland Yard, Belgia, Olanda, Italia, Germania Federală, Africa de Sud. Caută-i acasă sau la birou.

— După ce-i găseşti pe fiecare, aranjează o serie de convorbiri telefonice între mine şi ei. În sala de comunicaţii Interpol, între şapte şi zece dimineaţa, la un interval de câte douăzeci de minute. Ia legătura cu serviciul comunicaţii de la Interpol şi comandă convorbirile în funcţie de acordul pe care-l vei primi de la respectivii şefi, că se vor afla la ora stabilită, în propria sală de comunicaţii. Convorbirile vor fi personale, în banda de frecventă VHF şi nu vor fi ascultate. Fă-i să înţeleagă că ceea ce am să le spun este doar pentru urechile lor, de urgenţă şi importanţă capitală nu numai pentru Franţa, dar şi pentru ţările lor. Pregăteşte-mi până mâine dimineaţă la şase, programarea celor şapte convorbiri în ordinea succesiunii lor.

— Între timp, eu am să cobor la Divizia Omucideri să mă informez dacă au pe listă vreun asasin străin suspectat de-a fi acţionat în Franţa fără a fi încă prins. Mărturisesc că nu-mi vine nici o idee, dar oricum bănuiesc că Rodin ar fi fost mult mai

circumspect în alegere. Deci, ştii ce ai de făcut?

Caron, puţin zăpăcit, ridică ochii de pe cele câteva pagini de notiţe.

— Da, şefule, ştiu.

— Deci, la treabă.

Întinse mâna după telefon.

Claude Lebel ieşi din birou şi se îndreptă spre scări. Tocmai atunci, orologiul de la Notre-Dame bătu miezul nopţii şi lumea păşi în dimineaţa zilei de 12 august.

11

Colonelul Saint-Clair de Villauban a ajuns acasă cu puţin înainte de miezul nopţii. Ultimele trei ore şi le petrecuse redactând cu meticulozitate raportul despre întâlnirea din acea seară de la Ministerul de Interne, care trebuia să ajungă pe biroul secretarului general de la Elysee în dimineaţa următoare, la prima oră.

Scrisese raportul cu destulă greutate rupând două variante până ce fu mulţumit, apoi o dactilografiase pe a treia cu grijă. Îl iritase faptul că trebuia să-l bată singur la maşină, mai ales că nu era obişnuit, dar acest lucru avea avantajul că secretul nu era cunoscut de secretar, fapt pe care nu ezitase să-l sublinieze în raport şi că documentul putea fi gata până a doua zi dimineaţa ceea ce nu va trece neobservat, sperase el. Cu puţin noroc raportul urma să ajungă pe masa Preşedintelui o oră mai târziu după ce îl citea secretarul general, iar acest lucru nu-i putea fi decât favorabil.

Îşi dăduse silinţa să aleagă frazeologia potrivită pentru a strecura şi o uşoară aluzie la faptul că autorul avea unele rezerve faţă de faptul că o chestiune atât de importantă ca securitatea preşedintelui fusese lăsată doar pe mâna unui comisar de poliţie care, prin formaţie şi experienţă, era familiarizat mai mult cu prinderea unor criminali fără prea multă minte şi talent.

Nu voise să exagereze căci s-ar putea ca Lebel să-l găsească pe individ. Dar în caz că nu-l găsea, atunci ar fi ieşit la iveală faptul că existase cineva cu mintea limpede, care-şi exprimase îndoiala că alegerea lui Lebel fusese înţeleaptă.

Şi apoi, Lebel nu-i plăcuse deloc. După el nu era decât un individ comun. „Se bucura, fără îndoială de reputaţia unui om competent.”

Meditând pe marginea celor două variante ale raportului scris de mână, ajunsese la concluzia că cea mai a avantajoasă poziţie pentru el era aceea de a nu se opune direct şi pe faţă la numirea acestui poliţist, având în vedere că toţi participanţii la întâlnire fuseseră de acord cu ea, căci dacă s-ar fi opus, i s-ar fi cerut şi motivele; dar pe de altă parte. Avea să urmărească îndeaproape întreaga operaţie, din partea secretarului general şi să fie primul care să atragă atenţia, cu seriozitatea cuvenită, asupra lipsei de

rezultate a cercetărilor, ori de câte ori va fi cazul.

Pe când îşi făcea planuri cum să poată supraveghea mai bine toate mişcările lui Lebel, îl sunase la telefon Sanguinetti. Îl informa că ministerul luase decizia de ultimă oră să prezideze în fiecare seară o întâlnire la orele zece, pentru a asculta informările lui Lebel privind mersul anchetei. Ştirea îl încântă pe Saint-Clair. Îi rezolva problema. Cu puţină documentare pe parcursul zilei va fi capabil să-i pună inspectorului întrebări directe şi pertinente, arătându-le astfel celorlalţi că cel puţin secretariatul Preşedintelui era foarte preocupat de gravitatea şi urgenţa situaţiei.

Personal, nu-i dădea prea mari şanse asasinului, chiar dacă el ar fi fost cineva total necunoscut. Paza prezidenţială era printre cele mai bune din lume iar o parte din activitatea sa la secretariat se concentra pe organizarea apariţiilor publice ale Preşedintelui şi stabilirea traseelor pe care acesta avea să le urmeze. Îşi făcea puţine griji că zidul atât de solid şi bine organizat al pazei ar putea fi străpuns de un franctiror străin.

Descuie uşa apartamentului şi o auzi pe noua lui amantă strigând din dormitor.

— Tu eşti, iubitule?

— Da, *cherie*, sigur că eu sunt. Te-ai plictisit?

Ea veni în fugă spre el din dormitor, îmbrăcată într-o cămăşuţă neagră transparentă, brodată la gât şi la poale cu dantelă. Lumina indirectă venind de la veioza de pe noptieră şi iluminând cadrul uşii punea în evidenţă silueta tinerei femei. Ca de obicei când îşi vedea amanta, Raoul Saint-Clair simţea un fior de plăcere că era a lui şi atât de îndrăgostită de el. După cum îi era caracterul, îşi asuma toate meritele pentru acest lucru şi nu recunoştea nici un merit providenţei care îi făcuse să se întâlnească.

Ea îl apucă cu braţele pe după gât şi-l sărută lung pe gură. El îi răspunse cât putu de bine, ţinând încă în mână servieta diplomat.

— Hai, spuse el când se separară unul de altul, du-te în pat şi am să vin şi eu.

Îi dădu o palmă peste fund ca să o grăbească. Fata fugi în dormitor şi se culcă pe pat cu mâinile sub cap ţinându-şi picioarele desfăcute şi etalându-şi sânii.

Saint-Clair intră în cameră fără servietă şi o privi cu plăcere. Ea îi zâmbi lasciv.

În timpul celor două săptămâni petrecute împreună ea învăţase că doar aţâţându-l provocator şi la modul vulgar, putea trezi o urmă de bărbăţie la seducătorul de profesie. În particular, Jacqueline îl ura la fel de mult ca în prima zi când se întâlniseră, dar înţelesese că slaba lui virilitate era compensată de vorbărie, cu precădere atunci când vroia să demonstreze ce loc important ocupa el în structura palatului Elysee.

— Repede, şopti ea, te vreau.

Saint-Clair zâmbi de plăcere şi-şi scoase pantofii aşezându-i unul lângă altul la picioarele suportului de haine, urmă sacoul după ce-i goli cu grijă buzunarele pe măsuţa de toaletă. Apoi îşi scoase pantalonii pe care-i aşeză meticulos pe dungă şi-i puse pe braţul suportului.

Picioarele lungi şi subţiri îi ieşeau de sub poalele cămăşii ca nişte fuse.

— De ce ai întârziat atât? întrebă Jacqueline. Te aştept de o grămadă de vreme.

Saint-Clair clătină din cap încruntat.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, draga mea.

— Oh, eşti rău. Se întoarse brusc pe o parte strângându-şi genunchii şi făcând pe îmbufnata.

Degetele lui alunecară pe nodul cravatei privindu-i părul castaniu revărsat pe umeri şi şoldul plin, dezvelit. După cinci minute fu şi el în pat încheindu-şi nasturii la pijamaua cu monogramă.

Îşi întinse picioarele până ce le atinse pe ale ei şi degetele porniră să-i urmărească linia trupului, începând din adâncitura taliei spre şold alunecând apoi în jos, mângâindu-i fundul gol.

— Ce ai?

— Nimic.

— Credeam că vrei să faci dragoste.

— Nu-mi dai nici o explicaţie. La birou nu pot să te sun. Te aştept de câteva ore îngrijorată că ţi s-ar fi putut întâmpla ceva. N-ai întârziat niciodată aşa de mult fără să-mi dai telefon.

Se întoarse pe spate cu faţa în sus. Sprijinit într-un cot el îşi strecurase mâna pe sub cămăşuţa de noapte şi-i masa sânul.

— Iubito, am fost foarte ocupat. A apărut un fel de criză, ceva ce a trebuit să rezolv înainte de plecare. Am vrut să te sun dar mai erau şi alţii acolo care intrau şi ieşeau mereu din biroul meu. Unii ştiu că soţia mea este plecată. Ar fi părut ciudat să dau telefon acasă.

Ea îşi strecură mâna sub pantalonul de pijama, îi prinse penisul flasc şi fu răsplătită cu o uşoară tresărire.

— Nu putea fi ceva atât de important încât să nu-mi poţi spune că ai să întârzii, iubitule. Mi-am făcut griji toată noaptea.

— Ei bine, acum nu trebuie să-ţi mai faci. Vino deasupra, ştii că-mi place.

Ea râse, îl prinse cu cealaltă mână, îi trase capul spre ea şi-l muşcă de lobul urechii.

— Nu, încă nu merită. Nu încă, cel puţin. Strânse a dojană membrul ce începea încet să se întărească. Respiraţia colonelului devenea tot mai scurtă. Începu să o sărute în timp ce cu mâna îi excita pe rând sfârcul sânilor până ce ea se răsuci.

— Hai, vino deasupra, şopti el excitat.

Ea se ridică puţin şi-i desfăcu şnurul de la pijama. Raoul Saint-Clair privi cum coama de păr castaniu i se revărsă peste pântece şi oftă de plăcere.

— Se pare că O.A.S.-ul este în continuare pe urmele Preşedintelui, spuse el. Complotul a fost descoperit astăzi după-amiază. S-au luat măsuri. De asta am întârziat.

Se auzi un plescăit uşor şi fata îşi ridică capul câţiva centimetri.

— Nu vorbi prostii, iubitule, aceia au fost lichidaţi de mult, îşi reluă lucrul.

— Pe dracu acum au angajat un ucigaş străin ca să-l asasineze. Au! Nu muşca.

După o jumătate de oră, colonelul Raoul Saint-Clair de Villauban dormea cu faţa ascunsă pe jumătate în pernă, sforăind uşor după efortul făcut. Lângă el, amanta stătea pe spate şi privea prin întuneric la tavanul traversat de dâra fină de lumină ce venea din stradă strecurându-se prin fanta îngustă dintre cele două draperii.

Ceea ce auzise o lăsase fără grai. Deşi nu ştiuse nimic de un asemenea complot putea să-şi explice importanţa mărturisirii făcute de Kowalski.

Aşteptă în tăcere până ce pe afişul luminos al ceasului electric apăru ora două. Se dădu încet jos din pat şi scoase telefonul din priză.

Înainte de a porni spre uşă se aplecă peste colonel şi-i fu recunoscătoare pentru faptul că nu era unul din acei bărbaţi căruia îi plăcea să doarmă cu iubita în braţe. Sforăia sănătos mai departe.

După ce ieşi, închise încet uşa de la dormitor, traversă salonul şi ieşi în hol trăgând uşa după ea. De la aparatul de pe masă formă un număr cu prefixul Molitor. Aşteptă până când îi răspunse o voce somnoroasă. Vorbi repede timp de două minute, primi o confirmare şi închise. Peste un minut, era din nou în pat încercând să adoarmă.

În timpul nopţii câţiva şefi de poliţii din Europa, America şi Africa de Sud fură treziţi de telefoanele primite de la Paris. Majoritatea, buimaci de somn, se enervară. În Europa de Vest ora era aceeaşi ca la Paris, deci una din primele ore ale dimineţii. La Washington era nouă seara când sună telefonul de la Paris şi şeful Departamentului Omucideri din F.B.I. Se afla la o petrecere. De-abia la a treia încercare Caron reuşi să-l obţină la telefon şi convorbirea le-a fost bruiată de vorbăria musafirilor şi de clinchetul paharelor din camera alăturată. Dar americanul înţelese mesajul şi a fost de acord ca la ora două dimineaţa, ora Washingtonului, să se prezinte la sala de comunicaţii de la sediul central al F.B.I.-ului pentru convorbirea cu Comisarul Lebel. Care urma să sune de la Interpol la ora 8, ora Parisului.

Şefii departamentelor „Crime” ale poliţiilor belgiene, italiene, germane şi olandeze erau cu toţii, se pare, buni familişti, treziţi pe rând, după ce-l ascultaseră preţ de câteva minute pe Caron, se declarară de acord să fie prezenţi în respectivele săli de comunicaţii, la orele propuse de inspector pentru o convorbire personală cu Lebel, privind o chestiune de extremă urgenţă.

Van Ruys din Africa de Sud era plecat din oraş şi nu avea să revină la cartierul său general decât în cursul dimineţii. De aceea Caron vorbi cu Anderson, adjunctul lui. Lui Lebel nu-i displăcu acest lucru, căci pe Anderson îl cunoştea destul de bine, în timp ce pe Van Ryus nu-l cunoştea deloc. În plus, bănuia că Van Ryus era şef pe considerente politice în timp ce Anderson fusese şi el cândva poliţist de cartier.

Telefonul îl găsi pe domnul Anthony Mallinson. Comisar-şef adjunct al Diviziei crime din Scotland Yard acasă la el, în Bexley, puţin înainte de ora patru. Mârâi un protest la adresa telefonului care suna insistent lângă pat, ridică receptorul şi mormăi:

— Mallinson.

— Domnul Anthony Mallinson? întrebă vocea.

— La telefon. Îşi azvârli pătura de pe umeri şi se uită la ceas.

— Sunt inspectorul Lucian Caron, de la Siguranţa Naţională a

Franţei. Sun din partea comisarului Claude Lebel.

Vocea vorbind corect englezeşte, dar cu accent pronunţat, se auzea clar. Evident, la acea oră, traficul de convorbiri era redus. De ce oare nu puteau suna păcătoşii ăştia la o oră mai decentă?

— Ascult.

— Cred că-l cunoaşteţi pe comisarul Lebel, domnule Mallinson?

Mallinson se gândi o clipă. Lebel? Ah, da, tipul acela mărunţel care fusese şef la omucideri în Poliţia Judiciară. Nu părea el cine ştie ce, dar făcuse lucruri bune. A fost de mare folos în cazul turistului englez omorât acum doi ani. Ar fi dat-o în bară cu presa dacă nu l-ar fi prins pe criminal în timp record.

— Da, îl cunosc pe comisarul Lebel, spuse el. Despre ce-i vorba?

Lângă el Lily, soţia lui, deranjată de convorbire, bombăni ceva în somn.

— A apărut o chestiune de urgenţă care necesită şi o discreţie deosebită. Eu îl ajut pe domnul comisar în acest caz. Domnul comisar ar dori să discute personal cu dumneavoastră, la telefon, în sala de comunicaţii de la Scotland Yard, în dimineaţa aceasta la ora nouă. Puteţi fi prezent acolo pentru convorbire?

Mallinson se gândi un moment.

— Este vorba de o consultaţie de rutină între cele două poliţii? întrebă el. Dacă da, atunci ar putea folosi reţeaua obişnuită de la Interpol. Ora nouă era o oră aglomerată la Scotland Yard.

— Nu, domnule Mallinson, nu este. Este vorba de o cerere personală pentru un sprijin discret pe care domnul comisar doreşte să v-o facă. S-ar putea ca problema să nu afecteze în nici un fel Scotland Yard-ul. Mai mult ca sigur, nu. Şi dacă-i aşa, atunci ar fi de dorit să nu se recurgă la o cerere oficială.

Mallinson medită. Din fire era prevăzător şi nu dorea să se amestece în anchete neoficiale deschise de poliţiile din alte ţări. Dacă s-ar fi comis o crimă, sau dacă criminalul ar fi fugit în Marea Britanie, ar fi fost cu totul altceva. Şi atunci, de ce aşa mare secret? Apoi îşi aminti un caz de acum câţiva ani când fusese trimis să o aducă înapoi pe fata unui ministru care fugise cu un drac împieliţat tânăr şi frumos. Fata era minoră aşa că s-ar fi putut găsi drept capăt de acuzare faptul că fiica fusese răpită autorităţii familiei. Puţin cam la limită. Dar ministrul dorise ca totul să se rezolve fără ca presa să afle. Poliţia italiană le-a fost de mare ajutor atunci când cei doi tineri fuseseră descoperiţi la

Verona jucându-se de-a Romeo şi Julieta. Foarte bine, deci Lebel voia un pic de ajutor de la reţeaua veteranilor. De fapt la aşa ceva servea reţeaua asta a veteranilor.

— E în ordine, am să fiu la telefon. La ora nouă.

— Mulţumesc mult, domnule Mallinson.

— Noapte bună.

Mallinson puse receptorul în furcă, reprogramă deşteptătorul la ora şase şi jumătate în loc de şapte şi se culcă la loc.

În timp ce în zori Parisul mai dormea încă, într-o garsonieră mică şi îmbâcsită, un profesor de vârstă mijlocie se plimba încoace şi încolo prin încăpere. În jurul patului aşezat în nişă se aflau împrăştiate cărţi, ziare, reviste şi manuscrise. Într-o altă nişă, chiuveta deborda de vase nespălate.

Ceea ce-l obseda în plimbarea sa nocturnă nu era dezordinea din cameră, căci, de când fusese schimbat din postul de director al Liceului din Sidi-Bel-Abbes şi-şi pierduse locuinţa frumoasă cu cei doi servitori, se învăţase să trăiască aşa. Altul era necazul. Abia când începu să se mijească de ziuă, se aşeză pe scaun şi luă un ziar. Privirea îi căzu din nou pe al doilea titlu principal de pe pagina cu ştiri străine. Titlul suna: „Şefii O.A.S.-ului baricadaţi într-un hotel din Roma”. După ce îl citi pentru ultima oară, se decise, îşi puse un fulgarin, căci afară era răcoare şi părăsi locuinţa.

Opri un taxi care trecea pe bulevardul din apropiere şi-i spuse şoferului să-l ducă la Gara de Nord. Deşi taxiul îl lăsă la intrare, se îndepărtă de gară de îndată ce plecă maşina, traversă şi intră într-o cafenea deschisă noaptea.

Comandă o cafea şi o fisă de telefon, lăsă cafeaua pe tejghea, se duse la telefonul din fundul cafenelei şi formă un număr. Informaţiile îi făcură legătura cu centrala internaţională şi acolo ceru numărul de telefon al unui hotel din Roma. Îl primi într-un minut, puse receptorul în furcă şi plecă.

Dintr-o altă cafenea, cam la vreo sută de metri mai departe telefonă din nou la informaţii şi întrebă unde se află poşta cea mai apropiată de unde putea obţine o convorbire internaţională. I se spuse unde şi, după cum se aştepta, aceasta se afla nu departe de gară, după colţ.

La poştă, făcu comanda pentru convorbirea cu Roma la numărul pe care-l avea, fără să indice şi numele hotelului şi aşteptă înfrigurat douăzeci de minute ca să i se dea legătura.

— Doresc să vorbesc cu Signor Poitiers, îi spuse italianului care-i răspunse.

— *Signor che*?[57] întrebă italianul.

— *Il Signor francese*.[58] *Poitiers, Poitiers*...

— *Che?* repetă vocea.

— *Francese*, *francese*... spuse omul de la Paris.

— *Ah si, il signor francese. Momento, per favore*...[59]

Se auziră o serie de clicuri, apoi o voce obosită îi răspunse în franceză.

— *Oui*...[60]

— Fiţi atent, spuse omul de la Paris grăbit. N-am timp. Luaţi un creion şi notaţi ce vă spun. Încep. Valmy către Poitiers. Şacalul este în aer. Kowalski a fost reţinut. A cântat înainte de a muri. Sfârşit. Aţi scris?

— *Oui*, spuse vocea. O să transmit mai departe.

Valmy puse la loc receptorul, plăti nota grăbit şi ieşi în fugă din clădire. Peste un minut se pierdea în masa de navetişti ce se scurgea dinspre holul principal al gării. Soarele se ridicase mai sus de orizont, încălzind trotuarele şi aerul rece al dimineţii. Într-o jumătate de oră miresmele de cornuri calde şi cafea proaspăt râşnită aveau să dispară înghiţite de amestecul de gaze de eşapament şi mirosul de transpiraţie şi tutun stătut. La două minute după ce Valmy dispăruse, în faţa poştei opri o maşină. Din ea coborâră doi tipi de la D.S.T. Care intrară în fugă în clădire. Obţinură de la operatorul telefonic, o descriere a individului, dar aceasta era atât de comună încât putea fi a oricui.

La Roma, Marc Rodin fu sculat la 7:55 fiind scuturat de umăr de către omul de planton de peste noapte, aflat la biroul din coridorul de dedesubt. Se trezi într-o clipă, căutându-şi pistolul pe sub pernă. Se linişti şi mormăi ceva văzând faţa fostului legionar. Aruncă o privire spre noptieră şi constată că de fapt trecuse de ora când trebuia să se trezească. După şirul de ani petrecuţi la tropice, era obişnuit să se scoale mult mai devreme, dar acum soarele Romei se ridicase mult peste acoperişuri. În săptămânile de inactivitate în care îşi petrecuse timpul doar jucând cu Montclair şi Casson şi bând prea mult vin roşu, fără să

[57] Domnul care? (lb. it.).

[58] Domnul francez (lb. it.).

[59] Ah, da, domnul francez. Un moment, vă rog. (lb. it.).

[60] Da (lb. fr.).

facă nici un exerciţiu fizic serios, devenise trândav şi somnoros.

— Un mesaj, domnule colonel. Tocmai a telefonat cineva, foarte grăbit.

Legionarul îi întinse o foaie de hârtie din carnetul lui pe care erau scrise propoziţiile fără noimă ale lui Valmy. Rodin înţelese pe loc mesajul apoi sări din pat. Îşi înfăşură pe el sarong-ul pe care-l purta de obicei, obişnuinţă cu care rămăsese de pe când se afla în Extremul Orient şi citi din nou mesajul.

— În regulă. Eşti liber. Legionarul plecă din cameră şi coborî la etajul opt.

Rodin înjură încet, dar sănătos preţ de câteva secunde, mototolind hârtia în mână.

— La dracu, la dracu, la dracu cu Kowalski.

Primele două zile după dispariţia lui Kowalski crezuse că individul dezertase pur şi simplu. Mai fuseseră şi alte dezertări în ultimul timp, pe măsură ce între soldaţi şi ofiţeri, deopotrivă, se răspândea convingerea că O.A.S.-ul eşuase şi va eşua în continuare în încercarea de a-l ucide pe Charles de Gaulle şi de a răsturna guvernul actual al Franţei. Dar despre Kowalski, cel puţin, crezuse că va rămâne credincios cauzei până la sfârşit.

Şi iată că se dovedea că dintr-un motiv inexplicabil se întorsese în Franţa sau poate fusese agăţat în Italia şi răpit. Şi apoi vorbise sub constrângere, desigur.

Lui Rodin îi părea efectiv rău de sluga lui care murise. Parte din reputaţia sa considerabilă pe care şi-o clădise ca soldat şi comandant se datora enorm grijii pe care o purtase oamenilor săi. Asemenea lucruri erau apreciate de combatanţi mai mult decât şi-ar putea imagina teoreticienii militari. Acum Kowalski era mort şi Rodin nu-şi făcea iluzii despre modul în care trecuse în lumea drepţilor.

Lucrul cel mai important, în momentul de faţă, era să-şi poată aminti ce anume ar fi putut spune Kowalski.

Întâlnirea de la Viena şi numele hotelului. Bineînţeles şi restul. Cei trei care au participat la întâlnire. Informaţia aceasta nu era o noutate pentru S.D.E.C.E. Dar despre Şacal, ce ştia? Era sigur că nu ascultase la uşă. Putuse să le spună doar că un străin înalt şi blond îi vizitase pe cei trei.

Dar nici asta nu însemna mare lucru. Străinul putea fi un negustor de arme sau un susţinător financiar. Nu se pomenise nici un nume.

Dar Valmy menţionase numele codificat al Şacalului. Cum?

Cum putea Kowalski să le spună aşa ceva?

Rodin îşi aminti cu groază scena despărţirii. El stătea în uşă cu englezul; Viktor se afla la câţiva metri mai încolo pe coridor iritat de modul în care englezul îl observase ascuns în nişă; un profesionist întrecut de alt profesionist, căutând înfruntarea cu orice preţ, aproape aşteptând-o. Şi el, Rodin, ce spusese? „*Bonsoir*, domnule Şacal”. Sigur că da, fir-ar a dracului, să fie!

Reluând iar şi iar firul faptelor, Rodin îşi dădu seama că Kowalski n-avea cum să ştie numele adevărat al asasinului. Numai el, Montclair şi Casson îl ştiau. Şi totuşi Valmy avea dreptate. Mărturisirea lui Kowalski la S.D.E.C.E. făcuse să sară totul în aer. Cei de la S.D.E.C.E. ştiau despre întâlnire, cunoşteau numele hotelului şi probabil că şi vorbiseră deja cu recepţionerul; cunoşteau faţa şi statura unui bărbat şi numele lui codificat. Nu exista nici o îndoială că ghiciseră, ca de altfel şi Kowalski, că blondul era ucigaş de profesie. Din acel moment plasa din jurul lui De Gaulle se va strânge, acesta va renunţa la angajamentele publice, la ieşiri în afara palatului, anulând orice şanse ca asasinul să-l poată lichida. Totul se terminase, operaţiunea eşuase. Trebuia să-l decomande pe Şacal, să-i ceară banii înapoi, minus cheltuielile şi o despăgubire pentru timpul pierdut şi pentru încurcătura în care-l băgase. Un lucru trebuia însă făcut imediat. Şacalul trebuia prevenit urgent să-şi înceteze acţiunea. Rodin rămase acelaşi gen de comandant care nu-şi trimitea omul într-o misiune fără şanse de succes.

Îl chemă pe gardianul pe care după plecarea lui Kowalski îl însărcinase cu ridicarea corespondenţei zilnice de la poştă şi pe care-l punea să dea telefoanele necesare şi îi dădu instrucţiuni.

Pe la ora nouă, gardianul se afla la poştă unde făcea o comandă telefonică cu un număr de la Londra. După douăzeci de minute, la celălalt capăt al firului sună telefonul. Operatoarea îi făcu cu mâna semn francezului, să se ducă la o cabină. Acesta ridică receptorul în timp ce operatoarea îl puse pe al ei în furcă şi el auzi soneria tipic englezească făcând *bzzz-bzzz*... pauză... Apoi iar *bzzz-bzzz*.

În acea dimineaţă, englezul se sculă devreme, căci avea multe lucruri de făcut. Cu o seară înainte verificase şi-şi reîmpachetase lucrurile în cele trei valize.

Mai avea să pună în geanta de voiaj doar trusa de bărbierit şi punga cu buretele. Îşi bău ca de obicei cele două ceşti de cafea,

se spălă şi se bărbieri. După ce-şi împachetă şi restul de obiecte de toaletă, închise geanta de voiaj şi duse toate cele patru bagaje la uşă.

În bucătăria strimtă îşi pregăti un mic dejun frugal cu ouă jumări, suc de portocale şi cafea, pe care-l mâncă stând în picioare lângă masă. Fiind un om pedant şi ordonat, vărsă restul de lapte în chiuvetă. Bău restul de suc de portocale, aruncă cutia în coşul de gunoi iar resturile de pâine, cojile de ouă şi zaţul de cafea le aruncă la ghenă. Nu trebuia să rămână nimic care să se altereze, în absenţa lui.

La urmă se îmbrăcă, alegându-şi un pulover pe gât, din mătase, costumul gri deschis în care avea actele pe numele de Duggan şi o sută de lire, ciorapi gri închis şi mocasini negri din piele fină. Ansamblul îl completă cu eternii ochelari negri.

La nouă şi un sfert îşi luă bagajele, câte două în fiecare mână, trase uşa care se închise automat în urma lui şi coborî scările. Merse puţin pe jos, până în South Audley Street şi din colţ, luă un taxi.

— La aeroport, aerogara numărul doi, îi spuse taximetristului.

Când taxiul porni, în apartamentului lui începu să sune telefonul.

Ceasul arăta orele 22:00 când legionarul se întoarse la hotelul de pe Via Condotti şi-i spuse lui Rodin că timp de treizeci de minute aşteptase ca cineva să răspundă la numărul de telefon de la Londra, dar fără rezultat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Casson, care auzise explicaţiile date lui Rodin şi-l văzuse pe legionar plecând la postul lui de pază. Cei trei şefi ai O.A.S.-ului şedeau în salonul apartamentului. Rodin scoase o foaie de hârtie din buzunarul de la piept şi i-o dădu lui Casson.

Casson o citi şi o dădu mai departe lui Montclair. Cei doi priviră spre şeful lor aşteptând un răspuns. Nu-l primiră. Rodin privea pe fereastră la acoperişurile Romei, adâncit în gânduri.

— Când a venit? întrebă în cele din urmă Casson.

— Azi dimineaţă, răspunse Rodin scurt.

— Trebuia să-l opreşti, protestă Montclair. Vor pune jumătate din Franţa pe urmele lui.

— Vor pune o jumătate din Franţa pe urmele unui străin înalt şi blond, spuse Rodin calm. În august, în Franţa se aflau peste un milion de străini. E clar că ei nu ştiu cum îl cheamă, nici cum

arată, nici ce paşaport are. Fiind profesionist va folosi probabil un paşaport fals. Le va trebui mult timp ca să-l prindă. Este foarte probabil că va fi prevenit dacă-l sună pe Valmy şi va putea părăsi ţara la timp.

— Dacă-l sună pe Valmy acesta îi va spune cu siguranţă să oprească acţiunea, spuse Montclair. Valmy o să-i ordone.

Rodin dădu din cap negativ.

— Valmy nu are autoritatea să facă aşa ceva. Este autorizat doar să primească informaţiile de la fată şi să i le retransmită Şacalului când i se telefonează. Va face atât şi nimic mai mult.

— Dar Şacalul trebuie să înţeleagă singur că totul s-a terminat, protestă Montclair. Trebuie să părăsească Franţa de îndată ce-l sună pe Valmy.

— În teorie, da, spuse Rodin gânditor. Dacă face asta atunci trebuie să returneze banii. Miza este foarte mare pentru noi toţi, inclusiv pentru el. Depinde cât se simte de stăpân pe planul făcut.

— Crezi că mai are vreo şansă acum... după cele întâmplate? întrebă Casson.

— Sincer să fiu, nu cred, spuse Rodin. Dar el e profesionist. În felul meu şi eu sunt la fel. Este o chestiune de mentalitate. Nu renunţi uşor la o operaţiune pe care ai pus-o la punct personal.

— Atunci pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-l, protestă Casson.

— Nu pot. Aş face-o dacă aş putea, dar nu mai pot. A pornit deja şi îşi urmează drumul. Aşa cum a dorit. Nu ştiu unde se află sau ce are de gând să facă. Este de unul singur. Nu pot nici măcar să-l sun pe Valmy şi să-i ordon să transmită Şacalului să lase totul baltă. Dacă fac aşa ceva risc să-l distrug pe Valmy. Nimeni nu-l mai poate opri de-acum pe Şacal. Este prea târziu.

12

Comisarul Claude Lebel se întoarse în birou la şase fără câteva minute şi-l găsi pe inspectorul Caron şezând la masa lui, numai în cămaşă, obosit şi încordat.

Avea în faţă câteva foi de hârtie pline de notiţe scrise de mână. În birou se produseseră unele schimbări. Pe fişet bolborosea un filtru de cafea împrăştiind aromă delicioasă de cafea proaspătă. Alături se afla un top de pahare de hârtie, o cutie de lapte neîndulcit şi o pungă de zahăr. Toate fuseseră aduse în timpul nopţii de la cantina de la subsol.

În colţul dintre cele două birouri fusese instalat un pat de campanie acoperit cu o pătură aspră. Coşul de hârtii fusese golit şi aşezat după fotoliul de lângă uşă.

Fereastra era deschisă lăsând norişorii de fum albăstrui de la ţigările lui Caron să plutească uşor afară, în aerul răcoros al dimineţii. Dincolo de fereastră, zorii noii zile dădeau culoare turlei de la St. Suplice.

Lebel se duse la biroul lui şi se prăbuşi în scaun. Deşi nu trecuseră decât douăzeci şi patru de ore de când se trezise, arăta la fel de obosit ca Lucian Caron.

— N-am găsit nimic, spuse. Am parcurs toate cazurile existente de zece ani încoace. Singurul asasin străin amestecat în politică şi care încercase să opereze la noi a fost Degueldre, dar el e mort. În plus, era membru în O.A.S. şi-l aveau în evidenţă ca atare. Este de presupus că Rodin şi-a ales o persoană care nu are nimic de-a face cu O.A.S.-ul şi e firesc să fie aşa. În ultimii trei ani au existat doar patru ucigaşi plătiţi să opereze în Franţa – în afară de ai noştri – şi în Africa. Şi apoi toţi erau ucigaşi de mâna a doua şi nu ar fi fost în stare de un atentat împotriva Preşedintelui Franţei. L-am contactat pe Bargeron la biroul de evidenţă centrală şi acum este în curs o reverificare, dar mă îndoiesc că vor găsi dosarul unui asemenea individ. Înainte de a-l angaja, Rodin a avut probabil grijă să se asigure că nu are dosar.

Caron îşi aprinse încă o ţigară Gaulloise, suflă fumul şi oftă.

— Deci trebuie să începem căutând capătul firului în străinătate?

— Exact. Un individ de acest gen trebuie să se fi antrenat şi să fi operat în altă parte. N-ar fi devenit unul dintre cei mai buni în

lume dacă nu ar fi lăsat în urma lui o serie de lovituri reuşite. Nu neapărat la preşedinţi de state, dar sigur la oameni cu vază, mai importanţi decât nişte simpli caizi din lumea interlopă. Asta înseamnă că undeva, trebuie să fi atras atenţia cuiva. În mod sigur. Ce-ai aranjat între timp?

Caron ridică una din foi şi-i arătă o listă de nume, iar pe coloana din stânga succesiunea pe ore.

— Toţi cei şapte au fost programaţi, spuse el. Începeţi cu şeful Biroului de investigaţii interne la ora 7:10. La Washington va fi ora 1:10 dimineaţa. L-am programat primul din cauza decalajului de fus orar.

— Apoi, la 7:30 legătura cu Bruxelles, la Amsterdam la 7:45 şi la Bonn la 8:10. Cu Africa de Sud am stabilit la 8:30 iar cu Scotland Yard-ul la 9:00. Ultima este Roma, la 9:30.

— În toate cazurile cu şefii de la Omucideri? întrebă Lebel.

— Sau cu omologul dumneavoastră. La Scotland Yard va fi domnul Anthony Mallinson, comisar-şef adjunct al Diviziei Crime. Se pare că în poliţia metropolitană nu au o secţie aparte pentru omoruri. În rest, da, cu o excepţie. Africa de Sud. Nu l-am putut găsi nicicum pe Van Ruys, aşa că veţi vorbi cu comisarul adjunct Anderson.

Lebel se gândi puţin.

— E în ordine. Îl prefer pe Anderson. Am colaborat o dată la un caz. Mai este şi problema limbii. Trei vorbesc englezeşte. Cred că belgianul vorbeşte franţuzeşte. Ceilalţi vor vorbi şi ei englezeşte, cu siguranţă, dacă trebuie...

— Neamţul Dietrich vorbeşte franceza, interveni Caron.

— Bun, voi vorbi cu cei doi personal. În franceză. Cu ceilalţi va trebui să te folosesc ca interpret, pe telefonul în derivaţie. E timpul să mergem. Haide.

Ceasul arăta şapte fără zece când maşina poliţiei îi depuse pe cei doi în faţa unei uşi verzi, oarecare, pe străduţa Paul Valery, unde se afla la acea dată sediul Interpolului.

Lebel şi Caron au petrecut următoarele trei ore cocoşaţi la telefon în sala de comunicaţii de la subsol, vorbind cu cei mai mari criminalişti din lume. Din hăţişul de antene de pe acoperişul clădirii, semnale într-o ultra înaltă frecvenţă se răspândeau către trei continente străpungând stratosfera ca apoi să se ciocnească de stratul ionizat de deasupra şi să se întoarcă înapoi pe pământ, de la mii de kilometri distanţă, printr-o vergea de aluminiu ieşită printre ţiglele acoperişului.

Schimbarea permanentă a frecvenţei făcea imposibilă interceptarea convorbirilor. Un poliţist vorbea cu un alt poliţist în timp ce lumea îşi bea cafeaua de dimineaţă sau ultimul păhărel înainte de culcare.

De fiecare dată discursul lui Lebel era cam acelaşi.

— Nu, domnule comisar, nu pot deocamdată să vă fac această cerere pe cale oficială, de la poliţie la poliţie... desigur că o fac în interes de serviciu... Pentru moment nu suntem siguri dacă intenţia de a comite infracţiunea a fost declanşată sau se află în fază de pregătire. Este vorba doar de a obţine câteva indicii de rutină, pentru moment... Ştiţi, căutăm un bărbat despre care ştim foarte puţin... nici măcar numele... avem doar o descriere vagă...

De fiecare dată făcea descrierea cât putea de bine. Partea cea mai grea venea la sfârşit căci fiecare coleg străin îl întreba de ce îi solicita chiar lui ajutorul şi de la ce indicii trebuia să pornească. Acesta era momentul când la capătul celălalt al firului intervenea un moment de tăcere.

— Vedeţi, indiferent cine este sau ar putea fi acest om, el trebuie să iasă din comun prin ceva special... trebuie să fie unul dintre ucigaşii de profesie cei mai buni din lume... nu, nu un pistolar de gang, ci un asasin specializat în crime politice cu câteva asasinate reuşite la activ. Am dori să ştim dacă în evidenţele dumneavoastră figurează o asemenea persoană chiar dacă ea n-a operat direct în ţara dumneavoastră. Sau poate vă vine în minte altcineva.

Inevitabil la celălalt capăt urma o pauză lungă înainte ca vocea să revină. De această dată era mai calmă şi mai preocupată.

Lebel nu-şi făcea iluzii că şefii departamentelor Omucideri ale poliţiilor importante din lumea occidentală nu pricepeau la ce face el aluzie, dar nu putea spune adevărul. În Franţa nu era decât o singură ţintă care l-ar fi putut interesa pe un asasin de marcă, specializat în crime politice.

Fără excepţie, răspunsul era acelaşi:

— Da, desigur. O să verificăm evidenţele. O să încerc să te caut până la sfârşitul zilei. Şi noroc, Claude.

După ce puse jos receptorul după ultima convorbire, Lebel se întrebă de cât timp era nevoie oare, ca miniştrii de externe sau primii miniştri ai celor şapte ţări să-şi dea seama despre ce este vorba. Probabil de nu prea mult timp, căci poliţistul este obligat

să raporteze politicienilor o situaţie de o asemenea gravitate. Era aproape sigur că miniştrii vor păstra discreţia. În fond, între deţinătorii puterii din lumea întreagă exista o solidaritate deasupra diferenţelor şi intereselor politice. Toţi erau membrii aceluiaşi club, clubul potentaţilor. Făceau front comun împotriva inamicilor comuni. Şi exista oare un inamic mai mare decât un asasin plătit pentru crime politice? Era totuşi conştient că dacă cererea lui avea să fie cunoscută public şi să ajungă pe mâinile presei, el va fi un om terminat.

Singurii care-l îngrijorau erau englezii. Dacă secretul ar fi rămas numai între poliţişti, ar fi avut încredere în Mallinson.

Dar ştia că înainte de sfârşitul zilei, secretul va ajunge mai sus de Mallinson. Trecuseră doar şapte luni de când Charles de Gaulle îi respinsese brutal pe britanici din Piaţa Comună şi în lumina conferinţei de presă ţinută de general la 14 ianuarie, Ministerul de Externe londonez devenise aproape patetic şi acest lucru îl putea deduce chiar Lebel, aşa apolitic cum era, în campania lor de răspândire a tot felul de vorbe împotriva Preşedintelui Franţei, prin corespondenţii străini de politică externă. Se vor folosi oare de situaţie pentru a se răzbuna pe bătrân?

Lebel privea ţintă la tabloul de transmisiuni acum inert. Caron îl urmărea calm.

— Haide, spuse măruntul comisar ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre uşă, hai să mâncăm ceva şi să tragem un pui de somn. Nu ne mai rămâne altceva de făcut deocamdată.

Comisarul adjunct Anthony Mallinson puse receptorul în furcă îngândurat şi părăsi sala de comunicaţii fără să răspundă la salutul tânărului poliţist care tocmai intra să-şi ia serviciul în primire. Comisarul rămase încruntat tot drumul până în biroul lui de la etaj, spaţios dar sobru mobilat, cu vedere spre Tamisa.

Pentru el nu era nici o îndoială cu privire la natura cererii lui Lebel şi nici la motivele care-l determinaseră să o facă. Poliţia franceză dăduse de vreo urmă a unui asasin de marcă care bântuia prin Franţa şi care constituia un pericol serios. Aşa cum prevăzuse Lebel de altfel, nu i-a fost deloc greu să ghicească cine putea fi unica ţintă pentru asasin în Franţa acelui august 1963. Evaluă presupunerea lui Lebel cu experienţa unui vechi şi încercat poliţist.

— Bietul de el, zise cu glas tare privind fluviul cald şi leneş

care aluneca pe lângă cheiul de sub fereastra sa.

— Sir? întrebă aghiotantul său care intrase după el în birou aducând corespondenţa de dimineaţă, pe care i-o puse pe biroul de nuc.

— Nimic. Mallinson continua să privească pe fereastră în timp ce aghiotantul ieşi din birou. Oricât de bine l-ar fi înţeles pe Lebel că doreşte să-şi protejeze Preşedintele nelansând o cerere oficială pentru prinderea prezumtivului asasin şi el, Mallinson, îşi avea şefii lui. Mai devreme sau mai târziu trebuia să le spună cererea pe care i-o făcuse Lebel în acea dimineaţă. Peste o jumătate de oră, la zece, avea loc şedinţa obişnuită cu şefii de departamente. Era oare cazul să pomenească de cererea lui Lebel?

În final, decise că nu. Va fi suficient să-i facă o notă informativă în particular comisarului-şef, schiţându-i natura cererii lui Lebel. Necesitatea păstrării secretului va justifica mai târziu de ce chestiunea nu fusese spusă la şedinţa de dimineaţă. Între timp nu avea să se întâmple nimic dacă începea cercetările fără a da explicaţii. Se aşeză la birou şi apăsă pe butonul interfonului.

— Sir? se auzi vocea aghiotantului din anticameră.

— John, vino puţin, te rog.

Tânărul inspector îmbrăcat într-un costum de culoare închisă intră cu carnetul de notiţe în mână.

— John vreau să te duci la biroul central de evidenţă. Vorbeşte cu superintendentul-şef Markham, în persoană. Spune-i că vii cu o rugăminte din partea mea şi că pentru moment nu-i pot da alte explicaţii. Roagă-l să verifice datele existente despre toţi asasinii de profesie din ţară...

— Asasini, sir? Aghiotantul făcu o mutră ca şi când comisarul-şef adjunct i-ar fi cerut o verificare de rutină a tuturor marţienilor cunoscuţi.

— Da, asasini. Şi nu, repet, nu ucigaşi de duzină din lumea interlopă gata să lichideze pe câte cineva în răfuielile dintre bande. Asasini cu motivaţie politică, John, oameni capabili să asasineze, pentru bani, politicieni bine păziţi sau oameni de stat.

— Aceştia sunt mai degrabă clienţi ai Serviciului Special, sir.

— Aşa-i. Sigur că o să predau cazul Serviciului Special. Dar aş dori să fac mai întâi o verificare de rutină. A, vreau să am răspunsul, oricare ar fi, la prânz. O.K.?

— Am înţeles, sir.

Cinsprezece minute mai târziu, comisarul-şef adjunct Mallinson îşi ocupa locul la şedinţa de dimineaţă.

După ce se reîntoarse la birou răsfoi mapa cu corespondenţă, o împinse la marginea mesei şi-i ceru aghiotantului să-i aducă o maşină de scris. Singur bătu la maşină un raport scurt către comisarul-şef al Poliţiei metropolitane. Menţionă pe scurt telefonul primit acasă dis-de-dimineaţă, convorbirea personală de la ora nouă prin reţeaua Interpolului şi natura cererii făcute de Lebel. Lăsă necompletat spaţiul de jos al paginii, o încuie în sertar şi-şi continuă activitatea din ziua aceea.

Cu puţin înainte de ora douăsprezece, aghiotantul ciocăni la uşă şi intră.

— Superintendentul Markham tocmai a primit raportul de la biroul-central de evidenţă, îi spuse. Se pare că printre criminalii care apar în evidenţe nu există nici unul care să corespundă descrierii, sir, zece sunt în închisoare, şapte sunt în libertate. Dar toţi lucrează pentru bande mari de răufăcători, fie aici, fie în principalele oraşe. Superintendentul spune că nici unul din ei nu este capabil de acţiune împotriva unui om politic aflat în vizită. Ne-a recomandat să ne adresăm la Serviciul Special, sir.

— E în ordine, John, mulţumesc. Asta-i tot.

După ce aghiotantul se retrase, Mallinson scoase din sertar raportul pe jumătate scris, îl introduse din nou în maşină şi scrise în partea de jos a paginii:

— De la biroul de evidenţă mi s-a transmis la cerere că în dosarele lor nu s-a putut găsi nici o persoană care să corespundă descrierii făcute de comisarul Lebel. Cererea a fost apoi transferată la Serviciul Special, comisarul-şef adjunct.

Semnă raportul şi luă primele trei exemplare. Restul fu aruncat la coşul de hârtii drept ciorne inutilizabile, care ulterior urmau să fie fărâmiţate în milioane de particule şi distruse.

Unul din exemplare îl puse într-un plic pe care-l adresă comisarului-şef. Pe al doilea îl clasă în dosarul de Corespondenţă secretă şi-l încuie în seiful din perete. Pe al treilea îl împături şi îl băgă în buzunarul de la piept.

Pe carnetul de notiţe de pe birou scrise următorul mesaj:

„Către: Comisarul Claude Lebel, Director general adjunct, Poliţia Judiciară, Paris”.

„De la: Comisarul Şef adjunct Anthony Mallinson, A.C. Divizia Crime, Scotland Yard, Londra.”

„Mesaj: Urmare a cererii dumneavoastră, după verificări, la

această dată în evidenţele noastre nu figurează un asemenea personaj stop orice informaţie utilă vă va fi transmisă imediat stop Mallinson.”

„Ora şi data transmiterii... 12.08.’63.”

Tocmai trecuse de douăsprezece şi jumătate. Ridică receptorul şi când operatorul îi răspunse, îl ceru pe comisarul-şef adjunct Dixon şeful Serviciului Special.

— Alo, Alec? Aici Tony Mallinson. Ai un minut liber?

— Merg să iau masa la club, hai şi tu şi vorbim în timpul prânzului.

— Aş vrea dar nu pot. Va trebui să mă mulţumesc doar cu un sandviş de prânz. Ziua se anunţă încărcată. Nu, vreau să te văd doar câteva minute înainte de a pleca. Bine, vin chiar acum.

Trecând prin anticameră puse plicul adresat comisarului-şef pe biroul aghiotantului.

— Merg până la Dixon, la Serviciul Special. Du plicul la biroul comisarului-şef, te rog. Personal. Şi trimite telegrama asta la destinaţie. Bate-o la maşină aşa cum trebuie.

— Am înţeles, sir.

Mallinson rămase lângă birou în timp ce aghiotantul parcurgea mesajul cu privirea. Când ajunse la sfârşit, făcu ochii mari.

— John...

— Da, sir?

— Nu spune nimic nimănui, te rog.

— Am înţeles, sir.

— Discreţie mare, John.

— Nici un cuvânt, sir.

Mallinson îi adresă un zâmbet scurt şi părăsi biroul. Aghiotantul citi mesajul către Lebel a doua oară. Îşi aduse aminte de cererea pe care o făcuse la biroul de evidenţă în numele lui Mallinson, pricepu despre ce este vorba şi spuse în şoaptă: „Afurisită treabă”.

Mallinson stătu de vorbă cu Dixon zece minute şi-i încurcă acestuia efectiv programul de a-şi lua prânzul la club. Îi dădu şefului Serviciului Special al doilea exemplar al raportului. Se sculă de pe scaun şi plecă, dar ajuns la uşă se întoarse, cu mâna pe clanţă.

— Îmi pare rău. Alec, dar chestiunea ţine mai mult de domeniul tău. Dar dacă mă întrebi pe mine, părerea mea este că nu există probabil nimeni de o asemenea talie în ţara asta, aşa că după ce verifici bine datele ai putea să-i dai un telex lui Lebel

prin care să-i comunici că nu-l putem ajuta. Trebuie să spun că de data asta nu-l invidiez deloc pentru situaţia în care se află.

Comisarul-şef adjunct Dixon, a cărui sarcină era, printre altele, să-i supravegheze pe toţi psihopaţii şi nebunii din Marea Britanie cărora le-ar putea veni ideea să asasineze vreun om politic aflat în vizită, fără a mai vorbi de zecile de străini înrăiţi şi capricioşi, rezidenţi în ţară, resimţea şi mai acut situaţia imposibilă în care se afla Lebel. Nu era o plăcere să trebuiască să aperi oamenii politici aflaţi în vizită, de fanaticii dezechilibraţi, dar cel puţin ştiai că ai de-a face cu amatori care oricum dădeau greş în faţa propriului corp de profesionişti încercaţi.

Dar să fii în situaţia în care propriul şef de stat devenea ţintă pentru o organizaţie de foşti militari cu experienţă, era şi mai puţin plăcut. Şi totuşi, francezii reuşiseră să-i înfrângă pe cei din O.A.S. Ca profesionist, Dixon îi admira pentru acest lucru. Dar angajarea unui profesionist străin era cu totul altceva. Aceasta avea un singur avantaj, după opinia lui Dixon şi anume acela că prezumtivii asasini se reduceau doar la câţiva şi el nu avea nici o îndoială că în evidenţele lui nu se va găsi nici un englez de talia celui pe care-l căuta Lebel.

Pupă ce Mallinson plecă, Dixon citi copia raportului. Apoi chemă pe aghiotantul său.

— Te rog spune-i superintendentului Thomas că aş dori să vină la mine la ora... se uită la ceas şi aprecie cam cât va dura pauza de prânz care oricum fusese scurtată la mult sub o oră... două fix.

Şacalul ateriză pe aeroportul Naţional din Bruxelles, imediat după ora douăsprezece. Depuse cele trei valize într-o casetă de bagaje în aerogara centrală şi luă cu el în oraş doar geanta de voiaj cu efectele personale, ghipsul cumpărat de la Paris, câteva pachete de vată şi bandaje. Ajuns la gară dădu drumul taxiului şi se duse la casa de bagaje.

Valiza din fibră de sticlă în care se afla arma se vedea pe raftul pe care o pusese funcţionarul cu o săptămână înainte. Prezentă chitanţa şi primi în schimb valiza.

Nu departe de gară găsi un hotel mic şi jegos, unul din acelea care există în vecinătatea gărilor peste tot în lume, unde nu se pun întrebări şi se acceptă tot felul de minciuni.

Îşi luă o cameră cu un pat pentru o noapte, o plăti pe loc cu banii belgieni pe care-i schimbase la aeroport şi duse singur

valiza sus în cameră. După ce încuie uşa, umplu chiuveta cu apă rece, puse ghipsul şi bandajele pe pat şi se apucă de treabă.

După ce termină treaba, dură mai mult de două ore până când ghipsul se întări. În tot acest timp, fumând şi privind la acoperişurile sumbre ce se vedeau pe fereastră, îşi ţinuse piciorul greu sprijinit pe un taburet. Din când în când încerca ghipsul cu degetul mare, hotărând, de fiecare dată, să mai aştepte puţin până când acesta se întărea bine şi abia după aceea să o pornească. Valiza de fibră de sticlă în care fusese puşca zăcea acum goală. Restul de bandaje şi ghipsul rămas le împachetă la loc în geanta de voiaj, în caz că era nevoie de reparaţii. Când termină cu toate, băgă valiza sub pat, controlă camera să nu fi rămas urme, goli scrumiera pe fereastră şi se pregăti de plecare.

Constată că având piciorul în ghips era obligatoriu să şchiopăteze. După ce coborî scara, se simţi uşurat când văzu că recepţionerul slinos şi adormit era în cămăruţa din spatele ghişeului, unde se aflase şi când sosise el. Acesta mânca, fiind timpul prânzului, dar uşa cu geam mat din spatele ghişeului era deschisă. După ce aruncă o privire spre uşa de la intrare ca să fie sigur că nu intră nimeni, Şacalul îşi strânse geanta de voiaj la piept, se aplecă şi traversă repede şi fără zgomot holul. Din cauza căldurii, uşa de la intrare era deschisă, aşa că se ridică în picioare abia după ce ajunse afară, pe scări, de unde nu mai putea fi văzut de recepţioner.

Şchiopătând, coborî scările şi o luă pe stradă până la intersecţia cu artera principală. Opri un taxi după o jumătate de minut şi acum se găsea din nou pe drumul spre aeroport.

Se prezentă la ghişeul Alitalia cu paşaportul în mână. Fata de la ghişeu îi zâmbi.

El îi spuse:

— Sper că aveţi un bilet pentru Milano rezervat acum două zile pe numele de Duggan.

Ea verifică rezervările pentru zborul de după-amiază spre Milano. Avionul pleca într-o oră şi jumătate.

— Da, sigur, îi răspunse ea surâzătoare. Mister Duggan. Biletul este rezervat, dar nu este plătit. Doriţi să-l plătiţi?

Şacalul plăti iar cu bani gheaţă, fata îi eliberă biletul şi-i spuse că va fi chemat la avion peste o oră. Cu ajutorul unui hamal îndatoritor, el îşi scoase cele trei valize din caseta de bagaje, le predă pentru cursa Alitalia, trecu prin vamă unde i se controlă

doar paşaportul, căci era un pasager care părăsea ţara şi-şi petrecu ora pe care o avea la dispoziţie savurându-şi prânzul, deşi era cam târziu, la restaurantul vecin cu sala de plecare.

Tot personalul care se ocupa de plecarea cursei se arătă foarte atent cu el din cauza piciorului. Îl ajutară să urce în autobuz, apoi să coboare, după aceea îl supraveghează cu grijă în timp ce urca cu greu scara până la uşa avionului. Frumoasa stewardesă italiană îl întâmpină cu un zâmbet extrem de cald şi apoi îl aşeză confortabil într-un fotoliu din centrul avionului, unde banchetele se aflau faţă în faţă. Avea mai mult loc pentru picioare, îl asigură ea.

Când şi-au ocupat locurile, ceilalţi pasageri au făcut tot posibilul să nu-i lovească piciorul, în timp ce Şacalul şedea comod în fotoliul lui şi zâmbea făcând pe viteazul.

La ora 16:15 avionul decolă şi luă ruta spre sud, spre Milano.

Superintendentul Bryan Thomas ieşi din biroul comisarului-şef adjunct înainte de ora 15:00 simţindu-se cât se poate de nefericit. Nu doar pentru că răceala care-l chinuia fusese mai rea şi mai persistentă ca niciodată, ci şi pentru că sarcina pe care tocmai o primise îi stricase toată ziua.

Dimineaţa aceasta de luni îi pricinuise până acum numai necazuri, mai întâi aflase că unul din agenţii lui îl pierduse pe delegatul comercial sovietic pe care trebuia să-l urmărească, apoi, pe la mijlocul dimineţii, primise o reclamaţie interdepartamentală de la serviciul M.I.-5 prin care era rugat politicos să abandoneze delegaţia sovietică, ceea ce, din punctul de vedere al serviciului M.I., însemna că era cazul să lase toată acţiunea doar pe mâna lor.

După-amiaza de luni se anunţa şi mai rea. Puţine erau lucrurile pe care un poliţist, fie el de la Serviciul Special sau nu, să le agreeze mai puţin decât spectrul unui asasin politic. Unde mai pui că în cazul sarcinii primite din partea superiorului său, nu i se dăduse nici măcar un nume cu care să înceapă.

— N-am numele, dar nu cred că o să ai multă bătaie de cap, îl încurajase Dixon. Încearcă să rezolvi până mâine.

Bătaie de cap, pufni Thomas când ajunse în birou. Deşi lista posibililor suspecţi cunoscuţi era extrem de mică, el şi serviciul lui vor pierde multe ore bune verificând dosarele şi rapoartele privind tulburările politice, arestările şi, spre deosebire de cazurile de la secţia crime, simple supoziţii. Totul trebuia apoi

verificat. Din instructajul lui Dixon reţinuse o singură rază de lumină: omul era un profesionist în materie, nu unul din nenumăraţii precupeţi cu idei fixe care le făceau zile negre celor din Serviciul Special înainte şi în timpul vizitei unui şef de stat străin.

Chemă doi inspectori despre care ştia că se ocupau de cazuri mai puţin urgente, le spuse să lase baltă tot, cum făcuse el însuşi şi să se prezinte la el. Instructajul la care i-a supus a fost mai scurt decât cel pe care i-l făcuse Dixon lui. Se limită să le spună ce au de făcut, dar nu şi de ce. Bănuiala poliţiei franceze că acel individ căuta să-l asasineze pe generalul de Gaulle, nu avea nimic comun cu cercetările prin arhiva şi dosarele Serviciului Special de la Scotland Yard.

Toţi trei lăsară la o parte lucrările de birou curente şi se apucară de treabă.

Avionul în care călătorea Şacalul a aterizat pe aeroportul Linate din Milano după ora şase. Stewardesa care-l copleşise cu atenţii îl ajută să coboare scara până pe pistă şi apoi una din stewardesele de la sol îl însoţi în clădirea aerogării. Abia la vamă îşi arătară roadele pregătirile intense pe care le făcuse pentru a muta arma din valiză într-un mijloc de transport mai puţin suspect. Controlul aeroportului a fost o simplă formalitate, dar pe măsură ce valizele veneau unele după altele pe bandă şi erau aşezate pe bancheta de la vamă, riscurile începeau să crească.

Şacalul găsi un hamal care-i adună cele trei valize şi le puse una lângă alta. Şacalul puse geanta de voiaj alături. Văzându-l cum vine şchiopătând spre banchetă, unul din vameşi se apropie de partea cealaltă.

— *Signor?* Acestea sunt toate bagajele dumneavoastră?

— Aăă, da, cele trei valize şi geanta aceasta.

— Aveţi ceva de declarat?

— Nu, nimic.

— Veniţi pentru afaceri, *signor?*

— Nu, am venit în vacanţă, dar după cum se vede va fi mai degrabă convalescenţă. Sper să ajung sus, la lacuri.

Vameşul nu se arătă impresionat.

— Vă rog să-mi daţi paşaportul, *signor*.

Şacalul i-l dădu. Italianul îl examină îndeaproape, apoi i-l returnă fără o vorbă.

— Vă rog, deschideţi-o pe aceasta.

Făcu semn cu mâna spre una din cele trei valize mari.

Şacalul scoase inelul cu chei, alese una şi descuie valiza.

Hamalul ca să-l ajute, deschise capacul. Din fericire era valiza ce conţinea hainele pastorului danez fictiv şi ale studentului american. Răscolind printre haine, vameşul nu dădu importanţă costumului gri închis, lenjeriei, cămăşii albe, tenişilor, pantofilor negri, canadienei şi şosetelor. Nu-l interesă nici cartea în limba daneză. Coperta era o fotografie color a Catedralei din Chartres, iar cuvintele din titlu, deşi în daneză, arătau aproape ca cele englezeşti şi trecură neobservate. Vameşul nu remarcă fanta cusută cu grijă la îmbinarea căptuşelii hainei şi nici nu găsi actele false. La o cercetare mai riguroasă le-ar fi găsit, dar controlul era ca de obicei de formă şi ar fi fost făcut mai serios numai dacă s-ar fi găsit ceva suspect.

Părţile componente ale puştii cu lunetă se aflau doar la un metru de banchetă, dar vameşul nu avea nici un fel de bănuială. Închise valiza şi-i făcu semn Şacalului că poate s-o încuie. Apoi făcu repede câte o cruce cu creta pe toate cele patru bagaje. După ce-şi termină treaba, faţa italianului se lumină de un zâmbet.

— *Grazie*, *signor*. Vacanţă plăcută.

Hamalul a găsit un taxi, primi un bacşiş gras şi nu mult după aceea Şacalul intra în Milano, ale cărui străzi, de obicei zgomotoase, vuiau acum şi mai tare de şirurile neîntrerupte de maşini care se întorceau spre casă şi de claxoanele pe care şoferii le foloseau din plin. Ceru să fie dus la gara centrală.

Aici chemă alt hamal, iar el ţopăi în urma lui spre casa de bagaje. În taxi scosese discret foarfecele din geanta de voiaj şi le strecurase în buzunarul de la pantaloni. La casa de bagaje depuse geanta de voiaj şi două valize, oprind-o pe cea în care se afla mantaua militară franceză şi în care mai era suficient loc gol.

După ce plăti hamalul se duse şchiopătând spre toaleta pentru bărbaţi unde se afla doar o persoană la una din chiuvetele înşirate pe perete, în stânga pisoarelor. Puse valiza jos şi se spălă îndelung pe mâini până când celălalt îşi termină treaba. Când acesta plecă, fugi repede într-una din cabine şi se închise înăuntru.

Ţinându-şi piciorul pe vasul closetului, tăie ghipsul timp de zece minute până când începură să se desprindă bucăţi din el, lăsând să se vadă dedesubt tampoanele de vată de care se folosise ca să reproducă grosimea unui picior fracturat pus în

ghips.

Când în sfârşit piciorul fu eliberat de ultima bucată de ghips, îşi puse şoseta de mătase şi mocasinul din piele fină care fuseseră lipite de talpă sub carcasa ghipsată. Adună resturile de ghips şi de vată şi le aruncă în closet. Trase apa şi vasul aproape că se înfundă dar a doua oară resturile dispărură.

Puse valiza pe vas şi aşeză în ea tuburile de oţel unul lângă altul în cutele mantalei, până ce valiza se umplu. Strânse curelele dinăuntru peste obiecte împiedicându-le astfel să se mişte la transport. Apoi închise capacul şi aruncă o privire spre uşă. La chiuvetă erau două persoane şi alte două în faţa pisoarelor. Şacalul ieşi din cabină, o coti brusc spre uşă, o luă rapid pe scări în sus şi ajunse în holul gării înainte ca cineva să-l fi putut vedea, chiar dacă ar fi vrut.

Nu se putea întoarce la casa de bagaje întreg şi bine după ce, cu puţin înainte, plecase de acolo invalid, aşa că strigă un hamal, îi spuse că se grăbeşte, trebuie să schimbe nişte bani, să-şi ridice bagajele şi să ia un taxi cât mai repede posibil. Îi puse în mână chitanţa şi o mie de lire şi-l trimise la casa de bagaje. Îi mai spuse că el va fi la ghişeul de schimb ca să schimbe nişte lire sterline în lire italiene.

Hamalul dădu fericit din cap şi plecă la casa de bagaje. Şacalul tocmai termina de schimbat în bani italieneşti ultimele douăzeci de lire sterline pe care le mai avea, când hamalul se întoarse cu cele trei valize. Două minute mai târziu se afla într-un taxi care gonea primejdios prin Piazza Duca d'Aosta îndreptându-se spre Hotel Continentale.

La recepţia din splendidul hol de la intrare îi spuse funcţionarului:

— Sper că aveţi rezervată o cameră pentru mine, pe numele Duggan. Rezervarea a fost făcută acum două zile de la Londra.

Cu puţin înainte de ora opt seara, Şacalul savura în camera lui plăcerea duşului şi bărbieritului. Două valize fuseseră puse cu grijă în dulap. Cea de-a treia, cu hainele lui era deschisă pe pat, iar costumul de seară bleumarin dintr-o stofă uşoară de mohair stătea atârnat de uşa dulapului pe umeraş. Costumul gri deschis îl dăduse valetului la curăţat şi călcat. În seara aceea avea să bea câteva cocteiluri, să cineze şi să se culce devreme căci a doua zi, pe 13 august, urma să fie foarte ocupat.

13

— NIMIC.

Unul din cei doi tineri inspectori, aflaţi în biroul lui Bryan Thomas, închise ultimul dosar care-i fusese dat la citit şi ridică privirea spre superiorul său.

Colegul lui terminase şi el verificarea şi concluzia fusese aceeaşi. Thomas, care terminase cu cinci minute înaintea lor, se dusese la fereastră şi privea, în lumina amurgului la circulaţia de jos din stradă. Spre deosebire de biroul comisarului-şef adjunct Mallinson biroul lui Thomas nu avea vedere spre fluviu. Situat la primul etaj, el oferea doar panorama aglomeraţiei de maşini de pe Horseferry Road. Thomas se simţea îngrozitor de prost. Îl ustura gâtul din cauza ţigărilor, deşi ştia că nu trebuie să fumeze fiind foarte răcit, dar nu se putea abţine, mai ales acum când era sub tensiune.

Îl durea capul de fum, de telefoanele care zbârnâiseră fără încetare toată după-amiaza, referitor la persoanele din rapoarte şi din dosare date la verificare. Toate răspunsurile fuseseră negative. Despre fiecare persoană verificată se ştia exact ce face şi unde se află sau era considerată inaptă de-a îndeplini o misiune ca aceea de a-l ucide pe preşedintele Franţei.

— Deci, asta este, spuse el ferm, întorcându-se cu faţa spre cei doi. Am făcut tot ce-am putut şi practic n-am găsit pe nimeni care să corespundă cât de cât indicaţiilor cuprinse în cererea primită.

— S-ar putea să fie totuşi un englez, capabil de o asemenea treabă, sugeră unul din inspectori.

— Doar că noi nu-l avem în evidenţă.

— Auzi, să ştii că-i avem pe toţi, se zburli Thomas la el. Nu-l amuza deloc ideea că în „parohia lui” ar putea exista un asasin de profesie de un asemenea calibru, care să n-aibă dosar pe undeva, iar răceala şi durerea de cap nu făceau decât să-i amplifice supărarea. Când era în toane rele, accentul său englezesc ieşea în evidenţă. Cei treizeci de ani petrecuţi departe de valea cea verde nu reuşiseră să elimine total ritmul particular al vorbirii.

— Şi apoi, spuse celălalt inspector, un asasin politic este o pasăre extrem de rară. Probabil că aşa ceva nici nu există la noi.

Nu prea intră în firea englezilor, nu credeţi?

Thomas îl fulgeră cu privirea. Prefera cuvântul „britanic” atunci când se vorbea despre cetăţenii Regatului Unit şi considera o inadvertenţă folosirea cuvântului „englez” de către inspector ca o aluzie la faptul că doar galezii, Scoţienii sau irlandezii ar putea produce un astfel de om. Dar nu era aşa.

— Gata, strângeţi dosarele. Duceţi-le înapoi la arhivă. Am să răspund că verificarea făcută nu a dat la iveală o asemenea persoană, care să ne fie cunoscută. Asta-i tot ce putem face.

— De unde a venit cererea, şefule? întrebă unul din ei.

— Nu-i treaba ta, băiete. După cum se vede cineva are probleme, dar în nici un caz, ai noştri.

Cei doi tineri strânseră tot materialul şi porniră spre uşă. Amândoi aveau familii, dar unul era pe cale să devină tată pentru prima dată, aşteptând momentul de la o zi la alta. El a fost primul care a ajuns la uşă. Celălalt s-a întors preocupat, încruntându-şi sprâncenele.

— Şefu’, pe când verificam, mi-a trecut ceva prin minte. Dacă omul există şi are naţionalitate britanică, este puţin probabil că ar acţiona aici. Vreau să spun că trebuie să aibă pe undeva o bază, oricât ar fi el de grozav. Un refugiu, un loc unde să se poată retrage.

— Ce vrei să spui, că-i un fel de Jekyll şi Hyde?

— Cam aşa ceva. Dacă există un asasin de profesie de calibru celui pe care-l căutăm şi el este atât de important pentru cineva care să poată pune în mişcare o investigaţie de o asemenea amploare, implicând şi o persoană cu rangul dumneavoastră, atunci acel cineva trebuie să fie realmente mare. Şi dacă în domeniul lui asasinul este de marcă, atunci trebuie să fi lăsat în urmă câteva isprăvi. Altfel n-ar reprezenta nimic, nu-i aşa?

— Continuă, spuse Thomas urmărindu-l cu atenţie.

— Deci, m-am gândit că un asemenea tip ar putea opera numai în afara ţării sale de baştină. În felul acesta, în mod normal, nu ar atrage atenţia forţelor de securitate internă. S-ar putea ca Serviciul Special să fi aflat câte ceva despre el cândva...

Thomas reţinu ideea, apoi clătină încet din cap.

— Las-o baltă, băiete. Am să scriu raportul. Şi dăm totul uitării.

Dar după ce plecă inspectorul, ideea nu-i dădea pace lui Thomas. Ar putea să se aşeze şi să scrie raportul. Totul negativ. Să tragă linie. Nu apăruseră nici un fel de indicii după verificarea evidenţelor. Dar dacă totuşi cererea făcută de francezi avea un

suport oarecare? Să presupunem că francezii nu-şi pierduseră pur şi simplu capul, aşa cum credea Thomas, la auzul unor zvonuri care-l priveau pe preţiosul lor preşedinte? Dacă aveau într-adevăr doar atât de puţine date pentru a începe investigaţiile şi dacă nu exista nici un indiciu că omul era englez, atunci înseamnă că ei trebuiau să facă cercetări în toată lumea. Şansele erau minime ca asasinul să existe într-adevăr şi, în caz că exista, să se dovedească că provine din ţări cu o bogată istorie a asasinatelor politice. Dar dacă bănuielile francezilor se adevereau? Şi dacă omul se dovedea a fi englez? Chiar şi numai prin naştere?

Thomas era foarte mândru de reputaţia Scotland Yard-ului şi a Serviciului Special în primul rând. Nu avuseseră niciodată astfel de necazuri. Nu pierduseră nici un demnitar străin aflat în vizită şi n-avuseseră nici cel mai mic scandal. Chiar el personal trebuise să aibă grijă de ticălosul acela de rus, Ivan Serov, şeful K.G.B.-ului, când acesta venise la Londra să pregătească vizita lui Hruşciov şi pe care erau gata să-l cureţe zeci de polonezi şi baltici. Nu s-a tras nici măcar un foc de armă, deşi peste tot mişunau oamenii lui Serov înarmaţi, gata să deschidă focul.

Superintendentul Bryan Thomas mai avea doi ani până la pensie, când putea să se reîntoarcă cu Meg la căsuţa pe care o cumpărase pe o colină cu iarbă verde deasupra golfului Bristol. Era mai bine să fii sigur, să verifici absolut totul.

În tinereţe, Thomas fusese un bun jucător de rugby. Mai trăiau încă mulţi din cei ce jucaseră împotriva echipei Glamorgan şi care-şi aduceau bine aminte că nu era recomandabil să forţezi pe aripa închisă când la înaintare se afla Bryan Thomas. Acum, bineînţeles, era prea bătrân pentru aşa ceva, dar îi plăcea în mod deosebit echipa London Welsh şi când se putea rupe de la birou, se ducea pe terenul din Old Deer Park, la Richmond, ca să-i vadă pe băieţi jucând. Îi cunoştea bine pe toţi jucătorii, stătea de vorbă cu ei la club după meci şi reputaţia de care se bucura îl făcea să fie primit oricând cu plăcere.

Despre unul din jucători se ştia în echipă doar că lucrează la Ministerul de Externe. Thomas ştia însă ceva mai mult; departamentul pentru care lucra Barrie Lloyd se afla sub auspiciile ministerului dar nu făcea parte din Ministerul de Externe, el era de fapt Serviciul Secret de Informaţii numit S.I.S., sau uneori simplu, „Serviciul” şi în mod obişnuit şi incorect de către necunoscători, M.I.-6.

Thomas ridică receptorul telefonului de pe birou şi ceru un număr...

Cei doi bărbaţi se întâlniră la un pahar, între orele opt şi nouă seara, la o cârciumioară liniştită de pe malul Tamisei. Discutară la început despre rugby, până cumpără Thomas băuturile. Lloyd îşi dădea seama însă că omul de la Serviciul Special nu-l invitase la cârciumioara de lângă fluviu ca să discute despre un sport al cărui sezon nu începea decât peste două luni. După ce fiecare şi-a luat paharul şi a închinat cu un „Noroc” convenţional, Thomas i-a făcut lui Lloyd semn cu capul spre terasa care ducea pe chei. Afară era mai linişte căci tinerele perechi din Chelsea şi Fulham tocmai îşi terminau de băut aperitivele grăbindu-se să plece la masă.

— Am o mică problemă, băiete, începu Thomas. Sper să mă poţi ajuta.

— Să vedem... dacă pot, spuse Lloyd.

Thomas îi povesti despre cererea primită de la Paris şi despre lipsa de date la biroul central de evidenţă cât şi la Serviciul Special.

— M-am gândit că dacă ar exista un astfel de individ şi dacă ar mai fi şi britanic pe deasupra, nu ar face în nici un caz porcării la el în ţară. S-ar rezuma doar la operaţii în străinătate. Dacă cumva a lăsat vreo urmă, bănuiesc că ar fi intrat în atenţia „Serviciului”, nu?

— Care Serviciu? întrebă Lloyd calm.

— Haida-de, Berrie. Din când în când este nevoie să ştim şi noi o mulţime de lucruri.

Thomas vorbea aproape în şoaptă. Din spate arătau ca doi bărbaţi îmbrăcaţi sobru, privind peste fluviul întunecat la luminile de pe malul sudic, vorbind despre afacerile din City.

— În timpul anchetei în cazul Blake ne-au trecut prin mână nenumărate dosare. Mulţi de la Ministerul de Externe aveau câte un dosar privind activitatea lor. Printre aceia te numărai şi dumneata. La acea dată, când Blake începuse să fie suspectat, lucrai în secţia condusă de el. Aşa că ştim în ce departament lucrezi.

— Înţeleg, spuse Lloyd.

— Uite ce-i, acolo la teren pot fi Bryan Thomas. Dar mai sunt şi superintendent al Serviciului Special, nu-i aşa? Nu se poate ca voi, cei de la Externe să nu fiţi cunoscuţi chiar de nimeni.

Lloyd privea ţintă în fundul paharului.

— S-o iau ca pe-o cerere oficială de informaţii?

— Nu, deocamdată n-o pot face. Cererea francezului a fost şi ea neoficială, făcută personal de Lebel lui Mallinson. Acesta din urmă n-a găsit nimic la biroul central de evidenţă aşa că i-a răspuns că nu-l poate ajuta, dar l-a contactat totuşi pe Dixon. Care m-a rugat pe mine să fac o verificare. Şi totul în secret. Uneori aşa trebuie procedat. O treabă foarte delicată. Nu trebuie să afle ziarele sau altcineva. Dar gândeam să epuizez toate posibilităţile şi dumneata erai ultima.

— Să înţeleg că individul vrea să-l omoare pe de Gaulle?

— După urgenţa cererii, posibil. Dar francezii sunt obligaţi să procedeze foarte circumspect. Evident că nu doresc nici un fel de publicitate.

— Evident. Dar de ce nu ne-au contactat direct?

— Cererea de a se găsi un posibil nume a fost făcută prin relaţiile personale dintre veteranii din poliţie. De către Lebel direct lui Mallinson. Probabil că între veteranii din serviciul secret francez şi cei din secţia voastră nu există astfel de relaţii.

Chiar dacă Lloyd sesizase aluzia la relaţiile proaste dintre S.D.E.C.E. şi S.I.S., nu lăsă să se vadă acest lucru.

— La ce te gândeşti? întrebă Thomas după un timp.

— Ciudat, spuse Lloyd, privind dincolo peste fluviu. Vă amintiţi de cazul Philby?

— Bineînţeles.

— A rămas încă o rană deschisă în secţia noastră, spuse Lloyd.

Philby a trecut la ceilalţi plecând de la Beirut, în ianuarie 1961. Fireşte că ştirea nu a transpirat în afară decât mai târziu, dar a produs o perturbaţie teribilă în interiorul Serviciului. S-au făcut multe schimbări. Trebuiau făcute, căci Philby deconspirase secţia arabă şi pe mulţi alţii. Unul dintre ai noştri, care a trebuit să fie schimbat urgent, a fost principalul nostru rezident din Caraibe. Fusese cu Philby la Beirut doar cu şase luni înainte, după care a fost transferat în Caraibe.

— Cam în acelaşi timp, directorul Trujillo al Republicii Dominicane a fost asasinat pe un drum lăturalnic, nu departe de Ciudad Trujillo. Conform rapoartelor a fost omorât de rebeli având foarte mulţi duşmani. Omul nostru s-a întors la Londra şi o vreme, până ce l-au redistribuit, am stat în acelaşi birou. Povestea că maşina lui Trujillo fusese oprită pe drum, într-o ambuscadă, aşa încât rebelii s-o poată ataca şi să-l omoare pe pasager. Maşina a fost oprită de un singur glonţ tras de un

franctiror. O lovitură de maestru, de la o sută treizeci de metri, maşina fiind în viteză. Glonţul a trecut prin gemuleţul triunghiular de pe partea şoferului, singurul care nu era din sticlă incasabilă. Toată maşina era blindată. Glonţul l-a lovit pe şofer în gât şi acesta a pierdut controlul volanului. În momentul acela au apărut rebelii. Curios a fost însă altceva şi anume, zvonul că franctirorul fusese englez.

Urmă o pauză lungă în care cei doi, balansând halbele goale cu degetele petrecute pe sub toarte, continuară să privească peste apele tot mai întunecate ale Tamisei. Amândoi vedeau cu ochii minţii peisajul aspru şi arid undeva, pe o insulă îndepărtată şi fierbinte, o limuzină derapând la viteza de o sută de kilometri pe oră şi izbindu-se de parapetul stâncos al şoselei; şi cum un om în vârstă, într-un costum de gabardină cu galoane aurite, care-şi condusese regatul cu o mână de fier, necruţătoare, timp de treizeci de ani, era tras afară din maşina accidentată ca să fie lichidat cu focuri de armă, în praful de la marginea drumului.

— Individul acela... despre care se zvonea că ar fi fost englez, avea nume?

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc. Vorbeam şi noi aşa, de una, de alta în birou. Aveam destule pe cap şi soarta dictatorului din Caraibe chiar că nu mă interesa.

— Colegul acela, care ţi-a spus povestea, a făcut vreun raport?

— Probabil. Era o treabă de rutină. Înţelegeţi, fusese doar un zvon. Numai un zvon. Nimic cert. Noi ne ocupăm de fapte, cu probe concrete.

— Raportul trebuie să fie clasat pe undeva, nu?

— Aşa cred, spuse Lloyd. Dar e total neînsemnat, fiind vorba de un zvon. Prin locurile acelea plouă cu zvonuri.

— N-ai putea să cauţi prin dosarele de-atunci, ce zici? Să vezi dacă individul n-avea cumva şi un nume?

Lloyd se retrase de la balustradă.

— Duceţi-vă acasă, îi spuse el superintendentului. Am să vă telefonez dacă găsesc ceva ce v-ar putea fi de folos.

Intrară înapoi în local, se duseră la bar unde lăsară halbele şi se îndreptară spre ieşire.

— Ţi-aş rămâne îndatorat, îi spuse Thomas strângându-i mâna. Probabil că nu vei găsi nimic. Dar, oricum, trebuie încercată şi şansa aceasta.

În timp ce Thomas şi Lloyd discutau la malul Tamisei, iar Şacalul îşi bea ultima înghiţitură de vin pe terasa unui restaurant

din Milano, comisarul Lebel participa la prima întrunire la Ministerul de Interne din Paris, unde urma să prezinte primul raport despre mersul anchetei.

Audienţa era formată din aceleaşi personaje prezente şi cu douăzeci şi patru de ore înainte. Ministrul de Interne şedea în capul mesei avându-i pe şefii de departamente în stânga şi în dreapta sa. Claude Lebel şedea la capătul celălalt având în faţă un dosar subţire. Ministrul făcu semn cu capul că şedinţa putea începe.

Primul vorbi şeful lui de cabinet. Toată ziua şi noaptea precedentă, spuse el, vameşii de la toate punctele de frontieră din Franţa primiseră ordin să controleze bagajele tuturor străinilor înalţi şi blonzi care intrau în Franţa. Trebuiau controlate cu deosebire paşapoartele, care urmau să fie verificate de un agent al D.S.T.-ului aflat în vamă pentru a descoperi eventualele falsuri, (Şeful D.S.T.-ului înclină uşor capul în semn de confirmare). Turiştii şi oamenii de afaceri care intrau în Franţa puteau remarca uşor creşterea vigilenţei la punctele de vamă, dar era puţin probabil ca vreuna din victimele acestui control riguros să-şi dea seama că el se aplica pretutindeni în ţară, doar bărbaţilor înalţi şi blonzi. Dacă vreun ziarist mai ager ar fi pus întrebări, i s-ar fi răspuns că nu era nimic special, decât un control de rutină, prin sondaj. Dar nu aveau să se pună nici un fel de întrebări.

Mai avea de raportat şi o altă chestiune. Se făcuse propunerea de a se analiza posibilitatea răpirii unuia din cei trei capi ai O.A.S.-ului de la Roma. Ministerul de Externe din Quai d’Orsay se opunea fervent acestei idei, din raţiuni diplomatice (ei nu fuseseră informaţi de complotul implicându-l pe Şacal) iar poziţia lor era susţinută de Preşedinte (care cunoştea motivul). Deci, pe această variantă nu se putea conta.

Generalul Guibaud de la S.D.E.C.E. declară că verificarea dosarelor nu dezvăluise existenţa nici unui profesionist în asasinate politice din afara rândurilor O.A.S.-ului sau a simpatizanţilor acesteia despre care să nu se ştie totul.

Şeful departamentului *Renseignements Generaux* anunţă că verificarea dosarelor penale condusese la aceeaşi concluzie, referindu-se nu numai la francezi dar şi la străinii care încercaseră să acţioneze în interiorul Franţei.

Apoi, îşi prezentă raportul şeful D.S.T.-ului. La 7:30 dimineaţa se interceptase o convorbire telefonică de la oficiul poştal de

lângă Gara de Nord cu numărul hotelului din Roma unde locuiau Şefii O.A.S.-ului. De când aceştia se instalaseră acolo, cu opt săptămâni în urmă, operatorii de la centrala internaţională primiseră dispoziţie să anunţe convorbirile solicitate cu numărul respectiv. Operatorul de serviciu din acea dimineaţă reacţionase târziu. Convorbirea fusese deja comandată la destinaţie când îşi dădu seama că numărul respectiv era trecut pe una din listele pe care le avea în faţă. Făcuse legătura şi abia după aceea sunase la D.S.T. totuşi avusese inspiraţia să asculte convorbirea. Mesajul transmis fusese: „Valmy către Poitiers. Şacalul este în aer. Repet, Şacalul este în aer. Kowalski a fost prins. A cântat înainte de a muri. Sfârşit."

Timp de câteva secunde în sală se aşternu tăcerea.

— Cum au aflat? întrebă Lebel calm din celălalt capăt al mesei. Toţi îşi întoarseră privirile spre el, cu excepţia Colonelului Rolland, care continua să privească ţintă la peretele din faţă, cufundat în gânduri.

— Fir-ar a dracului, zise el răspicat privind încă peretele din faţa lui. Toate privirile se întoarseră acum spre şeful Serviciului de Acţiune.

Colonelul îşi reveni din visare.

— Marsilia, spuse el brusc.

Ca să-l scoatem pe Kowalski din Roma am folosit o momeală. Un prieten vechi de-al lui pe nume Jojo Grzybowski. Omul avea nevastă şi fiică. I-am ţinut pe toţi sub pază până ce Kowalski ne-a căzut în mână. Apoi i-am lăsat să plece acasă. Tot ce ne-a interesat a fost să obţinem de la Kowalski informaţii despre şefii lui. La acea dată nu aveam nici un indiciu despre existenţa acestui Şacal. Nici nu exista vreun motiv ca şefii de la Roma să nu afle despre Kowalski. Mai târziu, sigur, lucrurile s-au schimbat. Probabil că Jojo, polonezul, l-a informat pe agentul Valmy. Îmi pare rău.

— Valmy a fost arestat la poştă de către agenţii D.S.T.? întrebă Lebel.

— Nu, ne-a scăpat, pierzând câteva minute din cauza prostiei operatorului, răspunse omul de la D.S.T.

— O dovadă clară de ineficienţă, interveni sec colonelul Saint-Clair. Replica îi atrase câteva priviri ostile.

— Bâjbâim mai mult pe întuneric împotriva unui adversar necunoscut, îi răspunse generalul Guibaud. Dacă domnul colonel ar dori să preia conducerea operaţiei şi toată răspunderea pe

care o implică...

Colonelul de la Palatul Elysee îşi examină cu atenţie dosarele ca şi când acestea erau mult mai importante şi aveau mai mare greutate decât ameninţarea voalată a şefului S.D.E.C.E. Dar îşi dădu seama că nu făcuse o remarcă înţeleaptă.

— Într-un fel, specula ministrul, poate că a fost bine că au aflat că mercenarul lor a fost deconspirat. Cu siguranţă că acum vor încerca să oprească acţiunea, nu?

— Exact, spuse Saint-Clair încercând să se reabiliteze, domnul ministru are dreptate. Ar fi nebuni să continue în aceste condiţii. Cu siguranţă că îl vor opri pe individ.

— Omul nu este total deconspirat, spuse Lebel calm. Ceilalţi aproape uitaseră că era şi el acolo.

Nu ştim încă numele lui. Fiind acum avertizat, s-ar putea să-şi ia măsuri de precauţie pentru cazul de forţă majoră. Actele false, schimbarea înfăţişării, etc...

Optimismul pe care-l stârnise observaţia ministrului se topi. Roger Frey îl privi pe comisarul mărunţel cu respect.

— Cred că ar trebui să ascultăm raportul comisarului Lebel, domnilor. De fapt, el conduce această anchetă.

Rolul nostru este doar să-l ajutăm acolo unde putem.

Astfel încurajat, Lebel prezentă măsurile pe care le luase deja începând cu seara precedentă, exprimă convingerea tot mai puternică, susţinută de verificarea dosarelor franceze că străinul ar putea să apară doar în evidenţele unei poliţii străine, dacă e să existe pe undeva. Menţionă cererea făcută şi aprobată de a obţine informaţii din străinătate şi seria de convorbiri personale prin Interpol cu şefii poliţiilor din şapte ţări importante.

— Răspunsurile au sosit deja în cursul zilei, conchise el.

— Iată-le! Olanda, nimic. Italia, câţiva ucigaşi plătiţi, dar în serviciul Mafiei. Consultaţiile discrete dintre Carabinieri şi Capo de la Roma au confirmat poziţia Mafiei şi anume că, nici un ucigaş al ei nu s-ar amesteca într-un asasinat politic decât la ordin, dar Mafia nu agreează asasinarea oamenilor de stat străini.

Lebel ridică privirea.

— Personal înclin să cred că probabil acesta este adevărul.

— Marea Britanie, nimic, dar cazul a fost trecut pentru verificări unui alt departament. Serviciul Special.

— Înceţi ca întotdeauna, mormăi Saint-Clair în barbă. Lebel prinse remarca şi ridică din nou privirea de pe hârtie.

Dar foarte conştiincioşi, prietenii noştri englezi. Să nu subestimaţi Scotland Yard-ul.

Reluă lectura de pe hârtie.

— America. Două variante. Prima persoană este mâna dreaptă a unui mare negustor internaţional de arme, cu sediul la Miami, Florida. Acest individ a fost iniţial în infanteria marină a Statelor Unite, apoi agent C.I.A. în Caraibe. A fost dat afară pentru că în timpul unei confruntări a ucis un cubanez, duşman al lui Castro, cu puţin înainte de afacerea din Golful Porcilor. Cubanezul trebuia să comande o unitate în cadrul acelei operaţiuni. Americanul a fost apoi angajat de negustorul de arme, unul din cei pe care C.I.A. îi folosise neoficial pentru a aproviziona cu arme forţa de invazie din Golful Porcilor. Se crede că este responsabil de două accidente inexplicabile, cărora le-au căzut victime rivali ai patronului său. După câte se pare, afacerile cu arme conduc la crime. Numele omului este Charles Arnold, zis „Chuck”. În prezent este căutat de F.B.I.

A doua persoană bănuită de F.B.I. este Marco Vitelino, fostă garda de corp a şefului de bandă Albert Anastasia, din New York. Acest Capo fusese împuşcat mortal pe scaun, la frizer, în octombrie 1957 şi Vitelino fugise din America de teamă pentru propria viaţă. S-a stabilit la Caracas, Venezuela. A încercat să intre pe cont propriu în afaceri clandestine, dar fără prea mult succes. A fost respins de lumea interlopă. F.B.I.-ul crede că ajuns în sapă de lemn, ar fi putut să-şi ofere serviciile de asasin în slujba unei organizaţii străine, dacă preţul era convenabil.

În încăpere se lăsă o tăcere adâncă. Ceilalţi patrusprezece bărbaţi ascultau fără să spună o vorbă.

— Belgia. O singură posibilitate. Un criminal psihopat, odinioară în suita lui Chombe, în Katanga. Expulzat de Naţiunile Unite după ce fusese capturat în 1962. Nu s-a putut întoarce în Belgia fiind acuzat de două crime. Mercenar, dar deştept. Numele Jules Berenger. Se crede că a emigrat în America Centrală. Poliţia belgiană este încă în căutarea lui.

— Germania. O singură posibilitate. Hans-Dieter Kassel, fost maior SS, căutat de două ţări pentru crime de război. A trăit după război în Germania Occidentală sub nume fals şi a lucrat ca ucigaş plătit pentru ODESSA, organizaţie clandestină a foştilor membri SS. Suspectat de a fi fost implicat în asasinarea a doi socialişti de stânga din perioada postbelică care insistaseră pe lângă guvern să-şi intensifice anchetele privind crimele de

război. Mai târziu a fost demascat, dar a reuşit să fugă în Spania fiind informat la timp de un funcţionar superior din poliţie, care şi-a pierdut ulterior slujba din această cauză. Se crede că acest Kassel trăieşte la Madrid.

Lebel ridică privirea din nou.

— Printre altele, se pare că omul este puţin cam bătrân pentru o asemenea misiune. Are acum cincizeci şi şapte de ani.

— În sfârşit, Africa de Sud. Un singur suspect. Mercenar de profesie. Numele: Piet Schuyper. Şi el fusese unul din asasinii de frunte ai lui Chombe. În Africa de Sud nu există nici un cap de acuzare împotriva lui, dar este considerat indezirabil. Trăgător de elită, cu o înclinaţie deosebită pentru ţinte individuale. Ultima dată când s-a auzit de el a fost în momentul expulzării lui din Congo, după eşecul războiului de secesiune din Katanga, la începutul acestui an. Se presupune că se află încă undeva în Africa de Vest. Serviciul Special sud-african îl caută în continuare.

Se opri din citit şi ridică privirea. Cei patrusprezece din jurul mesei se uitau la el lipsiţi de orice expresie.

— Desigur, spuse Lebel, totul este foarte vag din păcate. Am avut în vedere doar cele şapte ţări care ofereau premize cu şanse mai mari de succes. Dar Şacalul poate fi tot atât de bine elveţian sau austriac, sau de altă naţie. Apoi trei ţări au răspuns categoric că nu pot avansa nici o idee. S-ar putea să greşească. S-ar putea ca Şacalul să fie italian, olandez sau englez. Sau poate sud-african, belgian ori american, dar nu figurează pe nici o listă. Nu se ştie niciodată. Bâjbâim cu toţii în întuneric, sperând să ni se ofere o şansă.

— Numai cu speranţa n-ajungem prea departe, replică sec Saint-Clair.

— Poate că domnul colonel are o propunere mai bună? întrebă Lebel politicos.

— Personal cred că omul a fost oprit să-şi continue acţiunea, spuse Saint-Clair glacial.

Nu se va putea apropia de Preşedinte în situaţia în care planul a fost descoperit. Oricât de mult i-ar fi plătit Şacalului, Rodin şi călăii lui, acum îi vor cere banii înapoi şi vor amâna operaţiunea.

— Dumneavoastră credeţi că omul a fost oprit, interveni Lebel blând, dar a crede nu-i prea departe de a spera. Eu aş dori să continui cercetările.

— Care este situaţia cercetărilor la această dată, domnule comisar? întrebă ministrul.

— Domnule ministru, forţele de poliţie care şi-au exprimat punctele de vedere, au început deja să ne trimită dosarele complete prin telex. Sper ca până mâine la prânz, să-l am pe ultimul. Voi primi şi telefotografii. Unii dintre colegi vor continua cercetările încercând să-i localizeze pe suspecţi ca să-i putem prelua noi.

— Credeţi că vor păstra discreţia? întrebă Sanguinetti.

— Nu văd de ce n-ar face-o, răspunse Lebel. Anual, şefii de departamente ai diferitelor poliţii afiliate la Interpol fac sute de investigaţii foarte secrete, iar unele chiar neoficial, bazate pe relaţiile personale dintre ei. Din fericire, toate ţările, indiferent de culoare politică, luptă împotriva crimei organizate. Poliţia nu este amestecată în rivalităţile politice care pot să apară la nivelul relaţiilor internaţionale. Colaborarea între poliţii este foarte bună.

— Chiar şi în cazul crimelor politice? întrebă Frey.

— Domnule ministru, pentru poliţie, crima este crimă. De aceea prefer contactul discret cu colegii mei decât să fac cererea oficială prin Ministerul de Externe. Fără îndoială că superiorii acestor colegi trebuie să aibă cunoştinţă de faptul că s-au cerut informaţii, dar nu vor avea nici un motiv să pună piedici. Asasinul politic este un proscris pentru lumea întreagă.

— De vreme ce ştiu că s-au cerut informaţii, îşi vor da seama uşor de implicaţii şi vor râde batjocoritor în barbă de Preşedintele nostru, spuse brusc Saint-Clair.

— Nu văd de ce ar face acest lucru. Într-o zi s-ar putea să se întâmple acelaşi lucru unuia din ei, spuse Lebel.

— Înseamnă că nu ştiţi prea multă politică dacă nu vă daţi seama că unii vor fi încântaţi să afle că Preşedintele Franţei este ameninţat de un ucigaş, replică Saint-Clair. Tocmai de aceea Preşedintele a dorit ca această chestiune să nu fie făcută publică.

— Dar n-a fost făcută publică, îl corectă Lebel. Nu ştiu decât extrem de puţini oameni care deţin atât de multe secrete, încât dacă le-ar divulga, ar distruge jumătate din politicienii din propriile ţări. Unii dintre aceştia cunosc aproape toate detaliile interne ale mecanismelor care asigură securitatea Occidentului. Trebuie să le ştie ca să o poată apăra. Dacă n-ar fi discreţi, nu s-ar afla în posturile respective.

— Este mai bine ca o mână de oameni să ştie că suntem în căutarea unui asasin, decât să primească invitaţii la funeraliile Preşedintelui, mormăi Bouvier.

— De doi ani ne luptăm cu O.A.S.-ul. Ordinul Preşedintelui fusese acela că problema nu trebuie să ajungă subiect de senzaţie în presă şi nici de discuţii în public.

— Domnilor, vă rog, interveni ministrul.

Destul. Eu l-am autorizat pe comisarul Lebel să facă demersuri pe lângă şefii de departamente din poliţiile străine după ce... se uită la Saint-Clair... m-am consultat cu Preşedintele.

Generalul se distra pe faţă văzându-l pe colonel pus în încurcătură.

— Mai aveţi ceva de spus? întrebă Frey.

Rolland ridică scurt mâna.

— Avem un birou permanent la Madrid, spuse el.

— În Spania se află destui refugiaţi din O.A.S. De aceea şi ţinem biroul. Am putea să-l verificăm pe Kassel, nazistul, fără să-i mai deranjăm pe nemţi. Din câte ştiu relaţiile noastre cu Ministerul de Externe de la Bonn nu sunt prea strălucite.

Referinţa indirectă la răpirea lui Argoud în luna februarie şi la supărarea provocată la Bonn atrase după sine câteva zâmbete.

— Vă mulţumesc, spuse comisarul, ne-ar fi de mare ajutor dacă l-aţi putea localiza. În rest nu mai am nimic de spus. Am să rog toate celelalte departamente să continue să ne ajute, aşa cum au făcut-o în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Atunci pe mâine, domnilor, spuse ministrul vioi şi se ridică, adunându-şi hârtiile. Şedinţa s-a terminat.

Afară pe scări, Lebel inspiră adânc aerul călduţ al nopţii pariziene. Orologiile băteau miezul nopţii anunţând sosirea zilei de marţi 13 august.

Era trecut de douăsprezece când Barrie Lloyd îl sună pe superintendentul Thomas acasă, la Chiswick. Thomas tocmai voia să stingă lampa de pe noptieră, gândindu-se că omul de la S.I.S. Urma să-l sune în dimineaţa următoare.

— Am găsit bruma de raport despre care vorbeam, spuse Lloyd.

— Am avut oarecum dreptate. Era doar un raport de rutină, consemnând zvonul care circula pe insulă la acea dată. Nu se va întreprinde nici o acţiune, fusese rezoluţia pusă imediat după primire. Cum v-am spus, atunci eram foarte ocupaţi cu alte treburi.

— Nu era menţionat nici un nume? întrebă Thomas, încetişor ca să n-o deranjeze pe soţie care dormea alături.

— Ba da, un negustor britanic care dispăruse cam în acea

vreme. Poate că nu avusese nici o legătură cu acţiunea, dar cu zvonul se vehicula şi numele său. Îl chema Charles Caltrop.

— Mulţumesc, Barrie. O să mă ocup de el mâine dimineaţă.

Puse receptorul în furcă şi se culcă.

Lloyd, băiat meticulos, scrise un raport scurt cu privire la cererea ce-i fusese adresată şi la răspunsul dat şi-l trimise la Registratură. Spre dimineaţă, funcţionarul din tura de noapte examină o clipă raportul, nonşalant şi, cum se referea la Paris, îl puse în mapa pentru relaţia Franţa din Ministerul de Externe, mapă pe care urma să o ducă personal conform regulamentului, şefului relaţiei Franţa când acesta avea să vină la birou mai târziu, în cursul dimineţii.

14

Şacalul s-a trezit la ora lui obişnuită, 7:30, a băut cana cu ceai aflată pe noptieră, a făcut duş şi s-a bărbierit. După ce s-a îmbrăcat scoase teancul de bancnote de o mie de lire sterline ascuns în căptuşeala valizei, îl vârî în buzunarul de la piept al hainei şi coborî la micul dejun.

La ora nouă ieşea din hotel pe via Monzoni şi pornea în căutarea unei bănci. Timp de două ore trecu de la o bancă la alta şi schimbă lirele sterline. Două sute le schimbă în lire italiene, iar restul de opt sute în franci francezi.

Pe la mijlocul dimineţii, schimbase deja toţi banii şi făcu o pauză pentru o ceaşcă de cafea Espresso pe terasa unei cafenele. Apoi a pornit din nou în căutare. După ce întrebă câteva persoane, ajunse în sfârşit pe una din străduţele dosnice aflate dincolo de Poarta Garibaldi, într-un cartier muncitoresc din apropierea gării Garibaldi.

Aici găsi ceea ce căuta şi anume, nişte garaje nefolosite, închirie unul de la proprietarul care ţinea un alt garaj aflat în colţul străzii. A plătit chiria pentru două zile, zece mii de lire, ceea ce era cam mult, peste tariful obişnuit, dar el închiriase garajul doar pe termen foarte scurt.

Dintr-un magazin de fierărie a cumpărat o foarfecă pentru tablă, câţiva metri de sârmă subţire de oţel, un ciocan de lipit şi o bară de cositor. Le-a pus pe toate într-o sacoşă de pânză pe care o cumpără în aceeaşi prăvălie, apoi duse sacoşa la garaj şi o lăsă acolo. Încuie uşa garajului, puse cheia în buzunar şi se duse să mănânce la o trattoria din centru. După ce a luat prânzul, a dat un telefon din, local şi-şi fixă o întâlnire. A luat un taxi şi s-a dus la sediul unei firme modeste de închiriat maşini. Aici a închiriat o maşină sport de două locuri, o Alfa Romeo tip 1956 care nu era nouă. Le-a spus că doreşte să facă turul Italiei timp de două săptămâni şi că avea să returneze maşina la sfârşitul acestei perioade.

Paşaportul britanic şi permisul internaţional de conducere fiind în ordine, îşi făcu o asigurare la o societate care lucra de obicei pentru firma de închiriat maşini. Garanţia cerută era substanţială, echivalentul a o sută de lire sterline. Pe la mijlocul după-amiezii intră în posesia maşini răsuci cheia de contact şi

porni însoţit de urările de drum bun ale proprietarului.

Cerând anterior informaţii la Asociaţia Automobilistică din Londra, primise asigurări că, având în vedere că Franţa şi Italia erau membre ale Pieţii Comune, nu era nevoie de alte formalităţi pentru a conduce în Franţa un automobil înmatriculat în Italia, în afară de permisul de conducere, de actul de închiriere doveditor şi de asigurarea internaţională.

Adresându-se apoi la biroul Automobil Clubului Italian de pe Corso Venezia, i s-a recomandat o societate de asigurări respectabilă în apropiere, specializată în contractarea de asigurări pentru călătorii cu automobilul în străinătate. Plăti cu bani peşin asigurarea pentru o călătorie în Franţa. I s-a spus că societatea avea drept corespondent în Franţa o mare societate de asigurări aşa că asigurarea contractată de ei urma să fie onorată fără probleme.

De aici se întoarse la hotelul Continental, lăsă maşina în parcare, urcă în cameră şi luă valiza cu piesele componente ale puştii. Puţin după ora ceaiului, se afla din nou pe străduţa dosnică unde închiriase garajul.

După ce încuie uşa garajului se puse pe treabă: legă firul ciocanului de lipit de fasungul becului din tavan şi aşeză pe podea o lanternă puternică ca să lumineze maşina pe dedesubt. Timp de două ore fixă tuburile subţiri de oţel care conţineau piesele puştii de-a lungul şinelor din care era format şasiul. Unul din motivele pentru care a ales o Alfa Romeo fusese acela că, după lungi cercetări prin magazinele londoneze de automobile, descoperise că dintre maşinile italieneşti, Alfa avea un şasiu format din şine solide de oţel ale căror profil prezenta un şanţ suficient de larg orientat spre interior.

Tuburile, învelite fiecare într-o husă de pânză subţire de sac, fură legate strâns în interiorul şanţului cu sârmă de oţel pe care, în punctele unde atingeau şasiul. O suda cu ciocanul de lipit.

Când termină, salopeta îi era plină de unsoare şi îl dureau mâinile de efortul făcut ca să strângă sârma bine în jurul şasiului. Dar ieşise bine. Tuburile nu puteau fi practic detectate decât, eventual, în cazul în care se inspecta cu atenţie maşina pe dedesubt, dar, oricum, foarte curând ele aveau să fie acoperite de o crustă de praf şi de noroi.

Puse salopeta, ciocanul de lipit şi restul de sârmă în sacoşa de pânză şi o ascunse într-un colţ sub o grămadă de zdrenţe şi fiare. Foarfeca pentru tablă o puse în cutia de la bordul maşinii.

Când ieşi din garaj la volanul maşinii, cu valiza în portbagaj, peste oraş începuse să se lase seara. Încuie garajul, puse cheia în buzunar şi plecă la hotel. Douăzeci şi patru de ore după ce sosise la Milano se afla din nou în camera lui, unde făcu o baie bună, apoi îşi ţinu mâinile într-un bol cu apă rece ca să se dezumfle. Apoi s-a îmbrăcat să coboare la cină.

Înainte de a intra la bar ca să-şi bea obişnuitul Camparii cu sifon, s-a oprit la recepţie şi a cerut să i se facă nota de plată pe care dorea s-o achite după cină, apoi rugă să fie trezit a doua zi de dimineaţă la ora cinci şi jumătate aducându-i-se totodată şi o ceaşcă de ceai.

După ce a luat pentru a doua oară o cină splendidă, a plătit nota cu lirele care-i rămăseseră şi puţin după ora unsprezece era deja în pat.

Sir Jaspar Quigley stătea cu mâinile la spate şi privea pe fereastra biroului său de la Foreign Office la terenul de paradă imaculat al Gărzii Călare.

Era o privelişte încântătoare şi emoţionantă. *Sir* Jasper stătuse multe dimineţi la fereastra ministerului privind la spectacolul cel mai englezesc cu putinţă. Deseori avea sentimentul că faptul de a putea sta la fereastră şi de a privi defilarea gărzii regale călare, soarele strălucitor şi turiştii curioşi, de a auzi zornăitul pieselor metalice ale harnaşamentului, sforăitul cailor nărăvaşi şi oh-urile şi ah-urile mulţimii de gură-cască, merita tot chinul din anii petrecuţi prin ambasade în alte ţări mai puţin civilizate. Rareori i se întâmpla când urmărea această scenă, să nu simtă cum umerii îi devin parcă mai puternici, cum pântecele i se retrage sub strânsoarea pantalonilor reiaţi şi cum o undă de mândrie îl face să se ridice netezindu-i pentru o clipă pielea gâtului. Uneori, auzind scrâşnetul copitelor pe pietriş, se ridica de la birou şi venea în dreptul ferestrei neo-gotice doar ca să-i vadă trecând, după care se întorcea la hârtiile lui sau la treburile statului. Alteori, venindu-i în minte toţi cei de peste mare care încercaseră să schimbe această imagine înlocuind clinchetul pintenilor cu pasul apăsat al ciubotelor aduse de la Paris sau al cizmelor înalte de la Berlin, simţea cum începeau să i se umezească ochii şi se întorcea repede la hârtiile lui.

Dar în această dimineaţă, sentimentul nu mai era acelaşi. Acum privirea lui era ca de foc ameninţând să lase doar scrum în urma ei, iar buzele, de altfel nu prea pline şi nici roze, îi

dispăruseră complet, atât de încleştată îşi ţinea gura.

Sir Jasper Quigley era cuprins de furie şi, pe ici pe colo, lăsa să se observe acest lucru. Dar, bineînţeles că nu era nimeni de faţă.

Era şi şeful Franţei. Nu în sensul că deţinea vreo putere asupra ţării de dincolo de Canalul Mânecii, pentru care în scopul promovării prieteniei se cheltuiseră mulţi bani pe propagandă, dar fără prea mare rezultat în timpul vieţii lui, ci era şeful biroului din Foreign Office, ale cărui atribuţii constau în studierea afacerilor, ambiţiilor, activităţilor şi deseori a conspiraţiilor urzite în acel loc blestemat, pe care apoi trebuia să le raporteze subsecretarului de stat şi, în final, Secretarului de Stat pentru Afaceri Străine al Majestăţii Sale.

Deţine, căci altfel n-ar fi fost numit în această funcţie, toate atributele esenţiale: o carieră îndelungată şi remarcabilă în posturi diplomatice în multe ţări, mai puţin în Franţa, o clarviziune particulară în formularea judecăţilor politice care, deşi deseori greşite, concordau în mod invariabil cu cele ale superiorilor săi la momentul dat: aşadar o reputaţie deosebită de care putea fi mândru, pe bună dreptate. Nu greşise niciodată în public şi nici nu stânjenise spunând adevărul, nu susţinuse niciodată un punct de vedere care nu era la modă şi nici nu emisese opinii care să nu fie în concordanţă cu cele agreate de eşalonul superior.

Se căsătorise la Berlin cu o fată sortită să rămână nemăritată, fiică a unui demnitar care mai târziu avea să devină adjunct de Subsecretar de Stat, fapt ce nu-i stricase deloc, dimpotrivă, îl ajutase să trimită în 1937, acel memorandum nefericit de la Berlin prin care afirma că reînarmarea Germaniei nu urma să aibă practic nici un efect de ordin politic asupra viitorului Europei occidentale şi deci nu era cazul să fie strict supravegheată.

Întors la Londra în timpul războiului, se ocupase o vreme de secţia Balcani şi recomandase cu toată vigoarea ca britanicii să-l sprijine pe partizanul sârb Mihailovici şi pe cetnicii lui. Când primul ministru de atunci preferase totuşi sfaturile unui tânăr căpitan, pe nume Fitzroy MacLean, care fusese paraşutat în zonă şi care susţinuse să fie sprijinit nenorocitul acela de comunist, Tito, tânărul Quigley a fost mutat la secţia Franţa.

Aici s-a distins ca principalul avocat al sprijinului britanic pentru generalul Giraud în Algeria. Iniţiativa s-a bucurat sau poate că s-ar fi putut bucura de succes, dacă n-ar fi fost torpilată de celălalt general francez, care se afla la Londra şi încerca să

pună pe picioare o altă forţă cunoscută drept cea a francezilor liberi. De ce Winston îl luase în serios, n-aveau s-o înţeleagă niciodată adevăraţii profesionişti din minister.

Bineînţeles că nici unul din cei doi francezi nu valora mare lucru. Nimeni nu putea spune că lui Sir Jasper (care fusese înnobilat în 1961 pentru serviciile aduse în diplomaţie) îi lipseau însuşirile de bază pentru a fi un bun şef al secţiei Franţa. Avea o antipatie congenitală faţă de Franţa şi de tot ce era legat de acea ţară. Acest sentiment faţă de Franţa în general, era minor în comparaţie cu ura ce i-o purta personal lui de Gaulle, mai ales după acea conferinţă de presă a Preşedintelui Franţei, din 14 ianuarie 1963, când acesta blocase Marii Britanii drumul de intrare în Piaţa Comună şi-i provocase lui Sir Jasper o discuţie neplăcută cu ministrul său.

Se auzi o bătaie în uşă. Sir Jasper se întoarse repede de la fereastră spre birou de unde luă o foaie subţire de hârtie albastră, făcându-se că citeşte.

— Intră.

În cameră intră un bărbat tânăr, care închise uşa şi se apropie de birou.

Sir Jasper îl privi peste ochelarii în formă de semilună.

— A, Lloyd. Tocmai citeam raportul pe care l-ai făcut azi noapte. Interesant, interesant. O cerere neoficială înaintată de un inspector principal al poliţiei franceze către un ofiţer superior de poliţie britanic. Transmise apoi către superintendentul Serviciului Special care găseşte de cuviinţă să consulte, bineînţeles neoficial, un funcţionar inferior din Intelligence Service. Hmm?

— Da, Sir Jasper.

Lloyd privea ţintă la silueta plăpândă a diplomatului aflat lângă fereastră, care-i citea raportul ca şi când nu l-ar mai fi văzut niciodată. Era convins că Sir Jasper cunoştea conţinutul raportului, iar detaşarea studiată pe care o afişa, era probabil doar de formă.

— Funcţionarul inferior găseşte de cuviinţă, aşa de capul lui, fără să informeze superiorii, să-l ajute pe funcţionarul de la Serviciul Special dându-i un indiciu. Ba mai mult indiciul, fără urmă de dovadă, se referă la un cetăţean britanic, om de afaceri, ca la un posibil asasin cu sânge rece. Hmm?

Ce naiba vrea să insinueze bărzăunele ăsta bătrân? se gândi Lloyd.

Află imediat.

— Ce mă intrigă, dragă Lloyd, este faptul că această cerere, bineînţeles neoficială, a fost făcută ieri dimineaţă şi că a fost nevoie de douăzeci şi patru de ore să fie adusă la cunoştinţa şefului secţiei din minister care se ocupă direct de evenimentele din Franţa. Cam ciudat, nu crezi?

Lloyd înţelese aluzia. Veşnica râcă interdepartamentală. Dar în acelaşi timp era conştient că Sir Jasper era un om puternic, versat zeci de ani în lupta pentru putere dusă în sânul ierarhiei, pentru care cei interesaţi depuneau mai mult zel decât pentru rezolvarea problemelor statului.

— Permiteţi, cu deosebit respect, Sir Jasper, superintendentul Thomas mi-a adresat cererea, neoficială aşa cum spuneţi, aseară la ora nouă. Eu am depus raportul la miezul nopţii.

— Aşa-i, aşa-i. Dar bagă de seamă că cererea i-a fost satisfăcută deja înainte de miezul nopţii. Poţi să-mi spui de ce ai procedat astfel?

— Am considerat că cererea unor date, sau posibile indicii menite să ofere o pistă pentru cercetări se încadrează în cursul normal al colaborării interdepartamentale, îi răspunse Lloyd.

— Ei, nu mai spune, chiar aşa? Sir Jasper renunţă la tonul blând de adineauri, lăsând să iasă la iveală supărarea. Din cât se pare, nu însă şi în acela al colaborării interdepartamentale dintre serviciul vostru şi secţia Franţa, hm?

— Aveţi, doar, raportul meu, Sir Jasper.

— Cam târziu. Cam târziu.

Lloyd se hotărî să riposteze. Ştia că dacă ar fi trebuit să-şi consulte mai întâi superiorii, înainte de a-l fi ajutat pe Thomas, atunci ar fi trebuit să-l consulte pe şeful său direct, nu pe Sir Jasper Quigley. Şeful Serviciului Secret de Informaţii era iubit de subalterni dar nu şi de cei de la Ministerul de Externe, pentru că el nu permitea nimănui să facă observaţii subordonaţilor săi.

— Prea târziu pentru ce, Sir Jasper?

Sir Jasper îl privea tăios. Nu avea de gând să cadă în capcană admiţând că era prea târziu acum ca să se opună la îndeplinirea cererii făcute de Thomas.

— Cred că îţi dai seama că este în joc reputaţia unui cetăţean britanic. A unui om împotriva căruia nu există nici cea mai mică dovadă. Nu consideri că maniera aceasta de a compromite numele unei persoane şi, având în vedere natura cererii, reputaţia ei, este oarecum deplasată?

— Nu consider că faptul de-a fi transmis un nume superintendentului de la Serviciul Special, doar pentru a sugera o eventuală pistă, poate însemna o compromitere, Sir Jasper.

Diplomatul simţi cât de tare strângea din buze ca să-şi înfrâneze mânia. Impertinent căţel, dar şi isteţ. Trebuia urmărit cu atenţie. Îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Înţeleg, Lloyd, înţeleg. Având în vedere dorinţa dumitale evidentă de-a da o mână de ajutor Serviciului Special, o dorinţă lăudabilă desigur, crezi că ar fi prea mult pentru dumneata dacă ai consulta cât de cât pe cineva înainte de-a te arunca în vâltoare?

— Vreţi să întrebaţi, Sir Jasper, de ce nu aţi fost consultat?

Sir Jasper văzu roşu.

— Da, da domnule. Exact asta întreb.

— Sir Jasper, cu tot respectul datorat funcţiei dumneavoastră, trebuie să vă atrag atenţia asupra faptului că eu fac parte din Serviciul Secret. Dacă dezaprobaţi conduita mea din noaptea trecută, cred că ar fi mai potrivit ca reclamaţia să fie transmisă şefului meu, decât mie personal.

Potrivit? Potrivit? Auzi, să-şi permită băieţanul ăsta să-i spună şefului secţiei Franţa ce este şi ce nu este potrivit?

— Va fi, domnule, i-o reteză scurt Sir Jasper. Va fi. Şi în termenii cei mai duri.

Fără să ceară permisiunea, Lloyd se întoarse şi părăsi biroul. Nu se îndoia câtuşi de puţin că-l aştepta o săpuneală din partea Bătrânului, dar tot ce-i putea spune în apărarea sa era că cererea lui Bryan Thomas părea urgentă şi că, probabil, timpul presa. Dacă Bătrânul hotăra că ar fi trebuit acţionat prin canalele obişnuite atunci el, Lloyd, era gata să încaseze papara. Dar cel puţin o încasa de la Bătrân şi nu de la Quigley. Oh, la naiba şi cu Thomas ăsta!

Totuşi, Sir Jasper Quigley mai stătea încă în cumpănă dacă să facă sau nu reclamaţia. Din punct de vedere tehnic avea dreptate. Pentru transmiterea informaţiei despre Caltrop, deşi rătăcită prin dosarele de mult uitate, ar fi trebuit să se ceară acordul la nivel superior, dar nu neapărat la nivelul lui. Ca şef al secţiei Franţa el era unul din clienţii Serviciului Secret. Se folosea de rapoartele acestuia, dar în nici un caz nu era directorul lui. Ar putea să se plângă la „geniul acela cârcotaş” (nu erau cuvintele lui), care conducea Serviciul Secret şi să-l încondeieze bine pe Lloyd, poate chiar să-i ruineze puştiului cariera. Dar s-ar putea

tot atât de bine, să aibă parte de o doză de reproşuri vehemente din partea şefului Serviciului Secret, pentru că îl chemase la el pe unul din subordonaţi, fără să-i ceară lui aprobarea, iar ideea nu-l încânta deloc. Apoi, despre şeful Serviciului Secret se ştia că este în relaţii foarte bune cu şefii cei mari. Jucau cărţi la club, se ducea cu ei la vânătoare în Yorkshire. Iar până la superba zi de doisprezece septembrie mai era doar o lună. Trebuia să facă tot posibilul să fie invitat la câteva petreceri. Mai bine se lasă păgubaş.

Răul a fost făcut oricum, reflectă el privind iar pe fereastră peste Horseguards Parade.

— Răul a fost făcut oricum, îi spuse şi oaspetelui pe care-l invitase la dejun la clubul său, puţin după ora unu.

Îmi închipui că vor merge mai departe şi vor colabora cu francezii. Sper însă că nu se vor prea omorî cu munca.

I se părea că făcuse o glumă bună. Din păcate nu ştia chiar tot despre oaspetele său, care şi el era unul din intimii şefilor cei mari.

Raportul personal din partea comisarului-şef al Poliţiei Metropolitane şi veştile de la Sir Jasper ajunseseră simultan sub ochii primului ministru, imediat după ce s-a întors la reşedinţa din Downing Street 10. După interpelările din Camera Comunelor.

La ora patru şi zece în acea după amiază, în biroul superintendentului Thomas sună telefonul.

Thomas îşi petrecuse toată dimineaţa şi cea mai mare parte a după-amiezii încercând să depisteze o persoană despre care nu ştia nimic, în afară de nume. Ca de obicei, atunci când în cercetare este o persoană despre care se ştie sigur că a călătorit în străinătate, punctul de plecare îl reprezenta Biroul de Paşapoarte din Petty France.

Vizita pe care o făcuse acolo la ora nouă dimineaţa, când începea programul, a avut ca rezultat obţinerea de fotocopii de pe cele şase cereri de paşaport pentru şase persoane diferite numite Charles Caltrop. Din nefericire, toţi aveau şi un al doilea nume care şi acesta, era complet diferit de la unul al altul. Şi-a procurat şi fotografiile depuse de fiecare, cu promisiunea că acestea vor fi returnate la arhiva Biroului de Paşapoarte, după ce vor fi copiate.

Una din cereri fusese depusă în ianuarie 1961, dar acest lucru nu însemna nimic, deşi era semnificativ faptul că din evidenţe nu reieşea, că acel Charles Caltrop făcuse o cerere anterioară celei aflate acum în posesia lui Thomas. Dacă s-ar fi folosit de alt nume în Republica Dominicană, cum se explica atunci faptul că numele de Caltrop fusese vehiculat în legătură cu asasinarea lui Trujillo? Thomas inclina să-l elimine pe acest ultim solicitant de paşaport.

Dintre ceilalţi cinci, unul părea prea bătrân, în august 1963 împlinea şaizeci şi cinci de ani. Rămâneau doar patru ca posibili suspecţi. Nu conta dacă aceştia corespundeau semnalmentelor, înalt şi blond, date de Lebel, căci Thomas proceda prin eliminare. Dacă nici unul din cei şase nu se dovedea a fi Şacalul, cu atât mai bine. Putea să-i comunice acest lucru lui Lebel cu conştiinţa curată.

Cererile conţineau adresele; două erau la Londra şi două în provincie. Nu era chiar atât de simplu, adică să telefonezi, să ceri să vorbeşti cu domnul Charles Caltrop şi apoi să-l întrebi pe acesta dacă a fost în 1961 în Republica Dominicană. Chiar dacă fusese, s-ar fi putut ca acum să nege acest lucru. Apoi nici unul din cei patru suspecţi principali nu scriseseră la rubrica „ocupaţia”, „om de afaceri”. Dar nici acest lucru nu era decisiv. În raportul lui Lloyd se menţiona un zvon potrivit căruia Caltrop era om de afaceri, dar şi acest lucru putea fi total eronat.

În decursul dimineţii, poliţia locală, la cererea telefonică a lui Thomas, îi găsise pe cei doi Caltrop din provincie. Unul mai lucra încă, aşteptând să plece în vacanţă cu familia la sfârşitul săptămânii. În timpul pauzei de prânz fusese escortat până acasă, unde i s-a verificat paşaportul. Nu s-au găsit vize de intrare şi ieşire sau ştampila din Republica Dominicană în anii 1960 şi 1961. Paşaportul fusese folosit doar de două ori pentru călătorii în Mallorca şi la Costa Brava. În plus, din investigaţiile făcute la locul de muncă, reieşea că acest Charles Caltrop nu părăsise deloc postul său de contabil de la fabrica de supe concentrate, în ianuarie 1961 şi că lucra în acel loc de zece ani.

Celălalt din afara Londrei, a fost găsit la un hotel din Blackpool. Neavând paşaportul la el, a fost convins să autorizeze poliţia din localitatea de domiciliu să ia cheia de la vecin, să intre în casă, să caute în sertarul de sus de la birou şi să controleze paşaportul. Acesta nu conţinea ştampile din Republica Dominicană iar la locul de muncă al persoanei se menţiona că

este de meserie reparator de maşini de scris şi nu-şi părăsise postul în 1961, decât pe timpul concediului. Cartea de asigurare şi condica de prezenţă atestau acest lucru.

Unul din cei doi Caltrop de la Londra a fost identificat ca fiind negustor de legume şi fructe în Catford. Vindea zarzavaturi în prăvălie, când au apărut cei doi bărbaţi în costum şi cu cravată, ca să discute cu el. Cum locuia chiar deasupra prăvăliei, aduse paşaportul în câteva minute. Ca şi în cazul celorlalţi doi, nici posesorul acestuia nu fusese în Republica Dominicană. Întrebat, negustorul i-a convins pe cei doi inspectori că nici măcar nu ştia unde se afla acea insulă.

Cu cel de-al patrulea şi ultimul Caltrop s-a dovedit a fi mai dificil. Adresa menţionată în cererea depusă cu patru ani înainte, la care s-au deplasat inspectorii, era un bloc din Highgate. Agenţii imobiliari care exploatau imobilul au căutat prin dosare şi au descoperit că persoana plecase de la acea adresă în luna decembrie 1960 şi nu-şi lăsase noua adresă.

Dar Thomas, cel puţin, îi cunoştea cel de-al doilea nume. Din cartea de telefon nu s-a putut afla nimic dar, folosindu-se de autoritatea Serviciului Special, Thomas află de la sediul Poştei Centrale că un anume C.H. Caltrop avusese cândva un număr de telefon în cartierul de Vest al Londrei. Iniţialele se potriveau cu cele două prenume ale necunoscutului Caltrop – Charles Harold. De la acest amănunt, Thomas făcu verificări la biroul de evidenţă al populaţiei din circumscripţia unde era înregistrat numărul de telefon.

Da, îi răspunse la telefon o voce de la birou, Charles Harold Caltrop era într-adevăr locatarul apartamentului de la adresa indicată şi era înscris pe listele electorale ca alegător în circumscripţia respectivă.

Atunci s-a făcut o vizită la acea adresă. Uşa era încuiată şi n-a răspuns nimeni la sonerie. Nimeni din bloc nu ştia unde se afla domnul Caltrop. Când inspectorii s-au întors la Scotland Yard, superintendentul Thomas încercă o nouă pistă. Se adresă serviciului fiscal, să verifice situaţia privind impozitele vărsate pentru numitul Charles Harold Caltrop de la respectiva adresă. Interesa în primul rând cine-l angajase şi la cine fusese angajat în ultimii trei ani.

În clipa aceea sună telefonul. Thomas luă receptorul, îşi spuse numele şi ascultă câteva momente, ridicând din sprâncene.

— Pe mine? întrebă el. Cum, personal? Da, desigur, am să vin

în cinci minute. Bine, la revedere.

Părăsi clădirea şi traversă spre piaţa Parlamentului suflându-şi nasul zgomotos ca să-şi deblocheze sinusurile, în loc să-i treacă, răceala se agrava, în ciuda zilei calde de vară.

Din piaţa Parlamentului se îndreptă spre Whitehall şi o coti la stânga pe Downing Street. Ca de obicei ambianţa era întunecată şi mohorâtă, căci soarele nu pătrundea niciodată în fundătura anostă care adăpostea reşedinţa primului ministru al Marii Britanii. În faţa uşii cu numărul 10 stătea un grup de persoane, ţinut la distanţă de doi poliţişti impasibili. Erau probabil curioşi să vadă şirul de curieri care soseau cu plicuri voluminoase sau sperând să surprindă o imagine cât de fugară a vreunei feţe importante apărute la fereastră.

Thomas părăsi strada principală şi o luă printr-o curticică cu gazon. Pe acolo ajunse la intrarea de serviciu de la numărul 10 şi apăsă pe sonerie. Uşa se deschise imediat şi în prag apăru un sergent masiv în uniformă, care-l recunoscu pe loc şi-l salută.

— Bună ziua, domnule. Domnul Harrowby m-a rugat să vă conduc direct la biroul dumnealui.

James Harrowby, persoana care-i telefonase lui Thomas la birou cu câteva minute înainte, era şeful pazei personale a primului ministru, un bărbat chipeş care arăta mai tânăr decât cei patruzeci şi unu de ani pe care-i avea. Purta o cravată tradiţională de la o şcoală publică, dar făcuse o carieră strălucită de poliţist înainte de a fi transferat la Downing Street. Ca şi Thomas avea gradul de superintendent. Se ridică în picioare când Thomas intră.

— Pofteşte înăuntru, Bryan. Mă bucur să te văd. Îi făcu un semn cu capul sergentului. Mulţumesc, Chalmers. Sergentul se retrase şi închise uşa.

— Despre ce este vorba? întrebă Thomas.

Harrowby îl privi surprins.

— Speram că ai să-mi spui tu. M-a sunat Şeful acum un sfert de oră, a menţionat numele tău şi mi-a spus că vrea să te vadă imediat. Ai făcut ceva?

Thomas ştia bine ce făcuse, dar era surprins că se aflase aşa de sus şi în atât de scurt timp. Şi dacă primul ministru nu dorea ca omul său de pază să ştie deocamdată despre ce era vorba, treaba lui.

— Nu ştiu să fi făcut ceva special, răspunse Thomas.

Harrowby ridică receptorul şi ceru legătura direct la biroul

primului ministru. Se auzi un clic şi apoi o voce care spuse:

— Da?

— Aici Harrowby, domnule prim ministru. Superintendentul Thomas este la mine în birou... da, domnule imediat. Puse receptorul în furcă.

— Repede la el în pas alergător. Trebuie că ai făcut tu ceva. Mai aşteaptă şi doi miniştri. Haide.

Ieşind din birou, Harrowby îl conduse spre capătul coridorului până în dreptul unei uşi, tapisate cu postav, verde. Din birou ieşi un secretar care văzându-i pe cei doi, se dădu un pas înapoi, ţinând uşa deschisă. Harrowby îl invită pe Thomas să treacă înainte şi spuse clar:

— Domnule prim ministru, superintendentul Thomas, apoi se retrase închizând uşa încet în urma lui.

Thomas văzu că se afla într-o încăpere foarte liniştită, înaltă şi mobilată elegant, plină de cărţi şi ziare; simţi mirosul de tutun de pipă şi de lemn lambrisat, având senzaţia că se găseşte mai degrabă în cabinetul unui profesor universitar decât în biroul unui prim ministru.

Bărbatul aflat la fereastră cu spatele la el, se întoarse.

— Bună ziua, domnule superintendent. Vă rog să luaţi loc.

— Bună ziua, domnule prim ministru. Îşi alese scaunul cu spătar din faţa mesei de scris şi se aşeză pe marginea lui. Nu avusese niciodată ocazia să-l vadă pe primul ministru atât de aproape şi cu atât mai puţin, în particular. Reţinu ochii lui trişti, aproape stinşi, cu pleoapele căzute, ca ale unui copil care alergase într-o cursă lungă, dar fără nici o plăcere.

În cameră se lăsă tăcerea. Primul ministru s-a dus spre birou şi s-a aşezat pe scaunul din spatele lui. Thomas auzise şi el, bineînţeles, zvonurile care circulau pe la Whitehall despre sănătatea precară a primului ministru şi despre preţul plătit de acesta în efortul de-a scoate guvernul cu faţa curată din afacerea Keeler Ward, atât de murdară, căreia abia i se pusese punct, dar care continua să fie încă subiect de scandal în întreaga ţară. Cu toate acestea, Thomas era surprins de starea de epuizare şi de tristeţea manifestată de omul din faţa lui.

— Domnule superintendent, mi-a fost adus la cunoştinţă faptul că în prezent conduceţi o anchetă ca urmare a unei cereri de asistenţă, făcută telefonic de un funcţionar al Poliţiei Judiciare franceze.

— Da, domnule prim ministru.

— Iar această solicitare îşi are originea în teama manifestată de autorităţile de securitate franceze că ar exista o persoană... un asasin de profesie, angajat probabil de O.A.S., care acţionează scăpat de sub control, în vederea executării unei misiuni în Franţa în viitorul apropiat, aşa e?

— Nu mi s-au dat prea multe explicaţii, domnule prim ministru. Ni s-au solicitat doar unele indicii privind identitatea unui asemenea asasin de profesie pe care l-am cunoaşte. Nu mi s-a explicat pentru ce se doresc asemenea indicii.

— Şi totuşi, ce aţi putea deduce ca urmare a faptului că vi s-au cerut asemenea indicii domnule superintendent?

Thomas ridică uşor din umeri.

— Acelaşi lucru ca dumneavoastră, domnule prim ministru.

— Exact. Nu trebuie să fii geniu ca să deduci singurul motiv plauzibil pentru care autorităţile franceze doresc să identifice un asemenea... specimen. Şi după părerea dumitale care ar fi ţinta urmărită de acest individ, dacă el a ajuns să se bucure de atâta atenţie din partea Poliţiei franceze?

— Ştiţi, domnule prim ministru, eu cred că există temerea că asasinul a fost angajat să-l ucidă pe Preşedinte.

— Exact. Nu este prima dată când se încearcă acest lucru, nu-i aşa?

— Nu sir. Au mai fost până acum şase tentative.

Primul ministru privi atent la hârtiile din faţa lui ca şi când acestea ar fi putut să-i dea cheia evenimentelor ce se produseseră în lume, în ultimele şase luni, ca şef al guvernului.

— Vă daţi seama, domnule superintendent, că există, se pare, unele persoane în ţara noastră, persoane care ocupă în stat funcţii deloc neglijabile, care nu s-ar întrista dacă cercetările dumneavoastră ar avansa cât mai lent posibil?

Thomas fu sincer surprins.

— Nu, domnule.

De unde naiba ajunsese la primul ministru o asemenea perlă?

— Vreţi să-mi faceţi un rezumat al stadiului cercetărilor dumneavoastră de până acum?

Thomas începu cu începutul, explicând clar şi concis drumul parcurs de la Biroul de evidenţă al crimelor la Serviciul Special, conversaţia sa cu Lloyd, menţionarea unei persoane cu numele de Caltrop şi cercetările făcute până în acel moment.

Când termină, primul ministru se ridică şi se duse la fereastra care dădea spre peluza din curte. Privi câteva minute bune în

curte şi, la un moment dat, îi căzură umerii. Thomas se întrebă la ce se gândea oare. Poate la o plajă, nu departe de Alger, unde se plimbase şi discutase odată cu francezul semeţ care acum şedea în biroul lui, aflat la aproape cinci sute de kilometri distanţă şi conducea afacerile propriei sale ţări. Pe atunci, erau amândoi cu douăzeci de ani mai tineri şi multe lucruri, din cele care aveau să se întâmple mai târziu, nu se întâmplaseră şi multe alte lucruri nu apăruseră încă să-i despartă.

Poate se gândea la acelaşi francez care din salonul aurit al Palatului Elysee, acum opt luni, distrusese cu fraze sonore şi măsurate speranţele premierului britanic de a-şi vedea încununată cariera politică cu intrarea Marii Britanii în Piaţa Comună, înainte de a se retrage mulţumit că îşi îndeplinise visul.

Sau poate că se gândea la ultimele luni de coşmar, când dezvăluirile unui codoş şi ale unei cocote fuseseră pe cale să ducă la căderea guvernului Marii Britanii. El era de acum un om bătrân care se născuse şi fusese crescut într-o lume care avusese conceptele sale despre bine şi rău, iar el crezuse în ele şi le respectase. Lumea devenise acum alta, era plină de oameni noi, cu idei noi, pe când el aparţinea trecutului. Înţelegea el oare că acum funcţionau alte valori pe care cu greu le putea înţelege şi care îi displăceau.

Privind la iarba luminată de soare poate că ştia ce avea să vină. Operaţia pe care trebuia s-o facă nu mai putea fi amânată multă vreme şi atunci avea să se retragă de la conducere. Peste puţin timp lumea, urma să fie încredinţată oamenilor noi. De fapt, o mare parte din treburile acestei lumi le şi fusese încredinţată. Dar avea ca să fie oare încredinţată codoşilor şi cocotelor, spionilor... şi... asasinilor?

Thomas observă cum bătrânul se îndreptă de spate şi apoi se întoarse spre el.

— Domnule superintendent, vreau să ştiţi că generalul de Gaulle este prietenul meu. Dacă există cel mai mic pericol la adresa lui şi dacă acest pericol ar putea veni din partea unui cetăţean al acestor insule, atunci această persoană trebuie oprită cu orice preţ. Din acest moment, vă veţi continua cercetările cu maximum de tenacitate. Într-o oră, superiorii dumneavoastră vor fi autorizaţi de mine personal să vă acorde tot sprijinul. Veţi beneficia de mijloace umane şi financiare nelimitate. Veţi avea autoritatea să cooptaţi în echipa dumneavoastră pe oricine doriţi să vă ajute şi veţi avea acces la

toate documentele oficiale, ale oricăror instituţii din ţară care v-ar putea fi necesare, în vederea continuării cercetărilor. Din ordinul meu personal veţi colabora fără nici o rezervă cu autorităţile franceze în această chestiune. Numai în cazul în care veţi fi absolut convins că persoana, oricine ar fi ea, pe care francezii caută s-o identifice şi s-o aresteze, nu este cetăţean britanic sau nu operează din această ţară veţi putea să încetaţi cercetările. În acel moment, îmi veţi raporta mie personal.

— În cazul în care acest individ va fi considerat cu temei că este omul pe care-l caută francezii, îl veţi reţine. Trebuie oprit, oricine ar fi el. Vă este clar?

Nici nu putea să fie mai clar. Thomas ştia sigur că la urechile primului ministru ajunseseră deja unele informaţii care declanşaseră ordinele pe care tocmai le dăduse. Thomas bănuia că totul se datora probabil acelei remarci cifrate despre unele persoane, care ar dori ca mersul anchetei să fie încetinit. Dar nu era sigur.

— Da, domnule răspunse Thomas.

Primul ministru, cu o înclinare a capului, îi dădu de înţeles că întrevederea se terminase. Thomas se ridică şi o porni spre uşă.

— Aă... domnule prim ministru.

— Ascult.

— Mai este ceva. Nu sunt sigur dacă doriţi să le spun deja francezilor despre verificarea pe care o facem acum privind zvonul despre acel individ, Caltrop, apărut în Republica Dominicană acum doi ani.

— Aveţi motive întemeiate să credeţi că activitatea trecută a acestui individ este suficientă pentru a corespunde descrierii făcute de francezi omului pe care vor să-l aresteze?

— Nu, domnule prim ministru. Nu putem invoca nimic împotriva acestui Charles Caltrop, decât zvonul de acum doi ani. Nici nu ştim dacă acest Caltrop, căruia am încercat să-i dăm de urmă azi după-amiază, este unul şi acelaşi cu cel aflat în Caraibe în ianuarie 1961. Dacă nu este, atunci ne-am întors de unde am plecat.

Primul ministru se gândi câteva clipe.

— N-aş dori să-i faceţi pe colegii voştri francezi să-şi piardă vremea cu presupuneri bazate pe zvonuri fără suport, vechi de doi ani şi jumătate. Reţine cuvintele „fără suport” domnule Superintendent. Vă rog să continuaţi cercetările cu toată energia. În momentul în care veţi aprecia că deţineţi suficiente

informaţii despre acest Charles Caltrop sau altul, care să poată da un suport real zvonului că ar fi fost implicat în asasinarea generalului Trujillo, îi veţi informa pe francezi imediat şi veţi purcede la descoperirea individului, oriunde s-ar afla.

— Da, domnule prim ministru.

— Şi vă rog să-i spuneţi domnului Harrowby să vină la mine. Voi da imediat ordinele de care aveţi nevoie.

În biroul lui Thomas lucrurile se schimbară cu rapiditate în restul după-amiezii. Adună în jurul lui un grup de acţiune compus din şase inspectori, cei mai buni din serviciu. Unul a fost chemat din concediu, doi au fost eliberaţi din misiunea de supraveghere a casei unui bărbat, suspectat de transmiterea de informaţii secrete obţinute de la fabrica de armament unde lucra, către un ataşat militar al unei ţări est-europene. Alţi doi erau cei care, cu o zi înainte, îl ajutaseră să cerceteze arhivele Serviciului Special în căutarea asasinului fără nume. Ultimul se afla acasă, în ziua lui liberă şi se ocupa cu grădinăritul, când primi ordinul să se prezinte imediat la sediu.

Thomas le expuse pe larg situaţia, le ceru să păstreze discreţie totală şi răspunse la o avalanşă de telefoane. Imediat după ora 18, primi ştirea că Serviciul Fiscal descoperise impozitele vărsate pentru Charles Harold Caltrop. Trimise pe unul din inspectori să aducă tot dosarul. Ceilalţi se puseră pe dat telefoane cu excepţia unuia care a fost trimis la adresa lui Caltrop să obţină de la vecini şi comercianţii din apropiere, orice informaţie posibilă cu privire la locul unde s-ar putea găsi acesta. Fiecare inspector avea în buzunar câte o copie făcută la laborator după fotografia lui Caltrop de pe cererea de paşaport depusă cu patru ani în urmă.

Situaţia impozitelor individului dat în urmărire arăta că, în ultimul an, acesta fusese şomer şi înaintea acestei perioade stătuse în străinătate timp de un an de zile. Dar cea mai mare parte a anului fiscal 1960–1961 fusese angajat la o firma al cărei nume, Thomas îl recunoscu ca aparţinând unuia din cei mai mari fabricanţi şi exportatori britanici de arme uşoare. Într-o oră Thomas află numele directorului şi îl găsi la casa lui de odihnă din Surrey. Thomas stabili telefonic o întâlnire de urgenţă şi când peste Tamisa se lăsase înserarea, Jaguarul lui traversa fluviul în direcţia localităţii Virginia Water.

Patrice Monson nu arăta deloc ca un negustor de arme aducătoare de moarte, dar în fond nici unul din ei nu arată,

reflectă Thomas. De la Monson, Thomas află că firma de arme îl avusese pe Caltrop angajat mai puţin de un an. Dar mai important era faptul că, în decembrie 1960 şi ianuarie 1961, firma îl trimisese la Ciudad Trujillo ca să încerce să vândă şefului poliţiei lui Trujillo un lot de mitraliere, aflat în surplus la armata britanică.

Thomas îl privi pe Monson cu dezgust.

— La ce urmau să servească ele... oho, să nu mai vorbim, reflectă Thomas, dar nu se mai obosi să-şi exprime dezgustul. Dar de ce părăsise Caltrop în mare grabă Republica Dominicană?

Monson păru surprins de întrebare.

— Păi, cu siguranţă fiindcă Trujillo fusese împuşcat. Regimul s-a prăbuşit în câteva secunde. La ce se putea aştepta omul de la noul regim? Bineînţeles că trebuia să plece de-acolo neîntârziat.

Thomas medită puţin. Desigur, era logic.

— Ulterior, adăugă Monson, Caltrop pretinsese că tocmai se afla în biroul şefului poliţiei dictatorului şi negocia vânzarea, când a sosit ştirea că generalul a fost ucis într-o ambuscadă, afară din oraş. Şeful poliţiei se albise la faţă ca varul şi plecase imediat la moşia sa, unde-l aştepta pilotul cu avionul pregătit. În câteva ore, mulţimea s-a dezlănţuit pe străzi în căutarea susţinătorilor vechiului regim. Caltrop trebuise să mituiască un pescar care să-l ducă departe de insulă.

— De ce, întrebă în final Thomas, plecase Caltrop de la firmă?

— A fost dat afară, veni răspunsul.

— De ce?

Monson chibzui câteva clipe, apoi, în cele din urmă, spuse:

— Domnule superintendent, afacerea cu arme la mâna a doua este supusă unei concurenţe acerbe. Am putea spune pe viaţă şi pe moarte. Pentru un negustor, care doreşte să-l câştige pe client într-o afacere, este vital să afle ce anume oferă concurentul şi la ce preţ. Hai să zicem că noi n-am fost destul de mulţumiţi de loialitatea lui Caltrop faţă de firmă.

În maşină, pe drumul spre oraş. Thomas medita la ce-i spuse Monson. Explicaţia dată de Caltrop în legătură cu plecarea atât de rapidă din Republica Dominicană, era logică. Ea nu confirma, ci din contră, nega zvonul raportat ulterior de rezidentul Serviciului Secret în Caraibe cum că asasinatul era legat de numele lui.

Pe de altă parte, conform afirmaţiilor lui Monson, Caltrop era o persoană care putea face uşor un joc dublu. Oare nu cumva

sosise el la Ciudat Trujillo ca reprezentant împuternicit al unei mici firme pentru a negocia o vânzare de arme, fiind în acelaşi timp şi în slujba revoluţionarilor?

Monson făcuse o afirmaţie care-l pusese pe Thomas în încurcătură; el spusese că individul Caltrop nu se pricepea la arme atunci când se angajase la firmă. Cu siguranţă că un trăgător de elită trebuia să fie expert în arme, nu? Dar poate că se perfecţionase pe durata angajamentului său la firmă. Şi dacă era începător în trasul cu puşca, de ce l-ar fi angajat partizanii anti-Trujillo ca să oprească maşina generalului pe drum cu un singur foc de armă? Sau poate că nici nu-l angajaseră? Era oare relatarea despre Caltrop adevărată?

Thomas ridică din umeri. Ea nu dovedea dar nici nu infirma nimic. Iar am ajuns de unde am plecat, reflectă el cu amărăciune.

Dar la birou îl aşteptau ştiri care-l făcură să-şi schimbe optica.

Se întorsese inspectorul care fusese trimis să facă investigaţii la adresa lui Caltrop. O găsise pe vecina de palier care fusese toată ziua la serviciu. Femeia i-a spus că domnul Caltrop plecase cu câteva zile înainte zicând că se duce într-o excursie în Scoţia. În maşina parcată în stradă femeia văzuse ceva ce semăna cu un set de undiţe.

Undiţe? Pe superintendentul Thomas îl trecură frigurile, deşi în birou era cald. După ce inspectorul termină ce avusese de spus, intră în birou un altul.

— Domnule Super?

— Da.

— Tocmai mi-a trecut ceva prin minte.

— Spune.

— Ştiţi franţuzeşte.

— Nu, dar dumneata?

— Da, mama este franţuzoaică. Asasinul pe care-l caută Poliţia judiciară are numele codificat Şacalul, da?

— Şi ce-i cu asta?

— Păi Şacalul, în franceză, se scrie Chacal, C-H-A-C-A-L. Poate fi doar o coincidenţă. Trebuie să aibă un curaj nebun dacă a ales un nume, chiar franţuzesc, format din primele trei litere ale numelui de botez şi tot primele trei ale numelui de familie...

— Dumnezeii ei de treabă! spuse Thomas şi strănută violent. Apoi întinse mâna după telefon.

15

Cel de al treilea consiliu la sediul Ministerului de Interne începu puţin după ora zece, căci ministrul sosise de la o recepţie diplomatică, cu o mică întârziere, din cauza traficului intens din oraş. De cum se aşeză, făcu semn că şedinţa putea începe.

Primul raport îl prezentă generalul Guibaud de la S.D.E.C.E. scurt şi la obiect. Fostul ucigaş nazist Kassel fusese localizat de agenţii biroului de la Madrid al Serviciului Secret. Kassel trăia discret şi retras în apartamentul său de la Madrid, fiind asociat într-o afacere prosperă cu alt fost şef de comando S.S. Şi, până acum, nu se putuse stabili dacă întreţinea relaţii cu O.A.S.-ul. Biroul de la Madrid avea deja dosarul individului în momentul când s-a solicitat de la Paris să se facă cercetări cu privire la persoana lui, dar opinia agenţilor era că el nu avusese niciodată legături cu O.A.S.-ul.

Ţinând cont de vârstă, de crizele frecvente de reumatism şi de consumul de alcool, opinia generală era că acest Kassel nu putea fi un posibil Şacal.

Când generalul termină, toate privirile se întoarseră spre comisarul Lebel. Raportul lui era sumbru. În timpul zilei, la Poliţia Judiciară sosiseră rapoarte din celelalte trei ţări în care, deja cu douăzeci şi patru de ore mai devreme, sugerau nişte posibili suspecţi.

Din America sosise ştirea că Chuck Arnold, negustorul de arme, se afla în Columbia încercând să aranjeze o afacere pentru patronul său american şi anume, să vândă şefului Statului Major un transport de puşti de asalt AR-10 provenit dintr-un fost surplus al armatei americane. Persoana se afla însă permanent sub supravegherea C.I.A. La Bogota şi nu existau indicii că s-ar mai fi ocupat şi cu altceva în afara încercării de-a plasa armele în cauză, deşi, oficial, Statele Unite se declaraseră împotriva tranzacţiei.

Dosarul acestui individ fusese totuşi transmis prin telex la Paris ca şi cel al lui Vitelino. Despre fostul pistolar din Cosa Nostra, deşi nu fusese localizat, se ştia că era înalt de un metru şaizeci, foarte lat în spate şi îndesat, cu păr negru lucios şi faţa negricioasă. Având în vedere că înfăţişarea lui contrasta puternic cu cea a Şacalului, descrisă de recepţionerul de la hotelul din

Viena, Lebel cosidera că şi italianul putea fi eliminat dintre suspecţi.

Cei din Africa de Sud aflaseră că Piet Schuyper conducea acum o mică armată particulară aparţinând unei societăţi de mine diamantifere într-o ţară vest-africană, care făcea parte din Commonwealth-ul britanic. Sarcina sa era să patruleze pe graniţele vastelor concesiuni miniere ale societăţii pentru a descuraja sistematic incursiunile traficanţilor de diamante de dincolo de frontieră. Nu i se puneau întrebări privind metodele folosite pentru a opri acţiunile clandestine, iar patronii erau mulţumiţi de rezultate. Prezenţa lui acolo fusese confirmată de patroni; individul era aşadar la postul lui în Africa de Vest.

Poliţia belgiană făcuse şi ea cercetări referitoare la ex-mercenarul din fostele colonii. La una din ambasadele Belgiei din ţările caraibiene se găsise un raport care confirma faptul că fostul asasin din Katanga fusese ucis într-o încăierare la un bar din Guatemala, cu trei luni înainte.

Lebel termină de citit ultimul raport din cele aflate în dosarul din faţa lui. Ridicând privirea văzu cum îl fixau patrusprezece perechi de ochi reci şi provocatori.

— *Alors, rien?*[61]

Întrebarea pusă de colonelul Rolland, putea veni foarte bine din partea oricui din cei prezenţi.

— Nu, nimic, din păcate, răspunse Lebel. Se pare că nici una din supoziţii nu se confirmă.

— Se pare că nu se confirmă, îl îngână Saint-Clair cu amărăciune în glas. Asta-i concluzia la care am ajuns după toată activitatea „de pur detectiv” pe care aţi depus-o, că nu se confirmă nici o supoziţie? Îi privi mânios pe cei doi detectivi, iar Bouvier şi Lebel înţeleseră rapid că toţi cei prezenţi erau de partea lui.

— S-ar putea deci, domnilor, spuse ministrul calm, folosind pluralul, incluzându-i astfel pe ambii comisari de poliţie, că ne-am întors de unde am plecat. La zero, ca să zic aşa.

— Din păcate, da, răspunse Lebel. Bouvier luă bobârnacul pe seama lui.

— Colegul meu îl caută pe unul din cei mai alunecoşi indivizi din lume, practic fără nici cel mai mic indiciu, fără nici un fir conducător. Asemenea specimene nu-şi fac publice profesia sau locul unde se află.

---

[61] Deci, nimic? (lb. fr.).

— Suntem conştienţi de acest lucru, dragă domnule comisar, îi răspunse sec ministrul, problema este însă...

Îl întrerupse o bătaie în uşă. Ministrul se încruntă, dăduse dispoziţie să nu fie deranjaţi decât în caz de urgenţă.

— Intră.

În cadrul uşii apăru unul din curieri, timid şi încurcat.

— *Mes excuses, Monsieur le Ministre*[62]. Domnul Lebel este chemat la telefon. De la Londra. Simţind ostilitatea manifestată de cei prezenţi, omul încercă să se scuze. Mi s-a spus că este foarte urgent. Lebel se sculă de pe scaun.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor.

Se întoarse după cinci minute. Atmosfera era la fel de glacială ca atunci când plecase şi era evident că, în lipsa lui, ceilalţi continuaseră să se ciondănească cu privire la felul cum urma să se procedeze mai departe. Intrând în încăpere îl întrerupse pe colonelul Saint-Clair care condamna situaţia cu înverşunare. Colonelul amuţi în timp ce Lebel îşi ocupă locul. Măruntul comisar ţinea în mână un plic pe spatele căruia se vedea mâzgălit ceva.

— Domnilor, cred că avem numele persoanei pe care o căutăm, începu el.

După treizeci de minute şedinţa s-a terminat pe o notă aproape optimistă. Când Lebel termină de relatat mesajul primit de la Londra, toţi cei aflaţi în jurul mesei răsuflară în cor uşuraţi. Fiecare avea sentimentul că, în sfârşit, se putea face ceva. În jumătate de oră conveniră că dacă se păstra discreţia, ar fi posibil să se scotocească prin toată Franţa după un individ cu numele de Charles Caltrop, să-l găsească şi dacă se va considera necesar, să-l elimine.

Ştiau că toate detaliile cunoscute privindu-l pe Caltrop nu aveau să le parvină decât a doua zi de dimineaţă, când urmau să fie transmise prin telex de la Londra. Dar între timp, *Reseignetnents Generaux* puteau să caute pe kilometrii lor de rafturi talonul de intrare completat de individ sau o fişă de înregistrare a lui la un hotel în Franţa. Prefectura Poliţiei putea să-şi verifice propriile evidenţe pentru a vedea dacă individul locuia la vreun hotel din zona Parisului.

D.S.T.-ul putea să transmită numele şi descrierea individului la toate punctele de frontieră terestră, la toate porturile şi aeroporturile din Franţa împreună cu dispoziţia ca individul să fie reţinut pe loc, în momentul când pune piciorul pe pământul

[62] Scuzele mele, domnule ministru (lb. fr.).

Franţei.

Dacă nu ajunsese încă în Franţa, nici o problemă. Se va păstra tăcerea până când va apărea şi atunci îl vor înhăţa.

— Creatura asta odioasă, individul numit Caltrop, este de-acum în mâinile noastre, îi spuse în acea seară colonelul Raoul Saint-Clair de Villauban amantei sale, pe când se aflau în pat.

Când Jacqueline reuşi în sfârşit să-l obosească pe colonel într-atât încât acesta să adoarmă buştean, ceasul de pe şemineu bătu de douăsprezece ori şi ziua de 14 august îşi făcea astfel apariţia.

În biroul său, superintendentul Thomas, rezemat de spătarul scaunului, îi privea pe cei şase inspectori pe care-i convocase la el, după ce închise telefonul cu Parisul. Afară, în noaptea liniştită de vară, Big Ben bătea miezul nopţii.

Instructajul dură o oră. Unui inspector i se dădu ca sarcină să cerceteze perioada de adolescenţă a lui Caltrop; unde locuiau acum părinţii acestuia, dacă mai trăiau; unde făcuse şcoala, ce rezultate record obţinuse, dacă le obţinuse, ca elev în corpul cadeţilor, însuşiri ce ieşiseră în evidenţă, rezultatele deosebite etc.

Al doilea a fost desemnat să-i cerceteze anii tinereţii de după terminarea şcolii, efectuarea serviciului militar, comportarea în armată şi rezultatele obţinute la trageri, ocupaţia după lăsarea la vatră, până în momentul când fusese concediat de negustorul de arme care-l suspectaseră de înşelăciune.

Al treilea şi al patrulea inspector trebuiau să-i ia urma din momentul când se despărţise de ultimii patroni, în octombrie 1961. Pe unde fusese, cu cine se întâlnise, ce venit avusese şi din ce surse. Cum nu avea dosar la poliţie şi deci era de presupus că nu existau amprentele lui, Thomas avea nevoie de toate fotografiile existente, până la ultima.

Ultimii doi inspectori trebuiau să caute să stabilească locul unde se află Caltrop în acel moment. Să caute în apartament amprentele, să afle unde-şi cumpărase maşina, să verifice la County Hall din Londra actele existente pentru acordarea permisului de conducere şi dacă aici nu vor găsi nimic, să facă verificări la oficiile respective din provincie. Să identifice maşina, marca, anul de fabricaţie, culoarea şi numărul de înmatriculare.

Să dea de urma garajului şi să verifice dacă tipul îşi planificase

o călătorie mai lungă cu maşina, să verifice apariţia lui la punctele de trecere cu feriboturile peste Canalul Mânecii, să verifice la toate companiile aeriene dacă se făcuse vreo rezervare, indiferent spre ce destinaţie.

Toţi cei şase inspectori îşi notau de zor. Abia când Thomas termină ce avea de spus, se ridicară şi ieşiră pe rând din birou. Ajungând pe coridor, ultimii doi se priviră chiorâş.

— Să treci totul prin sită şi apoi să recompui întregul, zise unul. Ce afurisită treabă.

— Ciudat este, observă celălalt, că bătrânul nu ne spune ce-o fi făcut rău tipul sau ce are de gând să facă.

— De un lucru putem fi siguri. Ca să pună în mişcare o asemenea acţiune, trebuie să fi avut ordin de sus de tot. Ai zice că individul e pe cale să-l împuşte pe regele din Siam.

Nu dură mult şi fu găsit un magistrat care, trezit din somn, semnă un mandat de percheziţie. În primele ore ale dimineţii, pe când Thomas, epuizat, moţăia pe scaun la birou iar Claude Lebel şi mai desfigurat de oboseală, se întrema cu o cafea tare la sediul său, doi inspectori de la Serviciul Special scotoceau prin apartamentul lui Caltrop.

Cei doi erau experţi în materie. Începură cu sertarele pe care le goliră pe rând pe un cearceaf, controlând apoi cu minuţiozitate fiecare obiect. După ce terminară cu sertarele, se apucară să desfacă biroul în bucăţi căutând eventualele ascunzători secrete. După piesele de mobilier din lemn urmară cele tapisate. Când terminară, apartamentul arăta ca o fermă de crescut curcani după măcelul tradiţional din Ziua Recunoştinţei. Unul din ei se ocupase de salon, iar celălalt de dormitor. După aceste două încăperi trecură în baie şi în bucătărie.

După ce terminară de căutat prin mobile, perne, apoi prin pardesiele şi costumele din dulapuri, se apucară de duşumele, tavanuri şi pereţi. Pe la şase dimineaţa apartamentul era deja trecut prin ciur şi prin dârmon. Pe palier se adunaseră vecinii care se priveau nedumeriţi unii pe alţii, dar şi spre uşa apartamentului, vorbind în şoaptă.

Când cei doi inspectori apărură în cadrul uşii, şoaptele încetară.

Unul din inspectori ducea o valiză plină cu hârtiile lui Caltrop şi cu unele obiecte personale ale acestuia. Coborî în stradă, se urcă în maşina care aştepta şi o porni spre superintendentul Thomas. Celălalt începu să pună întrebări vecinilor, conştient de faptul că

aceştia trebuiau să plece la serviciu peste o oră-două. Pe comercianţii din zonă putea să-i interogheze şi mai târziu.

Timp de câteva minute, Thomas răscoli prin colecţia de obiecte răspândite pe jos în birou. Din grămadă, inspectorul alese un carnet cu coperţi albastre, se duse cu el în dreptul ferestrei şi începu să-l răsfoiască în lumina răsăritului de soare.

— Domnule superintendent, ia uitaţi-vă aici. Arătă ceva cu degetul pe una din paginile paşaportului pe care-l ţinea în mână. Vedeţi...? *Republica de Dominica*, *Aeroporto Ciudad Trujillo*, *Decembre 1960*, *Entrada*... Tipul a fost acolo. E omul nostru.

Thomas îi luă paşaportul, se uită o clipă la foaie, apoi îşi întoarse privirea spre fereastră.

— Ei da, e omul nostru, băiete. Dar ţie nu-ţi spune nimic faptul că avem în mână paşaportul lui?

— Ah. Fir-ar mama lui... oftă inspectorul înţelegând situaţia.

— Aşa cum spui, zise Thomas, a cărui educaţie religioasă nu-l lăsa să folosească cuvinte tari decât foarte, foarte rar. Dacă nu călătoreşte cu acest paşaport, atunci, cu care alt paşaport? Dă-mi telefonul şi fă-mi legătura cu Parisul.

Cam pe la aceeaşi oră, Şacalul se afla pe drum de vreo cincizeci de minute lăsând oraşul Milano mult în urma lui.

Cu capota maşinii trasă, el rula de la Milano la Genova pe autostrada nr.7 scăldată deja în soarele dimineţii. Pe şoseaua dreaptă şi lată îşi conducea maşina cu peste o sută de kilometri la oră, acul taheometrului ridicându-se până aproape de linioara roşie de pe cadran. Vântul răcoros îi răvăşea părul blond în jurul frunţii, dar ochii îi erau protejaţi de ochelarii negri.

Harta spunea că până la frontiera franceză, la Ventimiglia, mai era o distanţă de aproape două sute de kilometri şi el îşi planificase cu largheţe, două ore ca să o parcurgă. În apropierea Genovei, merse mai încet din cauza numeroaselor camioane care se îndreptau spre port la ora şapte, dar la 7:15 se afla deja pe autostrada 10 spre San Remo şi frontieră.

Şuvoiul de maşini era deja considerabil când ajunse, pe la opt fără zece la punctul de frontieră francez, care părea adormit. Afară se făcea din ce în ce mai cald.

După ce aşteptă la rând cam treizeci de minute, i se făcu semn să avanseze pe platforma pentru controlul vamal. Poliţistul, luându-i paşaportul, îl examină cu atenţie, apoi mormăi scurt *Un moment*, *monsieur* şi dispăru în clădirea vămii.

După câteva minute reveni cu un civil care ţinea paşaportul în mână.

— *Bonjour, monsieur.*

— Este paşaportul dumneavoastră?

— Da.

I se mai studie o dată paşaportul.

— Care este scopul vizitei dumneavoastră în Franţa?

— Turismul. N-am fost niciodată pe Coasta de Azur.

— Mda. Maşina este a dumneavoastră?

— Nu. Este închiriată. Am avut unele treburi în Italia şi, pe neaşteptate, s-a ivit o săptămână de pauză. Ca urmare am închiriat maşina ca să fac o excursie.

— Da. Aveţi actele maşinii?

Şacalul îi întinse permisul internaţional de conducere, contractul de închiriere şi cele două poliţe de asigurare. Civilul le examină pe toate.

— Aveţi bagaje, *monsieur*?

— Da, trei valize în portbagaj şi o sacoşă de voiaj.

— Vă rog să le aduceţi în sala de vamă.

Apoi civilul plecă. Poliţistul îl ajută pe Şacal să scoată cele trei valize şi sacoşa din maşină şi să le ducă la vamă.

Înainte de a pleca de la Milano, luase mantaua veche, pantalonii grosolani şi pantofii lui Andre Martin, francezul inexistent ale cărui acte de identitate erau cusute în căptuşeala celei de a treia valize, le răsucise într-un balot şi le îndesase în fundul portbagajului. Restul articolelor de îmbrăcăminte le împrăştiase în cele trei valize.

Vameşii controlară fiecare valiză. În timpul acesta, Şacalul completa talonul standard de intrare în Franţa, pentru turişti. Nimic din ceea ce se afla în cele trei valize nu trezise atenţia. A existat însă şi un moment scurt de îngrijorare, când vameşii luară în mână recipientele cu vopseaua de păr. El fusese însă precaut şi le turnase conţinutul în flacoane de loţiune după ras. La acea dată, loţiunea folosită după ras nu era la modă în Franţa. Apăruse de curând pe piaţă şi era folosită cu precădere de americani. Îi văzu pe cei doi vameşi cum schimbară priviri, dar în final puseră flacoanele la loc, în sacoşa de voiaj.

Cu coada ochiului îl văzu prin fereastră pe un alt vameş controlând portbagajul maşinii şi capota motorului. Din fericire, nu controla şi sub şasiul maşinii. Vameşul desfăcu mantaua şi pantalonii aflaţi în portbagaj. Îi privi cu scârbă, presupunând

probabil că mantaua era folosită iarna pentru a acoperi radiatorul în nopţile friguroase, iar hainele vechi serveau drept salopete sau cârpe în caz de reparaţii pe drum. Puse hainele la loc şi închise capacul.

Când Şacalul termină de completat talonul de intrare, cei doi vameşi închiseră valizele şi-i făcură semn cu capul civilului, că totul era în regulă. Acesta luă talonul, îl verifică, îl compară din nou cu paşaportul pe care îl restitui apoi străinului.

— *Merci monsieur. Bon voyage*[63].

Zece minute mai târziu, Alfa Romeo intra triumfătoare în periferia Menton-ului venind dinspre răsărit. După ce îşi luă micul dejun în tihnă, pe terasa unei cafenele aflată deasupra vechiului port şi golf pentru iahturi, Şacalul porni din nou de-a lungul litoralului, pe Cornişă, spre Monaco, Nisa şi Cannes.

În biroul său de la Londra, superintendentul Thomas mesteca în ceaşca de cafea trecându-şi palma peste barba neagră. În celălalt colţ al camerei şedeau cu faţa la el doi inspectori însărcinaţi cu găsirea locului unde se afla acum Caltrop. Cei trei bărbaţi aşteptau sosirea altor şase, toţi sergenţi din Serviciul Special, eliberaţi de îndatoririle lor de rutină, în urma unui şir de telefoane date de Thomas cu o oră înainte.

Puţin după nouă, sergenţii începură să apară unul câte unul, după ce se întorseseră la birou şi aflaseră de detaşarea lor pe lângă echipa lui Thomas. După ce sosi şi ultimul, Thomas îşi începu instructajul.

— Deci, căutăm un bărbat. Nu trebuie să vă spun de ce, căci nu este important să ştiţi acest lucru. Important este să-l găsim şi asta degrabă. În acest moment ştim, sau mă rog, credem că ştim, că persoana se află în străinătate. Şi suntem siguri că se deplasează cu paşaport fals.

— Priviţi... – le împărţi nişte fotografii mărite, făcute după fotografia lui Caltrop de pe formularul de cerere de paşaport... – iată cum arată. Nu este exclus să se fi deghizat şi deci să nu mai corespundă exact înfăţişării din fotografie. Ce aveţi voi de făcut este să vă duceţi la Biroul Paşapoarte şi să obţineţi lista completă a tuturor cererilor de paşaport depuse în ultimele cincizeci de zile. Va fi o muncă tare meticuloasă.

Începu să le descrie, în mare, metoda obişnuită de a obţine un paşaport fals, de fapt cea pe care chiar Şacalul o folosise.

[63] Mulţumesc, domnule. Drum bun (lb. fr.).

— Important este, conchise el, să nu vă mulţumiţi doar cu certificatele de naştere. Să controlaţi şi pe cele de deces. Deci, după ce obţineţi lista de la Biroul de Paşapoarte, vă mutaţi cu cercetările la Somerset House, împărţiţi între voi numele de pe listă şi apoi apucaţi-vă să verificaţi certificatele de deces. Dacă găsiţi o cerere de paşaport depusă de cineva care nu mai este în viaţă, impostorul care a făcut-o s-ar putea să fie omul nostru. Şi acum puteţi pleca.

Cei opt bărbaţi plecară unul după altul, în timp ce Thomas telefonă la Biroul de Paşapoarte, apoi la Registrul de stare civilă de la Somerset House, pentru a se asigura că echipei lui i se va acorda tot sprijinul.

Peste două ore, pe când Thomas tocmai se bărbierea cu o maşină electrică împrumutată, i-a telefonat unul din cei doi inspectori ai săi, de fapt cel mai mare în grad. Acesta i-a spus că în ultimele o sută de zile fuseseră depuse opt mii patruzeci şi una de cereri de paşapoarte noi. Era vara, deci vremea concediilor îi mai explică el. În perioada concediilor sunt totdeauna multe.

Bryan Thomas puse receptorul în furcă şi-şi suflă nasul în batistă.

— Fir-ar a naibii de vară, zise el.

Puţin după orele unsprezece, Şacalul intra în centrul oraşului Cannes. Ca de obicei, când avea ceva de făcut, căuta cel mai bun hotel. După câteva minute de plimbare prin oraş, îşi conducea maşina pe peronul din faţa hotelului Majestic. Dându-şi cu pieptenele prin păr, intră cu paşi mari în hotel.

Cum era pe la mijlocul dimineţii, cei mai mulţi clienţi ai hotelului erau plecaţi în oraş şi holul nu era deloc aglomerat. Costumul uşor, elegant şi stăpânirea de sine îl făcură să treacă drept un gentleman englez şi astfel, nu trezi nici un fel de bănuieli când întrebă unde se află cabinele telefonice. Doamna din spatele ghişeului unde se afla centrala telefonică ridică privirea la apariţia lui.

— Vă rog să-mi faceţi legătura cu numărul MOLITOR 5901, de la Paris, îi spuse el.

După câteva minute, îi făcu semn să intre în cabina cea mai apropiată şi-l urmări cu privirea până ce uşa capitonată de la cabină se închise în urma lui.

— *Allo ici Chacal*[64].

---

[64] Alo aici Şacalul (lb. fr.).

— *Allo ici Valmy.* Mulţumesc lui Dumnezeu că m-aţi sunat. De două zile încercăm să vă dăm de urmă.

Privind prin geamul uşii de la cabină, oricine ar fi putut vedea cum englezul înlemni şi faţa i se întunecă. Mai bine de zece minute nu spuse nimic, ci doar ascultă. Doar foarte rar buzele; se mişcau scurt, ca şi când ar fi pus o întrebare. Dar nu era nimeni în hol care să-l urmărească cu privirea. Operatoarea de la telefoane era cufundată în lectura unui roman de dragoste. Singurul lucru pe care l-a văzut a fost faţa clientului care stătea aplecat asupra ghişeului şi o privea prin ochelarii negri. De pe contorul centralei citi costul convorbirii, iar persoana îi dădu banii.

Şacalul luă o cafea pe terasa care domina Croazeta şi marea scânteietoare în care se bălăceau şi ţipau vilegiaturiştii bronzaţi. Căzut pe gânduri trăgea adânc din ţigară.

Înţelegea întâmplarea cu Kowalski; îşi amintea de polonezul mătăhălos de la hotelul din Viena. Ce nu putea în înţelege era cum îi aflase gorila din faţa uşii numele de cod şi misiunea pentru care fusese angajat. Probabil că aceste detalii le dedusese chiar poliţia franceză. Probabil că însuşi Kowalski, care şi el era asasin de profesie, înţelesese ceva, dar în felul lui, complicat şi greoi.

Şacalul făcu evaluarea situaţiei. Valmy îl anunţase să renunţe la tot şi să se întoarcă acasă, dar recunoscuse că nu avea ordin de la Rodin să anuleze operaţiunea. Ceea ce se întâmplase îi confirma Şacalului bănuiala tot mai acută, că O.A.S.-ul se confrunta cu probleme de securitate internă. Dar el ştia ceva ce ei nu ştiau, ceva ce nici poliţia franceză n-avea cum să ştie. Şi anume, faptul că el călătorea sub un nume de împrumut, cu un paşaport valabil pe acel nume şi că mai avea şi trei seturi de acte false, inclusiv două paşapoarte străine precum şi posibilitatea de a-şi schimba înfăţişarea.

Deci pe ce se putea baza poliţia franceză, mai precis tipul acela, comisarul Lebel, pe care-l menţionase Valmy, ca să-şi continue urmărirea? O descriere superficială, înalt, blond, străin. În august, trebuie să fie mii de asemenea bărbaţi străini în Franţa. N-o să poată să-i aresteze pe toţi.

Al doilea avantaj pe care-l avea, era acela că poliţia franceză urmărea un bărbat cu paşaport pe numele de Charles Caltrop. Deci nici un succes. El se numea Alexander Duggan şi putea s-o dovedească.

Din acest moment, cu Kowalski mort, nimeni, nici chiar Rodin şi ucigaşii săi nu ştiau sub ce identitate circulă şi nici unde se află. În sfârşit, acţiona pe cont propriu, aşa cum îşi dorise întotdeauna.

Totuşi pericolele se înmulţiseră, nu exista nici o îndoială. O dată ce existenţa intenţiei de asasinat se descoperise, el avea de atacat un sistem de pază şi protecţie avertizat. Întrebarea era următoarea: va putea planul lui de asasinat să străpungă zidul de pază? După socotelile lui era sigur că putea.

Rămânea totuşi şi o altă întrebare căreia trebuia să-i găsească răspuns. Să abandoneze sau să meargă mai departe? Dacă abandonează, atunci va intra în dispută cu Rodin şi călăii lui, pentru sfertul de milion de dolari, aflaţi acum în contul său la Zürich. Dacă refuză să le returneze banii, nu vor ezita să-l caute şi să-l găsească, să-l supună la torturi ca să le semneze hârtia de eliberare a banilor din cont şi apoi să-l omoare. Îl va costa mult să le scape, probabil toţi banii de care dispunea.

Să continue singur acţiunea însemna să se expună la alte pericole până ce îşi va fi încheiat misiunea. Va fi şi mai greu să se retragă în ultimul moment, pe măsură ce ziua fatală se apropia.

Chelnerul îi aduse nota de plată pe care o privi clipind des. Doamne, dar ce preţuri piperate! Ca să poţi duce o astfel de viaţă trebuie să fii bogat, să ai dolari peste dolari, cât mai mulţi dolari. Privi spre marea ce sclipea în milioane de diamante, la fetele suple şi bronzate ce se plimbau pe plajă; la limuzinele Cadillac silenţioase şi la maşinile sport Jaguar gălăgioase ce se furişau pe Croazetă, conduse de tineri bronzaţi, care priveau cu un ochi la drum iar cu celălalt pe trotuare, în dorinţa de-a agăţa vreo fetişcană.

Aşa ceva îşi dorise şi el de multă vreme, din zilele când îşi lipea nasul de vitrinele agenţiilor de voiaj şi privea pierdut la afişele colorate arătând o altă viaţă, o altă lume, departe de calvarul trenurilor de navetă, a formularelor în trei exemplare, a agrafelor de prins hârtia şi a ceaiului călduţ. În ultimii trei ani aproape că reuşise să ajungă într-o astfel de lume. Se obişnuise cu hainele de bună calitate, cu mesele scumpe, cu apartamentul şic, cu maşina sport, cu femeile elegante. A abandona planul însemna să renunţe la toate acestea.

Şacalul plăti lăsând un bacşiş gras. Se urcă în maşina lui şi plecă de la hotelul Majestic spre inima Franţei.

Comisarul Lebel şedea la birou având senzaţia că în viaţa lui nu dormise, dar nici că va apuca să mai doarmă vreodată. Pe patul de campanie din colţ, Lucien Caron sforăia zgomotos după o noapte de căutări prin arhive, încercând să dea de urma lui Charles Caltrop undeva pe suprafaţa Franţei. Lebel preluase misiunea de la el, în zori.

Pe masă, în faţa lui, trona un vraf de rapoarte primite din partea diverselor agenţii având ca misiune urmărirea mişcării străinilor în Franţa. Fiecare menţiona acelaşi răspuns. Nici o persoană cu acel nume nu trecuse legal frontiera de la 1 ianuarie, dată de la care începuseră verificările. Nici un hotel parizian sau din provincie nu avusese drept client o persoană cu acel nume sau, mai precis, înregistrată sub acel nume. Nu se afla nici pe listele de străini indezirabili şi nici nu intrase în atenţia autorităţilor franceze într-un fel sau altul.

Pe măsură ce sosea un raport, Lebel ordona aducătorului acestuia să caute în continuare, până când aveau să dea de urma vreunei vizite făcute în Franţa de acest Caltrop. Din acel moment se putea afla dacă avea un loc anume de reşedinţă sub un nume fals, casa vreunui prieten sau vreun hotel preferat.

Telefonul primit în acea dimineaţă de la superintendentul Thomas dădu o nouă lovitură speranţelor că asasinul evaziv putea fi găsit la timp. Din nou se folosise formula „o luăm iar de la zero”, dar din fericire, ea intervenise doar între el şi Caron. Participanţii la şedinţa de seară nu fuseseră încă informaţi că pista Caltrop s-ar putea să nu conducă la rezultatele scontate.

Iar acest lucru avea să le fie comunicat în acea seară la orele zece. Dacă nu avea să producă un alt nume pentru Caltrop, îşi putea de pe acum imagina privirea dispreţuitoare a lui Saint-Clair şi tăcerea ca un reproş din partea celorlalţi.

Doar două lucruri îi mai dădeau curaj. Unul era că aveau în sfârşit descrierea lui Caltrop şi o fotografie bust, luată din faţă. Dacă se folosea de un paşaport fals. Probabil că îşi schimbase considerabil înfăţişarea, dar oricum era mai mult decât nimic. Al doilea era acela că nimeni din consiliu nu avea nimic altceva de propus, decât ceea ce făcea el în prezent şi anume, să verifice minuţios totul.

Caron venise cu ideea că probabil poliţia britanică îşi făcuse apariţia pe neaşteptate în apartamentul lui Caltrop în timp ce el era plecat din oraş, că nu avea un paşaport cu alt nume, că se

dăduse la fund şi anulase întreaga operaţiune.

Lebel oftase.

— Aşa ceva ar fi într-adevăr un noroc, îi spuse adjutantului, dar nu conta pe acest lucru. Serviciul Special britanic a raportat că obiectele sale de toaletă nu se aflau în baie şi că el i-a spus unui vecin că pleacă într-o excursie, la pescuit. Dacă şi-a lăsat paşaportul acasă, înseamnă că nu mai avea nevoie de el. Să nu crezi că individul este capabil să facă prea multe greşeli, încep să-mi fac o anumită imagine despre acest Şacal.

Bărbatul pe care îl căutau poliţiile a două ţări, se hotărâse să evite aglomeraţia agasantă a şoselei ucigaşe de pe Marea Cornişă, care ducea de la Cannes la Marsilia şi să nu intre în partea de sud a şoselei naţionale 7, care de la Marsilia o cotea spre nord, către Paris. Ştia că ambele şosele deveneau în luna august o formă puţin mai rafinată a iadului pe pământ.

Simţindu-se în siguranţă sub numele de Duggan, înscris şi în acte, se decisese să se despartă de coastă luând-o în sus peste Alpii Maritimi unde, la altitudine, aerul era mai răcoros şi apoi mai departe, peste dealurile unduitoare ale Burgundiei. Nu avea de ce să se grăbească căci ziua programată pentru asasinat era încă suficient de departe şi apoi sosise în Franţa şi puţin mai devreme decât plănuise.

De la Cannes o luă spre nord, urmând drumul naţional 85 care trecea prin oraşul parfumurilor, Grasse şi mai departe, spre Castellane, unde vijeliosul râu Verden, domolit de un baraj înalt aflat la câţiva kilometri mai la nord, curgea din Savoia la vale mai domol ca să se întâlnească cu un altul, Durance, la Cadarache.

De aici o porni mai departe spre Barreme şi mica staţiune climaterică Digne. Căldura arzătoare a câmpiei provensale rămăsese în urma lui, iar aerul de pe dealuri era dulce şi răcoros în ciuda arşiţei. Când oprea, simţea cum soarele ardea cu putere, dar odată aflat în mişcare, vântul părea un duş răcoritor plin de parfumul pinilor şi de mirosul de lemn ars ce venea dinspre ferme.

După ce trecu de Digne, traversă râul Durance şi mâncă de prânz la un han mititel dar frumos ce se oglindea în apele râului. O sută cincizeci de kilometri mai la vale, râul Durance avea să se transforme într-un şarpe cenuşiu şi vâscos ce rătăcea sâsâind prin albia potopită de soare la Cavaillon şi Plan d’Oregon. Dar aici, între dealuri, mai arăta încă a râu, cu apa rece şi plin de

peşti, curgând la umbra copacilor printre malurile cu iarba mult mai verde ca în alte părţi.

În cursul după-amiezii, Şacalul luă curba largă care o făcea drumul naţional 85 spre nord, prin Sisteron, urmărind cursul râului Durance pe malul său stâng, până ce ajunse la o bifurcaţie de unde drumul naţional 85 o lua direct spre nord. În amurg intră în orăşelul Gap. Ar fi putut să meargă până la Grenoble, dar s-a gândit că dacă tot nu era nici un zor şi avea mai multe şanse ca, în august, să găsească camere libere într-un oraş mic, era mai bine să caute aici un hotel. Chiar la ieşirea din oraş dădu peste Hotel du Cerf, o fostă cabană de vânătoare vopsită în culori vii, care aparţinuse ducilor de Savoia şi care mai degaja încă un aer de confort rustic având şi preparate gustoase.

Mai erau câteva camere libere. Făcu o baie pe îndelete rupând cu tradiţia duşului obişnuit şi-şi puse costumul gri de culoarea porumbelului, o cămaşă de mătase şi o cravată croşetată. O cuceri pe cameristă cu câteva zâmbete, încât aceasta acceptă să-i cureţe şi să-i calce, până a doua zi de dimineaţa, costumul pe care-l purtase pe drum.

Cina a luat-o într-o încăpere lambrisată, ale cărei ferestre dădeau spre un deal acoperit cu o pădurice de pini, de unde răzbătea ţârâitul greierilor. Aerul era cald, dar pe la mijlocul cinei, una din doamnele aflate în local, care purta o rochie decoltată şi fără mâneci, îi reclamă chelnerului că se făcuse răcoare şi dorea să se închidă ferestrele.

Întrebat dacă are ceva împotrivă să se închidă fereastra din dreptul lui, Şacalul s-a întors şi a privit-o pe doamna despre care chelnerul spusese că a cerut să se închidă ferestrele. Era singură la masă; o femeie frumoasă, către patruzeci de ani, cu braţe albe, moi şi decolteu adânc. Şacalul îi făcu semn chelnerului că poate închide fereastra şi apoi plecă uşor capul înspre doamna aflată în spatele lui. Ea îi răspunse cu un zâmbet rece.

Cina a fost magnifică. A ales păstrăv la grătar şi turnedouri cu cimbru pregătite la foc de mangal. Un vin din partea locului, Cotes du Rhone, vin greu, cu buchet bogat, pus într-o sticlă fără etichetă l-a încântat. Evident că provenea din butoiul din pivniţă şi fusese ales personal de proprietar, ca vinul casei. Îl beau aproape toţi mesenii şi nu fără temei.

Pe când termina desertul, auzi vocea joasă şi autoritară a doamnei aşezate în spatele lui, spunându-i chelnerului că ar dori să-şi ia cafeaua în salon, iar acesta încuviinţă cu o plecăciune,

adresându-i-se cu „Madame la Baronne”. Câteva minute mai târziu, Şacalul îşi comandă şi el cafeaua în salon şi o porni apoi într-acolo.

Superintendentul fu chemat la telefon de la Somerset House la zece şi un sfert, în aceeaşi seară. Şedea pe scaun lângă fereastra deschisă din biroul său şi privea ţintă la strada pustie, lipsită de localuri care să-i atragă pe noctambuli la un pahar. Clădirile care adăposteau birouri, aflate între Millbank şi Smith Square, îşi profilau siluetele întunecate, tăcute şi indiferente. Doar în blocul anonim în care se aflau birourile Serviciului Special luminile ardeau târziu în noapte, ca de obicei.

La un kilometru şi ceva, pe Strand-ul plin de animaţie, ardeau luminile şi la Somerset House, în aripa care adăpostea arhiva certificatelor de deces ale multor milioane de cetăţeni britanici decedaţi. Aici, cei şase sergenţi şi doi inspectori din echipa lui Thomas stăteau aplecaţi, cercetând maldăre de hârtii; la câteva minute, câte unul din ei se ridica şi-l urma pe funcţionarul de la arhivă, reţinut special peste program, printre şirurile lungi de rafturi cu dosare, ca să mai verifice un nume.

Îl sunase inspectorul principal, şeful echipei. Vocea lui părea obosită dar nu lipsită de o undă de optimism, ca al unuia care spera că, ceea ce avea să spună, îi va scăpa pe toţi de corvoada de a mai căuta alte sute de certificate de deces care nu existau, pentru că titularii de paşapoarte nu decedaseră încă.

— Alexander James Quentin Duggan, anunţă el scurt, după ce Thomas îi răspunse.

— Şi ce-i cu el? spuse Thomas.

— Născut la 3 aprilie 1929, la Sambourne Fishley, în parohia St. Mark. A depus o cerere de-paşaport la 14 iulie anul curent. Paşaportul a fost eliberat a doua zi şi a fost trimis prin poştă la 17 iulie, la adresa menţionată în cerere. Probabil că adresa se va dovedi a fi doar de complezenţă.

— De ce? întrebă Thomas. Nu-i plăcea să aştepte.

— Pentru că Alexander James Quentin Duggan a murit într-un accident rutier în satul natal, la vârsta de doi ani şi jumătate, la 8 noiembrie 1931.

Thomas rămase câteva clipe pe gânduri.

— Câte paşapoarte eliberate în ultimele o sută de zile au mai rămas de verificat? întrebă el.

— Cam trei sute, spuse vocea la telefon.

— Lasă-i pe ceilalţi să continue verificarea, pentru cazul că ar mai exista vreunul fals, îi spuse Thomas. Predă conducerea echipei celuilalt inspector. Vreau să verifici adresa la care a fost trimis paşaportul. Raportează-mi telefonic în momentul când ai găsit-o. Dacă este un imobil nelocuit, stai de vorbă cu îngrijitorul. Adu-mi toate documentele privindu-l pe falsul Duggan şi copia fotografiei pentru paşaport depusă la dosar, odată cu cererea. Vreau să-l văd pe băiatul Caltrop în noua sa ipostază.

Inspectorul principal telefonă chiar înainte de ora unsprezece. Adresa în chestiune era a unei mici tutungerii în care se vindeau ziare şi reviste, de genul acelora ce aveau o vitrină plină cu cărţi de vizită cu adresele prostituatelor. Proprietarul, care locuia deasupra prăvăliei, fu trezit din somn şi el recunoscu că deseori primea corespondenţă pentru clienţii care nu aveau o adresă stabilă. Pentru acest serviciu îi taxa. Nu-şi putea aminti de un client obişnuit al casei cu numele de Duggan, dar s-ar putea ca Duggan să fi trecut pe la el doar de două ori, o dată să aranjeze ca să primească acolo corespondenţa şi a doua oară să-şi ridice plicul pe care-l aştepta. Inspectorul îi arătase omului o fotografie de-a lui Caltrop, dar acesta nu-l recunoscuse. I-a mai arătat apoi şi fotografia lui Duggan de pe cererea de paşaport şi tutungiul i-a spus că parcă îşi aducea aminte să-l fi văzut pe cel de al doilea bărbat, dar nu putea fi sigur. Parcă cel de-al doilea purta nişte ochelari negri. Mulţi din cei care veneau la el să cumpere reviste pornografice purtau ochelari negri.

— Adu-l încoace, îi ordonă Thomas şi vino şi tu imediat. Apoi ridică receptorul şi ceru legătura cu Parisul.

Pentru a doua oară suna la Paris tocmai când consiliul de seară al şefilor era în plină desfăşurare. Comisarul Lebel le explicase că nu există nici un dubiu că presupusul Caltrop se folosea în Franţa de un nume fals, altă posibilitate nu era, decât dacă intrase în ţară clandestin, de pe mare, cu vreo barcă pescărească sau pe uscat, printr-un loc izolat. El personal nu credea că un profesionist s-ar fi pretat la aşa ceva, deoarece la cel mai mic control al poliţiei putea fi ridicat pentru că nu avea actele în regulă, respectiv îi lipsea ştampila de intrare pe paşaport.

De asemenea, Charles Caltrop nu se înregistrase cu numele adevărat la nici un hotel din Franţa.

Aceste fapte fuseseră coroborate de şeful Biroului Central de evidenţă, de şeful D.S.T.-ului şi de prefectul Poliţiei pariziene aşa

că nimeni nu comentă.

Cele două posibilităţi, argumentă Lebel, erau: una ca omul să nu fi făcut nici un demers ca să obţină un paşaport fals, crezând că nu-l suspecta nimeni de nimic.

În acest caz, se poate ca descinderea poliţiei la apartamentul lui din Londra să-l cam fi luat prin surprindere. Lebel le spuse că el nu credea însă în această variantă, căci oamenii superintendentului Thomas găsiseră locuri lăsate libere în şifonier şi sertare goale pe jumătate, de unde fuseseră luate lucruri şi de asemenea, descoperiseră absenţa obiectelor de toaletă, fapt ce dovedea că omul îşi părăsise apartamentul din Londra plecând undeva. Unde anume, îi lămurise un vecin, care declarase că Charles Caltrop i-ar fi spus că pleacă cu maşina într-o excursie prin Scoţia. Nici poliţia britanică, nici cea franceză nu aveau motive să creadă că destinaţia declarată era cea reală.

A doua posibilitate era ca Charles Caltrop să fi obţinut un paşaport fals şi pe acesta îl căuta acum poliţia britanică. În acest caz, s-ar putea ca el să nu fie încă în Franţa, ci în alt loc încheindu-şi pregătirile sau să fi intrat totuşi în Franţa, fără să fi trezit bănuieli.

În acest moment câţiva din participanţi la şedinţă explodară.

— Vreţi să spuneţi că s-ar putea să fie aici, în Franţa, chiar în centrul Parisului? îi reproşă Alexandre Sanguinetti.

— Ideea este, explică Lebel, că el îşi are planul lui, pe care doar el îl cunoaşte. Noi facem investigaţii de şaptezeci şi două de ore. Şi nu aveam cum să ştim în care moment anume, din planul lui, am intervenit. Singurul lucru de care putem fi siguri, în afară de faptul că avem cunoştinţă de existenţa unui complot de asasinat la adresa Preşedintelui este că asasinul nu poate şti la ce rezultate am ajuns până acum cu investigaţiile. De aceea, avem şanse rezonabile de a pune mâna pe individul care nu bănuieşte nimic de îndată ce-i vom stabili noul nume şi-l vom localiza sub acest nume.

Dar cei de faţă refuzau să revină la calm. Gândul că asasinul s-ar putea afla doar la câţiva kilometri de ei şi că în planul acestuia ziua când va atenta la viaţa Preşedintelui putea fi chiar mâine, le sporea îngrijorarea.

— S-ar putea, desigur, medită colonelul Rolland, ca aflând de la Rodin, prin agentul necunoscut Valmy, că planul fusese în principiu descoperit, Caltrop să-şi fi părăsit apartamentul pentru a face să dispară dovezile pregătirilor făcute. Arma şi muniţia, de

exemplu, s-ar putea ca tocmai acum să fie aruncate în fundul vreunui lac din Scoţia, încât la întoarcere, el să se poată prezenta curat ca lacrima în faţa poliţiei din ţara sa. În acest caz va fi foarte greu să fie pus sub acuzare.

Adunarea medită asupra celor spuse de Rolland şi înclina să-i dea dreptate.

— Spuneţi-ne un lucru, domnule colonel, interveni ministrul, dacă dumneavoastră aţi fi fost angajat pentru această misiune şi aţi fi aflat că planul a fost descoperit, dar identitatea dumneavoastră rămânea necunoscută, aţi proceda în acest mod?

— Bineînţeles, domnule ministru, răspunse Rolland. Dacă aş fi un asasin cu experienţă, ar trebui să-mi dau seama că nu se poate să nu figurez pe undeva în evidenţe şi că, odată complotul descoperit, rămâne doar o chestiune de timp până când voi fi vizitat la domiciliu de poliţie şi percheziţionat. Deci voi dori să scap de dovezi şi în acest scop, poate fi ceva mai nimerit decât un lac izolat în Scoţia?

Zâmbetele ce i se adresau din jurul mesei indicau faptul că cei prezenţi erau cât se poate de acord cu speculaţiile lui.

— Şi totuşi asta nu înseamnă că trebuie să-l lăsăm să ne scape. Cred în continuare că ar trebui... să ne ocupăm de acest Monsieur Caltrop.

Zâmbetele dispărură. Urmară câteva clipe de tăcere.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, *mon colonel*, zise generalul Guibaud.

— Este simplu, explică Rolland. Am primit ordin să-l depistăm şi să-l distrugem pe acest individ. Pentru moment se poate să-şi fi abandonat planul. Dar se poate să nu-şi fi distrus echipamentul, ci doar să-l fi ascuns pentru a apărea curat în faţa poliţiei britanice. Apoi, ar putea pur şi simplu să reia îndeplinirea planului din momentul întreruperii, dar având de făcut alte pregătiri mult mai dificile pentru a se putea infiltra.

— Dar cu siguranţă că atunci când poliţia britanică îl va găsi, îl va şi aresta, nu? întrebă cineva.

— Nu neapărat. De fapt, mă îndoiesc că o vor face. Căci nu vor avea dovezi, ci doar supoziţii. Iar prietenii noştri englezi se ştie că sunt extrem de sensibili când este vorba de ceea ce le place să numească „libertăţi civice”. Bănuiesc că îl vor găsi. Îl vor chestiona şi apoi îl vor lăsa să plece din lipsă de probe.

— Cu siguranţă că domnul colonel are dreptate, interveni Saint-Clair. Poliţia britanică a dat peste acest individ într-o doară.

Britanicii sunt capabili de prostii incredibile, cum ar fi aceea să lase liber un individ periculos. Secţia colonelului Rolland trebuie să fie autorizată să-l neutralizeze pe acest Caltrop o dată pentru totdeauna.

Ministrul băgă de seamă că Lebel nu spusese nici un cuvânt şi nici nu zâmbise pe parcursul acestui schimb de replici.

— Ei bine, domnule comisar, ce credeţi? Sunteţi de acord cu Colonelul Rolland că acest Caltrop este tocmai pe cale de-a lichida pregătirile făcute, de-a ascunde sau a distruge echipamentul?

Lebel privea spre cele două rânduri de feţe, de-o parte şi de alta a mesei, care aşteptau răspunsul lui.

— Sper, spuse el calm, ca domnul colonel să aibă dreptate, dar mi-e teamă că nu are.

— De ce? sosi tăioasă întrebarea ministrului.

— Pentru că, explică moale Lebel, teoria lui, care este logică numai dacă acest Caltrop s-a decis să abandoneze operaţiunea, este bazată pe ipoteza că într-adevăr el a luat o asemenea decizie. Dar dacă n-a făcut-o? Dar dacă nu a primit mesajul lui Rodin sau l-a primit, dar cu toate acestea a decis să meargă mai departe?

Printre cei de faţă se iscă rumoare. Singurul care rămase tăcut fu Rolland. Acesta privea meditativ peste masă spre Lebel. Se gândea că Lebel avea o minte mult mai ascuţită decât puteau aprecia toţi cei de faţă. Ideile lui Lebel puteau fi la fel de realiste ca şi ale lui.

Tocmai în clipa aceea, Lebel fu chemat din nou la telefon. De data aceasta lipsi vreo douăzeci de minute. Când se întoarse vorbi în faţa adunării mute preţ de zece minute.

— Şi acum ce facem? întrebă ministrul după ce Lebel îşi termină expunerea. La fel de calm ca de obicei, fără să pară grăbit, Lebel dădu ordinele necesare ca un general pe câmpul de bătaie, fără ca nimeni de la masă, cu sau fără grade înalte, să comenteze.

— Deci, am ajuns în acest punct, conchise el. Vom începe cu discreţie căutarea lui Duggan sub noua sa înfăţişare pe tot teritoriul Franţei, în timp ce poliţia britanică va controla biletele emise la toate companiile aeriene, trecerile cu feribotul peste Canalul Mânecii etc. Dacă îl vor găsi ei primii pe pământ britanic, îl vor ridica, dacă nu, ne vor informa dacă a părăsit ţara. Dacă îl găsim noi în Franţa, îl vom aresta. Dacă va fi descoperit într-o

terţă ţară, fie că vom aştepta să intre în Franţa şi-l vom aresta la frontieră, fie... vom lua altă măsură. În acel moment, voi considera că misiunea mea de a-l găsi se va fi încheiat. Totuşi, până se va ajunge la acel moment, v-aş ruga să acţionăm după planul propus de mine.

Lebel îi înfruntase cu atâta curaj şi siguranţă încât nimeni nu a comentat nimic. Doar dădură din cap afirmativ. Chiar şi Saint-Clair de Villauban tăcu.

Abia după ce a ajuns acasă, colonelul găsi pe cineva care să-i asculte torentul de vorbe mânioase declanşat la gândul că un poliţist ridicol şi plebeu a putut să aibă dreptate, în timp ce experţi de marcă ai ţării au greşit total.

În pat, amanta îl asculta cu simpatie şi înţelegere masându-i ceafa. Abia în zori, după ce colonelul adormi buştean, ea reuşi să se furişeze în hol şi să dea un telefon scurt.

Superintendentul Thomas privea cele două cereri de paşaport şi cele două fotografii aflate în faţa lui pe masă, sub cercul de lumină al lămpi de pe birou.

— Haideţi să le mai verificăm o dată, îi ceru inspectorului aflat lângă el. Gata?

— Da, domnule.

— Caltrop: înălţime, un metru şaptezeci şi opt. Da?

— Da, domnule.

— Duggan: înălţime, unu optzeci.

— Din cauza tocurilor mai înalte de la pantofi, domnule. Cu pantofi special făcuţi, poţi să creşti în înălţime şi cu şase centimetri. Mulţi artişti mici de statură folosesc trucul acesta din vanitate. Şi apoi, la ghişeul de paşapoarte nu te caută nimeni ce fel de pantofi porţi.

— Fie şi aşa, încuviinţă Thomas, pantofi cu tocuri înalte. Caltrop: părul castaniu. Asta nu spune prea mult, poate fi castaniu deschis, sau castaniu închis. După fotografie mie mi se pare că are părul castaniu închis. Duggan spune şi el, castaniu-închis. Dar pare a fi mai degrabă blond spălăcit.

— Asta aşa e, sir. Dar de obicei în fotografie părul arată mai închis la culoare. Depinde de lumină, cum cade, de... Şi apoi se poate să-şi fi vopsit părul mai deschis ca să devină Duggan.

— Fie. Accept. Caltrop: ochii căprui, Duggan. Ochii cenuşii.

— Lentile de contact, domnule, e foarte simplu.

— O.K. Caltrop: vârsta – treizeci şi şapte, Duggan – treizeci şi

patru împliniţi în aprilie.

— Era obligatoriu să aibă treizeci şi patru. Îi explică inspectorul, pentru că adevăratul Duggan, băieţelul care a murit la doi ani şi jumătate era născut în aprilie 1929. Ori data nu putea fi schimbată. Dar nimeni nu ar pune întrebări cuiva de treizeci şi şapte de ani dacă în paşaport scrie treizeci şi patru. Va crede ce scrie în paşaport.

Thomas privi din nou cele două fotografii. Caltrop arăta mai zdravăn, mai plin la faţă, mai bine clădit. Dar pentru a deveni Duggan probabil că-şi schimbase înfăţişarea. Chiar aşa, probabil că şi-o schimbase în vederea primei întâlniri cu şefii O.A.S.-ului şi de atunci o păstrase aşa, inclusiv la data la care făcuse cererea de paşaport. Este clar că oamenii de acest gen sunt în stare să trăiască sub o a două identitate luni de-a rândul, pentru a nu fi descoperiţi. Probabil că acest Caltrop reuşise să nu apară în evidenţele nici unei poliţii, tocmai pentru faptul că era atât de viclean şi de meticulos. Dacă nu ar fi auzit de zvonul acela lansat în barul din Caraibe poate că nu ar fi dat de el niciodată.

Însă de acum înainte individul devenise Duggan, avea părul vopsit, purta lentile de contact, pantofi cu tocuri mai înalte şi pierduse în greutate. Trimise descrierea lui Duggan, numărul de paşaport şi fotografia în sala telex, pentru a fi transmise mai departe la Paris. Se uită la ceas şi aprecie că datele vor ajunge la Lebel pe la două dimineaţa.

— De acum încolo problema este în mâinile lor, sugeră inspectorul.

— O, nu, băiete, vor mai fi încă multe lucruri de făcut, spuse Thomas maliţios. Primul lucru pe care-l facem în această dimineaţă este să verificăm ghişeele de bilete ale companiilor aeriene, feriboturi peste Canalul Mânecii, ghişeele de bilete pentru trenurile care pleacă pe continent... toate astea. Nu este suficient să aflăm cine este, ci şi unde se află el acum.

În acel moment li se telefonă de la Somerset House. Fuseseră verificate ultimele cereri de paşaport şi totul era în ordine.

— O.K., mulţumiţi-le funcţionarilor şi plecaţi. La opt treizeci fix vă aştept la mine în birou, pe toţi, spuse Thomas.

Intră un sergent cu copia declaraţiei date de proprietarul tutungeriei, care fusese dus la postul de poliţie din cartier şi chestionat. Thomas parcurse repede cu privirea declaraţia depusă sub jurământ, care nu cuprindea mai multe amănunte decât spusese omul la el în prăvălie.

— Nu avem nici un temei să-l reţinem, spuse Thomas. Spune-le, te rog, ălora de pe postul din Paddington că pot să-l lase să plece acasă la fotografiile lui scârboase.

Sergentul răspunse:

— Am înţeles, sir şi ieşi.

Thomas se aşeză confortabil pe scaun încercând să tragă un pui de somn.

În timp ce spusese ultimele cuvinte venise pe nesimţite ziua de 15 august.

16

Madame la Baronne de la Chalonniere se opri în faţa uşii de la camera ei şi se întoarse spre tânărul englez care o însoţise până acolo. În penumbra coridorului nu-i putea discerne trăsăturile feţei.

Fusese o seară plăcută şi încă nu se putea hotărî dacă trebuia sau nu să insiste ca aceasta să se încheie în faţa uşii. De fapt întrebarea o muncea de mai bine de o oră.

Pe de o parte se gândea că deşi mai avusese şi alte aventuri înainte, era totuşi o femeie măritată şi respectabilă, care rămăsese peste noapte la un hotel din provincie şi nu era cazul să-şi permită să fie sedusă de un bărbat total necunoscut. Pe de altă parte, simţea că nu rezistă tentaţiei şi era suficient de sinceră ca să recunoască acest lucru.

Petrecuse ziua la Şcoala Militară din Barcelonette, aflată sus în Alpi, asistând la ceremonia de avansare la gradul de sublocotenent a fiului ei, în regimentul de vânători de munte în care servise şi tatăl lui. Deşi fusese, fără îndoială, cea mai atrăgătoare mamă prezentă la ceremonie, văzându-şi fiul primind tresele de ofiţer în Armata Franceză resimţi un şoc. Îşi dădu seama că peste câteva luni împlinea şi ea patruzeci de ani, iar fiul ei era acum bărbat în toată firea.

Deşi putea trece cu cinci ani mai tânără, iar uneori se simţea mai tânără chiar cu zece ani, gândul că fiul ei avea douăzeci de ani şi poate că deja se culca cu femei şi că se terminaseră zilele când venea în vacanţă acasă şi pleca la vânătoare pe domeniul de lângă castel, o tulburase peste măsură neştiind ce să facă.

Apreciase curtoazia preţioasă a bătrânului şi şifonatului colonel care era comandantul şcolii şi privirile admirative ale tinerilor cu obraji trandafirii, colegii fiului ei şi dintr-o dată se simţise foarte singură. Din căsătoria ei, care dura de ani de zile, rămăsese doar numele, căci baronul era mult prea ocupat să alerge după păpuşicile de la Bilboquet şi Castel ca să se mai întoarcă vara la moşie sau măcar să asiste la înaintarea în grad a propriului său fiu.

În timp ce conducea automobilul familiei întorcându-se din Alpi spre Gap unde urma să înnopteze, înţelese că era încă frumoasă, atrăgătoare, dar teribil de singură. Iar de acum înainte

nu a avea la ce altceva să se aştepte decât la atenţiile tomnaticilor cavaleri galanţi, precum colonelul de la şcoală, sau la flirturile frivole şi lipsite de satisfacţii cu tinerii, căci blestemată să fie, dacă se va devota operelor de caritate. În nici un caz! Nu încă.

Dar la Paris se simţea jenată şi umilită, cu Alfred care fugea într-una după puştoaice, cu jumătate din lume râzând de el şi cealaltă, de ea.

Pe când îşi bea cafeaua în salon gândindu-se la viitor şi simţind nevoia acută ca cineva să-i spună că este femeie şi este frumoasă, nu doar Madame la Baronne, englezul se apropie de ea şi ceru permisiunea să ia cafeaua împreună, căci erau singuri în salon. Se simţi luată pe nepregătite şi prea surprinsă ca să-i spună nu. Câteva momente îi fu ciudă pe ea, dar după zece minute nu regretă că-i acceptase rugămintea. În fond, bărbatul din faţa ei avea între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, după aprecierea ei şi asta era vârsta ideală pentru un bărbat. Deşi era englez, vorbea franţuzeşte fluent, arăta suficient de bine şi era amuzant. Complimentele lui stângace îi făcuseră plăcere şi chiar ea îl încurajase să i le facă, dar pe la miezul nopţii ea se ridicase, explicându-i că a doua zi trebuia să plece devreme.

El o conduse pe scări în sus şi în dreptul ferestrei de pe coridor îi arătă dealurile împădurite, scăldate în văpaia lunii. Se opriseră şi priviră împreună peisajul adormit până când ea întoarse privirea spre el şi văzu că ochii lui nu contemplau peisajul, ci decolteul ei adânc, ca de alabastru în lumina lunii.

Văzând că este descoperit, el zâmbise şi se aplecase spre urechea ei şoptindu-i:

— Lumina lunii îl transformă chiar şi pe omul cel mai civilizat într-un primitiv.

Ea se întoarse şi continuă să urce scările prefăcându-se ofensată, dar admiraţia nereţinută a străinului o făcu să simtă un val de plăcere.

— A fost o seară minunată, *monsieur*.

Puse mâna pe clanţa uşii şi se întrebă dacă străinul va încerca să o sărute. Într-un fel, spera să o facă. În ciuda cuvintelor banale pe care le rostise, simţea cum dorinţa începe să pună stăpânire pe ea. Poate era din cauza vinului sau a Calvados-ului tare pe care el îl comandase la cafea sau poate din cauza lunii. Cert era însă faptul că nu aşa îşi închipuise că se va sfârşi seara.

Simţi cum străinul o prinde de după mijloc cu braţele iar

buzele lui se lipesc de ale ei. Erau calde şi puternice. „Trebuie să-l opresc”, şoptea o voce dinăuntrul ei. Dar după o secundă îi răspunse la sărut. Întotdeauna vinul o ameţea uşor. Cu siguranţă că era efectul vinului. Simţea cum o cuprind braţele lui puternice. Coapsa i se lipise strâns de el şi prin mătasea rochiei simţea cum membrul lui devenise arogant de tare. Îşi desprinse o clipă coapsa, apoi o lipi din nou strâns de trupul lui. Nu-şi dădu seama când se decise, îl dorea cu înverşunare, dorea să-l aibă între coapse, înăuntrul ei, toată noaptea.

Simţi cum uşa din spatele ei se deschide, se desprinse din îmbrăţişare şi făcu câţiva paşi înapoi în cameră.

— *Viens, primitive!*[65]

El intră în cameră şi închise uşa în urma lui.

Toată noaptea se verifică din nou arhiva de la Pantheon, de data aceasta căutându-se după Duggan şi rezultatul nu se lăsă aşteptat. Se descoperise un talon care arăta că Alexander James Duggan intrase în Franţa cu expresul Brabant de la Bruxelles, la 22 iulie. După o oră, se găsi un alt raport provenind de la acelaşi post de frontieră, respectiv de la echipa de vameşi care circula regulat cu trenurile expres de la Bruxelles la Paris şi retur făcând controlul vamal în timpul mersului, raport în care figura şi numele de Duggan printre pasagerii expresului Etoile du Nord, de la Paris la Bruxelles, la 31 iulie.

De la Prefectura Poliţiei sosise o fişă completată pe numele Duggan, în care era înscris un număr de paşaport ce corespundea celui aflat asupra lui Duggan, conform informaţiilor primite de la Londra, din care reieşea că locuise la un hotel din apropiere de Place de la Madeleine în intervalul 22–30 iulie inclusiv.

Inspectorul Caron dorea să se facă o descindere la hotel, dar Lebel preferase să se ducă acolo discret, în zorii zilei şi să aibă o discuţie cu proprietarul. Fu mulţumit că omul pe care-l căuta nu se afla la hotel pe 15 august şi proprietarul îi rămase recunoscător comisarului că nu-i trezise oaspeţii.

Lebel ordonă unui inspector în civil să se instaleze la hotel şi, până la noi ordine, să nu se mişte de acolo, pentru cazul în care Duggan ar fi reapărut. Proprietarul acceptase bucuros să colaboreze.

— Această vizită din iulie, îi spuse Lebel lui Caron când se

[65] Vino primitivule! (fr.).

reîntoarse la birou la orele 4:30, a fost o vizită de recunoaştere. Tot ceea ce şi-a planificat este bine stabilit.

Apoi se lăsă pe spătarul scaunului privind în tavan şi meditând. De ce locuise la hotel? De ce nu în casa unuia din simpatizanţii O.A.S.-ului, cum făcuseră alţi agenţi ai organizaţiei aflaţi sub urmărire? Pentru că nu avea încredere că simpatizanţii O.A.S.-ului pot să-şi ţină gura. Şi avea perfectă dreptate. Deci lucrează de unul singur, neavând încredere în nimeni, pune la cale şi îşi pregăteşte singur acţiunile după cum crede de cuviinţă, foloseşte un paşaport fals, comportându-se probabil normal, politicos, fără să trezească bănuieli. Îi confirmase acest lucru şi proprietarul hotelului pe care tocmai îl chestionase, „un adevărat gentleman”, a zis el. Un adevărat gentleman, dar periculos ca un şarpe, se gândi Lebel. Pentru poliţişti, gentlemenii ăştia adevăraţi sunt cei mai răi. Nimeni nu-i suspectează niciodată.

Privi cele două fotografii care sosiseră de la Londra, a lui Caltrop şi cea a lui Duggan. Caltrop devenit Duggan, după ce-şi schimbase înălţimea, culoarea părului şi a ochilor, vârsta şi poate şi modul de a fi. Încercă să constituie mental imaginea individului. Oare dacă l-aş întâlni, cum mi s-ar părea? Încrezător, arogant, sigur de imunitatea sa. Periculos, complex, meticulos, nelăsând nimic la voia întâmplării. Înarmat, dar cu ce? O puşcă? Şi unde o va ascunde de vameşi? Cum se va putea apropia de generalul de Gaulle cu o asemenea armă, când doar la douăzeci de metri de acesta până şi o poşetă de damă devine suspectă, iar persoanele cu pachete lungi sunt îndepărtate fără menajamente din preajma locurilor publice unde urmează să apară Preşedintele?

Mon Dieu, cum poate colonelul ăla de la Elysee să creadă că tipul e doar un pistolar oarecare! Lebel era conştient că avea un avantaj, cunoştea numele nou al asasinului iar asasinul nu ştia acest lucru. Era unicul său as; în rest totul era în mâna Şacalului şi nimeni din cei care vor participa la şedinţa de seară nu puteau sau nu voiau să înţeleagă acest lucru.

Dacă tipului îi ajunge la ureche ceea ce ştii, înainte ca să-l prinzi şi-şi schimbă din nou identitatea, atunci Claude, băiete, medită el, o să dai de dracu’.

Repetă cu glas tare:

— Chiar că o să dai de dracu’.

— Ai dreptate, şefule. N-are nici o şansă.

Lebel îl repezi, ceea ce nu-i intra în obişnuinţă. Lipsa de somn începea să-şi spună cuvântul.

Geana de lumină venind de la luna ce se topea dincolo de fereastră se retrăgea încet peste cuvertura mototolită apropiindu-se de pervaz. În drumul ei, lumină rochia de mătase aruncată pe jos între pat şi uşa, sutienul şi ciorapii aruncaţi pe covor. În pat, două siluete în penumbră.

Colette, culcată pe spate, privea în tavan trecându-şi degetele prin părul bărbatului care-şi odihnea capul pe pântecele ei. Schiţa un zâmbet gândindu-se la noaptea petrecută.

Primitivul de englez fusese bun la aşternut, cam dur, dar priceput, ştiuse cum să-şi folosească degetele, limba şi membrul pentru a o aduce la orgasm de cinci ori, iar pe el de trei. Încă mai putea simţi căldura arzătoare ce-i invadase vintrele când el ejaculase şi-şi dădea bine seama cât de mult dorise o noapte ca aceasta, în care să răspundă, cum n-o mai făcuse de ani de zile.

Se uită la micul ceas de voiaj de pe noptieră. Arăta cinci şi un sfert, îşi înfipse mâna în părul blond şi trase.

— Hei.

Englezul mormăi ceva pe jumătate adormit. Erau goi amândoi în patul răvăşit, dar caloriferul funcţiona şi în cameră era plăcut. Capul blond se eliberă din strânsoare şi alunecă între coapsele ei... Ea simţi răsuflarea fierbinte şi limba lui pornită într-o nouă explorare.

— Nu. Gata.

Strânse coapsele, se ridică în şezut şi-l trase de păr până ce-i aduse faţa în dreptul ei. El se trase mai sus în pat, îşi ascunse faţa între sânii ei plini şi începu să-i sărute.

— Am spus nu.

Ridică privirea spre ea.

— Ajunge, iubitule. Peste două ore trebuie să mă scol, iar tu trebuie să te duci în camera ta. Hai, hai, micul meu englez.

Pricepu imediat, se dădu jos din pat şi rămase în picioare căutându-şi lenjeria. Ea se băgă sub aşternut, căută pe dedesubt şi i-o dădu, apoi îşi trase pătura până sub bărbie. După ce se îmbrăcă rămânând cu haina şi cravata pe mână, o privi din penumbră, iar ea putu să-i vadă dinţii albi când i-a zâmbit. Se aşeză apoi pe marginea patului şi îi trecu mâna pe după ceafă. Faţa lui ajunse la câţiva centimetri de a ei.

— A fost bine?

— Mmmmm. A fost foarte bine. Ţi-a plăcut şi ţie?

El zâmbi din nou.

— Tu ce crezi?

Ea râse.

— Cum te cheamă?

Se gândi o clipă.

— Alex, minţi el.

— Dragă Alex, ai fost grozav. Dar acum e timpul să te duci la tine în cameră.

Se aplecă şi o sărută pe buze.

— Atunci, noapte bună, Colette.

După o secundă plecă şi uşa se închise în urma lui.

La şapte dimineaţa când răsărea soarele, jandarmul local urcă pe bicicletă la Hotel du Cerf, descălecă şi intră în hol. Proprietarul, care se sculase deja şi se agita la recepţie organizând deşteptarea clienţilor şi micul lor dejun, îl salută.

— *Alors*, aşa de dimineaţă?

— Ca de obicei, spuse jandarmul. Durează destul de mult drumul până aici pe bicicletă şi de aceea vă las la urmă.

— Să nu-mi spui, zâmbi proprietarul, că noi servim aici cea mai bună cafea dimineaţa. Marie-Louise, adu-i domnului o cafea. Cu siguranţă că o doreşte asezonată şi cu un pic de Trou Normand.

Jandarmul zâmbi de plăcere.

— Uite fişele, spuse proprietarul dându-i fişele albe completate în seara precedentă de clienţii nou sosiţi. Aseară n-au sosit decât trei.

Jandarmul luă fişele şi le puse în geanta de piele ataşată la centură.

— Nu prea merită să vii până aici, spuse el zâmbind, dar se aşeză pe bancă, în hol şi aşteptă să vină cafeaua şi calvadosul. Iar când Marie Louise i le aduse, schimbă cu ea câteva glume mai fără perdea.

Abia pe la opt, se întoarse la postul de jandarmerie şi comisariat din Gap cu geanta plină de fişe de hotel. Inspectorul postului i le luă, le frunzări leneş apoi le puse pe un raft urmând ca mai târziu să le trimită la sediul central de la Lyon şi apoi la arhiva Biroului Central de evidenţă de la Paris. După el, nu prea înţelegea ce rost mai avea să le trimită.

În timp ce la comisariat inspectorul punea fişele pe raft, Madame Colette de la Chalonniere plătea nota la hotel, se urca la

volan şi o pornea spre apus. La etajul hotelului, Şacalul mai dormi până la ora nouă.

Superintendentul Thomas se trezi din moţăială când sună strident o sonerie. Era soneria de la interfonul care-l lega de încăperea unde cei şase sergenţi şi doi inspectori se chinuiau să dea nenumărate telefoane, încă din clipa când ieşiseră de la instructajul făcut de el.

Se uită la ceas. Era ora zece. La naiba, să mi se întâmple mie să picotesc! Apoi îşi aduse aminte câte ore dormise sau mai degrabă, nu dormise de când îl chemase Dixon luni după-amiază. Iar azi era joi dimineaţă. Telefonul sună din nou.

— Alo.

Se auzi vocea inspectorului principal.

— Prietenul nostru Duggan, începu el fără altă introducere, a plecat de la Londra luni dimineaţă cu o cursă regulată a companiei BEA. Rezervarea a fost făcută sâmbătă. Nici un dubiu privind numele Alexander Duggan, a plătit biletul cu bani gheaţă la aeroport.

— Încotro? La Paris?

— Nu, la Bruxelles.

Thomas se limpezi la minte pe loc.

— Bine, ascultă. A plecat, dar poate că s-a întors. Continuaţi cu verificarea rezervărilor pe cursele aeriene şi vedeţi dacă nu apar şi alte rezervări pe numele lui. În special dacă apare o rezervare pentru o cursă care n-a plecat încă de la Londra. Verificaţi şi opţiunile de rezervare. Dacă s-a întors de la Bruxelles, mă anunţaţi. Dar mă îndoiesc. Cred că ne-a scăpat, deşi bănuiesc că era deja plecat din Londra cu câteva ore înainte ca noi să începem cercetările, aşa că nu este vina noastră. O.K.?

— Am înţeles. Ce facem cu cercetările întreprinse de poliţie ca să dea de urma adevăratului Caltrop? Le ţinem blocaţi o mulţime de poliţişti din provincie. Scotland Yard-ul ne-a reclamat situaţia.

Thomas medită o clipă.

— Anulează tot, spuse. Sunt sigur că individul a plecat din ţară.

Apoi luă telefonul cu exteriorul şi ceru să i se facă legătura cu biroul comisarului Lebel de la Poliţia Judiciară.

Inspectorul Caron simţea că avea să ajungă la balamuc înainte ca dimineaţa de joi să se sfârşească. Mai întâi, la zece şi cinci

sunaseră britanicii. A răspuns el, dar cum superintendentul Thomas insista să vorbească cu Lebel, s-a dus în colţul unde era patul de campanie pe care dormea acesta, ca să-l trezească. Lebel arăta ca de parcă murise de o săptămână. Dar răspunse la telefon. De îndată ce Lebel s-a prezentat lui Thomas, Caron trebui să ia din nou receptorul, din cauză că şeful lui nu ştia englezeşte. Începu să traducă ce-i comunica Thomas şi răspunsurile lui Lebel.

— Spune-i, zise Lebel după ce digeră informaţia, că de belgieni ne vom ocupa noi de aici. Spune-i că-i transmit mulţumirile mele cele mai sincere pentru sprijin şi că dacă se va da de urma asasinului pe continent şi nu în Marea Britanie, am să-l informez imediat ca să-şi poată debloca oamenii.

După ce receptorul fu pus în furcă cei doi bărbaţi se aşezară la treabă.

— Fă-mi legătura cu Siguranţa de la Bruxelles, spuse Lebel.

Când Şacalul s-a trezit, soarele se ridicase deja peste dealuri şi promitea o altă zi frumoasă de vară. Făcu duş, îşi puse costumul în carouri bine călcat de Marie-Louise, camerista, care din nou se înroşise când îi mulţumise pentru serviciu.

Puţin după ora zece a intrat cu Alfa Romeo în oraş şi s-a dus la poştă ca să dea un telefon la Paris. Ieşi după douăzeci de minute cu buzele strânse şi în mare grabă. De la magazinul de articole metalice şi chimicale de alături cumpără un kilogram de vopsea email lucioasă, albastru închis ca noaptea, un sfert de kilogram alb şi două pensule, una fină din păr de cămilă pentru scris litere, iar cealaltă mai groasă dar din păr moale. Mai cumpără şi o şurubelniţă. Le puse în cutia din bordul maşinii şi se întoarse la Hotel du Cerf unde ceru nota de plată.

Cât timp i se pregătea nota urcă în cameră să-şi împacheteze lucrurile şi apoi îşi duse singur valizele la maşină. După ce puse cele trei valize în portbagaj, iar geanta de voiaj pe scaunul din dreapta, se întoarse în hol şi plăti nota. Recepţionerul care preluase serviciul de zi avea să spună mai târziu că tipul părea grăbit şi nervos şi că-şi plătise nota cu o bancnotă nouă de o sută de franci.

Ceea ce nu va spune, pentru că nu văzuse, era că, în timpul cât el se afla în birou ca să aducă restul, englezul blond răsfoi prin registrul de intrări zilnice ale hotelului. Dând înapoi pagina, văzu intrările din ziua anterioară printre care numele şi adresa

doamnei baroane Chalonniere, din Haute Chalonniere, Correze.

Câteva clipe mai târziu, după ce plăti nota, afară se auzi huruitul motorului Alfa Romeo şi englezul dispăru.

Până aproape de prânz continuară să sosească mesaje la biroul lui Claude Lebel. Siguranţa de la Bruxelles telefonase ca să comunice că Duggan rămăsese luni doar cinci ore în oraş. Sosise cu cursa BEA de la Londra, dar plecase apoi mai departe la Milano cu cursa Alitalia de după-amiază. Plătise biletul cu bani gheaţă la ghişeu, deşi acesta fusese rezervat telefonic de sâmbătă, de la Londra.

Imediat Lebel ceru o convorbire cu poliţia de la Milano.

Cum puse jos receptorul, telefonul sună din nou. De data aceasta erau cei de la D.S.T. care comunicau că dintr-unul din rapoartele primite reieşea că în dimineaţa zilei precedente, printre cei care intraseră în Franţa prin punctul de frontieră Ventimiglia venind din Italia şi completaseră taloanele de intrare, figura şi Alexander James Quentin Duggan.

Lebel explodă.

— De aproape treizeci de ore, ţipă el. După o zi... Trânti receptorul. Caron ridică o sprânceană.

— Fişa, îi explică Lebel amărât, se află în tranzit de la Ventimiglia la Paris. Abia acum sortează fişele de intrare în Franţa de ieri dimineaţă. Spun că sunt peste douăzeci şi cinci de mii. Într-o singură zi, bagă de seamă. Poate nu trebuia să ţip la ei. Cel puţin acum ştim un lucru – omul nostru se află aici. E clar. În interiorul Franţei. Dacă nu primesc nimic până la şedinţa de seară, or să mă jupoaie. Ah, să nu uit, sună-l pe superintendentul Thomas şi mai mulţumeşte-i o dată. Spune-i că Şacalul este în Franţa şi că ne vom ocupa noi de el.

După ce Caron închise telefonul cu Londra, sunară cei de la sediul regional din Lyon al Poliţiei Judiciare. Lebel ascultă, apoi îi aruncă o privire triumfătoare lui Caron. Acoperi microfonul cu palma.

— Am pus mâna pe el. S-a oprit de aseară, pentru două zile, la Hotel du Cerf la Gap. Luă palma de pe microfon şi vorbi.

— Domnule comisar, vă rog, nu pot să vă explic de ce îl vrem pe acest individ, Duggan. Reţineţi doar că este important. Iată ce aveţi de făcut...

Vorbi timp de zece minute şi când termină, sună telefonul de pe biroul lui Caron. Erau iar cei de la D.S.T., care comunicau că

Duggan intrase în Franţa cu o maşină sport de două locuri, Alfa Romeo, închiriată, cu numărul de înmatriculare MI-61741.

— Să-l dau în urmărire? întrebă Caron, Lebel se gândi o clipă.

— Nu, nu încă. Dacă circulă undeva pe drumuri lăturalnice probabil va fi oprit de vreun poliţist local, care va crede că este vorba de o maşină furată. Ori tipul este în stare să ucidă pe oricine ar încerca să-l intercepteze. Arma trebuie să fie ascunsă undeva în maşină. Important este că s-a oprit pentru două nopţi la un hotel. Vreau ca la întoarcerea lui, hotelul să fie înconjurat de o armată de oameni Să nu fie nimeni rănit, dacă se poate. Haide, dacă vrei să obţinem elicopterul. Hai să mergem.

În timp ce el încă vorbea, toată poliţia din Gap aşeza bariere lungi de oţel pe căile de ieşire din oraş şi în zona hotelului şi-şi posta oamenii prin tufişurile din apropiere. Primiseră ordine de la Lyon. La Grenoble şi Lyon mai mulţi poliţişti cu puşti automate se urcau în două coloane de dube negre. La baza Satory de lângă Paris se pregătea un elicopter pentru comisarul Lebel, care urma să zboare la Gap.

Pe la începutul după-amiezii, chiar şi la umbră, căldura era înăbuşitoare. Gol până la brâu ca să nu-şi păteze hainele mai mult decât era nevoie, Şacalul a lucrat la maşină timp de două ore.

După ce plecase din Gap se îndreptase spre apus prin Veyne şi Aspres-sur-Buech. Mergea mai mult la vale, urmând panglica şoselei ce şerpuia la voia întâmplării printre munţi. Forţase maşina la limită luând curbele strâns, scrâşnind din pneuri, iar de două ori fu cât pe ce să trimită maşina care venea din sens opus peste marginea prăpastiei, în hăul căscat dedesubt. După ce trecu de Aspres intră pe drumul naţional 93 care urma cursul râului Drome spre apus, până la vărsarea lui în Ron.

Cale de optsprezece kilometri drumul traversa de câteva ori râul. După ce ieşi din Luc-en-Diois se decise să părăsească drumul principal din care se desprindeau multe drumuri secundare care duceau spre satele cocoţate pe dealuri. Alese unul la întâmplare şi după vreo trei kilometri o luă pe o cărare care ducea direct în pădure.

Pe la mijlocul după-amiezii, terminase de vopsit şi dându-se câţiva paşi înapoi, admira rezultatul. Maşina avea acum o culoare albastră strălucitoare, iar vopseaua aproape se uscase. Sigur că vopsitoria nu era perfectă, dar dacă nu te uitai cu atenţie putea

trece drept cea originală, mai cu seamă spre sfârşitul zilei, când lumina scădea din intensitate. Plăcuţele de înmatriculare fuseseră scoase şi zăceau cu faţa în jos pe iarbă. Pe spatele lor fusese scris cu alb un număr franţuzesc ale cărui ultime cifre erau 75, codul Parisului. Şacalul ştia prea bine că numărul de înmatriculare parizian era cel mai des întâlnit pe şoselele Franţei.

Era clar că datele din actele de închiriere şi asigurarea nu mai corespundeau cu maşina Alfa Romeo albastră cu număr francez, ele fiind valabile pentru varianta italiană a automobilului, iar dacă se întâmplă să fie oprit la un control pe drum, fără acte, era pierdut. Singura întrebare care-l muncea, în timp ce-şi ştergea mâinile de vopsea cu o cârpă înmuiată în benzină, era dacă s-o pornească mai departe imediat, riscând ca lumina puternică a zilei să scoată la iveală imperfecţiunile vopsitoriei sau să aştepte până spre seară.

Aprecie că o dată descoperit numele său fals, foarte curând se va afla şi punctul de frontieră prin care intrase în Franţa şi din acest moment poliţia va începe să caute maşina. Avea două zile avans până la momentul asasinatului şi ceea ce-i trebuia acum era să găsească un loc unde să se adăpostească până atunci. Asta însemna să ajungă în departamentul Correze, parcurgând o distanţă de patru sute de kilometri pe drumurile publice. Ori mijlocul cel mai rapid rămânea automobilul. Era riscant, dar se decise să facă drumul. Ei da, cu cât mai repede cu atât mai bine, înainte ca poliţia rutieră să înceapă să caute o Alfa Romeo albă cu un englez blond la volan.

Fixă plăcuţele de înmatriculare pe maşină, aruncă restul de vopsea şi pensulele, îşi îmbrăcă bluza de mătase cu guler pe gât şi haina şi porni motorul. Când intră din nou pe drumul naţional 93 se uită la ceas. Era ora 15:41.

Urmări cu privirea deasupra capului un elicopter care zbura spre răsărit. Până în satul următor care se chema Die, erau zece kilometri. Ştia că nu trebuie să pronunţe numele satului ca în engleză, dar coincidenţa îl frapă[66]. Nu era superstiţios, dar când intră în centrul satului avu o tresărire, în partea centrală, lângă monumentul închinat eroilor, trona în intersecţie o namilă de poliţist de la circulaţie într-o scurtă neagră din piele, care-i făcu semn să oprească şi să tragă pe dreapta la marginea şoselei. Ştia că puşca lui se afla încă în tuburile prinse de şasiul maşinii. Nu avea la el altă armă, pistol automat sau cuţit. Ezită o clipă,

[66] (To) die (dai) – a muri (lb. engl.).

încă nehotărât dacă să se oprească sau să-l izbească pe poliţist cu aripa maşinii şi să-şi continue drumul, iar mai târziu să abandoneze maşina la vreo douăzeci de kilometri şi să încerce, fără oglindă şi chiuvetă, să se transforme în pastorul Jensen, rămânându-i să se descurce mai apoi cu cele patru bagaje.

Dar poliţistul a fost acela care hotărî în locul lui. Ignorându-l complet, în timp ce Alfa Romeo încetinea, poliţistul se întoarse cu spatele şi cercetă cu privirea drumul în direcţia opusă. Şacalul trase maşina la marginea carosabilului, opri şi aşteptă.

Din sens opus, de la distanţă, se auzea vuietul unor sirene. Orice s-ar întâmpla, acum era prea târziu ca să dispară. În sat intră o coloană de patru Citroen-uri ale poliţiei şi şase dube. Poliţistul sări la o parte salutând, iar coloana trecu în viteză pe lângă maşina Alfa Romeo parcată pe dreapta, în direcţia de unde aceasta tocmai venise. Prin geamurile acoperite cu plasă de sârmă ale dubelor, datorită cărora fuseseră poreclite „coşuri de salată”, Şacalul putu să vadă poliţişti cu căşti aşezaţi pe rânduri, cu automatele pe genunchi.

Coloana dispăru tot atât de repede precum sosise. Poliţistul de la circulaţie lăsă să cadă braţul cu care salutase şi-i făcu semn plictisit Şacalului că poate să plece, după care se îndreptă cu paşi mari spre motocicleta parcată lângă monument. Mai dădea încă la pedală să pornească motorul, când Alfa cea albastră, dispăru după colţ îndreptându-se spre apus.

La ora 16:50 coloana ajunse la Hotel du Cerf. Claude Lebel, care aterizase cu elicopterul la doi kilometri afară din oraş şi fusese adus până la hotel cu o maşină a poliţiei, se îndreptă spre uşa de intrare însoţit de Caron care ducea sub impermeabilul de pe braţul drept, o carabină automată MAT 49, încărcată şi armată. Ţinea degetul pe trăgaci. Tot oraşul ştia că era pe cale să se întâmple ceva deosebit. Toţi, cu excepţia proprietarului. Hotelul era izolat deja de cinci ore şi singurul lucru curios pentru proprietar fusese acela că negustorul de păstrăvi nu se prezentase cu peştele proaspăt ca în fiecare zi.

Chemat de funcţionarul de la recepţie, apăru şi proprietarul ocupat până atunci în biroul lui cu registrele contabile.

Ascultând răspunsurile proprietarului la întrebările puse de Caron, pe care acesta îl privea nervos, intrigat de forma ciudată a balotului ce i se întrezărea la subţioară, lui Lebel i se muiară picioarele.

Cinci minute mai târziu poliţiştii în uniformă inundară hotelul. Chestionară personalul, examinară camera, verificară peste tot. Lebel ieşi, singur, pe peronul din faţa intrării şi privi spre dealurile din jur. Caron veni lângă el.

— Şefule, chiar credeţi că a plecat? Lebel dădu din cap afirmativ.

— Sigur că a plecat.

— Dar rezervase camera pentru două zile. Credeţi că proprietarul este şi el amestecat în această poveste?

— Nu. Nici el, nici personalul nu mint. Tipul şi-a schimbat planul, la un moment dat, în cursul dimineţii. Şi a plecat. Întrebarea este acum încotro dracu' a luat-o şi dacă bănuieşte că noi ştim deja cine este.

— Dar de unde să ştie? N-are de unde şti. Trebuie să fie doar o coincidenţă şi numai o coincidenţă.

— Dragă Lucien, să sperăm că aşa este.

— Singura pistă care ne-a mai rămas acum este numărul maşinii.

— Da. Aici am greşit. Trebuia să dau maşina în urmărire. Ia legătura cu poliţaii din Lyon prin staţia de radio de pe una din maşinile de patrulare şi dă alertă generală către toate posturile de poliţie. Prioritate absolută. O Alfa Romeo de culoare albă, italiană, numărul MI-61741. A se acţiona cu prudenţă, ocupantul este înarmat şi periculos. Restul îl ştii. Şi încă un lucru, nimeni să nu sufle o vorbă presei. Comunică şi faptul că suspectul, probabil nu ştie că este urmărit şi că am să-l jupoi de viu pe acel care îi va permite să citească în presă sau să audă la radio acest amănunt. Eu am să-i transmit comisarului Gaillard de la Lyon să preia comanda aici. Apoi ne vom întoarce la Paris.

Se făcuse aproape ora şase după-amiază când Alfa Romeo cea albastră coborî în oraşul Valence, pe unde torentul de oţel de pe drumul naţional 7, principala şosea ce lega Lyon-ul de Marsilia şi pe care se scurgea tot traficul de la Paris spre Coasta de Azur, bubuia de-a lungul malurilor Ronului.

Alfa Romeo traversă marea arteră rutieră ce se îndrepta spre sud şi se angajă pe podul de peste fluviu în direcţia drumului naţional 533 spre St. Peray, aflat pe malul de apus. Pe sub pod fluviul majestuos sclipea în lumina soarelui, ignorat de insectele de oţel ce alergau spre sud, purtându-şi apele agale, dar cu fermitate, spre Mediterana care-l aştepta.

După ce trecu de St. Peray, pe când amurgul se aşternuse peste valea lăsată în urmă, Şacalul îşi struni maşinuţa sport pe drumul ce urca în Masivul Central, în provincia Auvergne. După Le Puy panta devenea tot mai abruptă, munţii din ce în ce mai înalţi, iar fiecare localitate părea o mică staţiune balneară, unde izvoarele dătătoare de viaţă care curgeau din stâncile masivului îi atrăseseră pe suferinzi de diverse boli şi eczeme din marile oraşe, îmbogăţindu-i pe şireţii ţărani din Auvergne, care se lansaseră plini de zel în afacerea cu apele tămăduitoare.

Dincolo de Brioude, valea râului Alier rămase în urmă şi, în aerul nopţii se simţea parfum de fân şi de ierburi, venind dinspre păşunile de pe platourile înalte. Se opri să ia benzină la Isseire apoi porni mai departe trecând în viteză prin orăşelul Mont Dore, care avea un cazino şi prin staţiunea La Bourdoule. Se făcuse aproape miezul nopţii când ajunse pe cursul superior al râului Dordogne, prins între stâncile din Auvergne, de unde curgea la vale spre sud-vest trecând prin vreo şase baraje ca să-şi verse mai apoi apele în Atlantic, la Bordeaux.

De la La Bourdoule se angajă pe drumul naţional 89 în direcţia localităţii Ussel, capitala districtului Correze.

— Sunteţi un incapabil, domnule comisar, un incapabil. L-aţi avut în mână şi l-aţi lăsat să vă scape. Saint-Clair se ridicase pe jumătate în picioare ca să dea greutate afirmaţiei şi privea furios peste masa lustruită de mahon, drept în creştetul capului plecat al lui Lebel. Comisarul îşi studia hârtiile din dosar în linişte ca şi când Saint-Clair nu exista.

Hotărâse că cea mai potrivită manieră de a-l trata pe arogantul colonel de la Palat era să nu-l bage în seamă, iar Saint-Clair, pe de altă parte, nu era sigur dacă Lebel îşi ţinea capul plecat de ruşine sau din indiferenţă. Prefera să creadă în prima variantă. Când termină de vorbit şi se aşeză pe scaun, ridică şi Lebel privirea.

— Dacă vă uitaţi pe fotocopia raportului pe care o aveţi în faţă, stimate domnule colonel, o să vedeţi că nu l-am avut în mână pe individ, remarcă el cu calm. Raportul de la Lyon în care se menţiona că în seara precedentă la hotelul din Gap, s-a înregistrat o persoană cu numele de Duggan, a ajuns la Poliţia Judiciară doar astăzi la orele 12:15. Ştim acum că Şacalul a părăsit hotelul pe neaşteptate, la orele 11:05. Orice măsuri am fi luat, el tot ar fi avut un avans de o oră faţă de noi. În plus, nu pot

să accept criticile aduse de către dumneavoastră poliţiei acestei ţări, în general. V-aş reaminti că ordinele Preşedintelui sunt să rezolvăm această problemă în secret. De aceea n-a fost posibil să alertăm toate posturile de jandarmi pentru a-l pune sub urmărire generală pe Duggan. Imediat ar fi început tărăboiul în presă. Fişa de înregistrare a lui Duggan la Hotel du Cerf a fost ridicată conform procedurii normale, la termenul normal şi a fost trimisă mai departe la sediul regional din Lyon tot conform procedurii normale. Abia acolo s-a constatat că Duggan era o persoană dată în urmărire. Această întârziere putea fi evitată doar dacă am fi strigat în gura mare, să se audă peste tot, că individul e căutat de poliţie. Ori aşa ceva nu se încadra în instrucţiunile pe care le-am primit. Şi, ca să închei, Duggan se înregistrase la hotel pentru două zile. Nu ştiu ce l-a făcut să-şi schimbe planurile astăzi dimineaţă la ora 11 şi să se decidă să plece într-altă parte.

— Poate că poliţiştii dumitale dădeau târcoale hotelului, spuse sec Saint-Clair.

— Am spus-o cât se poate de clar că, înainte de orele 12:15 poliţia n-a făcut nici o mişcare ori, la acea oră, Şacalul era deja plecat de şaptezeci de minute, îi răspunse Lebel.

— Bine, bine, am avut ghinion, mare ghinion, interveni ministrul. Totuşi rămâne întrebarea de ce nu s-a dat imediat în urmărire maşina. Aveţi vreun răspuns, domnule comisar?

— În lumina evenimentelor sunt de acord că aceasta a fost o greşeală, domnule ministru. Aveam motive să cred că omul se afla la hotel şi că urmează să-şi petreacă noaptea acolo. Dacă ar fi circulat cu maşina prin împrejurimi şi ar fi fost interceptat de vreun poliţist aflat în patrulare cu motocicleta, pentru faptul că se afla într-o maşină dată în urmărire, aproape sigur că l-ar fi împuşcat pe poliţist şi fiind astfel avertizat de pericol, putea să ne scape...

— Este exact ceea ce a şi făcut, spuse Saint-Clair.

— Adevărat, dar nu avem nici o dovadă care să indice că ar fi aflat de urmărire, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost oprit pe drum de poliţist. S-ar putea foarte bine să-i fi venit ideea să se mute în altă parte. Dacă este aşa şi se va duce la alt hotel, vom fi informaţi.

— Când a fost dată în urmărire maşina Alfa Romeo? întrebă directorul Poliţiei Judiciare, Max Fernet.

— Am dat dispoziţia la orele 17:15 din curtea hotelului,

răspunse Lebel. Până la ora 19 trebuia să ajungă deja la toate patrulele de serviciu pe drumurile publice, iar poliţiştii de serviciu din principalele oraşe vor fi informaţi pe tot parcursul nopţii, pe măsură ce se vor prezenta să-şi preia serviciul de noapte. Având în vedere pericolul pe care-l reprezintă individul, am înregistrat maşina ca fiind furată şi am dat instrucţiuni ca prezenţa ei să fie raportată imediat la sediul regional, dar ocupantul să nu fie abordat de nici un poliţist singur. Dacă în această şedinţă se va decide modificarea acestor instrucţiuni, atunci voi fi obligat să cer ca răspunderea pentru posibilele consecinţe să şi-o asume întreaga adunare.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Este regretabil, dar viaţa unui poliţist nu trebuie să împiedice asigurarea protecţiei Preşedintelui Franţei, spuse mai mult în şoaptă colonelul Rolland. În jurul mesei se făcură auzite voci aprobative.

— Perfect adevărat, conveni Lebel. Cu condiţia ca un poliţist să-l poată opri de unul singur pe acest individ. Dar majoritatea poliţiştilor obişnuiţi de la oraş ca şi de la ţară, cei de rond sau de patrulă pe motocicletă, nu sunt trăgători de elită. Pe când acest Şacal este. Dacă va fi interceptat, va omorî unul sau doi poliţişti, va scăpa şi va dispărea, iar noi vom avea de înfruntat două situaţii: una este aceea că ucigaşul va fi pe deplin avertizat şi poate că va reuşi să-şi schimbe din nou identitatea, pe care noi nu o vom mai cunoaşte, iar cealaltă, că toate ziarele din ţară vor publica pe prima pagină, cu titluri de-o şchioapă, întreaga poveste pe care noi nu vom avea cum să o contracarăm. Aş fi foarte surprins, dacă motivul real al venirii Şacalului în Franţa va mai putea rămâne secret patruzeci şi opt de ore, după ce cineva va fi ucis. Presa va afla foarte repede că, de fapt, Şacalul vrea să-l asasineze pe Preşedinte. Dacă cineva dintre dumneavoastră doreşte să-i explice acest lucru Generalului, eu sunt gata să mă retrag şi să predau cazul.

Nu se oferi nimeni. Şedinţa se termină ca de obicei aproape de miezul nopţii. Peste treizeci de minute avea să fie vineri, 16 august.

17

Automobilul albastru Alfa Romeo intră în Place de la Gare din Ussel înainte de ora unu dimineaţa. Peste drum de intrarea în gară se afla o cafenea deschisă încă, unde câţiva călători beau cafele aşteptând să se facă ora de plecare a trenurilor. Şacalul îşi dădu cu pieptenele prin păr şi trecu pe lângă scaunele aşezate pe mesele de pe terasă, îndreptându-se spre bar. Frigul îi pătrunsese în oase după drumul istovitor prin munţi, unde aerul era rece; îl dureau toate încheieturile din cauza efortului şi încordării cu care-şi condusese maşina pe nenumăratele curbe şi serpentine, îi era şi foame căci nu mai mâncase o masă caldă de douăzeci şi opt de ore, cu excepţia unui corn cu unt la ultimul dejun.

Comandă două tartine mari cu unt, patru ouă fierte şi o cafea mare cu lapte.

În timp ce i se pregătea pâinea cu unt şi cafeaua, se uită în jur căutând cabina telefonică. Nu exista, telefonul aflându-se la capătul tejghelei.

— Aveţi o carte de telefon locală? îl întrebă pe barman. Fără să spună o vorbă, căci era ocupat, barmanul arătă cu mâna spre un vraf de cărţi de telefon aşezate pe un raft în spatele tejghelei.

— Căutaţi acolo, îi spuse într-un târziu.

Numele baronului era trecut în carte: „Chalonniere, M. Le Baron de la...”, adresa fiind castelul La Haute Chalonniere. Şacalul ştia acest lucru, dar satul unde se afla castelul nu era trecut pe hartă: în dreptul numărului de telefon însă, scria Egletons şi era suficient. Treizeci de kilometri dincolo de Ussel pe drumul 89, Se apucă să mănânce tartinele şi ouăle.

Înainte de ora două trecu de borna kilometrică pe care scria „Egletons 6 km” şi se decise să-şi abandoneze maşina în pădurea ce se întindea de-a lungul şoselei. Pădurea era deasă, fiind probabil domeniul unui nobil local, pe unde odinioară se vânau mistreţii, cu cai şi ogari. Poate că mistreţii mai existau căci multe locuri din Correze dădeau impresia că rămăseseră la fel ca pe timpul Regelui Soare.

După două sute de metri întâlni un drum lateral care ducea în pădure, despărţit de şosea cu o barieră de lemn pe care se afla o tăbliţă cu inscripţia „Domeniu de vânătoare privat”. Împinse

bariera în lături şi după ce intră cu maşina în pădure, o trase la loc.

Înaintă cam un kilometru în pădure, printre copaci cu crengi joase, contorsionate, ce păreau ca nişte stafii în lumina farurilor, ameninţându-l parcă pe vizitatorul nepoftit. În cele din urmă opri maşina, stinse farurile şi scoase foarfeca de tăiat sârmă şi lanterna din cutia de bord.

Stătu o oră vârât sub maşină, simţindu-şi spatele ud de la roua de pe iarbă. În sfârşit, scoase tuburile de oţel în care erau ascunse piesele puştii din locul unde se aflaseră timp de şaizeci de ore şi le puse în valiza cu hainele vechi şi mantaua militară. Mai aruncă o privire în jurul maşinii pentru a se asigura că nu rămăsese nici o urmă care să poată constitui vreun indiciu cu privire la şofer, apoi o conduse drept în mijlocul unei tufe mari de rododendroni.

Timp de o oră tăie cu foarfecele, crengi din alte tufe de rododendroni şi le plantă în gaura lăsată în urmă de Alfa Romeo, până ce maşina nu se mai văzu.

Legă un capăt al cravatei de mânerul unei valize, iar celălalt de mânerul alteia. Puse cele două valize pe umăr, cum fac hamalii şi având mâinile libere apucă celelalte două bagaje, după care o porni pe jos spre şosea.

Înainta încet. La fiecare sută de metri se oprea, punea valizele jos, se întorcea din drum şi cu o creangă nivela urmele uşoare, lăsate pe muşchi şi pe frunze de roţile maşinii. Îi trebui o oră ca să ajungă la barieră, pe sub care trecu aplecându-se şi continuă să meargă încă o jumătate de kilometru mai departe pe şosea.

Costumul în carouri era murdar şi şifonat, bluza i se lipise de spate. Trăia senzaţia că n-avea să mai scape niciodată de durerile din muşchi. După ce puse valizele una lângă alta, se aşeză pe una din ele aşteptând. În timp ce spre răsărit cerul începea să se lumineze uşor.

De fapt, avu noroc. Pe la ora 5:50 a apărut un camion cu o remorcă plină de fân, care se îndrepta spre orăşelul din apropiere.

— Vi s-a stricat maşina? îi strigă şoferul încetinind.

— Nu. Am primit o permisie de două zile din tabără şi am luat-o pe jos spre casă. Azi noapte am ajuns la Ussel şi m-am hotărât să merg totuşi până Tulle. Am un unchi acolo, care poate să-mi găsească un camion cu care să mă trimită la Bordeaux. N-am reuşit să ajung decât până aici. Îi zâmbi şoferului, care râse

ridicând din umeri.

— E o nebunie să mergi pe jos noaptea pe-aici. După ce se întunecă nu mai circulă nimeni. Urcă-n camion, o să te duc până la Egletons şi de-acolo te descurci.

La ora şapte fără un sfert intrară în orăşel. Şacalul îi mulţumi şoferului şi se îndreptă spre o cafenea.

— Există taxiuri în oraş? îl întrebă pe barman.

Barmanul îi dădu numărul de telefon şi Şacalul sună la staţia de taxiuri. Exista o maşină care putea veni într-o jumătate de oră. Cât timp trebui să aştepte, se folosi de serviciile de nepreţuit ale robinetului de apă rece de la toaletă, ca să se spele pe mâini şi pe faţă, să se îmbrace cu un costum curat şi apoi să-şi frece bine dinţii de mizeria lăsată de ţigări şi de cafele.

Taxiul sosi la 7:30, o rablă de Renault.

— Cunoaşteţi statul Haute Chalonniere? îl întrebă pe şofer.

— Sigur că da.

— Cât este de departe?

— La optsprezece kilometri. Omul ridică degetul mare în sus spre munţi. Acolo între dealuri.

— Duceţi-mă până acolo, spuse Şacalul şi-şi puse valizele pe portbagaj, în afară de una, pe care o luă cu el în maşină.

Insistă să fie lăsat în piaţă, în faţa cafenelei de lângă poştă. Şoferul nu trebuia să ştie că se duce la castel. După ce taxiul plecă, intră în cârciuma din piaţă. Era deja cald în piaţa unde doi boi înjugaţi la un car cu fân rumegau imperturbabili, în timp ce muştele negre li se plimbau pe frunte gata să le intre în ochi.

Înăuntrul cârciumii era întuneric şi răcoare. Îi auzi mai mult decât îi văzu pe clienţii care se întoarseră să-l privească când intră, apoi înregistră bocănitul unor saboţi pe plăcile de gresie şi desluşi silueta unei ţărănci bătrâne, în rochie neagră care se desprinse de lângă un grup de ţărani şi veni în spatele tejghelei.

— Domnul? cârâi ea.

Puse valizele jos şi se sprijini de tejghea. Observă că localnicii beau vin roşu.

— *Un gros rouge, s'il vous plaît, madame*[67].

— Cât este de-aici până la castel, vă rog? o întrebă el sec pe când femeia turna vinul în pahar. Ea îl privi şiret, cu ochii ca două mărgele negre.

— Doi kilometri, *monsieur*.

El oftă obosit.

[67] Un pahar mare de vin roşu, vă rog (lb. fr.).

— Dobitocul de şofer a încercat să mă convingă că nu există nici un castel pe-aici. Aşa că m-a lăsat în piaţă.

— Era din Egletons? întrebă ea. Şacalul dădu din cap afirmativ.

— Sunt nişte dobitoci, toţi ăia din Egletons, conchise ea.

— Trebuie să ajung la castel, zise el.

Ţăranii care îl observau de la mese nu reacţionară. Nici unul nu se grăbi să spună cum se ajunge acolo. Şacalul scoase o hârtie nouă de o sută de franci.

— Cât face vinul, vă rog?

Ea privi bancnota cu atenţie. În spatele lui se iscă rumoare printre ţăranii cu bluze şi pantaloni albaştri de doc.

— N-am să vă dau restul, spuse bătrâna.

El oftă.

— Dacă ar fi cineva pe aici cu o dubiţă, poate că ar avea ceva mărunţiş.

Cineva se ridică de la masă şi se apropie de el.

— Există o dubiţă în sat, monsieur, se auzi o voce guturală.

Şacalul se întoarse prefăcându-se mirat.

— Nu cumva este a dumitale, *mon ami*[68]?

— Nu, monsieur, dar îl cunosc pe proprietar. El ar putea să vă repeadă până sus.

Şacalul dădu uşor din cap de câteva ori, ca şi când ar fi cântărit oferta.

— Până atunci, ce vrei să bei?

Ţăranul îi făcu semn cu capul bătrânei, care-i turnă un pahar mare cu vin roşu.

— Dar prietenii dumitale, nu vor ceva? E tare cald astăzi. Ţi se face sete, nu glumă.

Faţa ţăranului se deschise într-un zâmbet. Ţăranul îi făcu din nou semn femeii, care luă două sticle pline şi le duse celor de la masă.

— Benoit, du-te şi adu dubiţa, porunci el cuiva şi ţăranul dădu pe gât vinul şi ieşi afară.

Ţăranii din Auvergne, medită Şacalul zdruncinat în dubiţă pe parcursul celor doi kilometri până la castel, prezentau avantajul că erau atât de ursuzi încât rar dacă scoteau un cuvânt, mai cu seamă în faţa străinilor.

Colette de la Chalonniere şedea în pat şi-şi bea încet cafeaua recitind o scrisoare. Îi trecuse furia care o apucase când o citise

---

[68] Prietene (lb. fr.).

prima dată, lăsându-i în urmă doar dezgust.

Se întreba cum naiba avea să-şi petreacă restul vieţii. Când se întorsese de la Gap, în după-amiaza zilei precedente, fusese întâmpinată doar de Ernestine, menajera, care era în serviciu la castel de pe vremea tatălui lui Alfred şi de grădinarul Louison, fost copil de ţăran, care se însurase cu Ernestine când aceasta era doar fată în casă.

Cei doi erau practic administratorii castelului, în care două treimi din camere erau închise şi mobilele acoperite cu pânză.

Îşi dădea seama că nu era decât stăpâna unui castel gol, fără copii care să se mai joace prin parc şi fără stăpânul locului care să mai pună şaua pe cal, în curte.

Se uită din nou pe pagina lucioasă din revista pariziană de scandal, pe care prietena ei i-o trimisese cu atâta amabilitate, la faţa soţului ei rânjind prosteşte, cu un ochi spre aparat şi cu celălalt pierdut în decolteul unei starlete peste al cărei umăr privea, o dansatoare de cabaret, fostă chelneriţă de bar care era citată spunând că spera ca într-o zi să se poată căsători cu baronul care era „un, foarte bun prieten”.

Privind faţa ridată şi gâtul flasc al baronului din fotografie, se întreba ce se întâmplase oare cu frumosul căpitan din Rezistenţă, de care se îndrăgostise în 1942 şi cu care se căsătorise, un an mai târziu, când deja aştepta de la el un copil.

Pe atunci era o fetişcană care ducea mesaje partizanilor şi se întâlnise cu el în munţi. El avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi era cunoscut sub numele conspirativ de Pegas. Înalt şi subţire, cu profil de şoim, bărbatul autoritar îi cucerise inima. Fuseseră cununaţi în secret, de către un preot din Rezistenţă, într-o capelă improvizată într-o pivniţă, iar mai târziu născuse un băiat în casa tatălui ei.

Apoi, după război, lui Alfred i se retrocedaseră toate proprietăţile şi pământul. Tatăl lui murise de inimă în timpul traversării Franţei de către armatele aliate, iar el îşi făcuse reapariţia în lume, devenind baronul de Chalonniere şi fusese ovaţionat de ţăranii din ţinut când îşi adusese soţia şi fiul la castel. Curând însă se plictisise de stat la moşie, căci tentaţia Parisului, a luminilor cabaretelor, cât şi dorinţa năvalnică de a recupera ce pierduse în anii tinereţii deveniseră mai puternice.

Acum avea cincizeci şi şapte de ani, dar arăta de şaptezeci.

Baroana aruncă pe covor tăietura din revistă şi scrisoarea. Sări din pat, se duse în faţa oglinzii şi desfăcu panglicile care-i ţineau

capotul fin, strâns pe lângă corp. Se ridică pe vârfuri, ca şi când ar fi purtat pantofi cu tocuri înalte, încordându-şi muşchii pulpelor.

Nu arăt rău, se gândi. Putea fi şi mai rău. Avea un trup plin, trup de femeie matură. Şoldurile erau late, dar talia îşi păstrase proporţia, întreţinută de orele de călărie şi de lungile plimbări pe dealuri. Îşi prinse sânii în palme şi-i cântări. Prea mari, prea grei ca să fie frumoşi, dar încă mai puteau excita un bărbat, la pat.

Cu o mişcare bruscă din cap îşi desfăcu părul lung şi negru; o şuviţă îi căzu peste obraz şi i se aşeză pe sân. Îşi trecu mâinile printre pulpe, gândindu-se la bărbatul cu care petrecuse noaptea cu douăzeci şi patru de ore înainte. Fusese bun. Regreta acum că nu rămăsese cu el la Gap. Poate că ar fi putut să petreacă o mică vacanţă împreună prin împrejurimi, sub un nume de împrumut, ca nişte îndrăgostiţi fugiţi de acasă. De ce naiba s-a întors acasă?

Se auzi o maşină hodorogită intrând în curte. Îşi strânse leneş halatul în jurul trupului şi se duse la fereastra care da spre poartă. În spatele unei dubiţe, se aflau doi bărbaţi, care scoteau ceva din ea. Louison pornise spre ei, de pe peluza pe care o plivea de buruieni, ca să-i ajute la descărcat.

Unul din cei doi bărbaţi apăru din spatele dubiţei îndesând o hârtie în buzunar, se urcă la volan şi apăsă pe ambreiaj. Cine şi ce adusese oare la castel? Ea nu comandase nimic. Dubiţa plecă şi ea tresări. Pe peron au rămas trei valize şi o geantă de voiaj, iar lângă ele stătea un bărbat. Recunoscu coama blondă şi zâmbi de plăcere.

— Animalule, animal frumos. Primitivule, ai venit după mine!

Intră grăbită în baie să se îmbrace.

Când ieşi pe coridor auzi voci jos, în hol. Ernestine întreba ce doreşte domnul.

— *Madame la Baronne, elle est la?*[69]

Într-o clipă Ernestine porni să alerge în sus pe scări cât o ţineau picioarele-i bătrâne.

— Doamnă, vă caută un domn.

Vineri seara, şedinţa de la minister a fost mai scurtă ca de obicei. Singurul lucru raportat a fost că nu se ştie nimic. În ultimele douăzeci şi patru de ore, indiciile cu privire la maşina căutată circulaseră conform procedurii de rutină, în toată Franţa, ca să nu trezească bănuieli nedorite. Maşina nu fusese reperată.

[69] Doamna baroană este acasă? (fr.).

În paralel, fiecare sediu regional al Poliţiei Judiciare ordonase comisariatelor locale să-i trimită fişele de înregistrare de la hoteluri până cel mai târziu, la ora opt dimineaţa. La sediile regionale, aceste fişe, cu zecile de mii, erau imediat verificate pentru a se depista numele Duggan. Dar nu se depistase nicăieri. În consecinţă, individul nu locuise la hotel în acea noapte, sau cel puţin nu se înregistrase sub numele de Duggan.

— Trebuie să acceptăm două premise, explică Lebel adunării care asculta în tăcere. Una este aceea că el crede că nu este suspectat, cu alte cuvinte plecarea lui de la Hotel du Cerf a fost o acţiune nepremeditată şi doar o simplă coincidenţă. În care caz nu are nici un motiv să nu circule cu Alfa Romeo în public şi să nu se înregistreze la hotel sub numele de Duggan. În acest caz va fi depistat mai devreme sau mai târziu. A doua, s-a decis să abandoneze şi să ascundă maşina undeva, urmând să folosească propriile resurse. În acest caz apar alte două posibilităţi.

Fie că nu mai are alte acte false de care să se folosească, în care caz nu va ajunge departe fără a se înregistra la un hotel sau a încerca să treacă graniţa pe undeva. Fie că are şi altă identitate pe care deja şi-a asumat-o. În acest caz rămâne în continuare foarte periculos.

— Ce vă face să credeţi că şi-ar putea lua o altă identitate? întrebă colonelul Rolland.

— Trebuie să presupunem, spuse Lebel, că acest individ căruia O.A.S.-ul i-a oferit, evident, o sumă foarte mare de bani ca să comită asasinatul, este unul dintre cei mai buni ucigaşi de profesie din lume. Înseamnă că a mai trecut prin aşa ceva. Şi totuşi a reuşit să evite orice suspiciune oficială şi să nu intre în evidenţa poliţiştilor. Singurul mod de-a face aşa ceva, este să execuţi misiunile sub nume false şi schimbându-ţi înfăţişarea. Cu alte cuvinte tipul este expert şi în deghizări. Comparând cele două fotografii ştim că acest Caltrop a fost capabil să câştige în înălţime purtând pantofi cu tocuri mai înalte, să slăbească câteva kilograme, să-şi schimbe culoarea ochilor cu lentile de contact şi să-şi vopsească părul ca să devină Duggan. Dacă a făcut-o o dată, nu ne putem permite luxul să credem că nu o va face şi a doua oară.

— Dar nu există nici un motiv să credem că ar bănui că va fi demascat înainte de a se apropia de Preşedinte, protestă Saint-Clair. De ce să se complice cu atâtea precauţii pregătindu-şi una sau mai multe identităţi false?

— Pentru că, spuse Lebel, s-a dovedit a fi până acum foarte precaut. Altfel l-am fi prins de mult.

— Am remarcat în dosarul lui Caltrop, trimis de poliţia din Marea Britanie, că el şi-a făcut serviciul militar, imediat după război, într-un regiment de paraşutişti. Poate că această experienţă îi foloseşte ca să trăiască în condiţii dure, ascunzându-se în munţi, sugeră Max Fernet.

— Poate, acceptă Lebel.

— În acest caz este mai mult sau mai puţin terminat, nu mai reprezintă nici un pericol.

Lebel reflectă o clipă.

— Despre un tip ca el, eu nu m-aş pronunţa până ce nu-l văd după gratii.

— Sau mort, zise Rolland.

— Dacă e deştept, va încerca să fugă din Franţa cât mai este încă în viaţă, spuse Saint-Clair.

O dată cu această remarcă, şedinţa se termină.

— Tare mi-ar plăcea să fie aşa, îi spuse Lebel lui Caron când se întoarseră în birou. Dar în ce mă priveşte, eu cred că e bine, sănătos, liber şi înarmat. Vom continua să-l căutăm şi pe el şi maşina. Are trei valize şi pe jos n-o să poată ajunge cu ele prea departe. Găsiţi maşina şi vom începe totul din acel moment.

Bărbatul pe care îl căutau era culcat în aşternuturi curate într-un castel din Correze. Era îmbăiat şi relaxat, se îmbuibase cu pateu de ficat şi iepure la cuptor spălat cu vin roşu aspru, cafea neagră şi coniac. Privea tavanul împodobit cu ghirlande din stuc aurit şi-şi făcea planuri cum să-şi petreacă zilele care-l despărţeau de momentul acţiunii de la Paris. Se gândea că într-o săptămână trebuie să plece şi s-ar putea ca acest lucru să fie destul de dificil. Dar era posibil. Trebuie să inventeze un motiv de plecare.

Uşa se deschise şi intră baroana. Părul îi cădea pe umeri şi purta un capot subţire legat cu panglici în jurul gâtului, dar lăsat liber spre poale. Când păşea, capotul i se deschidea în faţă. Era goală pe dedesubt, păstrându-şi doar ciorapii pe care-i purtase la cină şi pantofii cu toc. Şacalul se ridică într-un cot, ea închise uşa şi se apropie de pat.

Îl privi în tăcere. El întinse mâna şi-i desfăcu funda care ţinea capotul. Acesta se deschise dezvelindu-i sânii, iar el se apropie de ea şi i-l împinse uşor de pe umeri. Capotul căzu pe covor.

Ea îl apucă de umăr, iar el căzu pe spate, apoi îi prinse mâinile de încheieturi, i le împinse în pernă şi se urcă deasupra lui. El o privea intens în timp ce ea îl încăleca strângându-i coastele între pulpe zâmbindu-i. Două şuviţe de păr îi cădeau pe sfârcurile sânilor.

— Ei, primitivul meu, hai să te văd ce faci.

Îşi ridică fundul de pe pieptul lui, iar el ridicându-şi capul, începu.

Timp de trei zile cercetările nu i-au oferit lui Lebel nici un rezultat şi, cu fiecare şedinţă de seară, se accentua părerea generală că Şacalul părăsise Franţa în secret, cu coada între picioare. La şedinţa din seara zilei de 19 august era singurul care mai credea că asasinul se află încă undeva în Franţa, aşteptând să i se ivească ocazia favorabilă.

— Aşteptând ce anume? ţipă Saint-Clair în acea seară. Dacă se află încă aici, nu mai are ce aştepta decât o ocazie să fugă peste graniţă. În momentul în care iese la suprafaţă o să punem mâna pe el. N-are cine să-l ajute, unde să se ducă, cine să-l adăpostească, dacă ipoteza dumneavoastră este corectă.

Dinspre asistenţă se auzi un murmur de aprobare. Erau cei care deveneau tot mai convinşi că poliţia dăduse greş şi că, afirmaţia iniţială a lui Bouvier că localizarea asasinului era o treabă de detectiv şi nu altceva, se dovedise greşită.

Lebel clătină din cap cu încăpăţânare. Era obosit, extenuat de lipsa de somn, de tensiune şi îngrijorare, de faptul că trebuia să se apere pe sine şi echipa lui de atacurile permanente ale unor oameni, care-şi datorau atitudinile exaltate mai degrabă politicii, decât experienţei. Era destul de lucid ca să-şi dea seama că, dacă dădea greş, era un om pierdut. Câţiva dintre cei de la masă vor avea grijă să se întâmple aşa. Dar dacă avea dreptate? Dacă Şacalul se afla în continuare pe urmele Preşedintelui? Dacă scăpa prin ochiurile plasei şi ajungea în apropierea victimei? Ştia că atunci, toţi cei de la masă vor căuta cu disperare un ţap ispăşitor. Şi acela va fi el. Oricum ai fi luat-o, cariera lui îndelungată de poliţist se va fi încheiat. Numai dacă... dacă l-ar putea găsi şi opri pe individ. Atunci vor trebui să recunoască şi ceilalţi că el avusese dreptate. Dar nu avea nici o dovadă; nutrea doar credinţa stranie, pe care n-avea s-o divulge nimănui, că omul pe care-l vâna era şi el un profesionist, care va merge până la capăt, indiferent de împrejurări.

În timpul celor opt zile de când căzuse pe capul lui această afacere, ajunsese să-l respecte pe omul cu armă, discret şi imprevizibil, care părea să-şi fi planificat totul până în cele mai mici detalii, inclusiv variante în caz de forţă majoră. Dacă dădea glas acestor sentimente în faţa politicienilor din jur, însemna să-şi ruineze definitiv cariera. Doar Bouvier, aflat lângă el, cu capul strâns între umeri, privind ţintă la masă, îi mai dădea cât de cât curaj. Cel puţin el făcea aceeaşi meserie de detectiv.

— Nu ştiu ce aşteaptă, răspunse Lebel. Dar cu siguranţă că aşteaptă ceva, o zi anume. Nu cred, domnilor, că nu vom mai auzi de Şacal. Şi nu pot să vă explic de ce simt aşa.

— Simţiţi, da? îl luă peste picior Saint-Clair. O zi anume! Zău, domnule comisar, se pare că aţi citit multe romane poliţiste. Aici nu-i vorba de poveşti, ci de realitate. Omul a plecat şi cu asta gata. Se aşeză la loc zâmbind, plin de sine.

— Sper că aveţi dreptate, spuse Lebel calm. În acest caz, trebuie să vă aduc la cunoştinţă, domnule Ministru, voinţa mea de a mă retrage din această anchetă şi a mă întoarce la munca mea de rutină. Ministrul îl privi indecis.

— Domnule comisar, credeţi că merită să se continue ancheta? întrebă el. Credeţi că pericolul încă există?

— Cât priveşte a doua întrebare, sir, nu ştiu să vă răspund. Pentru prima cred că ar trebui să continuăm până ce vom fi absolut siguri.

— Atunci, foarte bine. Domnilor, este dorinţa mea ca domnul comisar să continue ancheta, iar noi să ţinem în continuare şedinţele în fiecare seară pentru a-i asculta rapoartele, cel puţin pentru moment.

În dimineaţa zilei de 20 august, Marcange Callet, paznic de vânătoare, vâna dăunători pe domeniul patronului său între Egletons şi Ussel, în departamentul Correze şi porni să caute un porumbel de pădure lovit, care căzuse într-o tufă de rododendroni sălbatici. Găsi porumbelul în mijlocul tufei zbătându-se pe bancheta unei maşini sport, decapotabile, care fusese evident abandonată.

La început, pe când sucea gâtul păsării, crezu că maşina fusese adusă acolo de vreo pereche de îndrăgostiţi care veniseră la iarbă verde, în ciuda anunţului de pe tăbliţa pe care o bătuse în cuie pe bariera de la marginea drumului. Apoi observă că unele crengi din tufişul care masca maşina, nu creşteau din

pământ, ci fuseseră implantate acolo. Examinând cu atenţie împrejurimile a văzut crengile tăiate de prin alte tufişuri, iar cioturile rămase fuseseră murdărite cu pământ ca să nu se observe tăietura.

După găinaţul de păsări de pe bancheta maşinii, socoti că aceasta trebuie să se fi aflat acolo de câteva zile. Luându-şi puşca şi pasărea, se sui pe bicicletă şi plecă spre cabana lui din pădure punându-şi în minte să-i spună de maşină poliţistului local, când o să se ducă mai târziu în sat, să cumpere nişte capcane pentru iepuri.

Se făcuse aproape de prânz când poliţistul telefonă la comisariatul din Ussel şi raportă că se găsise o maşină abandonată în pădurea din apropiere. Fu întrebat dacă maşina era albă. El se uită în carnet. Nu, era una albastră. Era italienească? Nu, era înmatriculată în Franţa, nu ştia marca. În regulă, îi spuse vocea de la Ussel. O să vină un camion în cursul după-amiezii să o remorcheze, iar el să aştepte echipajul şi să-l conducă la locul cu pricina, pentru că aveau mult de lucru şi oameni puţini, mai ales că trebuiau să caute şi o maşină albă, sport, italienească pe care şefii de la Paris voiau neapărat s-o vadă. Poliţistul a promis că va fi la dispoziţie şi că va aştepta camionul.

Abia după ora patru după-amiază maşina ajunse la Ussel, iar pe la cinci, un mecanic auto verificând-o, observă că vopsitoria era îngrozitor de prost făcută.

Luă o şurubelniţă şi zgârie cu ea pe aripă. Sub stratul de albastru, apăru culoarea albă. Perplex, examină plăcuţele de înmatriculare şi observă că au fost puse pe dos. După câteva minute placa din faţă se afla aşezată cu faţa în sus, pe ciment, arătând numărul MI-61741 şi poliţistul traversă în fugă curtea spre birou.

Claude Lebel primi vestea pe la ora şase după amiază. I-o transmise comisarul Valentin de la sediul regional al Poliţiei Judiciare de la Clermont Ferrand, capitala departamentului Auvergne. Lebel sări în picioare când auzi spusele lui Valentin.

— Deci, ascultaţi-mă, e foarte important. Nu pot să explic de ce, repet doar că aşa este. Da, ştiu că este neregulamentar, dar aşa este. Ştiu că sunteţi comisar plin, dragă colega, dar dacă doriţi o confirmare privind autoritatea mea în acest caz, o să vă fac legătura imediat cu directorul general al Poliţiei Judiciare.

Vreau să trimiteţi imediat o echipă la Ussel. Pe cea mai bună pe care o aveţi şi cât mai mulţi oameni posibil, începeţi ancheta din locul unde s-a găsit maşina. Marcaţi locul pe hartă, în centru şi de acolo porniţi cercetările în toate direcţiile. Întrebaţi pe la toate fermele, pe toţi cei care circulă regulat pe acea şosea, în fiecare prăvălie şi cârciumă, în fiecare hotel şi cabană din pădure. Veţi căuta un bărbat înalt, blond, englez din naştere, care vorbeşte bine franţuzeşte. Duce cu el trei valize şi o geantă de voiaj. Are mulţi bani la el şi este bine îmbrăcat, deşi probabil o să arate ceva mai şifonat din cauza împrejurărilor. Oamenii dumneavoastră trebuie să pună întrebări despre el – unde se află, încotro se duce, ce a încercat să cumpere. O şi încă un lucru, presa nu trebuie să afle nimic despre cercetări. Cum nu se poate? Ce vreţi să spuneţi? Bineînţeles că ziariştii locali vor vrea să ştie ce se întâmplă. Spuneţi-le că a avut loc un accident de maşină şi se pare că unul din pasageri rătăceşte prin împrejurimi, în stare de şoc. Da, exact, sunteţi într-o misiune umanitară. Spuneţi-le orice numai să nu le trezească alte bănuieli. Spuneţi-le că este vorba de un incident minor, care nu merită să ocupe coloanele din marile ziare, căci au loc câte cinci sute de accidente pe zi, în această perioadă de concedii. Minimalizaţi totul pe cât se poate. Şi un ultim amănunt. Dacă daţi de individ, nu vă apropiaţi de el. Înconjuraţi-l doar şi ţineţi-l prins în capcană. Voi veni la faţa locului, cât de repede pot.

Lebel puse receptorul jos şi se adresă lui Caron.

— Ia legătura cu ministrul. Roagă-l să convoace şedinţa mai devreme, la ora opt. Ştiu că este vremea cinei, dar va dura foarte puţin. Apoi ia legătura cu baza Satory şi programează elicopterul pentru un zbor de noapte la Ussel. Şi să ne spună unde pot ateriza ca să programăm maşina care să mă aştepte. Tu rămâi aici şi preiei conducerea.

Pe la apusul soarelui, dubele poliţiei de la Clermont Ferrand, completate cu cele din Ussel s-au instalat în sătucul din apropierea locului unde fusese găsită maşina. Din duba cu staţia radio, Valentin dădea instrucţiuni altor zeci de maşini ale poliţiei care se îndreptau spre satele din zonă. Hotărâse să înceapă cercetările pe o rază de zece kilometri din punctul unde se aflase maşina, continuându-le pe tot parcursul nopţii. Era mult mai probabil ca lumea să fie acasă după lăsarea serii. În schimb, pe întuneric, exista şi riscul ca oamenii lui să se piardă prin râpele şi

văile din regiune sau să nu nimerească vreuna din cabanele tăietorilor de lemne unde s-ar fi putut ascunde fugarul.

Mai exista un element, pe care nu putuse să-l explice celor de la Paris la telefon şi-l apuca groaza, că trebuie să i-l explice lui Lebel, în persoană. Fără ştiinţa sa, câţiva oameni de-ai lui dăduseră peste această maşină înainte de miezul nopţii. Îl chestionaseră pe un ţăran acasă la el, la trei kilometri de locul unde fusese găsit automobilul.

Ţăranul, în cămaşă de noapte, stătea în faţa uşii refuzând evident să-i primească în casă pe poliţişti. Lampa pe care o ţinea în mână arunca asupra lor pete mişcătoare.

— Hai spune, Gaston, doar te duci des la piaţă pe drumul acela. Te-ai dus şi vineri dimineaţă la Egletons?

Ţăranul îi privea pe sub gene.

— Poate.

— Te-ai dus sau nu te-ai dus?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ai întâlnit un bărbat pe drum?

— Nu bag de seamă, eu îmi văd de treaba mea.

— Nu asta te-am întrebat. Ai văzut un bărbat?

— N-am văzut pe nimeni şi nimic.

— Un bărbat înalt, atletic. Care ducea trei valize şi o geantă de voiaj?

— N-am văzut nimic. *J'ai rien vu, tu comprends?*

A ţinut-o aşa douăzeci de minute. Când au plecat, unul din poliţişti şi-a notat ceva în carneţel. Câinii se zbăteau în lanţuri şi se repeziră la picioarele poliţistului care, sărind într-o parte, călcă într-o grămadă de balegă. Ţăranul îi urmări cu privirea până ce poliţiştii au ajuns în drum, s-au suit în maşină şi au plecat. Atunci trânti uşa şi se duse să se urce în pat, lângă nevastă-sa.

— Ăla era tipul pe care l-ai luat în camion, nu? îl întrebă ea. De ce-l caută?

— Nu ştiu, spuse Gaston, dar nimeni n-o să poată spune că Gaston Grosjean a dat vreodată pe mâna lor, pe unul de-o fiinţă cu el. Îşi drese glasul şi scuipă în foc. *Sales flics*[70].

Făcu fitilul mic şi suflă în lampă, îşi ridică picioarele în pat şi se îndesă lângă trupul voluminos al nevesti-sii.

— Mult noroc, amice, oriunde-ai fi.

Lebel privi spre adunare şi-şi puse hârtiile pe masă.

---

[70] Poliţai nenorociţi (lb. fr.).

— Imediat după şedinţă voi zbura la Ussel ca să supraveghez personal cercetările.

Aproape un minut nimeni n-a rupt tăcerea.

— Ce credeţi, domnule comisar, că se poate deduce de aici?

— Două lucruri, domnule ministru. Ştiu că şi-a cumpărat vopsea ca să-şi mascheze maşina şi bănuiesc că cercetările vor arăta că dacă a făcut drumul de la Gap la Ussel în noaptea de joi spre vineri, l-a făcut cu maşina deja revopsită. În acest caz, cercetările pe această linie fiind în curs, se pare că vopseaua a cumpărat-o de la Gap. Dacă este aşa, atunci cineva i-a dat informaţii. Fie că i-a telefonat cineva, fie că a sunat el pe cineva aici, în Franţa sau la Londra, care i-a spus că s-a descoperit că el se ascunde sub pseudonimul de Duggan. Din acel moment şi-a dat seama că până la prânz avem să fim acolo, să punem mâna pe el şi pe maşină. Aşa că a plecat rapid.

Avu impresia că tavanul elegant al sălii de conferinţe stătea să crape din cauza tensiunii ce se crease.

— Vreţi să spuneţi, întrebă cineva parcă din depărtare, că din această sală transpiră informaţii în afară?

— Nu pot spune aşa ceva, monsieur. Există atâtea persoane prin care se transmit ordinele, telefonişti, operatori telex, adjutanţi. S-ar putea ca unul din ei să fie în secret agent al O.A.S.-ului. În orice caz un lucru reiese ceva mai clar. A fost informat că s-a descoperit planul că Preşedintele Franţei să fie asasinat, iar el a decis totuşi, să meargă mai departe. Apoi a fost informat că i se cunoaşte pseudonimul, Alexander Duggan. Aceasta denotă că are o singură legătură. Bănuiesc că aceasta este persoana cunoscută drept Valmy, al cărui mesaj la Roma a fost interceptat de D.S.T.

— La dracu’, înjură şeful D.S.T.-ului, trebuia să-l fi umflat pe păduchele acela, la poştă.

— Şi care este cel de-al doilea lucru care se poate deduce, domnule comisar? întrebă ministrul.

— Al doilea lucru este acela că, atunci când a aflat că a fost descoperit, nu a încercat să părăsească Franţa. Cu alte cuvinte se află în continuare pe urmele şefului statului. Pur şi simplu ne-a aruncat provocarea la toţi.

Ministrul se ridică şi-şi adună hârtiile.

— N-o să vă mai reţinem, domnule comisar. Găsiţi-l. Găsiţi-l chiar în noaptea asta. Lichidaţi-l dacă trebuie. Acesta este ordinul meu, în numele Preşedintelui.

Şi cu asta ieşi cu paşi mari din sală.

O oră mai târziu, elicopterul lui Lebel se ridica în aer de pe aerodromul de la Satory şi se îndrepta spre sud.

— Ce porc impertinent. Cum îşi permite să sugereze că într-un fel, noi, persoanele cele mai importante din stat, am purta vina? Am să menţionez acest lucru în următorul raport.

Jacqueline lăsă să-i cadă bretelele de pe umeri şi cămăşuţa de voal alunecă până în dreptul şoldurilor. Apoi luă capul amantului şi-l trase uşor spre ea, lipindu-l de sâni.

— Hai, povesteşte-mi tot, gânguri ea.

18

Dimineaţa de 21 august era la fel de senină şi strălucitoare ca şi cele patrusprezece de până atunci. De la ferestrele castelului Haute Chalonniere, privind peste dealurile unduitoare până în zare, totul părea calm şi liniştit şi nimic nu trăda tumultul cercetărilor pe care poliţia tocmai le începuse în orăşelul Egletons aflat la o distanţă de optsprezece kilometri.

Şacalul, doar cu un halat aruncat peste trupul gol, stătea la fereastră, în biroul baronului, dând telefonul obişnuit la Paris. Îşi lăsase amanta dormind la etaj, după o altă noapte de dragoste sălbatică.

Când primi legătura începu ca de obicei cu cuvintele:

— *Ici Chacal.*

— *Ici Valmy*, răspunse vocea răguşită de la celălalt capăt. Lucrurile se precipită din nou. Au găsit maşina...

Şacalul ascultă timp de două minute, întrerupându-l doar o dată cu o întrebare concisă. Închise convorbirea cu un „merci”, puse receptorul în furcă şi căută prin buzunare după ţigări şi după brichetă. Îşi dădea seama că ceea ce tocmai auzise îi schimba obligatoriu planurile. Dorise să mai stea la castel încă două zile, dar acum trebuia să plece şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Îl mai îngrijora ceva în legătură cu telefonul, ceva ce n-ar fi trebuit să apară.

Nu se gândise în acel moment, dar acum, trăgând din ţigară, subconştientul îi spunea parcă ceva. Îşi aminti clar de acel amănunt de cum termină ţigara şi o aruncă pe pietrişul din curte. Se auzise un clic slab pe linia telefonică imediat după ce ridicase receptorul. Aşa ceva nu se întâmplase când vorbise la telefon în ultimele trei rânduri. Mai exista o derivaţie în dormitor, dar în mod sigur Colette dormea buştean când el plecase. Sigur... Se întoarse, urcă repede scările desculţ, fără să facă zgomot şi dădu buzna în dormitor.

Telefonul era pus în furcă. Dulapul era însă deschis, iar cele trei valize deschise şi ele, pe jos. Inelul cu cheile de la geamantane era alături. Baroana, în genunchi printre lucruri, ridică ochii miraţi spre el. În jurul ei zăceau câteva tuburi subţiri de oţel, ale căror capace fuseseră scoase. Dintr-un tub ieşea capătul unei lunete, din altul, botul unui amortizor. Când intrase

el în cameră, ea tocmai privea îngrozită la ce ţinea în mână. Erau cutia închizătorului şi ţeava puştii.

Câteva clipe nici unul nu scoase un cuvânt. Primul care-şi reveni fu Şacalul.

— Ai ascultat convorbirea.

— Eu... m-am întrebat cu cine vorbeşti în fiecare dimineaţă la telefon.

— Credeam că dormi.

— Nu dormeam. Mă trezesc întotdeauna când te dai jos din pat. Asta... asta este o armă, o armă de asasin.

Rostise cuvintele pe jumătate ca o întrebare, pe jumătate ca o afirmaţie, ca şi când ar fi dorit ca el să-i explice că este de fapt cu totul altceva, ceva inofensiv. El o privea ţintă şi, pentru prima oară, ea observă că petele cenuşii din ochi se lăţiseră şi-i întunecau expresia feţei, care arăta ca moartă şi fără de viaţă, precum o maşină.

Ea se ridică încet în picioare dând drumul ţevii care căzu zdrăngănind peste celelalte piese.

— Tu vrei să-l omori, şopti ea. Şi tu eşti unul din O.A.S. Vrei să foloseşti asta ca să-l ucizi pe de Gaulle.

Cum Şacalul nu i-a răspuns, îşi dădu singură răspunsul. Se repezi spre uşă. El a prins-o cu uşurinţă şi a îmbrâncit-o înapoi azvârlind-o în pat, după care, din trei paşi a fost lângă ea. Când căzu pe pat, ea deschise gura să ţipe. Lovitura pe care a primit-o peste carotidă o făcu să ameţească, iar mâna lui stângă o apucă de păr trăgându-i faţa în jos până ce gâtul i-a ajuns pe marginea patului. Mai apucă să vadă o fracţiune de secundă modelul covorului, după care mâna a izbit-o ca o secure, în ceafă.

Şacalul s-a dus la uşă şi ascultă atent, dar de jos nu se auzea nici un sunet. Ernestine pregătea tartinele şi cafeaua în bucătăria din fundul casei, iar Louison urma să plece curând la piaţă. Din fericire erau cam surzi.

Puse piesele puştii la loc în tuburi, tuburile în valiza cu mantaua militară şi hainele vechi ale lui Andre Martin. Pipăi cu mâna căptuşeala, să vadă dacă actele erau la locul lor. Apoi încuie valiza. Valiza cu hainele pastorului danez Per Jansen era şi ea descuiată, dar nu se umblase în ea.

Timp de cinci minute s-a spălat şi s-a bărbierit în baia de lângă dormitor. Apoi luă foarfecele şi preţ de alte zece minute îşi pieptănă părul lung şi blond în sus şi-l scurtă cu cinci centimetri. Apoi întinse cu pensula, vopsea suficientă pentru ca părul să

pară cărunt, ca al unui bărbat în jur de cincizeci de ani. Din cauza vopselei părul era umed, iar el îl pieptăna în felul în care şi-l purta pastorul Jensen, în fotografia din paşaportul care stătea proptit pe etajeră. În final îşi puse lentilele de contact de culoare albastră.

Spălă şi şterse orice urmă de vopsea şi de apă din chiuvetă, îşi adună obiectele de toaletă şi se întoarse în dormitor. N-a dat nici o atenţie cadavrului gol, care zăcea pe jos.

Şi-a îmbrăcat tricoul, chiloţii, ciorapii şi cămaşa pe care le-a cumpărat la Copenhaga şi-a prins pe după gât baveta neagră peste care a pus banda ce ţinea loc de guler, în fine se îmbrăcă cu costumul negru şi-şi încălţă pantofii lejeri. Vârî ochelarii cu ramă aurită în buzunarul de sus al hainei, împachetă obiectele de toaletă în geanta de voiaj, unde puse şi cartea în daneză despre catedralele din Franţa. În buzunarul de la piept al hainei a pus paşaportul danez şi un teanc de bancnote.

Restul hainelor englezeşti le-a aranjat la loc în valiza pe care o încuie.

Era aproape opt când a terminat şi Ernestine urma să apară curând cu cafeaua de dimineaţă. Baroana încercase să-şi ferească aventura de ochii servitorilor, fiindcă amândoi îl iubeau nebuneşte pe baron de când era mic copil.

De la fereastră l-a văzut pe Luison plecând cu bicicleta pe aleea largă ce ducea spre porţile domeniului. Pe portbagaj sălta coşul de piaţă. În acel moment o auzi pe Ernestine bătând la uşă. Nu făcu nici un zgomot. Ea bătu din nou.

— *Y a vot' cafe, madame*[71], strigă ea prin uşa închisă.

Şacalul s-a hotărât să-i răspundă, strigându-i şi el în franceză pe jumătate adormit:

— Las-o la uşă. O s-o luăm de acolo când suntem gata.

În faţa uşii, buzele Ernestinei se rotunjiră într-un „O” perfect. Era scandalos ce se întâmplă şi asta în dormitorul stăpânului. Coborî scările în fugă să-i spună lui Louison, dar acesta plecase deja şi ei nu-i rămăsese decât să bombăne îndelung, în bucătărie despre depravarea din ziua de astăzi în comparaţie cu buna cuviinţă de pe vremea baronului cel bătrân. Aşa că nu auzi zgomotul surd făcut de cele patru bagaje care căzură pe iarbă în faţa casei, lăsate pe fereastra dormitorului cu cearceafuri făcute sul.

N-a auzit nici cum se încuie pe dinăuntru uşa dormitorului, în

[71] Cafeaua dumneavoastră, doamnă (lb. fr.).

care trupul neînsufleţit al stăpânei ei se afla întins în pat şi acoperit cu plapuma până sub bărbie, nici pocnetul sec al ferestrei care căzu în urma bărbatului cărunt care trecuse pervazul, nici bufnitura surdă a corpului său căzând pe peluză.

Auzi însă cum în grajdul transformat în garaj, cineva pornea motorul maşinii Renault a doamnei. S-a dus repede să se uite pe fereastră şi a reuşit să vadă doar cum maşina cotea pe aleea principală a curţii, luând-o înspre poartă.

— Ce-o fi apucat-o pe doamna? bombăni ea urcând repede scările.

Tava cu cafeaua călduţă, dar neatinsă se afla încă în faţa uşii de la dormitor. După ce bătu la uşă de câteva ori, apăsă pe clanţă, dar uşa nu s-a deschis. Uşa de la dormitorul musafirului era şi ea încuiată. Nu i-a răspuns nimeni. Ernestine era convinsă că se întâmplă ceva necurat, aşa cum se întâmplase atunci, demult, când au venit nemţii la baronul cel bătrân şi i-au pus tot felul de întrebări prosteşti despre stăpânul cel tânăr.

Hotărî că trebuie să se sfătuiască cu Louison. El era acum la piaţă, dar cu siguranţă, cineva de la cârciumă o să se ducă să-l caute. Nu pricepea cum funcţionează telefonul, dar credea că dacă luai receptorul îţi răspundea cineva şi apoi se ducea să-l caute pe cei cu care voiai să vorbeşti. Dar se dovedi că nu este aşa. Luă receptorul şi-l ţinu zece minute la ureche, dar nu-i răspunse nimeni. N-avea cum să observe că firul era tăiat, lângă piciorul bibliotecii.

Imediat după micul dejun, Claude Lebel s-a întors cu elicopterul la Paris. Cum avea să-i povestească mai târziu lui Caron, Valentin făcuse o treabă bună, în ciuda rezistenţei opuse de nenorociţii aceia de ţărani. La ora micului dejun descoperise deja urma Şacalului până la cafeneaua din Egletons, unde se oprise să mănânce ceva şi acum îl căuta pe şoferul de taxi care fusese chemat. Între timp pusese să se ridice baraje pe şosele, pe o rază de douăzeci de kilometri în jurul localităţii Egletons. Urmau să fie gata până la prânz.

Cum Valentin părea un om de nădejde i-a dat de înţeles de ce este atât de important să închidă localitatea într-un cerc de fier din care nu va ieşi nimeni.

De la Haute Chalonniere, micul Renault gonea prin munţi spre Tulle. Şacalul aprecie că dacă poliţia îşi începuse cercetările în

seara precedentă, în cercuri tot mai largi, spre dimineaţă probabil că ajunsese la Egletons. Barmanul de la cafenea o să spună tot, la fel şi taximetristul, iar în cursul după-amiezii poliţia avea să ajungă la castel, noroc că reuşise să fugă la timp.

Dar chiar dacă ajungeau la castel, aveau să caute după un englez blond, căci avusese grijă ca nimeni să nu-l vadă deghizat în pastor cu părul cărunt. Şi totuşi cursa avea să fie aprigă. Trecu în viteză cu maşinuţa pe drumurile mai neumblate din munţi şi ieşi în drumul naţional 8 la optsprezece kilometri de Egletons, pe drumul spre Tulle, localitate aflată la douăzeci de kilometri mai departe. Se uită la ceas: era zece fără douăzeci.

De-abia dispăru după o curbă, la capătul unei porţiuni drepte de drum, că dinspre Egletons apăru un mic convoi de maşini. Era o maşină a poliţiei însoţită de două dube.

Convoiul s-a oprit în mijlocul porţiunii drepte a drumului şi şase poliţişti au început să instaleze un baraj.

— Ce-nseamnă asta, că a plecat? urlă Valentin la nevasta taximetristului din Egletons, care plângea. Unde a plecat?

— Nu ştiu domnule. Nu ştiu. În fiecare dimineaţă aşteaptă în piaţa gării sosirea trenului de la Ussel. Dacă n-are clienţi, se întoarce la garaj şi mai repară câte ceva.

Dacă nu se întoarce, înseamnă că este în cursă.

Valentin privi în jur încruntat. N-avea nici un rost să se răstească la femeie. Era vorba doar de un taxi, ţinut de o persoană care mai făcea şi reparaţii la alte maşini.

— A dus pe cineva undeva vineri dimineaţă? o întrebă el mai îngăduitor.

— Da, domnule. Tocmai se întorsese de la gară fiindcă nu avusese nici un client, când i s-a telefonat de la cafenea că cineva doreşte un taxi. Scosese o roată de la maşină şi se temea să nu renunţe clientul şi să găsească alt taxi. A înjurat timp de douăzeci de minute cât a pus roata la loc. Apoi a plecat. Şi-a făcut cursa, dar n-a spus niciodată unde l-a dus pe client. Se smiorcăi puţin. Nu prea vorbeşte cu mine, adăugă ea explicându-se.

Valentin o bătu pe umăr.

— Bine, bine, doamnă. Nu vă necăjiţi. O să-l aşteptăm să se întoarcă.

Se uitase spre unul din sergenţi. Trimite un om la gară, unul în piaţă şi unul la cafenea. Ştiţi numărul taxiului. Vreau să-l văd pe

şofer imediat ce apare – rapid.

Ieşi din garaj şi se urcă în maşină.

— La comisariat, spuse. Îşi transferase cartierul general al operaţiunii la sediul poliţiei din Egletons, care de mulţi ani nu mai văzuse atâta agitaţie.

Şacalul aruncă valiza cu hainele englezeşti şi paşaportul pe numele de Duggan într-o prăpastie, la zece kilometri de Tulle. Îşi făcuseră bine datoria. Valiza zbură peste parapetul podului şi dispăru zdrobindu-se de bolovani în tufişurile din fundul văgăunii.

După ce dădu ocol prin Tulle şi găsi gara, parcă maşina printre altele, la trei străzi mai încolo şi cu valizele în mână se duse la casa de bilete.

— Vă rog un bilet pentru Paris, clasa a doua, îi spuse funcţionarului de la ghişeu. Cât costă? Privi peste ochelari prin grilaj în cabina strâmtă unde lucra funcţionarul.

— Nouăzeci şi şapte de franci, monsieur.

— La ce oră pleacă primul tren, vă rog?

— La unsprezece cincizeci. Peronul 1 pentru Paris, *je vous en prie.*

Şacalul îşi luă bagajele şi porni spre intrarea pe peroane. I se compostă biletul, apoi îşi luă iar bagajele şi trecu prin poartă.

Drumul îi fu blocat de o uniformă albastră.

— *Vos papiers, s'il vous plait*[72].

Agentul de la C.R.S. Era tânăr şi încerca să pară mai sever decât îi permitea vârsta. De umăr îi atârna un automat. Şacalul puse din nou bagajele jos şi-i întinse paşaportul danez. Agentul îl frunzări neînţelegând o iotă.

— *Vous etes Danois?*[73]

— *Pardon?*

— *Vous*... *Danois*? Bătu cu palma pe coperta paşaportului.

Şacalul se lumină la faţă şi dădu din cap încântat.

— *Danske... ja, ja!*[74]

Agentul C.R.S. Îi dădu paşaportul înapoi şi-i făcu semn cu capul să treacă pe peron. Fără să-i mai acorde nici o atenţie, făcu un pas înainte, barând drumul altui pasager care trecea prin poartă.

---

72 Actele dumneavoastră, vă rog (lb. fr.).

73 Sunteţi danez? (lb. fr.).

74 Danez... da, da! (lb. dan.).

Louison nu se întoarse decât cu câteva minute înainte de ora nouă şi bău vreo două pahare de vin. Nevastă-sa, zăpăcită, îi povesti nenorocirea. Louison preluă iniţiativa.

— O să mă sui să mă uit pe fereastră, o anunţă.

La început avu însă necazuri cu scara. Nu voia să stea cum o punea el. În sfârşit. Reuşi să o sprijine de zidul de cărămidă de sub geamul de la dormitorul baroanei şi începu să urce nesigur. Coborî după cinci minute.

— Doamna baroană doarme, spuse el.

— Dar ea nu doarme niciodată aşa de mult, protestă Ernestine.

— Ei uite că azi doarme, îi răspunse Louison. Să n-o deranjăm.

Trenul de Paris avea puţină întârziere. Sosi la Tulle fix la ora douăsprezece. Printre pasagerii care se urcau se afla şi un pastor danez cu părul cărunt. El se aşeză într-un colţ al compartimentului, ocupat doar de două femei de vârstă mijlocie, îşi puse ochelarii cu ramă de metal auriu, scoase din geanta de voiaj o carte groasă despre biserici şi catedrale şi începu să citească. Aflǎ că ora de sosire la Paris era opt şi zece seara.

Charles Bobet şedea pe marginea drumului lângă taxiul imobilizat, se uita şi înjura. Era unu şi jumătate la prânz şi el era în pană pe bucata de drum dintre Egletons şi cătunul Lamaziere. *Merde* şi iar *merde*. Putea să lase maşina acolo şi să meargă pe jos până în satul vecin, de unde să ia autobuzul până la Egletons şi să se întoarcă pe seară, cu un camion ca să o remorcheze. Avea să-l coste cam cât câştiga într-o săptămână. Însă uşile maşinii nu se încuiau şi maşina era singura lui avere. Era mai bine să n-o lase singură căci hoţomanii de copii din sat aveau să i-o devasteze. Mai bine să aibă puţintică răbdare, că poate trece vreun camion care să-l tracteze până la Egletons pe gratis. Nu mâncase de dimineaţă, dar avea o sticlă de vin în cutia de la bord. Acum era însă cam goală. Tot târându-te pe sub maşină ţi se face sete. Intră în maşină şi se aşeză pe bancheta din spate aşteptând. Afară era grozav de cald şi camioanele n-aveau să treacă decât pe seară, când se mai răcorea puţin. Ţăranii îşi făceau acum siesta. Se aşeză comod şi adormi repede.

— Ce înseamnă asta, că nu s-a întors? Unde s-a dus neisprăvitul, urlă comisarul Valentin la telefon. Se afla la comisariatul din Egletons şi sunase acasă la taximetrist unde

vorbea cu poliţistul lăsat acolo. Bâlbâielile de la capătul firului se voiau a fi scuze. Valentin trânti receptorul în furcă. Toată dimineaţa şi la ora prânzului sosiseră rapoarte de la patrulele de pe drumuri şi de la baraje. Nimeni cu o înfăţişare cât de cât asemănătoare cu acea a englezului înalt şi blond nu trecuse de cercul cu raza de douăzeci de kilometri din jurul localităţii Egletons.

Acum târguşorul era pustiu, dormitând fericit în arşiţa verii ca şi când cei două sute de poliţişti din Ussel şi de la Clermont Ferrand nu descinseseră niciodată acolo.

Abia la ora patru după-amiază reuşi Ernestine să-şi impună punctul de vedere.

— Trebuie să te urci iar sus şi s-o trezeşti pe doamna, îl îmboldi ea pe Louison. Nu-i normal să doarmă toată ziua.

Bătrânul Louison, care numai de asta nu avea chef şi care-şi simţea gura amară ca fierea, protestă, dar ştia că n-avea rost să o contrazică pe Ernestine când ea îşi punea ceva în cap. Aşa că se sui din nou pe scară, de data asta mai sigur pe el, ridică fereastra şi intră înăuntru. Ernestine privea de jos.

După câteva minute capul bătrânului apăru la fereastră.

— Ernestine, strigă el răguşit. Doamna pare să fie moartă.

Voi să se coboare, dar Ernestine ţipă la el să descuie uşa de la dormitor. Ceva mai târziu se uitau dincolo de marginea cuverturii, la ochii care priveau ţintă spre perna aflată la câţiva centimetri de faţă. Ernestine preluă comanda.

— Louison!

— Da, draga mea.

— Du-te repede în sat şi adu-l pe doctorul Mathieu. Hai, grăbeşte-te.

După câteva minute Louison pedala pe alee cât de repede îl ţineau picioarele. Îl găsi pe doctorul Mathieu, care îngrijise bolile celor din Haute Chalonniere de peste patruzeci de ani, dormind la umbra caisului din fundul grădinii. Bătrânul acceptă să vină imediat. Trecuse de patru şi jumătate când maşina intră în curtea castelului scrâşnind pe pietrişul aleii şi după cincisprezece minute doctorul se ridică de deasupra patului şi se întoarse spre cei doi servitori care rămăseseră în cadrul uşii.

— Doamna este moartă. I-a fost rupt gâtul, spuse el cu un tremur în glas. Trebuie să chemăm jandarmul.

Jandarmul Chaillou era un om metodic. Ştia cât de serioasă

era profesia de apărător al legii şi cât de important era să constaţi imediat faptele. Înmuind des vârful creionului în gură, le luă declaraţii lui Ernestine, lui Louison şi doctorului Mathieu, şezând cu toţii în jurul mesei din bucătărie.

— Nu există nici un dubiu, spuse el când doctorul îşi semnă declaraţia, că s-a comis o crimă. Primul suspect este evident englezul blond care a stat aici şi care a dispărut cu maşina doamnei. O să raportez cazul la sediu la Egletons.

Şi plecă la vale pe bicicletă.

Claude Lebel îl sună pe comisarul Valentin de la Paris pe la şase şi jumătate în acea după-amiază.

— Ei, Valentin, ce se mai aude?

— Nimic deocamdată, îi răspunse Valentin. Am blocat toate drumurile de ieşire din zonă de la ora zece. Trebuie că se află încă în interiorul cercului, dacă nu cumva, după ce a abandonat maşina, a plecat undeva mult mai departe de aceste locuri. Taximetristul acela blestemat, care l-a dus din Egletons vineri, nu s-a întors încă acasă. Am trimis patrule pe şosele ca să-l caute. Aşteptaţi puţin, tocmai acum am primit un raport.

Urmă o pauză şi Lebel îl putea auzi pe Valentin discutând cu cineva care vorbea repede. Apoi vocea lui Valentin reveni în receptor.

— Fir-ar a dracului să fie, ce naiba se întâmplă aici? S-a comis o crimă.

— Unde? întrebă Lebel foarte interesat.

— La un castel din împrejurimi. Tocmai a sosit raportul de la şeful de post din sat.

— Cine e persoana ucisă?

— Stăpâna castelului. O femeie. Staţi puţin... Baroana de la Chalonniere.

Caron îl văzu pe Lebel cum păleşte.

— Valentin, ascultă-mă. El a făcut-o. A plecat de la castel?

La postul de poliţie din Egletons avu loc o altă consultare fulger.

— Da, spuse Valentin, a plecat azi dimineaţă cu maşina baroanei, un Renault mic. Cadavrul a fost descoperit de grădinar, dar abia în cursul după-amiezii. Omul a crezut că baroana doarme. Apoi a intrat pe fereastră şi a găsit-o moartă.

— Aveţi descrierea şi numărul maşinii? întrebă Lebel.

— Da.

— Atunci daţi-o în urmărire generală. Nu mai este nici un secret. De acum se caută o persoană acuzată de crimă. Am să dau alertă la scară naţională, dar dumneata încearcă să dai de urmele lui cât mai aproape de locul crimei dacă poţi. Încearcă să descoperi direcţia în care a fugit.

— Am înţeles, aşa voi face. Acum putem să demarăm într-adevăr operaţiunea.

Lebel închise telefonul.

— Doamne, am început încet-încet să îmbătrânesc. Numele baroanei de la Chalonniere fusese pe lista oaspeţilor de la Hotel du Cerf în noaptea în care Şacalul locuise acolo.

Maşina a fost găsită pe o stradă lăturalnică din Tulle la ora 19:30 de un poliţist care-şi făcea rondul. La 19:45 acesta a ajuns la sediul poliţiei din Tulle, iar la 19:55, Tulle l-a contactat pe Valentin. Comisarul din Auvergne îl sună pe Lebel la 20:05.

— Cam la cinci sute de metri de gară, îi spuse lui Lebel.

— Ai un mers al trenurilor la îndemână?

— Da, trebuie să fie pe aici.

— La ce oră a plecat trenul de Paris din Tulle şi la ce oră ajunge în gara Austerlitz? Repede, grăbeşte-te, pentru Dumnezeu.

Se auziră discuţii la capătul firului la Egletons.

— Sunt doar două trenuri pe zi, spuse Valentin. Trenul de dimineaţă a plecat la unsprezece şi cincizeci şi ajunge la Paris la... opt şi zece seara...

Lebel lăsă receptorul să cadă atârnând de fir şi o zbughi pe uşă urlând la Caron să-l urmeze.

În acea seară expresul de la ora opt şi zece îşi făcu intrarea pufăind maiestuos în gara Austerlitz exact la timp.

Nici nu se opri bine că uşile se deschiseră şi pasagerii începuseră să coboare pe peron, unii fiind întâmpinaţi de rude, alţii traversând holul şi ieşind pe sub arcade spre şirul de taxiuri. Unul dintre aceştia era un bărbat înalt cu părul cărunt, după aparenţe, pastor. Ajunse printre primii la taxiuri şi-şi aruncă cele trei bagaje pe bancheta din spate a unui Mercedes Diesel.

Şoferul puse în funcţiune ceasul de marcat şi ieşi din parcare, luând-o în jos pe rampă, spre stradă. Atât şoferul cât şi pasagerul auziră vuietul unor sirene ridicându-se deasupra larmei făcute de călătorii care încercau să atragă atenţia taxiurilor, înainte de-a le

veni rândul. Când taxiul ajunse în dreptul străzii, aşteptând să se poată înscrie în trafic, intrară în trombă pe peronul din faţa gării trei maşini de poliţie şi două dube, care se opriră la intrarea în holul mare.

— Au treabă în seara asta, nenorociţii, spuse şoferul de taxi. Unde doriţi să mergeţi părinte?

Pastorul îi dădu adresa unui mic hotel de pe Quai des Grands Augustins.

Claude Lebel se întoarse la birou pe la ora nouă şi găsi un mesaj care spunea să-l sune pe comisarul Valentin la comisariatul din Tulle. Primi legătura în cinci minute. În timp ce Valentin vorbea, el îşi nota.

— Aţi luat amprentele de pe maşină? întrebă Lebel.

— Desigur şi pe cele din camera de la castel. Sunt sute de amprente şi toate sunt identice.

— Trimite-le încoace cât poţi de repede.

— Am înţeles. Vreţi să vi-l trimit şi pe agentul C.R.S. din gara de la Tulle?

— Nu, mulţumesc, nu ne poate spune mai mult decât ne-a spus. Mulţumesc pentru efort, Valentin. Poţi să le dai liber oamenilor tăi. Acum este pe teritoriul nostru. O să ne ocupăm noi de el.

— Sunteţi sigur că el este pastorul danez? întrebă Valentin. S-ar putea să fie o coincidenţă.

— Nu, spuse Lebel, este el, fără nici un dubiu. A aruncat una din valize, probabil că o s-o găsiţi undeva între Haute Chalonniere şi Tulle. Căutaţi prin râuri şi prin viroage. Dar celelalte trei bagaje prea se potrivesc. E sigur el.

Lebel închise telefonul.

— De data aceasta s-a făcut pastor, îi spuse lui Caron cu amărăciune în glas, pastor danez. Numele este necunoscut, agentul C.R.S. nu şi-a putut aminti numele din paşaport. Factorul uman, mereu acelaşi factor uman. Şoferul doarme la margine de drum, grădinarul este prea nervos ca să se întrebe de ce stăpâna lui doarme atât de mult, poliţistul nu reţine un nume din paşaport. De un lucru sunt sigur. Lucien, acesta este ultimul meu caz. Am îmbătrânit. Mă mişc greu. Pregăteşte maşina, te rog. E timpul să merg la tăiere.

Şedinţa de la minister a fost tensionată. Timp de patruzeci de minute asistenţa ascultă derularea pas cu pas a evenimentelor,

începând cu luminişul de la Egletons, apoi absenţa taximetristului, crima de la castel, danezul înalt şi cărunt care se urcase de la Tulle în expresul de Paris.

— Ce s-o mai lungim, spuse Saint-Clair când Lebel termină, asasinul se află la Paris, sub un nou nume şi sub o nouă înfăţişare. Se pare că iar aţi dat greş, domnule comisar.

— Să amânăm acuzaţiile pentru mai târziu, interveni ministrul. Câţi danezi sunt în noaptea asta la Paris?

— Probabil câteva sute, domnule ministru.

— Putem să-i verificăm pe toţi?

— Doar mâine dimineaţă, când vor ajunge la Prefectură fişele de la hoteluri, spuse Lebel.

— Voi da dispoziţie ca fiecare hotel să fie controlat la miezul nopţii, la ora două şi la ora patru, propuse Prefectul Poliţiei. La rubrica „profesia” tipul trebuie să scrie pastor, căci altfel va trezi bănuieli.

Asistenta se însenină.

— Probabil că-şi va pune un fular la gât ca să ascundă gulerul tipic de pastor sau îl va scoate şi se va înregistra drept mister nu-ştiu-cum, spuse Lebel. Câţiva din cei de faţă îl fulgeraseră cu privirile.

— În acest caz, domnilor, nu ne rămâne de făcut decât un singur lucru, spuse ministrul. Am să cer o audienţă la Preşedinte şi îl voi ruga să-şi anuleze orice apariţie publică până când îl vom prinde pe individ. Între timp, fiecare danez înregistrat în noaptea asta la Paris să fie verificat personal mâine dimineaţă. Mă pot bizui pe dumneavoastră, domnule comisar? Domnule prefect?

Lebel şi Papon dădură din cap afirmativ.

— Atunci, atât pentru astă seară, domnilor.

— Ce îmi stă în gât, îi spuse Lebel lui Caron mai târziu, la birou, este faptul că unii se încăpăţânează să creadă că este vorba fie de norocul pe care-l are tipul, fie de prostia noastră. E adevărat că are noroc, dar în acelaşi timp este al dracului de deştept. Iar noi am avut ghinion şi am făcut greşeli. Eu le-am făcut. Dar mai există un element. De două ori ne-a scăpat la un interval doar de câteva ore. O dată a scăpat de la Gap cu maşina revopsită, la mustaţă. Acum pleacă de la castel şi-şi mai omoară şi amanta, la câteva ore după ce Alfa Romeo a fost descoperită. Şi de fiecare dată se întâmplă în dimineaţa zilei următoare celei în care îi raportăm ministrului că l-am prins în cursă şi că urmează să-l capturăm în maximum douăsprezece ore. Lucien,

dragul meu, cred că am să fac uz de puterile mele nelimitate şi am să pun nişte telefoane sub ascultare.

Se aplecă peste pervaz privind la Sena care curgea domol spre Cartierul Latin, unde se vedeau strălucind luminile şi de unde venea peste apă zvon de râsete.

Trei sute de metri mai departe, un alt bărbat stătea aplecat pe fereastră în noaptea de vară şi privea gânditor la silueta masivă a clădirii Poliţiei Judiciare, aflată în stânga turlelor luminate ale catedralei Notre-Dame. Era îmbrăcat în pantaloni negri şi pantofi lejeri, cu o bluză de mătase cu guler pe gât trasă peste cămaşa albă cu bavetă neagră. Fuma o ţigară englezească cu filtru, iar faţa tânără contrasta puternic cu părul cărunt.

Pe când cei doi bărbaţi priveau, fără să ştie, unul în direcţia celuilalt, peste apele Senei, orologiile bisericilor din Paris anunţau sosirea zilei de 22 august.

Partea a treia
ANATOMIA UNUI OMOR

19

Claude Lebel avusese o noapte proastă. Era unu şi jumătate şi abia adormise când Caron îl zgâlţâi.

— Îmi pare rău, şefule, dar mi-a venit o idee. Tipul ăsta, Şacalul, are paşaport danez, nu?

Lebel se scutură ca să se trezească.

— Continuă.

— Atunci trebuie că l-a luat de undeva. Fie că l-a falsificat, ori că l-a furat. Dar cum din cauza paşaportului a trebuit să-şi schimbe culoarea părului, eu cred că l-a furat.

— Logic. Continuă.

— Deci, în afară de călătoria de recunoaştere pe care a făcut-o la Paris în luna iulie, baza lui de pregătire a fost la Londra. Aşa că ar fi putut fura paşaportul în unul din cele două oraşe. Şi atunci, ce-ar face un danez dacă ar pierde sau i s-ar fura paşaportul? S-ar duce la consulatul ţării sale.

Lebel se chinui să se ridice de pe patul pliant.

— Uneori, dragă Lucien, am impresia că o s-ajungi departe. Caută-l pe superintendentul Thomas şi apoi pe consulul danez de la Paris. În această ordine.

Comisarul pierdu o oră la telefon, dar convinse pe cei doi să-şi părăsească patul şi să se ducă la birou. Apoi se culcă din nou pe la trei dimineaţa. La patru fu trezit de telefonul de la Prefectura Poliţiei şi află că la controlul de la miezul nopţii şi la cel de la ora două se adunaseră peste nouă sute opt zeci de fişe de hotel completate de danezi sosiţi la Paris şi că se începuse deja sortarea lor pe trei categorii: probabili, posibili şi alţii.

La ora şase era deja treaz şi îşi bea cafeaua, când sunară inginerii de la D.S.T. cărora le dăduse instrucţiuni după miezul nopţii. Găsiseră ceva. Luă maşina şi plecară spre sediul lor împreună cu Caron. Într-un laborator de transmisiuni aflat la subsol ascultară o bandă înregistrată.

Începea cu clic, urmau o serie de hârâituri, ca şi când cineva ar fi format un număr de şapte cifre. Apoi se auzi soneria unui telefon sunând lung, urmată de un clic în momentul când cineva ridică receptorul. O voce răguşită spuse:

— *Alo?*

O voce feminină spuse:

— *Ici Jacqueline.*

Vocea bărbatului răspunse:

— *Ici Valmy.*

Femeia spuse apoi repede:

— *Au aflat că el trece acum drept pastor danez. În noaptea aceasta vor verifica toate fişele urmând să fie ridicate la miezul nopţii, la ora două şi la patru. Apoi îi vor vizita pe toţi danezii în parte.*

Urmă o pauză după care bărbatul zise:

— *Merci* şi închise telefonul.

Femeia închise şi ea.

Lebel privea ţintă la rola care se învârtea încet.

— Ştiţi numărul la care a sunat femeia? îl întrebă Lebel pe inginer.

— Da. Putem să-l deducem după timpul cât durează întoarcerea discului la zero. Numărul este MOLITOR 5901.

— Aveţi adresa?

Bărbatul îi dădu o bucată de hârtie. Lebel o privi.

— Haide, Lucien. Hai să mergem să-i facem o vizită domnului Valmy.

— Şi cu fata cum rămâne?

— Oh, ea va trebui pusă sub acuzare.

La ora şapte cineva bătea la uşă. Profesorul tocmai îşi fierbea cafeaua pe reşoul cu gaz. Încruntându-se stinse gazul şi traversă încăperea spre uşă. În faţa lui stăteau patru bărbaţi. Ştia cine erau şi ce voiau fără să i se spună.

Cei doi în uniformă păreau gata să sară la el, bărbatul mărunţel şi blajin le făcu semn să rămână pe loc.

— V-am ascultat telefonul, spuse mărunţelul calm. Sunteţi Valmy.

Profesorul nu se emoţionă. Făcu un pas înapoi şi-i lăsă să intre în cameră.

— Pot să mă îmbrac? întrebă.

— Bineînţeles.

Durā doar câteva minute să-şi îmbrace cămaşa şi pantalonii

fără să-şi mai scoată pijamaua, supravegheat de aproape de cei doi poliţişti în uniformă. Bărbatul mai tânăr în civil, rămase în uşă. Cel mai în vârstă se plimba prin casă, inspectând vrafurile de cărţi şi hârtii.

— O să fie nevoie de o groază de timp să cercetezi toată grămada asta, Lucien, spuse el, dar bărbatul din uşă protestă.

— Nu este sarcina noastră, slavă Domnului.

— Sunteţi gata? îl întrebă măruntelul pe profesor.

— Da.

— Duceţi-l jos la maşină.

Comisarul mai rămase în cameră după plecarea celor patru, răsfoind printre hârtiile la care profesorul părea să fi lucrat în timpul nopţii. Nu erau decât lucrări de control ale elevilor luate la corectat. Se părea că omul lucra acasă. Trebuia să stea toată ziua acasă, în caz că Şacalul suna la telefon. La şapte şi zece sună telefonul. Lebel îl privi câteva clipe. Apoi întinse mâna şi luă receptorul.

— Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului era ternă.

— *Ici Chacal.*

Lebel se gândi furios ce să răspundă.

— *Ici Valmy* spuse el.

Urmă o pauză. Ce altceva să spună?

— Ce-i nou? întrebă vocea la celălalt capăt.

— Nimic. V-au pierdut urma în Correze.

Pe fruntea lui Lebel apărură broboane de sudoare. Era vital ca individul să rămână pe loc câteva ore. Se auzi un clic şi telefonul amuţi. Lebel puse receptorul în furcă şi alergă pe scări în jos la maşină.

— Înapoi la birou, urlă el la şofer.

În holul micului hotel de lângă Sena, Şacalul privea perplex din cabina telefonică. Nimic? Trebuie să existe ceva mai mult decât nimic. Comisarul Lebel nu era un prost. Îl găsiseră cu siguranţă pe taximetristul din Egletons şi-i luaseră urma mai departe până la Haute Chalonniere. Trebuie că au găsit cadavrul la castel şi au constatat lipsa Renault-ului. Trebuie că au găsit şi Renault-ul la Tulle şi că au chestionat şi personalul de la gară. Trebuie că au...

Ieşi din cabina telefonică şi traversă holul.

— Vă rog să-mi faceţi nota de plată, îi, spuse recepţionerului.

Am să cobor în cinci minute.

Telefonul de la superintendentul Thomas sosi tocmai când Lebel intra în birou, la şapte şi treizeci de minute.

— Regret că a durat atât, spuse detectivul britanic.

A durat mult până ce am reuşit să-i scol pe cei de la consulatul danez şi să-i conving să se ducă la birou. Ai avut dreptate. La 14 iulie un cetăţean danez a anunţat pierderea paşaportului. Bănuia că i se furase din cameră, la hotelul din West End unde locuia, dar nu putea dovedi acest lucru. N-a făcut reclamaţie spre fericirea directorului de hotel. Numele este Pastor Per Jensen din Copenhaga. Semnalmentele: unu optzeci înălţime, ochi albaştri, păr cărunt.

— El e, mulţumesc colega, Lebel puse receptorul în furcă.

— Fă-mi legătura cu Prefectura, îi spuse lui Caron.

Cele patru dube negre ajunseră în faţa hotelului de pe Quai des Grande Augustins la 8:30. Poliţia întoarse pe dos camera 37 care rămăsese răvăşită ca după uragan.

— Regret, domnule comisar, îi răspunse proprietarul inspectorului tras la faţă, care conducea descinderea, „pastorul Jensen a părăsit hotelul acum o oră”.

Şacalul luă din mers un taxi spre Gara Austerlitz, unde sosise cu o seară înainte, pornind de la premisa că în mod logic, aveau să-l caute prin cu totul alte părţi. Depuse valizele cu puşca, mantaua militară şi hainele francezului fictiv, Andre Martin, la casa de bagaje şi reţinu doar valiza în care erau hainele şi actele studentului american Marty Schulberg şi geanta de voiaj cu articolele de machiaj.

Cu bagajele de mai sus, îmbrăcat încă în costumul negru dar cu un pulovăr pe gât, se duse la un hotel deocheat de lângă gară. Recepţionerul îl lăsă să-şi completeze singur fişa de înregistrare, mult prea leneş ca să o mai confrunte cu paşaportul, cum cerea regulamentul. Ca urmare, fişa nu era completată pe numele de Per Jensen.

Ajuns în cameră, Şacalul începu să-şi schimbe aspectul feţei şi părul. Îşi spălă părul de vopsea cu ajutorul unui solvent şi culoarea lui blondă ieşi la lumină. Se apucă apoi să şi-l vopsească din nou, dar castaniu, cum îl avea Marty Schulberg. Păstră lentilele de contact albastre, dar înlocui ochelarii cu ramă subţire aurie cu alţii tipic americani, cu ramă groasă de baga. Pantofii negri lejeri, şosetele, cămaşa, bavete şi costumul de

cleric le făcu balot şi le puse într-una din valizele împreună cu paşaportul pastorului Jensen din Copenhaga. Îşi puse în schimb o pereche de pantofi sport, şosete, jeanşi, tricou şi bluzon de vânt cum purta studentul din Syracuse, statul New York.

Cam pe la mijlocul dimineţii, cu paşaportul american într-unul din buzunarele de la piept şi cu un teanc de bancnote franţuzeşti în celălalt, Şacalul era gata de plecare.

Valiza cu hainele pastorului Jensen o puse în dulap, iar cheia de la dulap o aruncă în sifonul bideului şi dădu drumul la apă. Plecă pe scara de incendiu şi de atunci nu s-a mai auzit de el la hotel. După câteva minute, depuse geanta de voiaj la casa de bagaje de la gara Austerlitz, puse bonul în buzunarul de la spate alături de cel pentru prima valiză depusă şi-şi văzu de drum. Luă un taxi înapoi spre Rive Gauche, coborî în colţul făcut de Bulevardul Saint Michel cu Rue de la Huchette şi dispăru în vârtejul de studenţi şi tineret care roiesc precum albinele în cartierul Latin din Paris.

Şedea la o masă în fundul unei cârciumi pline de fum, unde intrase să mănânce ceva şi se întreba unde avea să-şi petreacă noaptea. Nu se îndoia că Lebel descoperise deja stratagema cu Pastorul Jensen şi că nici Marty Schulberg n-avea să reziste mai mult de douăzeci şi patru de ore.

„Blestemat fie Lebel”, îi ură furios în gând, dar zâmbi larg chelneriţei spunându-i:

— Mulţumesc, dulceaţo.

Lebel reveni cu telefonul la Thomas la Londra, la ora zece. Cererea lui îl făcu pe Thomas să geamă uşor, dar i-a răspuns destul de amabil că o să facă tot ce e cu putinţă. Când termină de vorbit, Thomas îl chemă la el pe inspectorul principal care se ocupase de cercetări săptămâna trecută.

— Hai, stai jos, îi spuse. Franţuzii iar mai vor ceva. Se pare că l-au pierdut din nou. Tipul este acum în plin Paris şi cei de la poliţie bănuiesc că s-ar putea ca el să recurgă la o altă identitate, pe care o are deja pregătită. Deci amândoi trebuie să începem acum să sunăm pe la toate consulatele din Londra şi să cerem o listă a cetăţenilor străini care au anunţat pierderea sau furtul paşaportului de la 1 iulie încoace. Nu ne interesează negrii şi asiaticii, dar indo-europenii da. În fiecare caz vreau să ştiu înălţimea persoanei. Oricine are peste un metru şaptezeci devine suspect. Şi acum la treabă.

Şedinţa zilnică de la minister fusese devansată la ora două după-amiază.

Lebel îşi prezentă raportul cu aceeaşi voce monotonă, inofensivă, dar fu primit cu răceală.

— Blestemat fie individul ăsta, exclamă ministrul cam pe la jumătatea expunerii. Are un noroc al dracului!

— Nu, domnule ministru, n-a fost noroc. Sau cel puţin nu numai noroc. Individul a fost permanent informat de mersul anchetei noastre în fiecare etapă. De aceea a plecat de la Gap în grabă, de aceea a omorât-o pe femeia de la Chalonniere şi a fugit la timp, până ce nu s-a strâns plasa în jur. În fiecare seară am raportat în acest consiliu stadiul anchetei şi progresele făcute. De trei ori ne-a scăpat doar cu câteva ore înainte de-a ajunge să punem mâna pe el. În această dimineaţă motivul a fost arestarea lui Valmy şi nereuşita mea încercare de-a mă substitui lui Valmy la telefon, ceea ce l-a făcut să părăsească în grabă locul unde se afla şi să-şi schimbe identitatea. Dar în primele două ocazii primise deja informaţiile devreme, în dimineaţa următoare serii, în care prezentasem acestei adunări raportul.

În jurul mesei se aşternu o tăcere de gheaţă.

— Parcă îmi amintesc, domnule comisar, că aţi făcut o asemenea presupunere şi anterior, spuse ministrul cu răceală.

— Sper că veţi putea să o susţineţi!

Drept răspuns Lebel luă de pe masă un mic magnetofon portativ şi apăsă pe butonul de start. În liniştea din sala de consiliu conversaţia înregistrată de la telefon suna metalic şi aspru. Când banda se termină, întreaga adunare era cu privirea lipită de maşinăria de pe masă. Colonelul Saint-Clair se făcuse pământiu la faţă şi mâinile îi tremurau uşor când îşi puse hârtiile în mapă.

— A cui a fost vocea? întrebă ministrul în cele din urmă.

Lebel tăcu. Saint-Clair se ridică încet şi toţi ochii din încăpere se îndreptară spre el.

— Cu regret vă informez... domnule ministru că vocea este a unei prietene. Locuieşte la mine în prezent. Vă rog să mă scuzaţi.

Părăsi încăperea şi se întoarse la Palat ca să-şi scrie demisia. Cei de la masă îşi priveau mâinile în tăcere.

— Foarte bine, domnule comisar. Vocea ministrului era foarte calmă. Puteţi continua.

Lebel luă raportul informând despre cererea pe care i-o făcuse

lui Thomas la Londra, să identifice toate paşapoartele pierdute din ultimele cincizeci de zile.

— Sper, conchise el, să primesc o listă scurtă astă-seară cu una sau două persoane, nu mai mult, care să corespundă semnalmentelor Şacalului. De îndată ce le voi afla, am să rog în ţările de origine ale acestor turişti sosiţi la Londra, care şi-au pierdut paşapoartele, să ne trimită fotografiile acestor persoane, căci suntem siguri că Şacalul va semăna mai degrabă cu un nou personaj decât cu Caltrop, Duggan sau Jensen. Cu ceva noroc, aş putea avea aceste fotografii mâine pe la prânz.

— Eu, spuse ministrul pot să vă relatez despre convorbirea mea cu Preşedintele de Gaulle. A refuzat categoric să schimbe ceva în programul lui viitor, din cauza acestui asasin. Sincer să fiu, era de aşteptat. Totuşi am putut să-i smulg o concesie. Să ridicăm interdicţia asupra accesului presei la informaţiile legale de Şacal. Acesta este acum un criminal de drept comun. A omorât-o pe baroana de la Chalonniere în casă la ea unde a pătruns prin efracţie, ca să-i fure bijuteriile. Se crede că a fugit la Paris, unde se ascunde. De acord, domnilor?

— Informaţia aceasta se va publica în ziarele de după-amiază, sau cel puţin în ultimele lor ediţii. De îndată ce veţi fi sigur de noua identitate pe care o are, sau eventual, alte două sau trei identităţi posibile sub care s-ar putea ascunde, sunteţi autorizat, domnule comisar, să puneţi acele nume la dispoziţia presei spre publicare. Aceasta va face ca ziarele de dimineaţă să reia afacerea cu aplomb.

— Când vă va parveni mâine dimineaţă fotografia nefericitului turist care şi-a pierdut paşaportul la Londra, puteţi să o daţi spre publicare în ziarele de seară, la radio şi la televiziune, pentru o a doua revenire, menţionându-se din nou crima şi faptul că a început urmărirea.

Prefectul Poliţiei, şeful C.R.S.-ului şi directorul Poliţiei Judiciare luau notiţe de zor. Ministrul rezumă:

— D.S.T.-ul va verifica fiecare simpatizant al O.A.S.-ului pe care-l cunoaşte, cu sprijinul Biroului Central de evidenţă. S-a înţeles?

Şefii celor două instituţii dădură energic din cap că au înţeles.

— Poliţia Judiciară îşi va elibera inspectorii de orice alte îndatoriri şi-i va afecta cercetărilor pentru prinderea criminalului.

Max Fernet de la P.J. Dădu şi el din cap afirmativ.

— De la Palat am nevoie de o listă completă a deplasărilor pe

care Preşedintele intenţionează să le facă din acest moment, chiar dacă nu a fost informat de precauţiile suplimentare luate în interesul său. Aceasta este una din acele ocazii când trebuie să riscăm să-i aţâţăm furia, dar în interesul lui. Şi, bineînţeles, trebuie să mă pot bizui pe corpul de pază prezidenţial pentru a întări zidul în jurul Preşedintelui, mai mult ca oricând. Domnule comisar Ducret?

Jean Ducret, şeful gărzii personale a lui de Gaulle, înclină capul.

— Brigada criminală..., ministrul îl ţintui cu privirea pe comisarul Bouvier, are desigur mulţi informatori plătiţi din lumea interlopă. Vreau să-i mobilizaţi pe toţi să deschidă bine ochii în jur după individ, dându-le numele şi semnalmentele. S-a înţeles?

Maurice Bouvier confirmă dând din cap morocănos. În particular, era neliniştit. Mai văzuse urmăriri la viaţa lui, dar cea de acum era de proporţii gigantice. Din momentul în care Lebel dădea numele şi numărul de paşaport, nemaivorbind de semnalmente, pe urmele unui om aveau să se repeadă căutând pe străzi, prin hoteluri, baruri şi restaurante, aproape o sută de mii de oameni din forţele de ordine şi securitate cât şi din lumea interlopă.

— Am trecut oare cu vederea vreo sursă de informaţii? întrebă ministrul.

Colonelul Rolland aruncă o privire spre generalul Guibaud apoi spre comisarul Bouvier şi tuşi.

— Mai există şi Uniunea Corsicană.

Generalul Guibaud îşi privea unghiile. Bouvier îi aruncă o privire ucigătoare. Majoritatea celorlalţi păreau jenaţi. Uniunea corsicană, frăţia corsicanilor, descendenţi ai Fraţilor din Ajaccio, copii ai vendetei, era şi este încă cea mai mare grupare a crimei organizate din Franţa. Organizaţia stăpânea Marsilia şi cea mai mare parte a coastei sudice. Unii experţi o considerau mai veche şi mai periculoasă decât Mafia.

Neemigrând niciodată în America, precum Mafia la începutul secolului, organizaţia evitase publicitatea care în cazul Mafiei devenise ceva de rutină.

De două ori se aliaseră deja gaulliştii şi Uniunea şi de fiecare dată alianţa se dovedise preţioasă, dar şi stânjenitoare. Pentru că Uniunea cerea întotdeauna ceva în schimb, de obicei, o anumită relaxare a supravegherii exercitată de poliţie asupra afacerilor ei clandestine. Uniunea îi ajutase pe aliaţi să invadeze

sudul Franţei în august 1944 şi de atunci devenise stăpâna oraşelor Marsilia şi Toulon. Mai ajutase şi în timpul luptelor împotriva coloniştilor algerieni şi a O.A.S.-ului după aprilie 1961 şi ca recompensă îşi întinsese tentaculele mult mai spre nord şi la Paris.

Maurice Bouvier, ca poliţist, îi ura de moarte, dar ştia că Serviciul de Acţiune al lui Rolland se folosea serios de corsicani.

— Credeţi că ne este de vreun ajutor? întrebă ministrul.

— Dacă acest Şacal este atât de viclean precum se spune, răspunse Rolland, atunci cred că Uniunea este singura care poate da de urma lui la Paris.

— Câţi corsicani sunt la Paris? întrebă ministrul neîncrezător.

— Cam optzeci de mii. Unii sunt în poliţie, alţii în C.R.S., Serviciul Secret, la vămi şi, bineînţeles, în lumea interlopă şi sunt organizaţi.

— Folosiţi-vă de ei în mod discret.

Nu se mai făcură alte propuneri.

— Deci, asta este. Domnule comisar Lebel, tot ce dorim de la dumneavoastră este numele, descrierea şi fotografia. După aceea îi mai dau acestui Şacal şase ore de libertate.

— De fapt, avem încă trei zile, spuse Lebel care se uitase până atunci pe fereastră. Asistenţa fu surprinsă.

— De unde ştiţi? întrebă Max Fernet.

Lebel clipi repede de câteva ori.

— Trebuie să-mi cer scuze. Ce prostie din partea mea să nu-mi dau seama mai devreme. De o săptămână ştiu sigur că Şacalul are un plan şi că şi-a stabilit ziua asasinatului. De ce nu s-a deghizat în pastor imediat după ce a plecat de la Gap? De ce a intrat în Franţa când a intrat şi apoi a pierdut o săptămână degeaba?

— Ei bine, de ce? întrebă cineva.

— Pentru că el şi-a ales o anume zi răspunse Lebel şi a fixat exact momentul când să atace. Domnule comisar Ducret, are Preşedintele în program ieşiri în afara palatului azi sau mâine sau sâmbătă?

Ducret negă.

— Dar duminică 25 august, ce zi este? întrebă Lebel.

Cei de la masă scoaseră cu toţii un oftat.

— Desigur, respiră uşurat ministrul, „ziua eliberării!” Culmea este că cei mai mulţi dintre noi eram cu el în acea zi din 1944 când a fost eliberat Parisul.

— Exact, spuse Lebel.

— E destul de bun psiholog, Şacalul nostru. Ştie bine că există o zi din an pe care generalul de Gaulle a petrecut-o întotdeauna aici şi nu în altă parte. Este, dacă vreţi, ziua lui de glorie. Ziua aceasta o aşteaptă asasinul.

— În acest caz, spuse ministrul vioi, am pus mâna pe el. Pierzându-şi sursa de informaţii, nu există nici un colţ din Paris unde se poate ascunde, nici o comunitate care să-l adăpostească şi să-i asigure protecţie, chiar nepremeditat. Am pus mâna pe el. Domnule comisar, daţi-ne numele omului.

Claude Lebel se ridică şi porni spre uşă. Ceilalţi se ridicară şi ei pregătindu-se să plece la dejun.

— O şi mai e ceva, strigă ministrul în urma lui Lebel. Ce v-a determinat să puneţi sub ascultare telefonul de acasă al colonelului Saint-Clair?

Lebel se întoarse în prag şi ridică din umeri.

— Nimic anume, spuse el, de fapt azi-noapte am pus sub ascultare telefoanele tuturor celor prezenţi aici. Bună ziua, domnilor.

La ora cinci, în acea după-amiază stând la o bere pe terasa unei cafenele nu departe de Place de l'Odeon, cu faţa mascată de ochelari negri de soare, cum de altfel purtau şi alţii. Şacalului îi veni o idee. Şi asta, observând doi bărbaţi trecând pe stradă. Plăti berea, se ridică şi plecă. La două sute de metri mai încolo găsi ce căuta, o prăvălie cu articole de cosmetică pentru femei. Intră şi făcu nişte cumpărături.

La ora şase seara, ziarele îşi schimbară titlurile din manşete.

Ediţiile de seară titrau toate sus pe prima pagină: „*Assasin de la Belle Baronne se refugie a Paris*"[75] sub titlu se afla o fotografie a baroanei de la Chalonniere, scoasă dintr-o altă fotografie de grup la o petrecere în urmă cu cinci ani, la Paris. Fusese găsită în arhiva unei agenţii fotografice şi apărea în toate ziarele. La ora şase treizeci, cu un exemplar din *France-Soir* sub braţ, colonelul Rolland intră într-o cafenea din apropiere de Rue de Washington. Barmanul cu faţă măslinie îl privi cu atenţie, apoi făcu semn altui bărbat din fundul sălii. Acesta se apropie şi i se adresă lui Rolland.

— Domnul colonel Rolland?

Şeful Serviciului de Acţiune dădu din cap afirmativ.

— Vă rog să mă urmaţi.

---

[75] Asasinul frumoasei baroane se refugiază la Paris (lb. fr.).

O luă înainte, intră pe uşa din fundul localului şi apoi urcă scara până la uşa care dădea într-un salon la etaj, probabil din apartamentul proprietarului. Bătu la uşă şi i se răspunse:

— *Entrez*[76].

După ce uşa se închise, Rolland strânse mâna pe care i-o întindea un bărbat ce tocmai se ridicase de pe scaun.

— Domnul colonel Rolland? *Enchante*[77]. Eu sunt şeful Uniunii corsicane. Am aflat că sunteţi în căutarea unui anume bărbat.

Ceasul arăta opt seara când superintendentul Thomas telefonă de la Londra. Părea obosit. Nu fusese o zi uşoară. Unele consulate colaboraseră imediat, altele fuseseră mai recalcitrante.

În afară de femei, negri, asiatici şi bărbaţi mici de statură, doar opt turişti străini, bărbaţi, îşi pierduseră paşapoartele la Londra în ultimele cincizeci de zile. Îi comunică succint lista, dându-le numele, numărul de paşaport şi semnalmentele.

— Acum haide să încercăm să-i eliminăm pe aceia care nu corespund, îi propuse lui Lebel. Trei şi-au pierdut paşapoartele în perioada când ştim exact că Şacalul, alias Duggan, nu se afla la Londra. Am controlat toate rezervările la avioane şi biletele emise de la 1 iulie. Reiese că la 18 iulie a plecat cu un avion de seară la Copenhaga. Din cele spuse de compania BEA a cumpărat un bilet la agenţia lor de la Bruxelles plătind cu bani peşin şi s-a întors în Anglia în seara de 16 august.

— Se potriveşte, spuse Lebel. Noi am descoperit că o parte a acelei perioade cât a lipsit din Londra şi-a petrecut-o la Paris. Între 22–23 iulie.

— Deci, spuse Thomas la telefon, trei paşapoarte au fost pierdute în timpul absenţei lui din Londra. Pe acestea le putem da la o parte, da?

— Da, spuse Lebel.

— Din cele cinci rămase, unul aparţine unui lungan de peste doi metri. Apoi este şi italian, ceea ce înseamnă că înălţimea este notată în paşaport în metri şi centimetri, deci uşor de înţeles de un vameş francez, care şi-ar da seama imediat de diferenţă, numai dacă Şacalul nu cumva umblă pe picioroange.

— De acord, e un uriaş. Taie-l de pe listă. Dar ceilalţi patru? întrebă Lebel.

— Păi, unul este foarte gras, două sute patruzeci şi două de

[76] Intră (lb. fr.).

[77] Încântat (lb. fr.).

livre, adică peste o sută de kilograme. Şacalul ar trebui şi fie atât de umflat pe dinăuntru încât nici n-ar mai putea umbla.

— Taie-l, spuse Lebel. Altcineva?

— Altul este prea bătrân. Înălţimea corespunde, dar este prea bătrân, peste şaptezeci de ani. Şacalul n-ar putea arăta atât de bătrân decât dacă i s-ar face un machiaj plastic de către un expert.

— Taie-l şi pe ăsta, zise Lebel. Ce-i cu ceilalţi doi?

— Unul este norvegian, celălalt american, spuse Thomas. Amândoi corespund descrierii. Înalţi, laţi în spate, între douăzeci şi cincizeci de ani. Două lucruri sunt împotriva norvegianului. Unul că este blond şi nu cred că Şacalul, după ce a fost demascat sub ipostaza de Duggan, va recurge, iar la vopsitul părului. Al doilea, că norvegianul a anunţat la consulat că este sigur că paşaportul i-a scăpat din buzunar când a căzut îmbrăcat în apă, în timp ce se plimba cu barca pe Serpentină împreună cu o fată. A jurat că paşaportul îl avea în buzunarul de la piept când a căzut, dar după cincisprezece minute când s-a urcat în barcă nu-l mai avea. În schimb, americanul a depus o declaraţie sub jurământ la poliţia de pe aeroportul din Londra că i s-a furat geanta de mână în care avea paşaportul, în holul aeroportului, în timp ce el privea în altă parte. Ce părere ai?

— Trimite-mi toate amănuntele despre americanul Marty Schulberg, îi răspunse Lebel. O să-i cer fotografia de la Oficiul de paşapoarte din Washington. Îţi mulţumesc încă o dată pentru toată truda.

La zece seara a avut loc a doua şedinţă la minister. A fost cea mai scurtă de până atunci. Deja cu o oră mai devreme, fiecare departament din aparatul securităţii statului primise fotocopii cu toate amănuntele despre Marty Schulberg, urmărit pentru omor. Până în zori urma să sosească şi o fotografie, tocmai la timp pentru primele ediţii ale ziarelor de prânz care aveau să apară deja pe străzi la orele zece dimineaţa.

Ministrul se ridică în picioare.

— Domnilor, când ne-am întâlnit prima dată am acceptat părerea comisarului Bouvier că identificarea asasinului numit Şacalul, era o treabă pură de detectiv. Privind acum în urmă, sunt de acord cu acest diagnostic. Am fost norocoşi că am avut parte în aceste ultime zece zile de serviciile comisarului Lebel. În ciuda modificării de trei ori a identităţii asasinului, de la Caltrop

la Duggan, de la Duggan la Jensen şi de la Jensen la Schulberg, în ciuda unei permanente scurgeri de informaţii având ca sursă această încăpere, el a reuşit să-l identifice şi în acelaşi timp să-i urmărească traseul pas cu pas până la Paris. Îi datorăm mulţumirile noastre.

Înclină capul spre Lebel care arăta stânjenit.

— Dar de acum înainte trebuie să ne implicăm cu toţii. Avem numele, semnalmentele, numărul de paşaport, naţionalitatea. În câteva ore vom avea şi fotografia. Sunt convins că, datorită forţelor pe care le avem la dispoziţie, îl vom prinde pe individ în câteva ore. La Paris, fiecare poliţist, fiecare agent C.R.S., fiecare detectiv a primit deja instrucţiunile. Până în zori sau cel mai târziu până mâine la prânz, nu va mai exista ascunzătoare pentru acest individ. Şi acum, daţi-mi voie să vă felicit încă o dată, domnule comisar Lebel şi să vă iau de pe umeri greutatea şi tensiunea acestei anchete. În orele ce urmează nu vom mai avea nevoie de sprijinul dumneavoastră nepreţuit. V-aţi îndeplinit misiunea cu succes. Mulţumesc.

Ministrul aştepta cu răbdare. Lebel clipi repede de câteva ori şi se ridică de pe scaun. Plecă uşor capul către adunarea formată din oameni cu multă putere care comandau mii de subalterni şi dispuneau de milioane de franci. Aceştia îi zâmbeau. El se întoarse şi părăsi sala. Pentru prima dată în zece zile, comisarul Lebel s-a dus acasă să se culce. În timp ce răsucea cheia în broască, auzea şi primul reproş din partea nevesti-si. Ceasul bătea miezul nopţii şi sosea ziua de 23 august.

20

Şacalul intră în bar cu o oră înainte de miezul nopţii.

Era întuneric şi-i trebuiră câteva secunde ca să desluşească forma încăperii. Lângă peretele din stânga se afla o tejghea lungă, luminată de becuri ascunse printre sticlele de băutură a căror strălucire era reflectată de oglinzile din spatele rafturilor. Când uşa se închise în spatele lui, barmanul îl privi cu o curiozitate nedisimulată.

Încăperea era lungă şi îngustă şi avea câteva măsuţe aliniate pe lângă peretele din faţa tejghelei. Ea se deschidea spre un salon mai spaţios în care se zăreau mese mai mari, de patru sau şase persoane. În faţa tejghelei tronau câteva taburete înalte. Aproape toate locurile erau ocupate de clienţii obişnuiţi ai localului.

Cei aflaţi lângă uşă îşi întrerupseră conversaţia la intrarea lui şi-l măsurară cu privirea apoi se făcu linişte şi la celelalte mese, toată lumea studiind silueta atletică a noului venit. Se auziră câteva şoapte şi chicoteli. Şacalul văzu un taburet liber la capătul tejghelei şi se îndreptă într-acolo trecând printre cele două rânduri de clienţi aşezaţi la bar şi la măsuţe. Se urcă pe taburet. În spatele lui auzi şoapte:

— *Oh regarde-moi ca!*[78] Ah, dragă, ce muşchi, simt că-mi pierd minţile.

Barmanul veni iute prin spatele tejghelei până în dreptul lui ca să-l vadă mai bine. Buzele-i rujate se destinseră într-un zâmbet cochet.

— *Bonsoir... monsieur*[79].

În spatele lui ceilalţi clienţi chicotiră în cor, nu fără oarecare maliţiozitate.

— *Donnez-moi un Scotch*[80].

Barmanul se îndepărtă încântat, în paşi de dans. Un bărbat, un bărbat, un bărbat. Ah, ce seară o să fie. Le şi putea vedea pe „nebunaticele” din fundul sălii ascuţindu-şi ghearele. Cei mai mulţi îşi aşteptau perechile, dar câţiva n-aveau nici un

[78] Ah, ia te uită! (lb. fr.).

[79] Bună seara... domnule (lb. fr.).

[80] Daţi-mi un Scotch (lb. fr.).

aranjament şi aşteptau să vadă ce pică.

Băiatul ăsta va crea o senzaţie teribilă, reflecta el.

Clientul aşezat lângă Şacal se întoarse spre el şi-l privi direct, fără să-şi ascundă curiozitatea. Avea părul auriu, pieptănat cu breton pe frunte ca un zeu de pe frizele antice. Asemănarea se oprea însă aici. Ochii îi erau rimelaţi, buzele rujate, obrajii pudraţi. Pudra nu-i putea ascunde ridurile adânci de depravat tomnatic, la fel cum nici rimelul, ochii hămesiţi.

— *Tu m'invites?*[81] spuse tipul cu o voce piţigăiată, ca de fată.

Şacalul dădu din cap că nu. Tipul ridică din umeri şi se întoarse spre amicul lui, ca să-şi continue conversaţia în şoaptă. Şacalul îşi scosese bluzonul de vânt şi când întinse mâna să ia paharul cu băutură muşchii umerilor şi cei ai spatelui ieşiră în evidenţă pe sub tricou.

Barmanul era încântat. O fi unul „normal"? Nu, n-avea cum, căci atunci n-ar fi intrat aici. Dar nici nu căuta un travestit, căci altfel n-ar fi repezit-o pe biata Corinne când ea îi ceruse de băut. Trebuie să fie... magnific! Un băiat tânăr venit să-şi caute un poponar bătrân care să-l invite acasă. Mamă, ce distracţie o să mai fie!

Amatorii de senzaţii tari începură să apară cam pe la miezul nopţii. Se aşezau în fundul sălii, priveau marfa şi din când în când îl chemau pe barman şi şuşoteau cu el. Barmanul se întorcea apoi la bar şi făcea semn uneia din „fete".

— Monsieur Pierre vrea să vorbească ceva cu tine, iubito. Vezi, poartă-te cum trebuie şi, pentru Dumnezeu, nu mai plânge cum ai făcut data trecută.

Rândul Şacalului veni curând după miezul nopţii.

Din fundul sălii, doi bărbaţi îl măsurau cu privirea deja de câteva minute. Stăteau la mese separate şi din când în când schimbau între ei priviri pline de venin. Amândoi aveau peste cincizeci de ani; unul era gras cu ochii mici înecaţi în grăsime, iar din ceafă suluri de grăsime i se revărsau peste guler. Arăta a mitocan şi porc. Celălalt era subţire, elegant, cu gât ca de vultur şi chelie acoperită cu câteva fire de păr lipite artistic. Purta un costum bine croit, cu pantaloni strâmţi iar de sub mânecile hainei ieşea un pic de dantelă de la manşetele cămăşii. La gât îşi legase cu artă un fular de mătase, vaporos. Putea fi pictor, creator de modă sau coafor, se gândi Şacalul.

Grasul îl chemă pe barman şi-i şopti ceva la ureche

[81] Îmi oferi şi mie unul? – (Mă inviţi?) (lb. fr.).

strecurându-i o bancnotă grasă în buzunarul pantalonilor mulaţi pe corp. Barmanul se întoarse la tejghea.

— Domnul acela întreabă dacă nu doriţi să serviţi un pahar de şampanie cu dânsul, îi şopti barmanul Şacalului la ureche.

Şacalul puse jos paharul cu whisky.

— Spune-i domnului, zise el tare ca să audă şi poponarii de la tejghea, că nu mă atrage.

Replica lui fu urmată de „ah-uri” şi „oh-uri” îngrozite, iar câţiva dintre tinerii filiformi se lăsară să alunece de pe taburetele înalte şi se apropiară de el ca să nu piardă nici un cuvânt. Barmanul holbase şi el ochii îngrozit.

— Dragă, dar îţi oferă şampanie. Îl ştim... e plin de bani. Ai dat lovitura.

În loc de răspuns, Şacalul se dădu jos de pe taburet îşi luă paharul şi se apropie de celălalt pederast bătrân.

— Îmi permiteţi să iau loc la masa dumneavoastră? întrebă el. Tipii ăştia mă agasează.

Preţiosul fu gata să leşine de plăcere. Câteva minute mai târziu, grasul, roşu de mânie, părăsi barul în timp ce rivalul său, ţinându-şi mâna neglijent peste mâna tânărului american, îi spuse noului său prieten că unele persoane au nişte maniere revoltătoare.

Şacalul şi companionul său plecară de la bar după ora unu. Cu câteva minute mai înainte, pederastul, pe nume Jules Bernard, îl întrebase pe Şacal unde locuieşte. Şacalul mărturisise că nu avea unde locui, că era fără nici un ban, un biet student lăsat în voia soartei. Cât despre Bernard, acestuia nu-i venise să creadă ce noroc dăduse peste el. Normal că îi răspunsese tânărului său prieten că are un apartament frumos, mobilat cu gust şi foarte discret. Locuia singur, nu-l deranja nimeni şi nu întreţinea nici un fel de relaţii cu vecinii din bloc fiindcă în repetate rânduri aceştia se dovediseră teribil, teribil de mitocani. Ar fi încântat dacă tânărul Martin ar locui la el pe timpul cât stă la Paris. Cu o demonstraţie exagerată de recunoştinţă, Şacalul acceptase. Înainte de-a părăsi barul se duse la toaletă (era doar una, normal) şi după câteva minute ieşi rimelat, pudrat şi rujat. Bernard se arătă nemulţumit, dar se stăpâni cât mai rămaseră în bar. Afară pe trotuar îi spuse:

„Nu-mi place să te văd aşa. Arăţi ca toţi nenorociţii aceia de travestiţi. Tu eşti băiat frumos, n-ai nevoie să te maimuţăreşti.”

— Iartă-mă, Jules, credeam că o să-ţi facă plăcere. O să mă

spăl cum ajungem acasă.

Uşor înduplecat Bernard îl conduse la maşină. Acceptă să-l ducă, în drum spre casă, la gara Austerlitz ca să-şi ia bagajele. La prima intersecţie un poliţist ieşi în faţa maşinii şi le făcu semn să oprească. Când poliţistul băgă capul pe fereastră, Şacalul aprinse lumina în maşină. Poliţistul îi privi un moment apoi îşi retrase capul scârbit.

— *Allez*[82], le ordonă fără alte complicaţii. După ce maşina plecă, mormăi în urma ei: *Sales pedes*[83].

Mai fură opriţi o dată lângă gară şi poliţistul le ceru actele. Şacalul se fandosi seducător.

— Numai atât doriţi? îl întrebă el obraznic.

— Du-te-n mă-ta! spuse poliţistul şi se îndepărtă.

— Nu-l enerva, protestă Bernard *sotto voce*. O se ne aresteze.

Şacalul îşi scoase cele două valize de la casa de bagaje, unde funcţionarul îl privi cu scârbă şi le puse în maşina lui Bernard. Până la locuinţa lui Bernard mai aveau de trecut un stop. De data aceasta fură opriţi de doi agenţi C.R.S., la câteva sute de metri de casa lui Bernard. Unul din ei se apropie de uşa din dreptul Şacalului. Apoi se dădu înapoi.

— Of, Doamne! Unde vă duceţi? răcni el.

Şacalul plusă.

— Oare unde crezi, răţoiule?

Agentul C.R.S. se strâmbă de scârbă.

— Fir-aţi ai dracului de pederaşti, îmi vine să vărs. Daţi-i drumul!

— Trebuie să le ceri actele, îi reproşă agentul mai mare în grad, dar maşina lui Bernard dispăruse deja din vedere.

— Aoleu, şefule, protestă agentul, noi căutăm tipul care a regulat-o pe baroneasă şi apoi a lichidat-o, nu un poponar împuţit.

Bernard şi Şacalul intrară în apartament pe la ora două. Şacalul insistă să doarmă pe canapeaua din salon şi Bernard trebui să-şi reprime obiecţiile, dar trase totuşi cu ochiul prin uşa deschisă de la dormitor în timp ce tânărul american se dezbrăca. Va fi o treabă delicată şi excitantă, să-l seducă pe studentul cu muşchi de oţel, de la New York.

În cursul nopţii Şacalul controlă frigiderul din bucătăria cu aspect efeminat dar bine dotată şi constată că era mâncare

---

[82] Plecaţi(lb. fr.).

[83] Pederaşti nenorociţi (lb. fr.).

suficientă pentru trei zile dar numai pentru o persoană, nu pentru două. Dimineaţa, Bernard a vrut să meargă după lapte, dar Şacalul îl oprise spunându-i că el prefera la cafea laptele praf. Aşa că petrecură dimineaţa stând de vorbă. Şacalul insistă să vadă telejurnalul de prânz. Prima ştire era despre vânătoarea declanşată cu patruzeci şi opt de ore înainte pe urmele asasinului doamnei baroane de la Chalonniere. Jules Bernard se lamentă îngrozit.

— Oh, nu suport violenţa, spuse.

În clipa următoare, pe tot ecranul apăru o faţă frumoasă şi tânără, cu păr castaniu închis şi ochelari cu rame groase despre care crainicul spunea că este cea a ucigaşului, un student american pe nume Marty Schulberg. Dacă cineva l-a văzut sau a aflat ceva...

Bernard, care şedea pe canapea, se întoarse şi-l privi pe Şacal. Ultimul lucru la care mai apucă să se gândească fu acela că crainicul greşise spunând că Schulberg avea ochi albaştri, căci ochii care-l privea acum din spatele degetelor de oţel care i se înfipseseră în gât, erau cenuşii...

După câteva minute, uşa de la dulapul din vestiar se închise peste chipul schimonosit, cu limba scoasă şi firele de păr în dezordine, al lui Jules Bernard. Şacalul îşi luă o revistă de pe un raft din salon aşteptând să treacă cele două zile care mai rămăseseră.

În cele două zile Parisul a fost scotocit ca niciodată. S-a vizitat fiecare hotel, de la cel mai luxos până la ultimul hotel de curve şi s-au verificat listele clienţilor, s-a căutat în fiecare pensiune, în fiecare casă cu camere de închiriat, în fiecare cămin. Barurile de zi şi de noapte, restaurantele, cabaretele şi cafenelele au fost bântuite de bărbaţi în civil care arătau fotografia celui căutat chelnerilor, barmanilor şi obişnuiţilor localurilor. S-au făcut descinderi şi percheziţii la domiciliul tuturor simpatizanţilor cunoscuţi ai O.A.S.-ului. Au fost reţinuţi pentru cercetări peste şaptezeci de bărbaţi tineri care semănau cu ucigaşul, pentru ca ulterior să li se dea drumul cu scuzele de rigoare deoarece toţi erau străini şi străinii erau trataţi cu mai mult respect decât indigenii. Sute de mii de oameni au fost opriţi pe stradă, în taxiuri şi autobuze şi li s-au controlat actele. Au apărut baraje pe toate drumurile de acces în Paris, iar plimbăreţii nocturni se întâmplă să fie opriţi de câteva ori pe o distanţă de un kilometru.

În lumea interlopă corsicanii se apucaseră de treabă infiltrându-se printre proxeneţi, prostituate, hoţi de buzunare, traficanţi şi tâlhari, ameninţându-i că dacă nu spun tot ce ştiu se expun la furia Uniunii cu consecinţele de rigoare.

O sută de mii de oameni din serviciul statului, de la inspectori-şefi, la simpli soldaţi şi jandarmi, se aflau în alertă. Se estimase că alte cincizeci de mii de persoane din lumea interlopă şi afacerile colaterale ale acesteia priveau cu atenţie fiecare chip pe care-l întâlneau. Cei care-şi câştigau pâinea în turism au primit instrucţiuni să ţină ochii bine deschişi ziua şi noaptea. Cafenelele, barurile şi cluburile studenţeşti, grupările şi asociaţiile lor au fost infiltrate cu detectivi tineri. Agenţiile care se ocupau cu plasarea prin schimburi a studenţilor străini în familii franceze fuseseră şi ele vizitate şi prevenite.

Era în ziua de 24 august spre seară, când comisarul Lebel, care-şi petrecuse toată sâmbăta lucrând în grădină numai în cămaşă şi în nişte pantaloni peticiţi, a fost anunţat telefonic să se prezinte la biroul ministrului. La ora şase veni să-l ia o maşină.

— Rămase surprins când îl văzu pe ministru. Dinamicul şef al întregului aparat de securitate internă a Franţei arăta obosit şi nervos. Părea că îmbătrânise în ultimele patruzeci şi opt de ore şi pe sub ochi avea cearcăne de nesomn. Îi făcu semn lui Lebel să se aşeze pe scaunul din faţa biroului, iar el se aşeză pe fotoliul rotativ răsucindu-se când spre priveliştea dinspre Place Beauvau, când înapoi spre Lebel.

— Nu-l găsim şi pace, spuse el scurt. S-a evaporat, a dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului. Sunt convins că nici cei din O.A.S. nu ştiu unde se află. În lumea interlopă nimeni nu l-a văzut, nimeni nu l-a auzit. Uniunea Corsicană este de părere că nu se află în oraş.

Făcu o pauză şi oftă privindu-l pe comisarul mărunt din faţa lui, care clipi de câteva ori dar nu zise nimic.

— Nu cred că am reuşit să-l înţelegem prea bine pe omul acesta pe care dumneavoastră îl urmăriţi de două săptămâni. Ce părere aveţi?

— Eu cred că este pe aici pe undeva, spuse Lebel. Ce măsuri de protecţie s-au luat pentru ziua de mâine?

Ministrul arăta de parcă ar fi avut o durere fizică.

— Preşedintele nu vrea să schimbe nimic şi nici să ne lase să modificăm itinerariul. Am vorbit cu el azi dimineaţă. Nu i-a făcut plăcere deloc. Aşa că programul a rămas cel dat publicităţii. La

ora zece va reaprinde flacăra eternă sub Arcul de Triumf. La unsprezece, serviciul religios la catedrala Notre-Dame. La 12:30, moment de reculegere la mausoleul martirilor Rezistenţei de la Montvalerien, după care înapoi la Palat pentru dejun şi siestă. Doar o singură ceremonie după-amiază; va decora cu Medalia Eliberării un grup de veterani din Rezistenţă, ale căror servicii aduse acestei cauze au fost recunoscute mai târziu. Asta va fi la ora patru după-amiază în piaţa din faţa gării Montparnasse. Singur a ales acest loc. După cum ştiţi, au început deja lucrările la noua gară, amplasată la vreo cinci sute de metri de cea veche. Unde se află acum gara se va construi un imobil pentru birouri şi spaţii comerciale. Dacă lucrările se vor face conform planului s-ar putea ca aceasta să fie ultima zi a Eliberării pe care o mai apucă gara veche.

— Ce măsuri de securitate s-au luat? întrebă Lebel.

— Păi, ne-am ocupat cu toţii de ele. Lumea va fi ţinută la o distanţă mai mare ca până acum. Cu câteva ore înainte de ceremonie zona se va închide cu bariere metalice şi va fi controlată de sus până jos, inclusiv prin canale. Se va controla fiecare casă, fiecare apartament. Pe acoperişuri vor fi postaţi oameni înarmaţi care vor supraveghea ferestrele şi acoperişurile opuse. Cu excepţia persoanelor oficiale şi a celor care participă direct la ceremonie nu va trece nimeni dincolo de bariere. De data aceasta vom merge până la cele mai mici detalii. Chiar şi pe acoperişul catedralei Notre-Dame vor fi postaţi poliţişti înarmaţi ascunşi pe după cornişe şi turle. Toţi preoţii care vor oficia serviciul religios vor fi percheziţionaţi, la fel şi ajutorii lor şi copiii din cor. Chiar şi poliţiştii şi agenţii C.R.S. vor primi ecusoanele speciale abia mâine în zori pentru a se evita pericolul ca individul să se poată substitui vreunei persoane din corpul de pază. În ultimele douăzeci şi patru de ore am montat geamuri incasabile la limuzina Citroen în care se va deplasa Preşedintele. Te rog, nu pomeni de acest lucru nimănui, nici chiar Preşedintele nu trebuie să ştie. L-ar apuca furiile. Maşina va fi condusă tot de Marroux căruia i s-au dat instrucţiuni să conducă ceva mai repede ca de obicei, pentru cazul în care amicul nostru ar încerca să tragă asupra maşinii. Ducret a constituit în mod special un grup de ofiţeri şi oficiali, foarte înalţi de statură care să formeze un zid în jurul Preşedintelui fără ca acesta să-şi dea seama. Apoi toţi cei care se vor afla până în două sute de metri de Preşedinte vor fi percheziţionaţi, fără excepţie. Va ieşi circ cu Corpul Diplomatic şi

cu ziariştii care se vor revolta. Toate permisele pentru diplomaţi şi ziarişti vor fi schimbate mâine în zori pentru cazul în care Şacalul va încerca să se strecoare printre ei. Evident că oricine va avea asupra lui un pachet sau un obiect mai lung va fi îndepărtat discret de îndată ce va fi observat. Dumneavoastră mai aveţi şi alte idei?

Lebel se gândi o clipă, frecându-şi mâinile între genunchi ca un elev prins cu şoalda, care încearcă să se explice în faţa profesorului. În realitate găsea că unele din măsurile luate erau cam exagerate pentru a fi înţelese de un poliţist care-şi începuse cariera în stradă şi-şi petrecuse toată viaţa de până acum urmărindu-i şi prinzându-i pe criminali doar ţinându-şi ochii bine deschişi, ceva mai mult ca alţii, e drept.

— Nu cred, spuse el în cele din urmă, că tipul va risca să se lase ucis. El e mercenar şi omoară pentru bani şi sigur va dori să scape nevătămat ca să se bucure de bani. Apoi şi-a pus la punct planul din timp, de atunci de când a făcut recunoaşterea terenului în ultimele zile ale lui iulie. Dacă s-ar fi îndoit de rezultatul operaţiunii sau de şansele de a scăpa cu viaţă ar fi renunţat de mult la ea.

— Deci trebuie să aibă un as în mânecă. Şi-a dat seama, în mod sigur, că în acea unică zi a anului, Ziua Eliberării, mândria generalului De Gaulle nu îi va permite acestuia să rămână acasă, indiferent de pericolele la care se expune. Deşi ştie că prezenţa lui a fost descoperită şi probabil că şi-a dat seama că măsurile de securitate vor fi deosebit de severe, aşa cum le-aţi descris, domnule Ministru, totuşi el nu a renunţat.

Lebel se ridică deşi era împotriva protocolului şi porni să se plimbe prin cameră.

— Nu a renunţat. Şi nu va renunţa. De ce oare? Pentru că este convins că-şi poate îndeplini misiunea şi va scăpa cu viaţă. Ca urmare, probabil că va recurge la un mijloc la care nimeni dintre noi nu s-a gândit. Trebuie să fie o bombă cu acţionare de la distanţă sau o puşcă. Dar bomba s-ar putea descoperi uşor şi i-ar distruge tot planul. Deci rămâne doar puşca. De aceea a fost nevoie să intre în Franţa cu maşina. Puşca se afla în maşină probabil sudată de şasiu sau ascunsă între caroserie şi tapiţerie.

— Dar n-are cum să ajungă cu maşina în apropierea lui de Gaulle! exclamă cu glas tare ministrul. Nimeni nu se poate apropia de el, în afară de câţiva aleşi, iar aceştia vor fi percheziţionaţi. Şi cum va putea trece cu puşca dincolo de

bariere?

Lebel se opri din mers în faţa ministrului. Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar el crede că poate şi până acum n-a dat greş, a avut şi ghinioane. Şi în ciuda faptului că a fost descoperit şi urmărit de două dintre cele mai bune forţe poliţieneşti din lume, el se află acum la Paris înarmat, ascunzându-se poate din nou sub o identitate falsă. Un lucru este sigur, domnule Ministru. Oricine ar fi, mâine trebuie să scoată capul. Şi când o va face trebuie să fie reperat imediat şi iată-ne ajunşi din nou la vechea soluţie: calitatea detectivului de a şti să-şi ţină ochii bine deschişi. Nu am alte propuneri privind măsurile de securitate, domnule Ministru. Par perfecte, deşi poate puţin cam exagerate. Deci, îmi permiteţi să-mi fac rondul pe la fiecare ceremonie în speranţa de a-l repera? Este singurul lucru care ne-a mai rămas de făcut.

Ministrul păru oarecum decepţionat. Sperase într-o nouă licărire de inspiraţie, la o revelaţie strălucitoare din partea detectivului despre care Bouvier spusese, în urmă cu două săptămâni, că este cel mai bun din Franţa. Iar omul propusese doar să ţină ochii bine deschişi. Ministrul se ridică în picioare.

— Desigur, spuse el rece. Vă rog, faceţi cum doriţi, domnule comisar.

Mai târziu, în acea seară, Şacalul îşi făcea pregătirile în dormitorul lui Jules Bernard. Pe pat erau înşirate o pereche de pantofi scâlciaţi, şosetele de lână gri, pantalonii şi o cămaşă cu guler răsfrânt, mantaua militară cu un singur rând de decoraţii de campanie şi o bască neagră, toate aparţinând veteranului francez Andre Martin. Puse deasupra actele false făcute la Bruxelles, care atestau identitatea purtătorului acelor haine.

Lângă ele a pus hamul uşor pe care şi-l făcuse la Londra, cele cinci tuburi ca de aluminiu care conţineau patul, ţeava, cutia închizătorului, amortizorul şi luneta puştii. Lângă ele se afla capacul de cauciuc în care erau împlântate cele cinci gloanţe explozive.

Scoase două gloanţe din capac şi folosindu-se de cleştele pe care-l găsi într-o cutie sub chiuvetă, le rupse vârful cu grijă. Trase afară firicelele de cordită pe care le conţineau. Pe acestea le păstră, iar tuburile le aruncă în lada de gunoi. Mai avea încă trei gloanţe bune şi acestea îi erau suficiente.

Nu se bărbierise de două zile şi faţa i se acoperise de ţepii

blonzii. O să-i fie destul de greu să şi-i radă neglijent cu briciul pe care-l cumpărase după sosirea la Paris. Pe policioara din baie se aflau sticluţele cu vopseaua de păr şi solventul, de care se folosise şi când se deghizase în pastorul Jensen. Se spălase deja pe cap de vopseaua castaniu închis, culoarea lui Marty Schulberg şi stând în faţa oglinzii începu să-şi taie părul blond din ce în ce mai scurt, până când acesta ajunse să arate ca o perie.

Făcu un ultim control ca să vadă dacă totul era pregătit cum se cuvine pentru a doua zi de dimineaţă. Apoi îşi făcu o omletă, se aşeză în faţa televizorului şi urmări o emisiune de varietăţi până veni vremea de culcare.

Duminică. 25 august 1963, a fost o arşiţă teribilă. Era cea mai caldă zi a anului, aşa cum fusese exact cu un an şi trei zile în urma când locotenent-colonelul Jean-Marie Bastien Thiry şi oamenii lui încercaseră să-l împuşte pe Charles de Gaulle, în giratoriul de la Petit-Clamart. Deşi nici unul din atentatorii din acea seară a anului 1962 nu şi-a dat seama, acţiunea lor avea să declanşeze un lanţ de evenimente, ce urmau să se încheie odată pentru totdeauna, în după-amiaza acestei duminici de vară care se revărsa peste oraşul în sărbătoare.

Dar dacă Parisul era în sărbătoare, aniversând Ziua Eliberării lui de sub nemţi, şaptezeci şi cinci de mii de persoane transpirau în costume şi în bluze albastre de serj ca aceasta să se desfăşoare în ordine. Anunţate în presă prin articole înflăcărate, ceremoniile care marcau Ziua Eliberării au atras o mulţime de oameni. Majoritatea celor veniţi abia dacă îl puteau zări pe şeful statului oficiind, căci acesta era înconjurat de cohorte de gărzi şi poliţişti.

În afară de cohorta de ofiţeri şi civili, ca un zid de nepătruns în jurul lui, care, încântaţi că fuseseră invitaţi să-l însoţească, nu băgaseră de seamă că erau toţi de aceeaşi înălţime servind drept scut viu Preşedintelui, Generalul de Gaulle era însoţit şi de cele patru gărzi de corp personale.

Din fericire, miopia lui, accentuată şi de refuzul de-a purta ochelari în public, l-a împiedecat să observe că era flancat din spate, din faţă şi lateral de trupurile masive ale lui Roger Tessier, Paul Comiti, Raymond Sasia şi Henri d'Jouder.

Aceştia erau cunoscuţi de către ziarişti drept „gorile” şi mulţi credeau că porecla se datora pur şi simplu înfăţişării lor. De fapt, exista o explicaţie logică pentru felul lor de-a merge. Fiecare era

expert în toate felurile de luptă având muşchii pectorali şi cei ai braţelor foarte bine dezvoltaţi. Când muşchii erau încordaţi, cei dorsali împingeau braţele în lături, departe de corp. La aceasta se mai adăuga şi faptul că fiecare purta la subţioară automatul preferat, ceea ce le accentua aspectul de gorilă. Ţineau braţele deschise pe jumătate, gata să scoată arma din hamul de la subţioară şi să tragă la cel mai mic semn de pericol.

Dar n-a fost nici un pericol. Ceremonialul de la Arcul de Triumf s-a desfăşurat conform planului, în timp ce pe toată întinderea amfiteatrului de acoperişuri ce înconjura Place de l'Etoile, sute de oameni înarmaţi cu binocluri şi puşti, ascunşi pe după hornuri şi cornişe, supravegheau şi păzeau piaţa. După ce, în sfârşit, coloana de maşini a luat-o pe Champs Elysees în direcţia catedralei Notre-Dame, toţi aceştia au răsuflat uşuraţi şi au început să coboare de la posturile lor.

La Catedrală, totul a decurs la fel. Cardinalul Arhiepiscop al Parisului a oficiat slujba înconjurat de prelaţi şi feţe bisericeşti, care cu toţii fuseseră supravegheaţi în timp ce-şi îmbrăcau odăjdiile. Din balconul orgii, doi oameni supravegheau adunarea din naos cu puştile în bătaie (nici chiar Arhiepiscopul n-a ştiut că se aflau acolo). Asistenţa fusese infiltrată serios cu poliţişti în civil care nu îngenuncheau şi nici nu închideau ochii, dar care se rugau cu aceeaşi ardoare, dar pe limba lor: „Rogu-te Doamne, nu când sunt eu de serviciu".

Afară, câţiva privitori, aflaţi la mai departe de două sute de metri de uşa Catedralei fuseseră luaţi şi îndepărtaţi discret în momentul când băgaseră mâna sub haină. De exemplu, unul voise să se scarpine sub braţ, iar celălalt să-şi scoată pachetul cu ţigări.

Şi totuşi nici aici nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a auzit nici pocnet de armă, nici fâşâit de bombă. Poliţiştii ajunseseră să se cerceteze reciproc pentru a se convinge că ecusonul purtat de colegi este cel nou, eliberat în acea dimineaţă, pentru ca Şacalul să nu apuce să-l copieze şi să se dea drept poliţist. Un agent C.R.S. Care-şi pierduse ecusonul a fost arestat pe loc şi condus discret la duba care aştepta. I s-a luat carabina şi nu a fost eliberat până seara şi atunci a fost nevoie ca douăzeci de colegi să-l recunoască personal şi să garanteze pentru el ca poliţia să fie convinsă că omul era ceea ce declarase că este.

La Montvalerien atmosfera a fost tensionată şi chiar dacă Preşedintele observase acest fapt, n-a arătat-o. În această

suburbie muncitorească, cei însărcinaţi cu securitatea operaţiunii apreciaseră că avea să fie în siguranţă cât timp rămânea în osuar. Pe drum însă, când maşina trecea pe străduţele înguste şi trebuia să încetinească la curbe, s-ar fi putut ca asasinul să treacă la acţiune.

În realitate, în acel moment Şacalul se afla în cu totul altă parte.

Pierre Valremy se săturase. Îi era teribil de cald, bluza i se lipise de spate, cureaua automatului îi ardea umărul prin cămaşa udă, îi era sete şi venise ora prânzului de care ştia că n-o să aibă parte. Începea să regrete că se angajase la C.R.S.

La început fusese bine, când pus pe liber de la fabrica din Rouen la care lucrase, funcţionarul de la oficiul de plasare îi arătase pe perete un afiş din care-i zâmbea un tânăr în uniforma C.R.S.-ului, spunând lumii că are o slujbă de viitor şi perspectiva unei vieţi interesante. Uniforma din fotografie arăta ca şi când ar fi fost croită personal de creatorul de modă Balenciaga. Aşa că Valremy se înrolase.

Nimeni nu pomenise însă de viaţa din cazarmă care arăta ca o puşcărie, ceea ce de fapt şi fusese iniţial. Nici de instrucţie, nici de aplicaţiile de noapte, nici de bluza albastră de serj care te mânca pe piele, nici de orele de aşteptare pe străzi, pe ger sau pe arşiţă, pentru a face Marea Captură care nu se ivise niciodată. Căci actele oamenilor erau întotdeauna în regulă, ocupaţiile lor, inevitabil, terestre şi paşnice şi atunci nu era de mirare că-ţi venea să te apuci de băut.

Şi acum iată-l la Paris, prima lui ieşire din Rouen. Crezuse că o să apuce să vadă şi el oraşul-lumină. Nici vorbă de aşa ceva sub comanda sergentului Barbichet. Mereu acelaşi lucru: „Vezi bariera aceea, Valremy. Stai lângă ea şi păzeşte-o să nu se mişte şi nu lăsa pe nimeni să treacă fără aprobare, ai înţeles? Ai o misiune de răspundere, băiatule”.

De răspundere, ce să zic! Uite că ăştia au înnebunit cu Ziua asta a Eliberării Parisului şi au adus din provincie mii de oameni ca să completeze trupele de la Paris. Aseară, la cazarmă veniseră băieţi din zece oraşe, iar cei din Paris spuneau că se zvoneşte că are să se întâmple ceva, altfel de ce atâta vânzoleală? Zvonuri, ca de obicei, doar zvonuri. Nu se întâmplă nimic.

Valremy se întoarse şi privi în sus pe Rue de Rennes. Bariera

care oprea publicul şi pe care el o păzea era de fapt un lanţ legat de-a curmezişul străzii între două imobile, cam la două sute cincizeci de metri de Piaţa 18 Iunie. Până la faţada gării de dincolo de piaţă mai erau încă două sute de metri. Putea vedea la distanţă, în curtea gării, câteva persoane care marcau locurile unde urmau să stea veteranii, oficialii şi fanfara Gărzii Republicane. Mai erau încă trei ore. Iisuse, n-o să se termine oare niciodată?

În spatele barierei începuseră să se adune primii curioşi. Au unii o răbdare de fier, medită el. Era şi asta o plăcere să stai ore întregi în căldură ca să vezi o adunătură de capete la trei sute de metri mai departe şi să ştii doar că undeva, în mijlocul lor, se afla de Gaulle. Şi totuşi lumea venea când ştia că bătrânul Charlie avea să fie şi el acolo.

Erau deja vreo sută-două de persoane, înşirate de-a lungul barierei, când îl văzu pe bătrân. Venea şchiopătând spre barieră mişcându-se greu şi lăsând impresia că nu va fi în stare să parcurgă restul distanţei. Basca neagră era pătată de sudoare, iar mantaua lungă îi trecea bine de genunchi. Pe piept i se bălăngăneau şi zornăiau nişte medalii. Câteva persoane din public îi aruncară priviri pline de compasiune.

Moşii ăştia îşi pun întotdeauna medaliile, se gândi Valremy, ca şi când ar fi singurul lucru pe care-l aveau pe lume. Poate că pentru unii şi *era* singurul lucru care le mai rămăsese. Mai ales când o explozie ţi-a smuls piciorul! Poate că zburdase şi el la tinereţe, când avea picioare cu care să zburde, reflectă Valremy urmărindu-l pe bătrânul care se apropia şchiopătând. Acum arăta însă ca pescăruşul acela bătrân, strivit, pe care-l văzuse băiatul de la C.R.S. Odată când făcuse o vizită pe litoral, la Kermadec.

Christoase, ce soartă, să-ţi petreci restul zilelor şchiopătând într-un picior, sprijinindu-te de o cârjă de aluminiu. Bătrânul se apropie de el.

— *Je peux passer*?[84] întrebă el timid.

— Hai, tataie, să-ţi vedem actele.

Bătrânul veteran băgă mâna în sân căutând pe sub cămaşa destul de murdară. Scoase două legitimaţii pe care Valremy le luă şi le cercetă. Andre Martin, cetăţean francez, vârstă cincizeci şi trei, născut la Colmar, Alsacia, domiciliul Paris. Cealaltă legitimaţie purta acelaşi nume. Deasupra scria: „*Mutile de*

[84] Pot să trec? (lb. fr.).

Guerre”[85].

„Eşti mutilat bine, camarade”, se gândi Valremy.

Studie fotografiile de pe ambele legitimaţii. Erau ale aceluiaşi bărbat, dar făcute la date diferite. Ridică privirea la el.

— Scoate-ţi basca.

Bătrânul îşi scoase basca şi o mototoli în mână. Valremy compară chipul din faţa lui cu cel din fotografie.

Erau la fel. Omul părea bolnav. Se tăiase la bărbierit şi peste tăieturi lipise bucăţele de hârtie pe lângă care se mai vedeau urme de sânge. Faţa era cenuşie şi unsuroasă din cauza transpiraţiei. Deasupra frunţii, părul cărunt rămăsese în dezordine după ce-şi trăsese basca de pe cap. Valremy îi dădu actele înapoi.

— De ce vrei să te duci acolo?

— Acolo locuiesc, spuse bătrânul. Sunt pensionar. Stau într-o mansardă.

Valremy îi smulse înapoi actele. Pe legitimaţie scria că adresa era: 154, Rue de Rennes, Paris 6-eme. Agentul C.R.S. se uită la imobilul ce se ridica lângă el. La poartă era numărul 132. Corect, 154 trebuie să fie puţin mai la vale. Nu-i dăduse nimeni ordin să nu lase un bătrân să se ducă acasă.

— E în ordine, treci. Dar să nu dai de vreo belea. Peste câteva ore o să vină Charles cel Mare.

Bătrânul zâmbi punându-şi actele la loc şi împiedecându-se în cârjă. Valremy întinse braţul să-l sprijine.

— Ştiu. Unul din vechii mei camarazi o să fie astăzi decorat. Eu am fost acum doi ani... Bătrânul se bătu cu palma peste medalia de pe piept. Dar de Ministrul Forţelor Armate.

Valremy trase cu ochiul la medalie. Deci asta este Medalia Eliberării. Al dracului de puţin ca să merite să-ţi pierzi un picior. Îşi reluă misiunea în serios şi-i făcu semn din cap bătrânului să treacă. Acesta o luă la vale şchiopătând. Valremy se întoarse ca să oprească un alt îndrăzneţ care încerca să se strecoare prin barieră.

— Gata, gata, ajunge. Rămâneţi în spatele barierei.

Ultimul lucru pe care-l mai văzu uitându-se după bătrân, a fost o imagine fugară a mantalei cenuşii dispărând sub o poartă la capătul străzii, chiar lângă piaţă.

Madame Berthe ridică privirea surprinsă simţind o umbră

[85] Mutilat de război (lb. fr.).

deasupra ei. Fusese o zi obositoare, venise poliţia şi controlase toate apartamentele, cine ştie ce ar fi zis chiriaşii dacă ar fi fost acasă. Din fericire, toţi în afară de trei persoane, erau plecaţi în concediu.

După ce plecaseră poliţiştii, avusese parte de un pic de linişte şi se aşezase la poartă tricotând ca de obicei. Ceremonia care urma să înceapă peste două ore în curtea din faţa gării o lăsa rece.

— *Excusez-moi*. *Madame*...[86] aş putea îndrăzni... să vă rog... să-mi daţi un pahar cu apă. E tare cald afară şi trebuie să aştept începerea ceremoniei.

Femeia percepu imaginea unui bătrân îmbrăcat într-o manta ca acea pe care o purtase odată şi bărbatul ei. Pe piept îi atârnau nişte medalii. Omul se sprijinea greoi de o cârjă, iar prin poalele deschise ale mantalei i se zărea doar un picior. Faţa arăta descompusă şi transpirată de efort.

Madame Berthe îşi strânse lucrul şi-l îndesă în buzunarul de la şorţ.

— Oh, sărmane domn... cred că vă este tare greu să mergeţi... şi mai ales pe arşiţa asta. Ceremonia începe abia peste două ore. Aţi ajuns prea devreme. Intraţi, intraţi...

Ea o luă grăbită înainte spre uşa cu geam de la camera ei din fundul holului ca să-i aducă un pahar cu apă. Veteranul o urmă şchiopătând.

Stând la chiuvetă şi umplând paharul cu apă, femeia nu auzi cum uşa de la intrare se închise, abia dacă simţi cum degetele de la mâna stângă a omului îi lunecară pe sub bărbie şi o prinseră de gât, sub maxilar. Iar trosnitura articulaţiilor maxilarului sub ureche veni total pe neaşteptate. Imaginea apei care curgea în pahar de la robinet explodă în pete roşii şi negre, iar corpul inert se prăbuşi fără zgomot la pământ.

Şacalul îşi deschise mantaua, dezlegă de la centură hamul cu care-şi legase piciorul drept sub şezut. Faţa i se crispă de durere când întinse piciorul şi flexă genunchiul amorţit. Înainte să pună piciorul jos şi să se sprijine pe el, aşteptă câteva minute ca sângele să ajungă la gleznă şi în călcâi.

Cinci minute mai târziu Madame Berthe era legată fedeleş de mâini şi de picioare cu sfoara de rufe luată de sub chiuvetă şi avea gura lipită cu leucoplast. Şacalul o duse în cămară şi închise uşa.

---

[86] Scuzaţi-mi, doamnă... (lb. fr.).

Căutând prin cameră dădu de cheile apartamentelor în sertarul de la masă, îşi încheie nasturii de la manta luă cârja, aceeaşi de care se sprijinise trecând prin aeroportul de la Bruxelles şi cel de la Milano cu douăsprezece zile în urmă, apoi aruncă o privire afară. Holul era pustiu. Ieşi din cameră, încuie uşa după el şi o luă la fugă pe scări în sus.

La etajul şase se opri în faţa apartamentului domnişoarei Beranger şi bătu la uşă. Nu se auzi nici un zgomot. Aşteptă puţin şi mai bătu o dată. Nici o mişcare, nici în apartamentul vizat nici în cel învecinat al solilor Charrier. Scoase cheile şi o căută pe cea cu numele de Beranger, o găsi – şi intră în apartament încuind uşa în urma lui.

Se duse la fereastră şi privi afară. Peste drum pe acoperişurile blocurilor din faţă, oamenii în uniforme albastre îşi ocupau posturile. Ajunsese la timp. Întinse braţul şi răsuci ivărul ferestrei apoi trase ambele canaturi deodată spre interior până ce acestea se deschiseră complet. Apoi se retrase în interiorul camerei. Pe covor cădea un pătrat de lumină. Prin contrast, restul camerei părea în întuneric. Dacă nu intra în pătratul de lumină, observatorii de peste drum nu aveau cum să-l vadă.

Postându-se la marginea ferestrei, în umbra draperiilor trase, constată că putea vedea bine în jos, dar şi lateral spre curtea din faţa gării la o sută treizeci de metri distanţă. La doi metri de fereastră, lateral, aşeză masa din camera de zi, de pe care luă faţa de masă şi vaza de flori şi în locul lor puse două perne din fotoliu. Ele urmau să servească drept afet pentru puşcă.

Se dezbrăcă de manta şi-şi suflecă mânecile. Desfăcu cârja în bucăţi. Deşurubă capacul de cauciuc din capăt şi vârfurile strălucitoare ale celor trei gloanţe rămase ieşiră la iveală. Abia acum începea să-i treacă senzaţia de vomă şi transpiraţia provocată de cordita din celelalte două gloanţe pe care o ingerase.

Deşurubă următorul segment al cârjei şi din el scoase amortizorul. Din alt segment scoase luneta telescopică. Din segmentul cel mai gros, care se termina cu braţul în formă de Y al cârjei, ieşiră la iveală corpul puştii şi ţeava.

Din furca braţului în formă de Y scoase cele două vergele de oţel care îmbinate aveau să formeze cadrul ce ţinea loc de patul puştii. Şi, în sfârşit, veni la rând suportul capitonat de la subsuoară, în tapiţeria acestuia era ascuns doar trăgaciul. Suportul capitonat, aşa cum era, urma să fie fixat în capetele

celor două vergele de oţel cu care puşca avea să se sprijine de umăr.

Şacalul asamblă puşca cu plăcere şi meticulozitate. Corpul aplecat puţin înainte deasupra cutiei închizătorului aflată pe perne şi începu să vizeze prin lunetă. Piaţa luminată de soare de dincolo de ferestre şi mai jos cu douăzeci de metri intra clar în câmpul vizual. În dreptul liniei de ochire apăru capul unuia din oficialii care marca locurile participanţilor la ceremonie. Şacalul urmări ţinta prin vizor. Capul apărea mare şi distinct aşa cum arătase şi pepenele acela în poiana din pădurea Ardenilor.

Mulţumit, Şacalul alinie cele trei cartuşe pe marginea mesei ca pe nişte soldaţi. Cu degetul mare şi cel arătător trase închizătorul înapoi şi introduse primul cartuş în cameră. Unul va fi suficient, dar oricum avea şi două de rezervă. Împinse închizătorul la loc până când acesta ajunse la baza cartuşului, îl răsuci o jumătate de tură şi-l blocă. În fine, aşeză puşca cu grijă pe perne şi-şi căută ţigările şi chibriturile.

Trăgând din ţigară se lăsă pe spătarul scaunului aşteptând să treacă o oră şi trei sferturi, cât mai rămăsese.

21

Comisarul Lebel se simţea atât de însetat, de parcă nu băuse nimic toată viaţa. Gura îi era uscată, iar limba i se lipise de cerul gurii, ca sudată. Şi nu era doar din cauza arşiţei. Pentru prima oară, de mulţi ani încoace, îi era efectiv teamă. Era sigur că în această după-amiază avea să se întâmple ceva, dar nu-şi putea imagina cum şi când.

În acea dimineaţă fusese la Arcul de Triumf apoi la Catedrala Notre-Dame şi la Montvalerien. Nu avusese loc nici un incident. Pe când lua prânzul împreună cu câţiva din membrii consiliului care se întrunise pentru ultima dată în zori, la sediul ministerului, constată cum starea lor de tensiune şi îngrijorare lăsa loc alteia, vecină cu euforia. Mai rămăsese doar o ceremonie, cea din Place du 18 Juin şi fusese asigurat că piaţa fusese deja bine controlată şi izolată.

— Tipul a dispărut, spuse Rolland în timp ce grupul ieşea la lumina soarelui după ce prânzise la o braserie aproape de Palatul Elysee, unde Preşedintele se retrăsese şi el pentru dejun. A dispărut, a întins-o şi bine a făcut. Undeva, cândva, va ieşi el iar la suprafaţă şi atunci băieţii mei vor pune mâna pe el.

Acum Lebel trecea neliniştit prin faţa barierelor care ţineau mulţimea de curioşi la distanţă, la două sute de metri mai jos pe Bulevardul Montparnasse, atât de departe de piaţă încât nimeni nu putea vedea ce se întâmplă acolo. Fiecare poliţist şi agent C.R.S. cu care vorbise în faţa barierelor îi spusese acelaşi lucru. Nu trecuse nimeni dincolo de bariere începând cu ora douăsprezece, de când fuseseră instalate.

Străzile principale erau blocate, cele secundare şi aleile aşijderea. Acoperişurile erau ţinute sub observaţie şi păzite, gara era şi ea împânzită de poliţişti, iar prin mansardele şi podurile caselor care dădeau spre curtea gării mişunau agenţii de securitate. Aceştia erau cocoţaţi şi sus pe copertinele de deasupra peroanelor pustii, căci toate trenurile din după-amiaza aceea fuseseră dirijate spre gara Saint-Lazare.

În interiorul perimetrului, fiecare imobil fusese scotocit din pivniţă până în pod. Majoritatea apartamentelor erau locuite, locatarii fiind plecaţi în concediu la munte sau la mare.

Pe scurt, zona Pieţii 18 Iunie era ermetic închisă nelăsând să

treacă măcar un şoarece, cum spusese odată Valentin. Lebel zâmbi amintindu-şi de vorbirea colorată a poliţistului din Auvergne. Deodată însă zâmbetul îi dispăru. Nici Valentin nu fusese în stare să-l oprească pe Şacal.

Se strecură pe străzile lăturalnice ca să scurteze drumul, prezentând de fiecare dată legitimaţia şi ieşi pe Rue de Rennes. Aceeaşi poveste şi aici, drumul era blocat la două sute de metri de piaţă, lumea se bulucea în spatele barierelor, în faţă, strada era pustie, doar câţiva agenţi C.R.S. Patrulau zona. Începu din nou să pună întrebări.

Aţi văzut pe cineva? Nu, să trăiţi. A trecut cineva dincolo de barieră? Nu, să trăiţi. Din curtea din faţa gării se auzea fanfara Gărzii Republicane care-şi acorda instrumentele. Lebel se uită la ceas. Generalul trebuie să sosească din clipă în clipă. Aţi văzut pe cineva trecând dincolo? Nu, să trăiţi. Pe aici, nu. În regulă, faceţi-vă datoria mai departe.

Auzi cum în piaţă se strigă un ordin şi văzu o coloană de maşini venind dinspre Bulevardul Montparnasse şi apropiindu-se în viteză de Piaţa 18 Iunie. Urmări coloana cu privirea până ce aceasta intră pe poartă în curtea din faţa gării. Şi-i văzu pe poliţişti luând poziţia de drepţi şi salutând. Toţi ochii erau aţintiţi spre maşinile negre. Lumea aflată la câţiva metri în spatele lui se buluci înainte încercând să treacă de barieră. Privi în sus spre acoperişuri. Buni băieţi. Observatorii plasaţi pe imobile ignorau spectacolul de jos din stradă, ochii lor scrutau neîntrerupt acoperişurile şi ferestrele caselor de peste drum pentru a sesiza cea mai mică mişcare.

Ajunse pe latura de apus a lui Rue de Rennes. Aici un tânăr agent de la C.R.S. Era postat în spaţiul rămas gol dintre capătul barierei de metal şi zidul imobilului cu numărul 132. Îi flutură legitimaţia în faţă şi omul înţepeni.

— A trecut cineva pe aici?

— Nu, să trăiţi.

— De cât timp eşti aici?

— De la ora douăsprezece, să trăiţi, de când s-a închis strada.

— Chiar n-a trecut nimeni prin acest loc?

— Nu, să trăiţi. Adică, să vedeţi... numai un invalid bătrân care locuieşte cu câteva case mai jos.

— Care invalid?

— Unul bătrân, să trăiţi. Arăta ca un câine bolnav. Avea carte de identitate şi o legitimaţie de *Mutile de Guerre*. Adresa era

154, Rue de Rennes. Ştiţi, a trebuit să-l las să treacă. Arăta rău de tot, era mort de bolnav. Nu-i de mirare că era îmbrăcat cu mantaua pe o asemenea vreme.

— Cu mantaua?

— Da, să trăiţi. O manta lungă. Militară, cum purtau soldaţii mai demult, totuşi, cam groasă pe căldura asta.

— De ce suferea?

— Păi, de căldură, cred, să trăiţi.

— Spuneai că era invalid de război. De ce suferea.

— Păi, avea un singur picior, să trăiţi. Umbla şchiopătând, sprijinindu-se într-o cârjă.

Dinspre piaţă se auziră primele semnale, ale trompeţilor. „Veniţi copii ai patriei, ziua de glorie a sosit...” Câţiva privitori începură să cânte şi ei „La Marseillaise”.

— Cârjă? spuse Lebel cu o voce care parcă nu era a lui, venind de undeva de departe. Agentul C.R.S. Îl privea cu respect.

— Da, să trăiţi. O cârjă cum au de obicei invalizii. Una de aluminiu... Lebel o luase la fugă pe stradă urlând la omul de la C.R.S. să-l urmeze.

Participanţii la ceremonie stăteau în soare în piaţa pustie. Maşinile erau parcate bară lângă bară de-a lungul faţadei gării. Peste drum de ele, în dreptul grilajului care închidea curtea, se aflau veteranii care urmau să fie decoraţi de Şeful statului. Pe latura de răsărit a curţii stăteau persoanele oficiale şi corpul diplomatic formând o masă densă de costume gri închis, la butoniera unora zărindu-se rozeta roşie a Legiunii de Onoare.

Latura de apus era ocupată de căştile cu panaş roşu ale Gărzii Republicane, fanfara aflându-se cu un pas înaintea gărzii de onoare propriu-zise. În jurul unei limuzine oprite în dreptul faţadei gării se strânseseră responsabilii cu protocolul şi adjutanţii de la Palat. Fanfara începu să cânte La Marseillaise.

Şacalul ridică puşca şi ochi înspre curte. Îl prinse în vizor pe veteranul din capul rândului, primul care urma să fie decorat. Era un bărbat scund şi îndesat. Stătea în poziţie de drepţi. Capul acestuia intra clar în vizor, aproape întreg profilul, peste câteva minute, în faţa acestui om, mai sus cu treizeci de centimetri, se va afla un alt cap, mândru şi arogant, purtând un chipiu kaki împodobit cu două stele aurii.

— *Marchons*, *marchons*, *a la Victoire*... Bum-ba-bum. Ultimele note ale imnului naţional se stinseră încet, iar locul lor îl luă o linişte mormântală. Apoi în curtea gărzii răsună ordinul răcnit de

comandantul gărzii Pentru Onor... Prezentaaaţi, arm'! S-a auzit clar trei plesnituri când soldaţii din gardă, la unison, loviră cu mâinile înmănuşate în alb paturile şi încărcătoarele şi lipiră călcâiele. Grupul de lângă limuzină se desfăcu în două. Pe culoarul dintre ele apăru o siluetă înaltă care o porni semeţ spre şirul veteranilor. La cincizeci de metri de aceştia grupul se opri, cu excepţia Ministrului pentru Foştii Combatanţi, care urma să-i prezinte pe veterani Preşedintelui şi a unui oficial care ducea perna de catifea pe care se afla un şir de zece medalii, cu panglicile respective. În afară de cei doi oficiali, Charles de Gaulle nu mai avea pe nimeni în preajmă.

— Aici?

Lebel se opri gâfâind şi arătă spre o poartă.

— Cred că da, să trăiţi. Da, aici era, a doua de la capătul străzii. Pe aici a intrat.

Detectivul mărunţel dispăru în hol şi Valremy îl urmă, mulţumit oarecum că nu trebuia să mai stea în stradă unde prezenţa C.R.S.-ului era destul de neobişnuită la o asemenea ceremonie şi îi făcea să strâmbe din nas pe militarii de carieră care stăteau în poziţie de drepţi lângă grilajul curţii. Iar dacă va fi tras la răspundere, avea să spună că omuleţul acela caraghios se dăduse drept comisar de poliţie şi că el nu făcuse altceva decât să încerce să-l oprească.

Când ajunse şi el în hol, comisarul zgâlţâia uşa de la camera portăresei.

— Unde-i portăreasa? urlă acesta.

— Nu ştiu, să trăiţi.

Înainte ca agentul C.R.S. să mai poată spune ceva, omuleţul spărsese deja geamul mat cu cotul, băgase mâna înăuntru şi deschise uşa.

— Urmează-mă, îi ordonă acesta şi se năpusti înăuntru.

Poţi să fii sigur că am să te urmez, se gândi Valremy. Eşti sărit bine de pe fix.

Îl găsi pe comisar în faţa uşii de la cămară. Privind peste umărul lui, o văzu pe portăreasă legată fedeleş zăcând pe jos fără simţire.

— Fir-aş-al dracului. Înţelese deodată că omuleţul nu glumea. *Era* comisar de poliţie şi amândoi *căutau* criminalul. Iată că venise momentul acela suprem la care visase mereu şi totuşi, ar fi preferat să se afle mai degrabă la cazarmă, decât aici.

— Fuga, la ultimul etaj, strigă detectivul la el şi o luă pe scări în sus cu o viteză ce-l uimi pe Valremy care gâfâia în urma lui, dându-şi jos automatul de pe umăr.

Preşedintele Franţei se opri în faţa primului veteran din rând şi se aplecă puţin să audă explicaţiile ministrului, respectiv cine era omul şi pentru ce acte de bravură, întâmplate cu nouăsprezece ani în urmă, era acum decorat.

Când ministrul termină de vorbit, Preşedintele înclină uşor capul spre veteran apoi se întoarse spre oficialul care ţinea perna de catifea şi luă medalia. În timp ce fanfara începu să cânte încet La Marseillaise, înaltul General prinse medalia pe pieptul bombat al bătrânului veteran.

Apoi făcu un pas înapoi şi salută.

La o sută treizeci de metri mai departe, undeva la etajul şase. Şacalul fixă puşca şi viză prin luneta telescopică. Văzu clar trăsăturile feţii, sprâncenele adumbrite de cozorocul chipiului, ochii pătrunzători, nasul acvilin. Văzu cum mâna care salutase se lasă în jos şi cum crucea din vizor se suprapuse peste tâmpla descoperită. Apăsă uşor pe trăgaci...

O secundă mai târziu privi insistent în curtea gării şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Înainte ca glonţul să iasă în întregime din ţeavă, Preşedintele Franţei îşi aplecă pe neaşteptate capul în faţă. În timp ce asasinul privea stupefiat, Generalul îl sărută solemn pe omul din faţa lui pe amândoi obrajii. Cum era cu treizeci de centimetri mai înalt trebuise să se aplece ca să depună sărutul tradiţional de felicitare aşa cum se obişnuieşte la francezi şi la alte naţiuni, dar care le repugnă anglo-saxonilor.

Mai târziu, se va stabili că glonţul trecuse la o fracţiune de centimetru prin spatele capului în mişcare Nu se ştie dacă Preşedintele auzise bangul creat de depăşirea barierei sunetului deplasându-se de-a lungul traiectoriei glonţului. Oricum el nu schiţase nici un gest. Ministrul şi celălalt oficial nu auziseră nimic, nici ceilalţi aflaţi la cincizeci de metri mai în spate.

Glonţul se înfipse în asfaltul înmuiat de soare şi se dezintegră la câţiva centimetri adâncime. Fanfara continua să cânte „La Marseillaise”. Preşedintele, după ce depuse cel de-al doilea sărut, se îndreptă de spate şi se apropie calm de următorul veteran.

Din spatele puştii, Şacalul începu să înjure încet, cu obidă. Nu ratase până atunci nici o ţintă aflată la o sută treizeci de metri.

Apoi se calmă, mai avea încă timp. Trase închizătorul, scoase cartuşul tras pe care-l aruncă pe covor. Luă un alt cartuş de pe masă, îl încărcă şi împinse închizătorul la loc.

Claude Lebel ajunse gâfâind la etajul şase. Simţi că inima avea să-i spargă pieptul şi se rostogoli pe coridor. Existau două uşi care dădeau spre apartamentele cu vedere la stradă. Privea de la una la alta când îl ajunse din urmă agentul C.R.S. Ţinându-şi automatul la şold, gata să tragă, în timp ce Lebel ezita între cele două uşi, în spatele uneia dintre ele se auzi un zgomot înfundat, dar distinct. Lebel arătă cu degetul spre broască.

— Trage în ea, ordonă şi se dădu înapoi. Agentul C.R.S. se înfipse bine pe picioare şi trase. În jur se împrăştiară bucăţi de lemn şi de metal, cartuşe trase. Uşa cedă şi se deschise înăuntru. Valremy intră primul în cameră cu Lebel pe urmele lui.

Valremy recunoscu părul cărunt tuns perie şi atât. În rest, bărbatul avea amândouă picioarele, mantaua dispăruse, iar braţele care apucară puşca erau cele ale unui bărbat tânăr şi viguros. Omul cu puşca nu-i dădu timp să-şi revină; ridicându-se de pe scaunul de lângă masă, uşor îndoit de mijloc, acesta trase de la înălţimea şoldului. Unicul glonţ nu făcu nici un zgomot lui Valremy îi răsuna încă în urechi rafala pe care o trase el. Glonţul îi străpunse pieptul, lovi sternul şi apoi explodă. Simţi cum ceva se sfâşie şi se rupe în interior producându-i o durere înfiorătoare, apoi şi aceasta dispăru. Lumina de afară i se păru cenuşie ca cea care se lasă iarna.

O bucată de covor se ridică parcă spre el şi-i şterse obrazul, dar de fapt el căzuse cu faţa pe covor. Începu să nu-şi mai simtă picioarele şi pântecele, apoi pieptul şi gâtul. Ultimul lucru pe care-l simţi fu un gust sărat în gură ca acela pe care-l simţise atunci când se scăldase în mare la Kermadec şi văzuse pescăruşul stând într-un picior pe un stâlp. Apoi totul se întunecă.

Peste trupul agentului, Claude Lebel îl ţintuia cu privirea pe omul cu puşca. Nu-l mai supăra inima, ba i se părea că nu mai pompa deloc.

— Şacalul, spuse el. Celălalt răspunse simplu „Lebel”, în timp ce se ocupa de puşcă trăgând închizătorul. Lebel văzu tubul strălucitor căzând pe covor.

Bărbatul luă ceva de pe masă şi-l introduse în camera închizătorului. Continua să-l privească pe Lebel cu ochii lui cenuşii.

„Are de gând să mă lase ţeapăn, medită Lebel ca de pe altă lume. Are să tragă, are să mă omoare.”

Făcând un efort îşi aruncă ochii spre podea. Băiatul de la C.R.S. căzuse pe o parte; automatul îi căzuse din mână şi acum zăcea la picioarele lui.

Fără să-şi dea seama, Lebel se lăsă în genunchi, apucă automatul MAT 49 smucindu-l în sus cu o mână iar cu cealaltă căutând trăgaciul. Îl auzi pe Şacal cum blocă închizătorul puştii tocmai când găsi trăgaciul. Apăsă pe el.

Vuietul muniţiei care explodă umplu încăperea şi se auzi şi jos în piaţă. Mai târziu li s-a explicat gazetarilor că de fapt fusese o motocicletă cu toba defectă, pe care un tâmpit încercase să o pornească în stradă, nu departe de locul ceremoniei. Jumătatea din încărcătorul plin cu gloanţe de nouă milimetri îl lovi pe Şacal în piept, îl ridică şi îl răsuci în aer apoi îl trânti în colţ, lângă canapea, într-o grămadă informă. Căzând, trase după el şi lampa cu picior. Afară fanfara începu să intoneze „*Mon Regiment et Ma Patrie*”

Superintendentul Thomas primi un telefon de la Paris la ora şase seara. Îl convocă la el pe inspectorul şef al grupei sale operative.

— L-au prins, îi spuse. La Paris. Nu sunt probleme, dar mai bine te-ai duce la apartamentul lui să mai controlezi o dată prin lucrurile rămase.

Ceasul arăta deja ora opt şi inspectorul aproape terminase de controlat prin lucrurile lui Caltrop când auzi că intră cineva în cameră. Se întoarse şi văzu un bărbat solid care-l privea intrigat.

— Ce căutaţi aici? îl întrebă inspectorul.

— Aş putea să vă întreb acelaşi lucru. Ce dracu’ căutaţi aici?

— Gata, ajunge cu prostiile, spuse inspectorul. Numele?

— Caltrop, spuse noul venit. Charles Caltrop. Şi aici este locuinţa mea. Şi acum să-mi spuneţi ce naiba căutaţi aici?

Inspectorul regreta că n-are la el o armă.

— Gata, spuse el calm. Ar fi mai bine să veniţi cu mine la Scotland Yard, la o şuetă.

— Perfect, răspunse Caltrop. Este cazul să daţi unele explicaţii.

În realitate, Caltrop a fost acela care a dat explicaţii. L-au ţinut douăzeci şi patru de ore până când s-au primit trei confirmări

independente de la Paris cum că Şacalul era mort şi până când cinci patroni ai unor hanuri izolate din comitatul Sutherland din nordul Scoţiei au depus mărturie că într-adevăr Charles Caltrop îşi petrecuse ultimele trei săptămâni dedicându-se pasiunii sale pentru alpinism şi pescuit. Şi că în acest timp locuise la ei.

— Dacă Şacalul nu a fost Caltrop, îl întrebă Thomas pe inspectorul său, după ce Caltrop părăsise sediul poliţiei, liber, atunci cine naiba a fost?

— Desigur, că nu se pune problema, îi spuse a doua zi comisarul-şef al Poliţiei Metropolitane adjunctului său Dixon, ca guvernul Majestăţii Sale să accepte vreodată că individul zis Şacalul a fost englez. Din câte ştim, a existat o perioadă în care a fost suspectat un englez anume. Dar acum totul este cât se poate de clar. Se mai ştie şi faptul că o vreme, cât a acţionat în Franţa, individul s-a dat drept englez deţinând un paşaport britanic fals. Dar el s-a mai dat şi drept danez, american şi francez folosindu-se de două paşapoarte furate şi de un set de acte de identitate franceze şi acestea falsificate. În ceea ce ne priveşte, cercetările noastre au stabilit că asasinul se deplasa în Franţa cu un paşaport pe numele Duggan şi că sub acest nume a fost detectat până în... ăăă... localitatea aceea, Gap.

Asta-i tot. Domnilor, pentru noi cazul este închis.

În ziua următoare, cadavrul unui bărbat era înmormântat într-un loc neştiut, într-un cimitir dintr-o suburbie a Parisului. În certificatul de deces scria că este vorba de cadavrul unui turist străin neidentificat, mort duminică 25 august, pe autostrada din apropierea oraşului, într-un accident de maşină al cărei şofer fugise de la locul accidentului. La înhumare au fost de faţă preotul, un poliţist, un reprezentant de la biroul civil şi doi gropari. Nici unul din cei prezenţi nu a manifestat nici cea mai mică emoţie când sicriul comun a fost lăsat în groapă, cu excepţia unei alte persoane aflate în preajmă. Când totul s-a terminat, silueta măruntă s-a întors să plece, a refuzat să-şi spună numele şi a pornit-o solitar spre poartă ca să se întoarcă acasă la nevastă şi copii.

Ziua Şacalului trecuse.

FREDERICK FORSYTH

UN MAESTRU AL THRILLER-ULUI DOCUMENTAR

Frederick Forsyth s-a născut în 1938, în Ashford, comitatul Kent, în Anglia. Este fiul unui furier, băcan şi plantator de arbori de cauciuc. Se căsătoreşte cu Carole, „Carrie”, de profesie model, în septembrie 1973. Are doi copii, Frederick Stuart şi Shane Richard. Studiază la Attended University of Granada. Printre hobby-urile sale se numără pescuitul marin şi mini-biliardul.

Frederick Forsyth este un romancier celebru. A lucrat ca reporter pentru *Eastern Daily Press* în Norwich, Anglia şi la *King’s Linn* Norfolk, Anglia, între 1958 şi 1961. Apoi pentru agenţia de presă Reuter, ca reporter la Londra, la Paris şi ca şef de agenţie, în Berlinul de Est, între 1961 şi 1965. A lucrat apoi pentru British Broadcasting Corporation – B.B.C., la Londra, ca reporter, între 1965 şi 1967. În perioada 1967–1968 a fost corespondent consultant pe probleme de diplomaţie. Ulterior a plecat pe cont propriu în Nigeria, ca ziarist, în perioada 1968–1970.

În timpul serviciului militar între 1956 şi 1958 a fost pilot de avion, înrolat în Royal Air Force.

A primit premiul „Edgar Allan Poe Award”, al asociaţiei *Mistery Writers of America*, în 1971, pentru romanul *The Day of the Jackal*.

CĂRŢI CELEBRE DINTR-O OPERĂ CELEBRĂ: ROMANELE LUI FREDERICK FORSYTH

The Day of the Jackal, Viking, 1971

The Odessa File, Viking, 1972

The Dogs of War, Viking, 1974

The Shepherd, Hutchinson, 1975, Viking, 1976

The Novels of Frederick Forsyth (conţinând *The Day of Jackal, The Odessa File* şi The Dogs of War), Hutchinson, 1978, publicate ca Forsyth's Three, de Viking în 1980 şi sub numele de *Three Complete Novels* de către Avenel Books, 1980.

The Devil's Alternative, Hutchinson 1979, Viking, 1980

The Four Novels (conţinând *The Day of the Jackal, The Odessa File, The Dogs of War* şi *The Devil's Alternative*), Hutchinson, 1982

The Fourth Protocol, Viking, 1984

The Negotiator, Bantam, 1989

The Deceiver, Bantam, 1991

The Fist of God 1994

Icon 1996

The Phantom of Manhattan 1999

The Veteran 2001

Avenger 2003

The Afghan 2006

The Cobra 2010

VOLUME SEMNATE DE FREDERICK FORSYTH ÎN ALTE GENURI

The Biafra Story (nonfiction), Penguin, 1969, cu o ediţie revizuită, publicată sub titlul The Making of an African Legend: Biafra Story, în 1977

Contribuţie la *Visitor's Book: Short Stories of Their New Homeland by Famous Authors Now Living în Ireland,* Arrow Book, 1982

Emeka, Spectrum Books, 1982

No Comebacks: Collected Short Stories, Viking, 1982

The Fourth Protocol – scenariu, Lorimar, 1987

Frederick Forsyth este şi autorul documentarului *The Soldiers,* creat pentru B.B.C. A publicat articole în ziare şi reviste, inclusiv în *Playboy*.

ECRANIZĂRI DUPĂ ROMANELE LUI FREDERICK FORSYTH

The Day of the Jackal a fost turnat de către studiourile Universal, în 1973. *The Odessa File* a fost turnat de către studiourile Columbia, în 1974. *The Dogs of War* a fost turnat de către United Artists în 1981. *The Fourth Protocol,* 1987, turnat de către Lorimar avându-l pe Frederick Forsyth ca producător executiv. Studioul Mobil Showcase Network a turnat două dintre scurtele povestiri ale lui Forsyth. *A Careful Man* şi *Privilege,* sub titlul *Two by Forsyth,* în 1984. *A Careful Man* a fost trecut şi pe casetă video şi a rulat la televiziunea irlandeză.

REALISMUL ESTE CUVÂNTUL-CHEIE CARE DESCIFREAZĂ ROMANELE LUI FORSYTH

Realismul reprezintă cuvântul-cheie care descifrează romanele lui Forsyth. Deseori considerat iniţiatorul unui nou gen – „documentar-thriller” – „thriller-ul documentar”, Frederick Forsyth şi-a creat spectaculos de rapid o faimă odată cu publicarea bestseller-ului său *The Day of the Jackal (Ziua şacalului),* roman cu un impact unic asupra publicului, o carte care îmbină suspansul cărţii de spionaj cu realismul microscopic al romanului documentar, făcut cunoscut pentru prima dată de către Truman Capote cu al său *In Cold Blood (Cu sânge rece).* Detaliul din romanele lui Forsyth nu depinde neapărat de lunile întregi de cercetări la care se consacră atunci când scrie fiecare carte. E un detaliu, un element de analiză legat profund de propria sa experienţă, extrem de variată, astfel explicându-se autenticitatea fiecărei pagini scrise. Aşa cum explică Andrew F. Macdonald, unul dintre autorii *Dicţionarului Biografiilor Literare* (*Dictionary of Literary Biography*) „simţul promptitudinii, al cuiva care scrutează din interior problemele delicate ale lumii, ale prea-umanelor personaje dintotdeauna ale lumii”, la fel de bine ca şi ritmul alert al intrigilor, sunt cheile care explică popularitatea autorului. Criticii, în orice caz, nu l-au „cruţat” uneori pe romancier pentru anumite portretizări socotite stângace, amendându-l şi pentru stilul literar simplist. Forsyth nu neaga accentul pe care-l pune pe intrigă, care trece deasupra altor consideraţii. Într-un interviu din *Los Angeles Times*, el observă: „Cărţile mele conţin 80% intrigă şi eşafodaj de fapte. Restul de 20% este al personajelor şi al descrierilor. Încerc să le păstrez departe de sentimentalism. Câteodată, o părere personală va apare pe buzele unora dintre personajele mele, dar numai câteodată. Intriga este importantă. Aşa îmi convine mie cel mai mult”.

*

*   *

Pentru Forsyth drumul parcurs până să devină un romancier creator de bestseller-uri, a fost un lung parcurs, cu multe cotituri,

plin de ocolişuri şi reveniri spectaculoase, care mai târziu îşi vor găsi locul în scrisul său. În tinereţea sa, Forsyth era interesat să devină corespondent de presă în străinătate, iar tatăl său îl introdusese în lumea ştirilor de pretutindeni, aşa cum apăreau ele în ziarul londonez *Daily Express*. Într-un interviu din ziarul britanic *Times* cu John Mortimer, Forsyth povestea cum tatăl său: „scotea atlasul şi îmi arăta unde sunt punctele de conflict. Şi, bineînţeles, tata, care fusese în Orient, îmi povestea despre cum se împuşcă tigrii şi despre vânătorii de capete din Borneo”. Nerăbdător să cunoască experienţele vieţii pe cont propriu, Forsyth abandonează şcoala la şaptesprezece ani şi pleacă în Spania, unde urmează rapid cursurile Universităţii din Granada în timp ce-i surâde ideea de a deveni matador. Totuşi, având o pregătire anterioară de pilot pe avioanele biplane Tiger Moth, Forsyth decide să se înroleze în Royal Air Force, în 1956. Învaţă să piloteze avionul cu reacţie Vampire şi, la nouăsprezece ani, era cel mai tânăr bărbat din Anglia care-şi merita galoanele în formă de aripi.

Dar Forsyth visa încă să devină corespondent de presă în străinătate şi, în acest scop, a plecat din armată pentru a lucra la *Eastern Daily Press*. Talentul său pentru limbi străine (vorbeşte fluent franceza, germana, spaniola şi rusa) l-a ajutat să-şi atingă visul profesional devenind corespondent al agenţiei Reuter şi apoi pentru B.B.C. Se afla în perioada unui contract pentru B.B.C., atunci când cariera lui Forsyth a luat o întorsătură bruscă. Trimis pentru a relata despre o răscoală din regiunea nigeriană a Biafrei. Forsyth îşi începu misiunea crezând că va întâlni un obraznic colonel rebel care-i conducea într-un mod cu totul eronat pe cei care i se alăturaseră. Realiză cu toate astea, destul de repede, că acest conducător, colonelul Ojukwu era de fapt un bărbat inteligent, încredinţat că trebuie să-şi salveze propriul popor de un guvern susţinut de englezi, ai cărui membrii corupţi lăsau milioane de oameni să moară de foame pentru a-şi menţine pământurile lor bogate în petrol. Când Forsyth relată cele descoperite fu acuzat de lipsă de profesionalism şi şefii lui îl trimiseră să se ocupe de politica de acasă. Jignit, Forsyth demisionă şi îi declară lui Henry Allen, într-un articol din *Washington Post*, că această experienţă îi distrusese încrederea „că oamenii care conduc lumea erau de bună credinţă”. Această dezamăgire se reflectă în scrierile lui. Forsyth i se destăinuie lui

Mortimer spunându-i că preferă „să scrie despre indivizi amorali care fac lucruri amorale. Vreau să scot in evidenţă că instituţia este la fel de amorală ca şi criminalii”.

Întorcându-se în Africa, Forsyth a realizat reportaje pe cont propriu în Biafra şi a scris o descriere a războiului *The Biafra* Story, despre care unul dintre criticii de la revista *Spectator*, Auberon Waugh, declară că „este de departe cea mai completă relatare, din punctul de vedere al părţii biafreze pe care am citit-o până acum”. În 1970, când rebelii au fost până la urmă înfrânţi şi colonelul Ojukwu a fost nevoit să plece în exil, Forsyth se întoarse în Anglia pentru a descoperi că poziţia pe care se situase în legătură cu războiul îi eliminase efectiv orice şansă de a continua cariera de reporter. Decise, oricum, că-şi poate folosi încă experienţa sa gazetărească scriind ficţiune. Reamintindu-şi zilele în care se aflase la Paris prin anii ’60 când se împrăştiau zvonuri că organizaţia secretă Secret Organization Army, angajase un asasin pentru a-l împuşca pe preşedintele Charles de Gaulle, Forsyth se puse pe lucru şi, în doar o lună şi ceva, scrise *The Day of the Jackal,* roman bazat pe aceste ipoteze.

Forsyth a avut probleme la început în a vinde manuscrisul pentru că editorii nu puteau înţelege cum ar putea fi vorba de suspans într-un complot pentru asasinarea unui preşedinte care, evident, nu se întâmplase. După cum îi explică autorul lui Allen, „problema importantă a cărţii nu o constituia intriga poliţistă, de tip detectivist, ci cum şi cât de aproape ar fi ajuns el?” Partea care ne fascinează din *The Day of the Jackal* se află în portretizarea făcută de Forsyth ucigaşului super-profesionist, amoral, cunoscut numai sub numele de cod „Jackal” (Şacalul) şi în eforturile de a-l opri făcute de detectivul Claude Lebel. Fără a lua în considerare ceea ce criticul Stanley Elikin de la *New York Times Book Review* numea „stilul prozaic lipsit de graţie” al lui Forsyth şi caracterizarea lui J. R. Frakes, critic la *Book World* asupra faptului că autorul foloseşte „orice stereotipism pentru a completa sistemul”, portretizarea făcută de scriitor celui care dorea să se răzbune, amestecată într-o naraţiune continuă, a primit laude de la mulţi critici şi de la milioane de cititori. Printr-o îndrăzneaţă schimbare a accentelor sale de la punctul de vedere al legii până la cel al asasinului, Forsyth adaugă un balans unic care dă romanului său multă savoare. „Atât de plauzibil l-a făcut domnul Forsyth să pară pe implauzibilul său ticălos... şi atât de tulburător îl conduce în misiunea lui sângeroasă printre atâtea

întâmplări neprevăzute...” spune Elikin, „încât şi cititorilor celor mai morali le va fi greu să nu-l ovaţioneze pe acest ticălos special de-a lungul întregii lui căi strâmbe”. Autorul consideră reacţia pozitivă faţă de ticălosul pe care l-a descris ca o reacţie specific americană. „Trăsătura americană caracteristică este de a admira eficienţa” explica el într-un interviu din *Washington Post*, „iar Jackal este eficient în meseria lui”.

„*The Day of the Jackal* aduce cu ea o formulă de un extraordinar succes” scrie Macdonald, „o formulă reluată de Forsyth şi o întreagă armată de alţi scriitori”. Folosind un stil alert, gazetăresc, Forsyth creează iluzia de realitate în scrisul său, reuşind să zugrăvească laolaltă oameni reali şi evenimente istorice cu personaje şi intrigi fictive. „Efectul final este mai puţin ficţiune şi mai mult o proiecţie în vieţile unor adevăraţi făcători de istorie”, după cum atestă Macdonald. Autorul introduce de asemenea, în paginile sale informaţii specifice, reale, despre orice, de la cum se poate construi o mică bombă atomică până la orarele diferitelor mijloace de transport şi meniurile unor restaurante. Dar tema principală din romanele scriitorului o reprezintă forţa unei personalităţi puternice, a unei individualităţi distincte de a face ordine în lume şi chiar de a schimba cursul istoriei. Macdonald îl descrie pe protagonistul din romanele lui Forsyth cu pe un „nonconformist care izbuteşte răzbind printre procedeele standard şi care, ca rezultat, are de multe ori dificultăţi în a se adapta, cu toate că el tinde să trăiască la înălţimea pregătirii sale profesionale impecabile. Forsyth sugerează că este vorba despre profesionistul singuratic, indiferent dacă se află în conflict cu o anumită organizaţie sau cu o parte a ei, care creează cu adevărat istorie, dar o istorie care apare doar vag pe primele pagini ale ziarelor”.

Din momentul în care Forsyth a semnat un contract pentru trei cărţi cu editura Viking, el a făcut cercetări rapide şi a scris următoarele sale două romane, *The Odessa File* despre un reporter german care-l vânează pe unul dintre criminalii de război, nazist şi *The Dogs of War* care se ocupă de un mercenar care organizează o lovitură de stat militară în Africa de Vest. Forsyth îşi foloseşte experienţa sa de reporter din Berlinul de Est în romanul *The Odessa File,* la fel de bine ca şi interviurile cu experţi în domeniu, cum ar fi vânătorul de nazişti Simon Wisenthal, pentru a da autenticitate romanului. Fundalul

romanului *The Dogs of War* provine de asemenea din experienţa autorului – în cazul acesta, timpul petrecut de el în Biafra. Când vine cu detalii despre problemele criminalităţii, Forsyth merge drept la surse, într-un interviu din *Globe and Mail* dat lui Rick Groen Forsyth spune: „Există doar două categorii de oameni care cunosc pe dinăuntru şi pe dinafară activităţile ilegale: cei care le practică şi cei care-şi dau sufletul pentru a reuşi să le oprească. Astfel că trebuia să stai de vorbă cu poliţiştii şi cu criminalii. Nu cu academicienii sau cu experţii în criminologie sau cu alţii de genul acesta”. Această tactică l-a adus pe Forsyth în câteva situaţii periculoase. Într-un interviu din *Chicago Tribune*, scriitorul îl amuză pe Michael Killian cu o întâmplare de pe vremea când se documenta pentru *The Dogs of War.* Încercând să afle cât mai multe despre traficul cu arme de pe piaţa neagră, Forsyth s-a dat drept un sud-african interesat în a cumpăra arme. Şmecheria a funcţionat până într-o zi când individul cu care trata a dat peste un exemplar din *The Day of the Jackal* în vitrina unei librării. A fost „probabil situaţia în care m-am simţit cel mai aproape de a ajunge între patru scânduri”, spune autorul.

The Dogs of War a devenit o carte deosebit de controversată, atunci când ziarul londonez *Times*, printr-unul din gazetarii săi, îl acuză pe Forsyth că ar fi plătit două sute de mii de dolari unor mercenari pentru o lovitură de stat împotriva preşedintelui din Guineea Ecuatorială, Francisco Marcias Nguema. La început, romancierul a negat orice fel de amestec. Mai târziu, oricum, David Butler şi Anthony Collins scriu în *Newsweek* că Forsyth a recunoscut că „a organizat o încercare de lovitură de stat în scopuri de documentare, dar că n-a intenţionat niciodată să meargă până la capăt”. Controversa n-a împiedicat cu nimic vânzarea romanului său, oricât de ciudat ar părea, iar The Dogs of War a devenit cel de-al treilea bestseller consecutiv al lui Forsyth.

După *The Dogs of War,* Forsyth n-a mai încercat să scrie nici un alt thriller câţiva ani. A pus aceasta pe seama oboselii. „Primele trei romane au implicat foarte multă documentare, foarte mult timp dăruit călătoriilor, o jumătate de milion de cuvinte scrise şi foarte mult promotiori”, îi spune autorul lui Tony Chiu de la *New York Times Book Review*. „Eram sătul până peste cap. Am zis că n-am să mai scriu niciodată.” Pentru a evita impozitele mari din Anglia, Forsyth s-a mutat în Irlanda, unde

impozitele scriitorilor erau mai blânde. Una din explicaţiile faptului că a început din nou să scrie i-a fost oferită criticului Peter Maas, de *la New York Book Review*, care a relatat că atunci când un inspector financiar a venit într-o zi la uşa lui Forsyth şi i-a explicat că numai scriitorii activi sunt scutiţi de anumite impozite, Forsyth i-a spus repede că lucrează chiar în acel moment la un roman. „Mă grăbesc să spun”, scrie Maas, „că acest lucru poate părea dubios, dar în interesul susţinerii adevărului adevărat, îmi place să cred că aşa s-a întâmplat. Este un gând minunat, ideea că un inspector financiar îl forţează pe un scriitor să câştige mai multe milioane.”

Forsyth şi-a făcut reintrarea cu *The Devil’s Alternative,* un roman cu o intrigă complicată, ambiţios, despre un preşedinte al Statelor Unite ale Americii care trebuie să aleagă între a ceda pretenţiilor unui grup de terorişti şi de a porni un război nuclear, sau de a le refuza cererile şi de a le permite astfel să dea drumul celei mai mari revărsări de petrol din istorie, din tancul petrolier pe care aceştia îl deturnaseră. „Viziunea este cumva mai întunecată decât în romanele anterioare ale lui Forsyth, în care este loc şi pentru o alternativă morală”, notează Macdonald. „Aici... cineva trebuie să păţească ceva rău, indiferent de alternativa aleasă.” Obişnuitele critici împotriva stilului literar al lui Forsyth s-au concentrat asupra romanului *The Devil’s Alternative.* Peter Gomer, de exemplu, comentează în *Chicago Tribune Book World*: „personajele sale sunt subţiri, paginile sunt presărate cu clişee, iar conflictul este îmbâcsit de coincidenţe.” Dar tot Gomer adaugă:”... întâmplările se derulează atât de rapid, încât nu ai destul timp să le înregistrezi”. *Los Angeles Times*, prin criticul său Robert Kirsch, notează de asemenea că: „Stilul banal al lui Forsyth, nesfârşita sa colecţie de clişee, personajele sale parcă luate de la Hollywood, nu împiedică lectura romanului”. Cu toate acestea *New York Time Review*, prin Irma Pascal Helsermann, îşi exprimă admiraţia faţă de abilitatea lui Forsyth de a prevedea anumite crize politice care s-au petrecut nu la mult timp după publicarea cărţii. Ea laudă de asemenea „finalul de două ori exploziv, care-l va lua şi pe cel mai circumspect cititor prin surprindere. *The Devil’s Alternative* este un thriller al nenumăratelor pariuri”.

Ca şi cu *The Devil’s Alternative,* romanele lui Frederick Forsyth *The Fourth Protocol* şi *The Negociator* oferă intrigi la un nivel

extraordinar de înalt. *The Fourth Protocol* este povestea unui complot sovietic de a detona o mică încărcătură nucleară într-o bază aeriană a Statelor Unite, din Anglia. Explozia trebuie să treacă drept o eroare a americanilor şi să ajute Partidul Laburist, partid de stânga şi antinuclear, să ajungă la putere. Cronicile despre roman au fost diferite. Revista *Time*, prin John Skow, îl critică pe autor pentru tonul prea didactic: „Prima intenţie a lui Forsyth nu a fost să scrie un roman de amuzament, ci să ne ofere o predică despre politică. Subiectul ei este că acei stângişti şi pacifişti sunt cu adevărat nişte proşti a căror flecăreală obişnuită pune în pericol civilizaţia”. Michiko Kakutani de la *New York Times* simte şi el că, în comparaţie cu alte romane, The Fourth Protocol „devine predictibil şi destul de lipsit de suspans.” Dar alţi critici, cum ar fi Roderick MacLeish, de la *Washington Post Book World*, susţin o părere contrară. MacLeish declară că acesta este „de departe cel mai bun roman” pentru că personajele sunt mult mai bine dezvoltate de către autor. „Patru romane şi câteva milioane de lire sterline după apariţia lui *The Day of the Jackal*... Frederick Forsyth a devenit un romancier complet”.

Despre *The Negociator,* povestea lui Forsyth despre răpirea fiului unui preşedinte american. *Globe and Mail* prin criticul său Margaret Cannon, declară că „deşi în nici un caz la fel de bun ca *The Day of the Jackal* sau *The Odessa File,* este cea mai bună realizare a lui Forsyth din ultimii ani”. Harry Anderson, scriind în Newsweek, denumeşte de asemenea romanul „o raritate în comparaţie cu altele, un thriller care te satisface pe deplin”. Unii critici, cum ar fi John Katzenback de la *Washington Post*, reiau vechile acuze, cum ar fi faptul că Forsyth „persistă în crearea de personaje neclare şi în dialoguri artificiale” şi că în timp ce „cantitatea informaţiilor sale este impresionantă, rareori o informaţie serveşte vreunui scop mai serios”. Apreciind că *The Negociator* are „foarte multe personaje şi o intrigă cu destule întorsături pentru a umple o fabrică de biscuiţi”, Cannon adaugă cu toate acestea: „... pasajele descriptive nesfârşite şi irelevante au dispărut şi cumva au alungat tendinţa lui Forsyth de a lua-o pe alte cărări”.

Oricum au existat întotdeauna intrigi şi detalii tehnice în romanele sale care l-au fascinat cel mai mult pe Forsyth:

„Inventarea povestirii este partea cea mai amuzantă”, îi spune autorul lui Peter Gomer în *Chicago Tribune*. „Te satisface pe de-a-ntregul, ca jocul de «puzzle» sau cuvintele încrucişate.” Recunoaşte că iubeşte documentarea: „Îmi place cu adevărat să umblu după subiecte. Pun în cărţile mele o reţetă destul de plină de realism.” Recunoscând că Forsyth ţinteşte să-şi amuze auditoriul cu aceste tehnici, Macdonald scrie că „un element comun al criticii vis-a-vis de autor este refuzul de a accepta formula aventurii şi a documentarului pentru ceea ce reprezintă ea, ci mai degrabă de a declara că ar trebui să fie o ficţiune mult mai convenţională”. Forsyth a vândut peste treizeci de milioane de exemplare ale romanelor sale cititorilor care ştiu, aşa cum o spune şi Jay Carr de la *Detroit News*, „că suspansul din cărţile scriitorului nu zace în a afla cum are de gând Forsyth să detoneze bomba pe care o lansează, ci mai degrabă să vadă cum mânuieşte el detaliile”.

Traducere şi adaptare după Contemporary Authors, New Revision Series, Volume 38,
de SORIN ALEXANDRU SONTEA

CUPRINS

